

Viola Zoltán
<violazoli@gmail.com>

Ofra Házâ és Kajjám

Megjegyzés: Tekintettel rá, hogy az e műben szereplő Ofra nevű művésznő valóban létezett s nem kitalált személy, kötelességemnek érzem, hogy leírjam ide teljes nevének helyes kiejtését. Nevét általában úgy szokták írni, hogy „Ofra Haza”. Sajnos az a név hogy „Haza”, az elég furcsán fest magyarul, holott csak olyasmit jelent, hogy „El Haz városból való”, azaz mintha nálunk valakit úgy hívnának, hogy „Pesti” vagy „Váci”. Ráadásul nem is úgy ejtendő, mint a magyar „haza” szó. Ofra nevének ejtésekor az „Ofra” szóban levő „a” hang szinte pontosan úgy ejtendő, mint a magyar „a” hang. Ellenben a „Haza” szó első „a”-val jelölt hangja lényegében a magyar „á” hanggal azonos, míg a második úgynevezett „rövid á” hang, amit az ismertebb idegen nyelvekben tapasztalhatott már az Olvasó, például az orosz vagy a német nyelvben. Hogy ez egyértelmű legyen, emiatt ezentúl a művésznő nevét így írom majd: „Ofra Házâ”, ahol is az „a” és „á” jelentése egyértelmű, míg a „â” a „rövid á” hangot jelöli szándékaim szerint.

Köszönetnyilvánítás:

Többeknek is köszönetet kell mondanom, akik nélkül e mű nem születhetett volna meg. Mindenekelőtt köszönet illeti meg Ofra Házâ művésznőt, amiért élt és megajándékozta a Világot az Ő dalaival, szépségével és kedvességével. Köszönet illeti meg Becálél Alonit, aki felfedezte Ofra, a Drágaság tehetségét, menedzselte őt, és számos gyönyörű dalt írt Neki. Köszönet illeti Gavriel Zeevi barátomat, aki roppant segítséget nyújtott nekem, mert egyrészt az összes héber fordítás az ő szorgalmának köszönheti létét (és az én elképesztő pofátlanságomnak, mert annyit nyaggattam szegényt – bár ő várakozáson felül udvariasan viselkedett és mindig készséggel állt a rendelkezésemre), másrészt rengeteget segített azzal is, hogy számos hasznos információt adott nekem az izraeli, s általában a zsidó kultúráról, ami által jobban megismerhettem ezt a népet. Köszönet illeti Csilcser Laci barátomat is, a Hageshem című dal műfordításáért. Végezetül pedig külön köszönet illeti meg drága feleségemet, Viola Hajnalkát, amiért oly végtelen türelemmel viseli, hogy egy rég halott nőért így rajongok, sőt még minden módon támogat is újabb meg újabb regények írásában, de annyira, hogy még ő biztat rá, hogy írjak minél többet!

Ajánlás:

Ajánlom e művet Ofra Házâ emlékének.

***

Nagy nap volt ez a varázslók életében! Igen nagy. Oly nagy, hogy maga Kajjám nem átallotta a pontos dátumát is megjegyezni: elvégre ily fontos esemény időpontja nem szabad hogy csak úgy elkallódjék!

Kajjám, a nagy varázsló ugyanis rájött végre arra, mi az emberek boldogtalanságának az oka. S mert ő oly végtelenül önzetlen lény volt, nem is tartotta meg a felfedezését magának, hanem azonnál... no, ha nem is tárta a Világ elé, de legalább közvetlen családtagjaival azon melegében megosztotta lángelméjének e kiváló leleményét. Legelsőbbben is természetesen feleségével, Mirjannal.

– Az emberek a világban egyszerűen amiatt boldogtalanok, mert én, Kajjám, létezem! Rövidebben fogalmazva: miattam, Kajjám miatt boldogtalanok!

Mirjan már némileg hozzászólt az együttélésük óta eltelt csekély, alig néhány ezer éves időtartam alatt Kajjám elképesztő bejelentéseihez, emiatt most csak sóhajtott egyet, és gunyoros pillantást vetett Kajjámra, aki szinte üdvözült mosollyal állt előtte, várva, mi lesz a reakció e mélyenszántó gondolatára. Látszott rajta, felkészült rá, hogy Mirjan mindjárt ellenkezni fog, de ő ezt nem fogja hagyni, nem, ő, Kajjám megvédi az elméletét, megvédi, de meg ám, kerül amibe kerül, érvelésbe, vitába, veszekedésbe, vagy akár az egész Világmindenség pusztulásába!

És most Mirjan meglepő dolgot cselekedett. Nem ellenkezett!

– Örvendek Kajjám, hogy nem vagy reménytelen, és némi jellembeli fejlődésről teszel végre tanúbizonyságot! Mindenféleképp kiváló éleslátásról tanúskodik ugyanis e megállapításod. Csakis egyetérthetek veled! Valóban, az emberek boldogtalanságának igazán tekintélyes része származik abból, hogy te létezel. Ezt senki sem tagadhatja. Mert hol végtelen önzésedben, hol hiúságod kielégítése miatt keseríted meg a sorsukat, hol meg – és sajnos ez a gyakoribb! – amiatt, mert jót akarsz nekik tenni, de mert nem ismered őket, okvetlenül a saját elképzelésed szerint kívánod boldogítani őket! Mint gyermekkorodban, amikor az egyik medencéből kihúzgáltad a halakat, mert a fejedbe vetted hogy segítesz nekik több levegőhöz jutni, hiszen oly kevés jut nekik a levegőből a víz alatt... sikeresen meg is döglesztetted majdnem valamennyit, mire észrevették a felnőttek, hogy mit művelsz!¹ Hát így vagy te az emberekkel is! De az sem sokkal jobb ha sikerül valakit valamiképp boldoggá tenned ideiglenesen, mert e kis jócselekedet ára máshol minimum tömegszerencsétlenség!

– Eh, Mirjan, javíthatatlan vagy, már megint gúnyolódol! Vonatkoztass már el a sűrű hétköznapiaktól, az unalmas kispolgáriságtól! Sejthetted volna, hogy én sokkal fennköltebben tekintek a világra, amint az másképp nem is lenne méltó önnön nagyszerűségemhez! Magasabb nézőpontból kell vizsgálni a dolgokat az én esetemben, mintegy távlati perspektívából, azaz, hogy röviden fejezzem ki magamat, mert minek is ecseteljem hosszúra nyújtva érdemeimet és gondolkodásom kristálytisza, briliáns logikáját, mely engem nemcsak az oktan állatoktól s a közönséges emberek makogó hordájától különböztet meg Napnál fényesebben és mindenki számára szemmel láthatóan, hanem még a varázslók kivétel nélkül mindegyikétől is, sőt, már megbocsáss de még tőled is drágám, mert bár nagyon szeretlek, de olyan vagyok hozzád képest, mint a Nap vakító fényessége a sápatag, fakó és matt Holdhoz képest, szóval,

---

¹ Ennek története (és ezen kívül sok más is természetesen...) a „Kajjám, a Tévedés” című regényben olvasható. Ingyenesen letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtárból, erről az oldalról: <http://mek.oszk.hu/04000/04036/>

tömören összefoglalván mondanivalóm lényegét, tényleg a legkifejezettebben csak és kizárólag csupán a téma szorosán vett legislegközpontibb részére koncentrálni, arról van szó, hogy mint azt már mindenki tudhatja, akinek egy egészen cseppnyi kis esze is van a dolgok Végső Okának kutatására és ezen ok észrevételére, vagyis, mondható hogy mindenki, aki a filozófikus gondolkodásnak akár csupán mákszemnyi, de mit mákszemnyi, baktériumnyi, sőt, akár csak mikroszkopikus nagyságú... bár itt helyesebb azt mondani, hogy *kicsinységű*... mértékével rendelkezik, szóval, ezen személyek mind tudják, hogy a Világ amiatt jött létre, hogy *nekem* keretül szolgáljon... ezt neked is tudnod kell drágám, mert sosem titkoltam el előled ezen nagyszerű felfedezésem, melyre még egészen csepp gyermekkoromban jöttem rá, amikor még varázsló sem voltam, de igen, én már akkor felfedeztem ezt a külön bizonyításra nem szoruló, alapvető, fundamentális igazságot, mely számomra olyan magától értetődő, mint egy matematikai axióma! No de ha emiatt jött létre a Világ, hogy el lehessen benne helyezni egy oly kiváltképpen nagyszerű lényt mint én vagyok, akkor felmerül a kérdés, lehet-e a Világban e csodás Lény egyedül?! Nyilvánvaló, hogy nem! Az ő nagyszerűségének észrevételéhez sőt pláne helyes megítéléséhez szükséges a kontraszt, azaz nyíltan szólván, nálánál értékteletlenebb, csekélyebb értékű lények tömkelegével kell körbevenni, amint a szép virágra sem vet senki egy pillantást sem, ha ezernyi társa tündököl mellette egy roppant virágágyásban, de bezzeg ha egy gatzenger közepén pompázik, hohó! No és tehát én épp így viszonyulok a többi emberhez, ez azt hiszem bárki számára könnyen belátható, de most természetesen nem daliás termetemre, szépségemre s egyéb különdleges adottságaimra gondolok, még csak nem is varázslói képességeimre, hanem főként mindarra a sok-sok, sőt, mit sok, rengeteg, mondhatnám eszméletlen mennyiségű belső értékemre, ami bennem rejtezik... azaz mit is rejtezik, dehogyan rejtezik az, nem titkolom én az értékeimet, két kézzel szórom a Világ elé, sőt, nem is szórom, de ömlesztem, úgy bizony... hogy mindenkit megörvendeztessek velük, de enélkül is láthatóak rajtam... azaz bennem... gondolok itt főként a mély empatikus érzéseimre, jóságomra, nemeslelkűségemre, segítőkészségemre, tapintatomra, kedvességemre...

– És leginkább utánozhatatlan szerénységedre – bólintott szarkasztikusan Mirjan.

– Igen, kétségkívül a szerénység az egyik legislegnagyobb erényem, ez nem is lehet másként, a dolgok szükségszerű következménye – bólogatott komolyan Kajjám –, hiszen amennyi végtelen és mérhetetlenül sok erénnyel és jótulajdonsággal rendelkezem, hát ez azt jelenti, hogy még ha leereszkednék is addig, hogy dicsekedjem, de az sem jelent semmit, mert évmilliárdos egyfolytában való dicsekedéssel sem lennék képes megemlíteni érényeimnek mikroszkopikus töredékét sem, azaz, a dolgok olyan nagyszerűen vannak elrendezve a Világ-mindenségben, hogy én még ekkor is szerény vagyok, bizony, akkor is, ha akármennyit dicsekedem is! Én tehát annyit dicsekedhetek amennyit csak akarok, mert abszolút lehetetlen szerénytelennek lennem, ez a dolgok belső lényegéből fakad! Persze, nem is akarok dicsekedni, de HA akarnám, nyugodtan megtehetném, anélkül, hogy velem született szerénységem ettől csorbát szenvedne. Szóval igen, nagyon örülök hogy ilyen jól látod te is Mirjan a lényegét: a szerénységem, na az aztán végképp a legislegkimagaslóbb jótulajdonságaim egyike! Na de ott tartottam, hogy szóval a silányabb élőlények jelenléte a Világ-mindenségben szükségszerű következménye az én lételemnek, mert ők mintegy a keret, amiben én tündökölhetek! Ám a statikus tündöklésnél mennyivel előkelőbb a dinamikus! Azaz, muszáj hogy ők boldogtalanok legyenek, kizárólag amiatt, hogy én, Kajjám, jól tehessek velük, ezáltal megmutatva számos érényeimnek legalább egy töredékét, például szánalmamat, amikor segíték rajtuk, varázslói képességeimet, amikor varázsolok nekik valamit, a könyörület bennem lakozó kiapadhatatlan folyamát, sőt, mit folyamát, tengerét, óceánját... ez kötelességem is, elvégre ők mint azt az imént cáfolhatatlanul bebizonyítottam mélyenszántó logikámmal, ők miattam

boldogtalanok! Nos, akkor segíték rajtuk! És igenis a varázslataim nagyon is sokszor voltak már az emberek roppant hasznára! Te persze, Mirjan, ezt nem látod be, rút irigységnek okából miatta kifolyólagosan, de nem is bánom hogy ilyen vagy, én akkor is szeretlek, mert kiváló jellemem egyik szintén fontos tulajdonsága, igen, jellemem erőssége, szilárd bástyája, tomboló érzelemviharokat is rendíthetetlenül kiálló kőpillére, hogy képes vagyok szeretetet érezni a nálam csekélyebb értékűek és erényekben szűkebben eleresztettek iránt is, a nyomorultak, a silányak iránt, azaz *mindenki* iránt, mert nálam mindenki csekélyebb értékű... persze ettől még nem feleslegesek, hiszen kellene lények, akik engem csodálnak... azaz irigykedj nyugodtan, ez is azt bizonyítja, hogy én többet érek mint te, mert csak azt irigyeljük, ami nekünk nincs meg!

– Aha. Hát, annak azért örülök, hogy most ilyen röviden és tömören mondtad el, amit akartál, és betartottad az ígéretedet, hogy nem ecseteled hosszúra nyúltan... – vetett rá Mirjan egy minden eddiginél gúnyosabb pillantást.

– Akkor nem szükséges bővebben kifejtenem felfedezésem lényegét? – kérdezte Kajjám, reménykedően, hátha Mirjan ezt mégis szükségesnek látja.

– Nem szükséges. Világos minden. De ebből most akkor az következne a számodra, hogy életcélod az emberek boldogítása?

– Persze hogy, még szép! Hiszen minél boldogabbá teszem őket, annál dicsőségesebben tündöklök én, s megannyi nagyszerűségem!

– Jaj a Világmindenségnek, újabb katasztrófa közeleg! – jósolta Mirjan.

Természetesen, mint mindig, most is igaza volt. Nem is sejtette, mennyire.

Azt azért Kajjám is tudta, hogy néha valóban nem úgy sikerültek az emberboldogítási kísérletei, mint eleinte eltervezte! Például amikor egy kontinensen majdnem mindent arannyá változtatott, hogy az embereknek legyen elég pénzüik, s így boldogok legyenek²... de sok más eset is volt. Úgy döntött, most szerény lesz. Előbb csak *egyetlen* embert tesz boldoggá... no jó, mindjárt kettőt: egy élő és egy halottat! Mert ő Kajjám olyan nagyszerű fickó, hogy boldoggá tesz élőket és holtakat egyaránt!

Mirjannak nem szólt a terveiről. Minek! Ráér majd a dicsőséges végeredményt, a siker Új és Abszolút Csúcsát megmutatni hitetlenkedő, akadékoskodó, gáncsoskodó feleségének! Mert ő Kajjám igenis olyan nagyszerű fickó, hogy boldoggá tesz élőket és holtakat egyaránt... no, legalábbis *egy* halottat! De ha ez sikerül... és miért is ne sikerülne?!... akkor jön az összes többi is...

Természetesen ha most „kicsiben is kezdi” az emberboldogítást, azaz csupán egy-két szemlélyel, illik, hogy a legboldogtalanabbakkal foglalkozzék legislegelőször! Emiatt belenézett a kristálygömbjébe, azt parancsolva, hogy mutassa meg neki az univerzum legboldogtalanabb férfinak. Nos, olyan hogy *legislegboldogtalanabb*, olyan nem volt, de volt egy egész csomó – több millió! – akik mind egyformán boldogtalanok voltak. Természetesen mindegyikük amiatt, mert gyászolt valakit. A gyász ugyanis a legmélyebb bánat, szomorúság és boldogtalanság. Na de Kajjám nem akart egyszerre több millió valakivel foglalkozni most még, emiatt szűkítő keresést parancsolt. Kik azok, akik *nő* miatt bánkódnak?

---

² Ez abban a novellában van leírva, melynek címe: *Kajjám kísérlete*.

A lista alig lett szűkebb valamivel. Igen, a férfiak általában nem más férfiak, hanem nők után szoktak bánkódni!

Most Kajjám úgy szűkítette a kört, hogy kik azok, akik valami nagyon szép nő után bánkódnak! Nosza, a lista azonnal mintegy felére zsugorodott. Úgy látszik tehát, a nem túl szép nőket is meg lehet szeretni annyira, hogy valaki nagyon bánkódjék utánuk... de Kajjám most csak a szép nők utáni bánattal törődött. Miután ezekből még mindig sok volt, újabb kritériumokkal szűkítette a keresést. Legyen a nő kiváló énekesnő... szerény... szorgalmas... sőt, a legfontosabb: ne vén banyaként haljon meg, hanem fiatalon vagy legfeljebb középkorúan, amikor még mindig csinos, és tragikus körülmények közt, mert akkor a leglátványosabb, ha ő Kajjám segít rajta, ha megmenti! Legyen azért okos is valamennyire, mondjuk, beszéljen pár nyelvet, mert mégse egy hülye seggfejért fáradozzék ő, Kajjám, a világ legkiválóbb varázslója...

Meggyőződése volt, hogy így már célt ér, de még mindig több száz volt a jelöltek száma. Hiába, nagy az Univerzum, sokan élnek benne, s így borzalmas tragédiákból is akad szép számmal...

Most Kajjám azt akarta, hogy a nő ráadásul széles körben ismert lett legyen azon a bolygón, ahol élt. Életében erényes életet élt legyen, és tudni lehessen róla, hogy nem volt valami el-kényeztetett, sztárallűröktől terhelt hülye tyúk.

Így már drasztikusan lecsökkentek a szóhajóhető jelöltek. Úgy látszik, ritka hogy ha valaki világhíres, akkor ne legyenek sztárallűrjei! A siker beképzeltté és felvágóssá tesz... de Kajjám tovább szűkítette a kört ezzel a feltétellel:

– Sokan már életében szentnek tartották!

Így már csak egyetlen nő maradt, egy bizonyos „Ofra Házâ” nevű.

Most Kajjám a férfira koncentrált. Mindenekelőtt: egy efféle tragikus sorsú, szép nőt sokan szerethettek. Ő ezek közül úgy döntött olyat választ ki, aki sosem találkozott a nővel, amíg a nő élt. Ez ugyanis megkomplikálta volna a sorsjobbítást. Hiszen ha a nő még éltében találkozott a férfival, akkor lehet, hogy valami negatív érzélem született benne iránta, s ez mindenféle problémákat okozna.

– Leghelyesebb, ha olyan a férfi, aki több ezer évvel azután született, hogy a nő meghalt már, s nem is azon a bolygón él! – döntötte el Kajjám. – Ez méltóbb is hozzám, hiszen az illetőt azután tényleg joggal nevezzük *abszolút* reménytelen szerelemnek... de én ezt is beteljesítem, mert annyira kiváló varázsló vagyok!

Még így is maradt több jelöltje Kajjámnak a férfiak közt. Mintegy fél tucat fő. Mindegyik a réges-régi, a Földön élt énekesnő, Ofra Házâ után rajongott. Úgy látszik ez az „Ofra Házâ” elég érdekes és attraktív valaki lehetett ahhoz, hogy sok ezer évvel a halála után is komoly érzelmeket ébresszen nem is egyvalakiben... Kajjám a szóhajóhető férfiak közül egyszerűen a legszegényebbet választotta. Őt fogja boldoggá tenni!

Nagyon egyszerű lesz. Visszautazik az időben, a halál beállta előtt kicseréli a nő testét egy abszolút ugyanolyan utánzatra, oly tökéletesre, hogy még a boncolásnál se derüljön ki a turpisság, az igazi nőt pedig elhozza ebbe a korba, meggyógyítja, aztán odaadja a férfinak, hogy tessék, itt van a szerelmed, legyetek boldogok! A férfi örvendeni fog, hogy megkaphatja nagy szerelmét, a nő pedig, hogy él... pláne, mert amint Ofra Házâ életrajzát tanulmányozta Kajjám, megtudhatta, hogy e hölgy komolyan szeretett volna egy jó férjet magának, aki szereti, aki mellett boldog lehet... nos, ez „nem jött össze neki” az életében. De majd ő Kajjám megoldja! Milyen egyszerű is lesz ez!

Most el kellett döntenie, pontosan mikor és hol, hogyan menti meg az énekesnőt. Tudta, hogy mikor született, mikor és hol halt meg... tudta a művészről teljes életrajzát! Ebből a leglényegesebbek ezek az események voltak:

Ofra Házâ (Héberül: הַזָּהָה הַרְפֵּעַ), teljes nevén Bâtshevâ' Ofra Házâ Bât Shoshánâ, 1957. november 19-én született a Föld bolygón, Izraelben. Meghalt 2000. február 23-án. Népszerű énekes volt, színész és nemzetközi hírvő művész. Nevéből a „Bât Shoshánâ” annyit jelent, hogy „Shoshánâ leánya”, a „bât” ugyanis annyit tesz héberül, hogy „valakinek a leánya”. Ilyen alapon értelmezhető a „Bâtshevâ” szó is, ami viszont már Ofra egyik személyneve, és ősi bibliai eredetű név, jelentése valószínűleg „az eskü leánya”. Ekképp tehát Ofrának igazából két személyneve volt, de közülük csak a neki jobban tetszőt, az „Ofrát” használta, mely szintén bibliai eredetű név, s azt jelenti: „Őzike”. Illett is a karcsú leányhoz: Ofra ugyanis 169 cm magas volt, és alig 48 kiló. Szeme színe is barna, ami olyan „őzikes”... A magyar fül számára furcsa „Házâ” szó azt jelentette, hogy „El Ház” városból származó, e város Jemenben található (azaz inkább úgy kell mondani: sok évezreddel ezelőtt még ott volt...), s e név érthető Ofra esetében, családja ugyanis Jemenből vándorolt Izraelbe. A „Shoshánâ” szó jelenthetett liliomot is és rózsát is – a „shoshánâ” valószínűleg liliom volt az ókori héberben, azonban az első görög (Alexandria), majd a latin (vulgata) fordítók rózsá-nak fordították. Így a hasonló hangzás ellenére nem a Zsuzsanna magyar név párhuzamos párja, hanem annak eredete. Ofra Házâ korában a héber nyelvben a rózsát már más szó jelölte (a „vered”), de a köznép keverte a két szó jelentését, a dalokban is. Jellemző például, hogy volt Ofrának egy „Shney Shoshanim” című zeneszáma – a cím jelentése: „Két rózsza” – de lehetett „Két liliom” is. Az említett dal szerzője valószínűleg két rózsát gondolt a szövegébe. Jellemző az is, hogy az Énekek Énekében szereplő „shoshanat ha-Sharon”-t Sáron rózsájának fordítják, pedig Sháron lilioma kellene legyen. Egyébként is, Izraelben nő vadliliom, de a vadrózsza nem.

Azaz, Ofrának már a neve is különleges, nem egyértelmű...

Származására nézve jemeni eredetű zsidó, aki a családjába a legfiatalabbnak, kilencedik gyereknek született Tel Aviv szegénynegyedében, Hatikva-ban.

A hangja mezzoszoprán, a vajtfulűek közel-hibátlan tonális minőségűnek mondták. Hihetetlenül könnyen váltott a különböző zenei stílusok közt.

Karrierje korán elkezdődött. Tizenkét és fél évesen csatlakozott a helyi színházi színtársulathoz, és Becálél Aloni menedzser meglátta a kivételes éneklő tehetségét. 19 évesen már ő Izrael első pop hercegnője, és a zenei újságírók a „kelet Madonnájaként” emlegetik.

Karrierje kezdetéről így nyilatkozott:

„Soha nem akartam sztár lenni. Zenei környezetben nőttem fel. Anyám, Shoshana állandóan vallásos és népdalokat énekelt. 12 éves koromban az egyik barátom azt kérdezte, nem akarok-e a színházukban játszani. A lakónegyedünkben kb. 25 ember alakított egy társulatot. Amatőrök voltunk, de a sajtó felfigyelt ránk, mert politikai darabokat játszottunk...”

1979-ben Aloni időszerűnek látta, hogy elindítsa Ofra szólókarrierjét. És a menedzser nem tévedett, mert Ofra valóban sikert sikerre halmozott ettől kezdve, s nemcsak hazájában, de más országokban is, pedig akkoriban az angol zene szinte egyeduralgó volt a Föld bolygón, nagyon nehéz volt elismertséget kivívnia egy énekesnek úgy, hogy nem az akkor legszélesebb körben elterjedt angol nyelven énekel... de Ofra ezt elérte, annak ellenére, hogy igen kevés számában énekel angolul, s ezen zeneszámai is inkább csak pályafutása vége felé születtek, amikor már amúgy is világhírű volt.

Aztán bekövetkezett a tragédia. E tragédia Ofra Házâ házassága volt. 1997. július 15-én összeházasodott egy Doron Ashkenázi nevű üzletemberrel. Nos, ezt nem kellett volna... ez a férfi ugyanis egy gátlástalan hozományvadász volt. Súlyos adósságai miatt előnyösnek tartotta megszerezni a művésznő vagyonát. Ez még talán hagyján is... erkölcsileg persze már ez is elítélendő, de önmagában még nem tragédia. Végeredményben ha Ofra boldog lett volna a férfi mellett, megérte volna neki a személyes, családi boldogság az anyagi áldozatot. Ha meg nem boldog mellette, hát elválik, és igaz, hogy ráfizet egy csomó pénzt a kalandra, de legalább tanul az esetből: számos jel mutatott ugyanis rá, hogy Ofra nem igazán érezte jól magát egyedülálló, független nőként, bár alapvetően nem sietett a férjhezmenéssel. Nem talált rá ugyanis az „igazira”... nos, egy efféle kaland után nyilván értékelte volna a független nő státusának számos előnyét! S ha akár az egész vagyona is rámegegy egy rosszul sikerült házasságra, nem nagy baj: pályája csúcsán volt, kereslet akadt iránta bőven, igazán nem fenyegette volna az éhenhalás, néhány hónap alatt újra vagyonossá énekelhette volna magát a válás után...

A baj ott rejtezett, hogy Ofra férje a házasságkötéskor beteg volt, egy akkoriban gyógyíthatatlan, AIDS nevű betegségben szenvedett. Ami többek közt nemi úton terjedt. Ashkenázi tudta is magáról hogy fertőzött, mégis képes volt feleségül venni a gyanútlan (s akkor még természetes szűz) Ofrát! Nem zavarta, hogy e betegség néhány éven belül a nőnek is a halálát fogja okozni...

S ez pontosan így is történt Ofra esetében. Két és fél év házasság után meghalt tüdőgyulladásban. Holott a tüdőgyulladás ritkán volt már halálos betegség akkoriban, remekül tudták kezelni – ám Ofra testének védekezőrendszerét az AIDS addigra már megsemmisítette... nem sokkal kórházba menése után kómába esett, majd egy héttel később meghalt.

Hát Kajjám ezt a nőt szándékozott megmenteni és boldoggá tenni. Szilárd elhatározása volt, hogy nem adja fel, s boldoggá teszi Ofrát, ha a fene fenét eszik akkor is! Nehogy már ő, Kajjám kudarcot valljon egy ilyen egyszerű esetben is!

Persze ehhez időutazás kell, az meg veszélyes ügy! Nem arról van szó, hogy nem egyszerű, mert egyszerűnek egyszerű, legalábbis most már, a mágia jelen fejlettségi fokán, és a képzetesebb varázslók számára. Egy megfelelő tudás birtokában levő varázsló úgy csámboroghat keresztül-kasul az időben, ahogyan azt csak úri kedve óhajtja! A baj az, hogy jószerivel csupán néző lehet, mert amint megpróbál beleavatkozni az eseményekbe, törvényszerűen bajba kerül az időutas, mert a Történelem megvédi önmagát! A Történelmet nem lehet megváltoztatni! Legalábbis nem annak az univerzumnak a történelmét, amiben az időutas él...

Ez okból nagyon óvatosan kell eljárni. Kajjám tudta, ha ő visszatérne az időben azért, hogy ott meggyógyítsa Ofrát, s a lány ott tovább éljen – ez nem sikerülne, s ő Kajjám csúnyán ráfaragna a próbálkozására! Látszatra pedig milyen egyszerű is volna – hipp-hopp, ott terem a kórházban, mondjuk az utolsó éjszakán, amikor Ofra még él, az intenzív osztályon, a leány ágya mellett, aztán csiribí-csiribá, hókusz-pókusz, és Ofra máris meggyógyult a tüdőgyulladásból, nyoma sincs az AIDS-nek sem természetesen, magához tér, kicsattanóan egészséges, ha nagyon akarja, akkor még a szüzességét is visszavarázsolhatja neki ő, Kajjám... és mi sem akadályozza meg, hogy tovább éljen, énekeljen...

Na, de ez nem így megy. VALAMI egészen biztosan történne, hogy ez ne így legyen. Valami közbejönne, ami még őt Kajjámot is legyőzné, mert a Történelem erősebb nála. A Történelem ugyanis nem engedi, hogy ellentmondásokkal szennyezzék-terheljék! S mert történelmi tény, hogy Ofra akkor meghalt, emiatt ennek úgy is kell maradni!

Pontosabban – az a tény, hogy mindenki úgy tudta akkoriban, s egészen mostanáig, hogy Ofra Házâ meghalt akkor. Most már azonban e hit megváltozhat – a mostani pillanat a jelen, s nincs olyan törvény, hogy a *jelent* meg ne lehetne változtatni! Csak a múltat nem lehet. Ő, Kajjám tehát a múltban tetszése szerint tevékenykedhet, amíg nem végez olyan változtatásokat, melyek kihatása elérne a jelen időpillanatig!

Simán megmentheti tehát Ofrát – feltéve hogy megőrzi mindenki, mármint Ofra minden kortársa számára a *látszatot*, hogy a művésznő meghalt!

Ezt tehát így is fogja tenni.

Kajjám gond nélkül megérkezett a választott időpillanatba és helyre, azaz igazán Kajjámhoz méltó precizitással lokalizálta be a megfelelő tér-idő-koordinátákat. Hogy a kockázatot minimalizálja, a lehető legközelebbre választotta az időpillanatot Ofra Házâ halálának idejéhez. Tehát Izraelbe érkezett, a Sheba Medical Center kórházba, Ofra halálának napján, pontosabban, éjszakáján... s egyenesen a művésznő ágya elé.

Csend volt, amennyiben más sem hallatszott, csak a lélegeztetőgép tompa zihálása, s néhány más elektromos műszer halk zúgása. A nő öntudatlanul, és nagyon sápadtan feküdt az ágyban. Karjába infúzió vezetett, és legendás szépsége alaposan megfogyatkozott: arca beesett, és hosszú haja is kócosan keretezte a fejét. Na de a külseje a legkisebb gond, a baj nem az, ami kívül van, hanem ami belül: a tüdőgyulladás és az AIDS!

Kajjám már épp belekezdett volna a varázslásba, amikor valami változást észlelt a környezetében. Mintha megváltozott volna a környék aprócska zajterhelése... mintha más hangot is hallana a füle, mint eddig... sőt, mintha valami apró mozgás keletkezett volna a levegőben... a változás ugyan parányi volt, de Kajjám élessé tette érzékszerveit amint erre módja nyílt, amint elért az ehhez szükséges szintre a mágia tudományában, és most minden érzékszerve riadót fűjt. Mintha volna itt valaki rajta és Ofrán kívül!

S mert Kajjám utálta ha bajba és veszélybe keveredik, még körülnézésre sem vesztegette az időt, azonmód láthatatlanná tette magát, s egy nagy szökkenéssel félreugrott a helyről, ahol addig állt. Ezután nézett csak körbe.

Hamar konstataálta, hogy tévedett: nem bukkant fel semmiféle új *valaki* a betegágy közelében – csupán *valami*. Méghozzá egy levegőben lebegő, számos manipulátorral ékeskedő gömböcske. Aminek hátulján apró képernyő volt, elöl egy apró kamera... s még ez sem törődött a láthatatlan Kajjámval, hanem rögvest Ofra betegágya felé libbent, megállt a még mindig öntudatlan leány feje fölött, majd két manipulátora a sok közül kinyúlt, és megragadta Ofra Házâ halántékát. Ezután pár másodpercig semmi sem történt, hacsak az nem, hogy Kajjám megpróbált úrrá lenni meglepődésén, s kitalálni, mi a csuda legyen is ez... aztán, mert egyfolytában a lebegő gömböt nézte, végre észrevette a hátsó kis képernyőn a hirtelen megjelenő felíratot:

– Memóriatranszfer rendben!

Ebben a pillanatban a gömb visszahúzta a manipulátorait Ofra feje mellől, majd egy halk pukkanás hallatszott, s a különös jövevény eltűnt.

– Nocsak, nocsak! – mormogta magában Kajjám. – Kezdem érteni a dolgot! Úgy látszik vetélytársaim akadtak – kutya legyenek ne varázsló, ha nem arról van szó, hogy valaki más is meg akarta szerezni magának Ofra Házâ-t, nyilván a távoli jövőben, s mert ő is tudja, hogy az időutazás nem éppen veszélytelen hobbi, emiatt inkább egy automatát küldött vissza a múltba, hogy lemásolja Ofra Házâ tudattartalmát a lány halála előtt! Biztos ennek alapján akar egy

másodpéldányt készíteni a művésznőből! Hát sok sikert kívánok neki, én ugyan meg nem akadályozom az igyekezetét, de meg minek is, amikor nem vetélytársam igazán, sőt, versenyben sincs hozzám képest – én magam az abszolút hamisítatlan és igazi Ofrát fogom megmenteni, a legorigináltabb eredetűt, nem valami silány utángyártott példányt! No, fogjunk csak hozzá! Hanem ez az Ofra igazán figyelemre méltó valaki lehet, hogy más is érdeklődik utána!

Ez egészen biztosan így volt, de annyira, hogy Kajjám már épp visszaváltozott volna ismét láthatóvá, amikor úgy döntött hogy ez nem sürgős, ugyanis megint váratlan látogatók jelentek meg a szobában... és az aktuális időpillanatban. De ez nem robotszonda volt, hanem egy jókora, franciaágy méretű szerkentyű, ami mellett alig fért el a láthatatlan Kajjám. Ebből két fehérruhás, fiatal férfi szállt ki.

– Hű, de nagy a forgalom itt! – gondolta Kajjám. És inkább maradt továbbra is láthatatlan.

– Gyere már, ne piszmojj annyit, nincs sok időnk! – szólt az egyik férfi a másiknak.

– Jól van, jól van... – mormogta az, majd a kezében tartott telefonszerű szerkezettel körbejárkálta Ofra ágyát, szemlátomást lefényképezve közben a nőt, annak minden porcikáját. Ezen idő alatt a másik férfi valami ceruza nagyságú tárgyat tartott Ofra szemé elé, közben felhúzza a nő szemhéját. Ezt mindkét szeménél megismételte.

– Na, ezzel is megvagyok, íriszminta rögzítve! Te se piszmojj már annyit!

– Könnyen beszélsz, szemből neki is csak kettő van, de ujjjaiból bezzeg tíz, s mindegyiknek le kell vennem az ujjlenyomatát...

– De az nem megy olyan lassan mint régen, mert azokat is csak fényképezed... különben meg, ne feledkezz meg a lábujjairól sem. A főnök tökéletes munkát akar. És igyekezz már, mert kifutunk az időből!

– Akkor talán segíthetnél te is...

– Azt teszem, nem látod?! Hiszen már vetkőztetem... a fenébe is, azt hallottam, csak negyvennyolc kiló, de mégis milyen nehéz egy nőt megszabadítani a ruháitól, ha csak fekszik, mint egy darab fa... na végre! Fényképezd le mindenütt!

– A lába közt is?

– Naná, sőt, ott a leginkább, másképp sosem lesz teljes a gyűjteményünk... ne feledd hogy ez a csaj sosem volt pornósztárnő, sosem készültek róla meztelen fotók más alkalomból sem...

– Oké, megvan! A fogairól nem kell felvétel? Mert akkor feszítsd szét a száját!

– Minek, a fogait gyönyörűen lehet látni a videoklipekben... szép nagy volt a két felső metszőfoga, az jól látszik, a többit meg úgysem bámulja senki. De azokból is látszik amennyi kell, szóval én ugyan nem feszegetem a száját... lekaptad a cicijeit is?

– Igen, de hogy mi a csudának... olyan csont és bőr, mint egy gebe, nem tudom ezekkel mire megy majd a főnök...

– Az az ő dolga, ne okoskodj!

– Jól van na, én csak azt mondom, hogy simán betervezhetne helyette valami olyan tőgyet, amin fogni is lehet valamit!

– Ezt se mondd, mert nem érdekel. A dolgotat végezd, azért kapod a pénzt. Különben meg te se mutatnál szebben egy hét kóma után.

– Jól van, na... készen vagyok!

– Akkor adjuk vissza rá a hálóinget, aztán sipirc innen, amíg engedi a Történelem! – azzal a két férfi beugrott a masinájukba, s már ott sem voltak, eltűntek a géppel együtt.

– Ejnye, hát én úgy éljek, ezek is Ofra hasonmását akarják megalkotni, bár őket főként a testi hasonlóság érdekli! – álmétkodott Kajjám. – Na akkor most jövök én...

De megint nem ő jött. Mert most megint halk pukkanás hallatszott, és a levegőben két lónyeregyszerű szerkentyű jelent meg, mindegyiken egy-egy tinédzser fiú ült. Nem lehetek idősebbek mint tizenhárom-tizennégy esztendősek, talán annyi sem. Alig jelentek meg, máris leugrottak a nyergekből, melyek azonban lebegve maradtak a levegőben, és megszólalt az egyikük:

– Ez az! Na akkor haver, most figyelj! Kapcsold be a kamerát, és vedd filmre, hogy miként dugom meg ezt a jó kis pinát! Hű micsoda csaj, öregem! Ezután senki nem gúnyolódik majd velem, hogy nekem nincs nőm, mert ennél dögösebb spinéje úgyszincs senkinek sem az osztályban!

– De figyelj már, hiszen kilógnak belőle a drótok meg minden...

– Tudom, tudom, de előtte ezeket a szarságokat kihúzgálom belőle.

– Nyoma marad.

– Majd kiretusálok a felvételen, ne aggódj, értek hozzá.

– De ha kihúzod belőle a csöveket, meghalhat a csajszi.

– Na és, ki a francot érdekel?! Ha nem látnád AIDS-es, ide van írva a kartonjára, szóval úgyis dögvővason van, nincsenek hátra órái sem talán! De hát persze hogy nem tudod mit jelent ez, hülye vagy a töriből, holott tanulnod kellett volna, hogy ebben a korban ez a nyavalya még garantáltan gyógyíthatatlan volt, nem úgy mint nálunk... ha nem lennék beoltva ellene, nem is merném megdugni! Így azonban nem számít... na akkor szóval kapcsold be a kamerát, aztán majd utánam te következel!

– Jó, de ne feledd, hogy megígérted, elmegyünk egy másik csajhoz is, és ott már én leszek az első!

– Persze, persze, csak jól végy fel mindent, mert azt akarom hogy ámuljanak a haverok, hogy micsoda nőt dugtam meg...

– Hű de ocsmány! – ámult Kajjám. – Hiszen ez nem más, mint nemi erőszak, mert a nő nem képes védekezni... és még az sem érdekli, hogy ebbe belehalna Ofra?! Na hát én ezt nem fogom hagyni, és örök leckét adok ezeknek a huligánoknak!

Ha pedig Kajjám elhatározott valamit, az többnyire meg is szokott valósulni... még mindig láthatatlan maradt a varázsló, s mégis... az lett a dologból, hogy az időutas kölyök legelsőként nem Ofrát akarta megszabadítani az infúziótól, hanem saját altestét a ruhától. Ez sikerült is neki, de alig vette le a gatyáját, rémülten kiáltott fel:

– Ez micsoda?! Segítség!

Ugyanis alig pillantott le féltőn szeretett férfiasságára, azt látta, hogy az igazán nem úgy néz ki, mint amivel dicsekedni lehetne akár a valóságban, akár valami filmfelvételen! Az egész férfiúi kelléktára ugyanis, zacskóstól-mindenestől mindössze egyetlen centis nagyságúra zsugorodott! Holott, nyilván most volt a legnagyobb méretű, mert hála kéjvágyának, ágaskodott mint a cövek... sajnos, ez *nagyon* kis cövek volt. Oly kicsi, hogy ezzel egy újszülött kislány szüzességét sem lett volna képes elvenni...

Társa is odanézett, röhögni kezdett, majd hirtelen iszonyú sejtés villant az agyába, arcáról leolvadt a vidámság, kinyitotta a szicét, odapillantott, majd már ő is üvöltöni kezdett a rémülettől... de Kajjámot nem zavarta hogy kiabálnak, mert a kórterem köré csendővezetet varázsolt. Innen semmi hang ki nem szűrődhetett, amíg azt ő meg nem engedi...

A nemi örömökre sóvárgó két jövőbeli kamasz mindenesetre iszonyúan megijedt! Azonnal nyeregbe pattantak, s máris eltűntek onnét, vissza a saját korukba. Ettől persze még nem oldódott meg a problémájuk, de Kajjám úgy vélte, kizárólag jogos büntetésüket kapták. Nem fogja hagyni, hogy ezek újabb és újabb magatehetetlen nőket erőszakolgassanak a múltban, sőt, ezt még filmre is vegyék és dicsekedjenek vele!

Kajjám a jól végzett munka elégedettségét érezte, gondolatban megveregette saját vállát, de egyszerre ám mindkét vállát, mert micsoda remek fickó is ő, a nők elszánt hőse és védelmezője... valóságosan is nyújtózott egyet...

– Hát akkor gyereünk! – sóhajtotta.

Ám ekkor megint megérkezett valaki, ismét feltartva őt a tervezett serénykedésben. Ezúttal csak egyvalaki érkezett. Egy huszonévesnek kinéző fiatal férfi. Modern időgépe lehetett, mert az egész csupán egy felműszerezett, vaskos övnek tűnt a derekán. Amint megérkezett, azonnal Ofra betegágyához lépett, óvatosan körbepillantott, de semmi és senki gyanúsát nem látott. Ezután szemügyre vette Ofrát, és féltő óvatossággal nyúlt az öntudatlan művésznő arcához. Végigsimított rajta a mutató- és középső ujjával. Közben eleredtek a könnyei, de bal kezével letörülte azokat.

– Hát eljöttem érted, drágám! Itt vagyok... – suttogta. – De nem vihetlek magammal... nem tehetem... tudom, ha megpróbálnám, a Történelem megakadályozná... nem tudom miként, de megakadályozná... és bánna a fene, ha ebbe belehalnék, hiszen boldogan életemet adnám, ha ezzel feltámaszthatnának... de ha belehalok, attól még te nem támadnál fel... ezt nem tehetem...

– Milyen igaza van! – gondolta Kajjám. – Valóban, semmi esetre sem hagynám, hogy ez a hősszerelmes fickó magával vigye Ofra testét a maga korába, hiszen Ofra nekem kell, mert én akarom őt megmenteni... lám, igaz az valóban, hogy a Történelem megvédi önmagát!

– Van azonban más megoldás is – suttogta a jövőből jött férfi, azzal ruhája egyik zsebéből injekciós tűt szedett elő, és vért vett Ofrából. – Így ni! Újjá leszel teremtve, kedvesem... élni fogsz, mert én ezt akarom... enyém leszel, mert kellesz nekem, mert engem illetsz, jogom van hozzád, enyém vagy az Igaz Szeretet hatalma által... – s míg beszélt, egy kis ollót is előhúzott, és lenyírta Ofra Házâ összes kéz- és lábkörmét is, gondosan összegyűjtve a körömvagdalkákat. Majd egy jókora hajtincset is levágott, végül zsákmányával fölöttébb elégedetten távozott vissza a jövőbe. Előtte azonban még forrón, hevesen szájon is csókolta Ofrát. Úgy látszik, ő sem kellett hogy féljen az AIDS-től.

Mindezt Kajjám nem akadályozta meg, mert nem veszélyeztette az ő terveit. Tiszta sor volt előtte, hogy e férfi is Ofra Házâ valamely sok-sok évvel későbbi korból származó szerelmese lehet, aki most genetikai mintát vett az énekesnőtől, mert újjá akarja teremteni, klónozással, vagy valami ahhoz hasonló módon. Hát sok sikert hozzá! Azért mégiscsak az a legislegigazibb, ha az abszolút eredeti, valódi Ofra Házâ lesz megmentve, az *eredeti* test, az *eredeti* emlékekkel, s ezt bizony ő Kajjám hajtja végre, ő ám, úgy bizony, *ezt* senki másnak nem engedi át, nem, mert ez a dicsőség őt illeti... ezt senki nem fogja elorozni előle!

Holott valaki épp arra készült. Sőt, nem is egyvalaki... mert most nem is két, de három... *lény* jelent meg a teremben. Szinte egyszerre, alig két másodperces eltéréssel. Ezek közül az egyik úgy nézett ki, mint egy jókora imádkozósáska, a másik kettő pedig mint egy-egy ember

nagyságú vaddisznó. Mindegyikük Ofra Házâ ágya felé nézett, úgy materializálódtak, ám természetesen azonnal észrevették, hogy nem egyedül érkeztek, fegyvert rántottak, és a sáskaféleség nem is volt okvetlenül hátrányban a vaddisznó-alakúakkal szemben, mert azoknak összesen is csak négy karjuk volt, amiben fegyvert tarthattak, de ő egymaga is rendelkezett ennyi karral.

Kajjám értette a Galaktika összes nyelvét, így most hallhatta, amint a sáskaféleség ezt sziszegi a vaddisznóknak:

– Tűnés innen, ez az én zsákmányom!

Úgy látszik azok is értettek „sáskául”, mert ezt a választ kapta:

– Még mit nem, mi voltunk itt előbb!

– Talán egy másodperccel előbb, s az nem számít.

– De igen, keress magadnak más zsákmányt, e nő túl értékes ahhoz, hogy megedd!

– Nem megenni akarom, ti bolondok! Királynőm le akarja cserélni az udvari énekesét, s mert tetszik neki az emberek zenéje, földi énekesnőt akar! Ez pedig jó lesz.

– Ne légy hülye, a halálán van!

– Nem számít, úgyis csak nyaktól felfelé kell. Majd levágjuk a fejét, persze okosan, hogy a gégeje is megmaradjon a hangszálakkal, és ráhelyezzük egy ügyes kis gépre, ami életben tartja. Így tud majd énekelni, de elszökni nem, mert nincs lába! Kiváló módszer! Garantáltan beválik, már nemegyszer alkalmaztuk! Szóval tűnés innen!

– Nem megyünk, mert mi is épp őt akarjuk, csak épp nekünk az egész teste kell! Mi meg tudjuk gyógyítani! Meg is fogjuk gyógyítani! Császáruink háremének legszebb ékköve lesz!

– Kétlem én azt, nem hinném, hogy a magatok fajtájára bukna egy emberi nő!

– Nem fogjuk kikérni a beleegyezését. Ami meg császárukat illeti, ő kifejezetten kedveli az egzotikumot. Szóval tűnés onnan, vagy szitává lölek!

Kajjám úgy látta, itt nagy baj készülődik! Ha ezek lődözni kezdenek egymásra, pillanatokon belül hamuvá ég az egész kórterem, benne Ofrával! Úgy vélte, épp ideje közbelépni. Ofra teste köré védőerőteret varázsolt, majd intett a kezével, mire a váratlan látogatók eltűntek mindhárman. Kajjám varázslatának hála mindegyikük a röcepi nép bolygójára került, ahol akkora lények élnek, melyek nagyobbak mint egy-egy úrsikló. És Kajjám gondoskodott róla, hogy fegyvertelenül kerüljenek oda... holott nem is annyira ezen nagy állatoktól kellett félnenek, inkább maguktól a röcepiktől³...

– Na most már remélem valóban én következem! – mormogta Kajjám.

* * *

Azt hinné az ember, ha valaki részt vett egy olyan tévéműsorban, melyet az egész bolygón közvetítettek és nem is milliók de milliárdok néztek, az egyszerűen nem lehet se népszerűtlen, se szegény! Pláne, ha emellé még meg is oldja egy egész sziget rejtélyét, olyan rejtélyt, mely évtizedek óta felderítetlen volt a tudományos világ számára!

---

³ A röcepi népről sok érdekes részletet megtudhat a Tisztelt Olvasó abból a regényből, melynek címe: „A Nagy Elvágódás”

Pedig Jondon mindezt „sikeresen” elérte! Hiába, hogy a geológus fiatalember az egyik fontos szereplője volt Pucsakaci egyik, „Kukkoló” nevű műsorának. Ráadásul Jondon nem is volt holmi vénember – a harmincat sem töltötte még be, és a kinézetére sem panaszkodhatott. Talán nem volt egy fogpasztareklám, de sokkal inkább lehetett szépnek, mint csúnyának nevezni.

Holott, felfedezéséért semmit sem kapott, semmi jutalmat! Hírneve ugyan lett, de ez sem tudományos hírnév, mert azt mondták róla, a sziget rejtélyét – azt tehát, hogy egy réges-régi, elsüllyedt űrhajó fekszik alatta – azt tulajdonképpen nem valami tudományos furfang segítségével oldotta meg, hanem nagyrészt hatalmas szerencse, nagy mázli segítségével.⁴ És ez bizony még igaz is volt bizonyos mértékig...

Mindettől persze még lehetett volna Jondon népszerű, még ha marad is szegény. Bár a népszerűség bizonyos idő után általában maga után hozza a gazdagságot is, még ha nem is milliókat és milliárdokat. Pláne egy olyan műsor esetén, mint Pucsakaci egyik Kukkolója... aki abban szerepel, ismertté válik az egész Bargan bolygón, ez okból érdemes őt megkeresnie mindenféle filmtársaságoknak, reklámirodáknak... ha már maga Pucsakaci nem akar esetleg megbízást adni az illetőnek! És Pucsakaci nem is adott efféle megbízást, tehát szerepeket Jondonnak, igaz, más egykori szereplőinek sem. Ennek ellenére valóban kapott eleinte Jondon egypár ajánlatot reklámszerződésekre, de nagy részüket ő maga utasította vissza. Azt mondta, ő komoly ember, tudós, vagy legalábbis tudós szeretne lenni majdan, s nem úgy képzei el az életét, hogy majomkodik a forgatásokon, s idiótán vigyorog a kamerákba! A legtöbb szereplést egyszerűen méltóságán alulinak tartotta, s így tehát el sem vállalta. Két esetben tett csak kivételt, egyszer például egy hegymászófelszerelést reklámozott, aminek profi minőségéről ő maga is mélyen meg volt győződve, neki is ez tetszett a legjobban, akkor pedig miért is ne ajánlja mindenkinek valami reklámban... egy másik alkalommal pedig egy sífelszerelésről készült reklámban szerepelt. E munkák jól fizettek, de vagyonokra nem lehetett szert tenni mindössze két rövid reklámból...

Sokan persze hülyének nézték, hogy nem vállal el minden szereplési lehetőséget. Ám valószínűleg akkor sem gazdagodott volna meg, ha mindent elvállal. Ugyanis nem kapott ám olyan sok ajánlatot... s hogy miért nem, annak oka a népszerűtlensége volt.

Hogy miért volt népszerűtlen? Hát, nemigen szokott népszerű lenni az, akit jószerivel és majdhogynem hazaárulással gyanúsítanak!

Mindenekelőtt ott volt ugyebár az, hogy Jondon a Csiszík Barbár Barátja címet viselte, s elmondható, hogy mióta a csiszíki beköltöztek erőszakkal a Bargan bolygóra, még ha annak egyelőre csupán a sivatagos részeire is, azóta nemigen lelkesedett senki azokért, akik a csiszíkkal szimpatizáltak! Persze nagyon sokaknak tetszett a csiszí életforma, de ezek többnyire közéjük is álltak, azaz nem maradtak a népesség többi, s a csiszíki által simán barbárnak tartott része közt. No de ez még hagyján is lett volna, az igazi ok, ami Jondont népszerűtlenné tette, egészen más volt. Mégpedig a Föld bolygó!

Addig a napig ugyanis a legtöbb bargani azt sem tudta, létezik olyan bolygó, hogy Föld. Őseik nem a Földről, hanem Tlaxán bolygóról kerültek ide. Csak a kozmográfia illetve kozmolingvisztika iránt érdeklődők tudták, hogy létezik olyan bolygó is, hogy Föld. Holott a Föld nem valami kis kozmikus parány volt a Galaxis politikájában: a Galaktika legerősebb szuperhatalma ugyanis a tutu nép volt, a második a csiszíki, a harmadik pedig épp maga a Föld, a

⁴ Mindezen események abban a regényben vannak leírva, melynek címe: „A földrengések szigete”.

csillagbirodalmával! De a tutuk jól elvoltak magukban, gyakorlatilag semmi más néppel nem foglalkoztak, azaz bizonyos értelemben olyanok voltak, mintha nem is lennének. Majdhogynem úgy lehetett tehát tekinteni, hogy a csizik a legnagyobb hatalom, ha pedig azok ők, akkor a Föld a második!

Igen ám, csak a második hellyel az a nagy baj, hogy nem az első, és ez fenemód nem tetszett a Földnek! És mert semmi reménye nem volt rá, hogy belátható időn belül utolérné a csizik technikai fejlettségét, azzal igyekezett vigasztalódni, hogy minél több népet meghódít, nagyvá és hatalmassá építi ki a maga galaktikus birodalmát, s így ha a csizik fejlettebbek is, de *területileg* akkor is ő, a Föld lesz a nagyobb csillagbirodalom, azaz bizonyos értelemben akkor is ő lesz az első... és milyen jó is ez!

E célt mostanában már majdnem elérték, talán nem is csak „majdnem”... a Föld birodalma elérte Csiszilla nagyságát, talán meg is haladta a lakott naprendszerek számát illetően... de a különbség igazán nem volt még számottevő és látványos, emiatt újabb és újabb, meghódítható, behódoltatható bolygókat kerestek a földi úrcirkálók. És így az egyikük pár hónappal ezelőtt eljutott a Bargan bolygóhoz is.

A jó két kilométeres űrnaszád persze nem lett volna elég a teljes bolygó megsemmisítéséhez vagy elfoglalásához, de az biztos, hogy jócska károkat tudott volna nekik okozni! És tudták a barganiak, hogy ez csak egy felderítőegység, a földiek még tucat- sőt százszámra küldhetnek efféléket ellenük! Na de a dologból mégsem lett úrháború, még az sem, amit a földiek eredetileg szerettek volna: a barganiak behódolása, és csatlakozása a Földi Érdekszövetségbe. Nem lett semmi ilyesmi, s ennek oka az volt, hogy a Barganra ekkor már betelepédtek a csizik, már pár esztendeje, s odalent időzött a csizik Darzsi-1 nevű űrhajója is, ami egymaga nagyobb volt mint a földi űrhajó, mert az csak két kilométeres volt, de a csiziké bezzeg három kilométeres, azaz másfélszer akkora! És azt tudta a földiek parancsnoka, hogy amilyen fejlettek a csizik, egy mindössze ötven méteres űrhajójuk is ripityára lőhetné az ő űreszközét!

Fölöttébb udvariasan viselkedett tehát, azonnal elismerte, hogy a Bargan bolygó a csizik érdekövezet része – ám ezt csak a bolygó *anyagára* vonatkozóan ismerte el, tehát ami a sziklát, tengereket, légkört illeti, no meg az élővilágot – de annak is csak a nem értelmes részét!

Azt mondta, hogy pontos utasítása van a Föld kormányától arra az esetre, mint e mostani is, ha olyan bolygóra lel, melyen már jelen vannak a csizik. Ilyen esetben ő fel kell ajánlja az e bolygón esetleg a csizikkal együtt élő barbároknak, hogy amennyiben elégük van a csizikből, akkor a Föld kormánya őket mind egy szálíg elszállítja ingyen egy olyan bolygóra, mely még lakatlan, de némi munkával emberi életre alkalmassá tehető, pontosabban, lakható már jelen pillanatban is, csak esetleg nem túl kényelmes még! Például túl hideg, vagy alig van rajta szilárd felszín, s emiatt mesterséges szigeteket kell rajta építeni, vagy gyakori rajta a földrengés, vagy bűdös, de nem mérgező a levegő, vagy egyszerűen egyetlen roppant dzsungel az egész... a Föld kormánya ad nekik a kezdetekhez minden szükséges felszerelést is, egyedül az a kikötés, hogy elismerjék a Föld hatalmát, és rendszeresen fizessék a kiszabott adót! De az első ötven év adómentes.

Kiderült, hogy a Bargan bolygón élő csizik vezetője, Lidzsi taki egyáltalán nem haragszik, amiért a Föld el akarja csábítani innen a barbárokat! Sőt, gyorsan közölte, hogy a csizik semmiféle akadályt nem gördítenek a barbárok elűrhajózása elé! Bár – tette hozzá – nem érti, miért lenne jobb elfogadni a barganiáknak a barbár Föld hatalmát a csizik segítőkész gyámoltása helyett...

Mindenesetre a barganiak azonnal több csoportra szakadtak annak megfelelően, hogy mi a véleményük a Föld javaslatáról. Természetesen akadtak olyanok, akik szívesen fogadták a lehetőségét annak, hogy elűrhajókázzanak egy másik bolygóra, „amit még nem szennyeztek be erkölcstelenséggel a csiszík” – ahogy ők mondták. Akadtak aztán olyanok is, akiket magasan nem érdekelt az egész, és azt mondták, bolondok lennének látástól-vakulásig dolgozni, maradnak inkább itt a Barganon. Ők voltak különben a legtöbben...

Ez még nem is lett volna baj. A gond ott kezdődött, hogy volt egy harmadik csoport is, akik nagyjából épp annyian voltak mint az elsők, a menni akarók, s ezeknek az volt a véleményük, hogy ők sem repülnek el sehová sem, – hanem meg kéne tiltani másoknak is, hogy elrepüljenek a földiekkel! Mert ugye, mi dolog is az, hogy ők csak úgy itt hagyják a Bargan bolygót, a szülőbolygójukat! Ez az ő hazájuk, ahol élniük-halniuk kell! És bár ezek többsége veszettül utálta a csisziket, de most felszólították Lidzsi takit mégis, hogy akadályozza meg akár erőszakkal is a menni akarók dezertálását! Ami természetesen úgy a legegyszerűbb, ha rípiyára lövi a földiek értük küldött űrhajóit.

A felszólításon Lidzsi igencsak meghökkent, s megkérdezte őket, hogy mégis, *neki* aztán mi köze van ehhez az egészhez?! S amikor azt a választ kapta, hogy de hát ugyanazon a bolygón él mint ők, akkor Lidzsi azt válaszolta, hogy ez igaz, csak hogy ő akkor sem barbár, hanem csiszí.

– Igazából – szolt, gondosan fontolgatva a szavakat a tévéinterjúban – még az is kérdéses, hogy nekünk csiszíknak akár akkor is közbe kéne-e lépünk, ha a földiek el akarnák foglalni Bargan azon részét, ami még nincs csiszí igazgatás alatt! Mert akkor is csak az történne, ami nekünk már rég nem újdonság: a barbárok ölik egymást. Ez olyasmi, ami undorító, de mi csiszík nem törődünk vele, mert már rég megszoktuk. A barbárok általában ezt szokták tenni: ölik egymást, mert ez a legkedvesebb szórakozásuk, ölik egymást mindenféle mondvacsinált ürügyekkel, vagy épp akár ürügy nélkül is! Mi jogon avatkozzunk ebbe bele, olyan barbárok oldalán, akik nem akarnak csiszík lenni, sőt, többnyire utálnak bennünket?! De most mégis beavatkoznánk, mert úgy véljük, ha hagynánk, hogy a Föld meghódítson benneteket, akkor a harcok során túl nagy lenne a környezetszennyezés, aminek mi sem örülnénk. Azt azonban végképp nem lenne jogunk megtiltani, hogy közületek bárki, akinek kedve van, elköltözzék a bolygóról! Sőt, bevallom, örvendünk is neki, ha minél több zavaros agyú hülyét elvisznek innen a földiek. Azokkal ugyanis nem kell kínlódnunk, ami nekünk jó, tiszta haszon, mert megspórolt idő, de jó nekik is, mert olyan helyen élnek a továbbiakban, ahol nem kell elviselniük bennünket csiszíknak, ami nekik láthatóan ellenszenves, és jó még a földieknek is, mert szert tesznek olcsó, sőt ingyenes munkaerőre a még lakhatatlan bolygók kolonializálásának fárasztó munkájához, egy csomó ostoba, kihasználható bargani személyében! Mindenki jól jár tehát, miért is avatkoznánk közbe?!

– De hát így a Föld birodalma megnövekedik, és a Föld nem is titkolja, hogy vetélytársnak tart benneteket! – érvelt egy riporter.

– Ez bennünket nem zavar. Nem a Föld az egyetlen óriási csillagbirodalom, ott van például az Északi Szövetség is, ami majdnem olyan hatalmas, mint a Föld... na és akkor mi van?! Azok is csak barbárok, s technikailag elmaradtak hozzánk viszonyítva. Az nem számít hány csillagrendszeren uraskodnak, mert az elefánt is milyen nagy az emberhez képest, aztán mégis akármikor lelőheti őt az ember egy puskával – mert *technikailag* fejlettebb! Biztos vagyok benne, ha olyan *igazán nagyon* akarnánk, betelepíthetnénk akár a Földre is, hogy azt is elfoglaljuk apránként, mint a Bargant.

– Akkor miért nem teszitek?

– Mert messze van, s mert akad sok más, könnyebben civilizálható bolygó is. De egyszer majd oda is eljutunk. *Mi* ráérünk. Csiszilla mindig is hosszú időre tervezett előre, ez egyik nagy erősségünk, mely segített, hogy naggyá váljunk!

A csizik tehát nem akadályozták meg a „disszidálást”, és ez nagyon sokaknak nem tetszett! A földi úrhajók parancsnokainak persze annál inkább, mert bizony tartottak tőle, hogy Csiszilla esetleg rossz néven veszi az elvándorlást, és akkor mi lesz... de semmi különös nem történt.

Nem történt semmi különös e téren, mármint a nagypolitikában. A csizik még azt sem akadályozták meg, hogy a földiek mindenféle reklámműsor-féleségeket sugározzanak, kedvet csinálандó az elköltözéshez, e műsorokban a földi kultúrát is igyekeztek bemutatni valamennyire, persze csakis az előnyös oldaláról... a csizik csak a vállukat vonogatták, mondván hogy a Földnek úgy látszik óriási szüksége van kihasználható, olcsó munkaerőre, azaz becsapható bolondok millióira, de ez az ő dolga és a bolondoké. A csiziket ez csak annyiból érdekelte, hogy a sugárzott földi műsorokból felvették, azaz megörökítették a nekik tetsző zeneszámokat, és nem foglalkoztak többet az üggyel.

Hanem ami a magánszemélyeket illeti, ott már nagyon is lett következménye a földiek propaganda-hadjáratának!

Egy szép este Jondon telefonhívást kapott régi ismerősétől, Konztrúdzsától. Konztrúdzsa a „Jó Férj” leánynevelő intézet tulajdonosa volt, s Jondon abban a műsorban ismerkedett meg e hölgygel, melyben a „Földrengések Szigete” rejtélyét is megoldotta. Ismeretség alatt nem szerelmi, kizárólag baráti kapcsolatra kell gondolni, bármiféle szexuális indíttatás nélkül.

Konztrúdzsa jó véleménnyel volt a fiatalemberről, tehetségesnek tartotta, aki előtt nagy jövő áll, bár úgy gondolta, Jondon kissé talán túl álmodozó. De ez persze még nem okvetlenül baj...

A telefonbeszélgetés különben rövid volt, mert Konztrúdzsa csak aziránt érdeklődött, fogadná-e őt Jondon ekkor meg ekkor. Jondon igent mondott erre, s a mondott időpontban Konztrúdzsa meg is jelent nála, természetesen saját helikopterével jöve – elég gazdag volt ehhez...

A helikopter az emeletes ház tetején kellett leszálljon, mert Jondon annyira nem volt gazdag, hogy csak egy panellakásra tellett neki. Az az övé volt, ellenben a kilencedik emeleten... Konztrúdzsa fintorgott is ezt látva, ő ennél sokkal előkelőbb környezetekhez volt szokva, s először járt Jondonnál. Ráadásul egyetlen szempillantással szemrevételezhető volt, hogy ez bizony legénylakás, mert bár Jondon igyekezett felkészülni a vendégfogadásra, azaz rendet csinált úgy-amennyire... de ez valóban csak egy férfi számára tűnt rendnek!

– Úgy látom, még mindig nem vet fel a pénz téged, Jondon! – kezdte a beszélgetést a nő.

– Hát bizony hogy nem. De azért nem panaszkodom. Másoknak sokkal rosszabbul megy.

– De bizonyára el tudnád viselni, ha kiemelkednél a nyomorból.

– Ne túlozz, Konztrúdzsa, ez nem nyomor.

– Az *én* fogalmaim szerint az.

– Az *én* fogalmaim akkor nagyon mások.

– Bizonyára. No figyelj csak, én határozott személy vagyok, nem kenyerem a hosszas udvariaskodás és mellébeszélés! No meg aztán te is a Csiszik Barbár Barátja vagy, meg én is,

a csizík közt pedig a gyors tárgyra térés minősül udvariasságnak. Tehát: tudd meg, én azért jöttem, hogy két okból. Egyrészt, megszabadítalak téged ettől a lepusztult görénylyuktól, amiben laksz, azaz vagyonossá teszek, másrészt mert semmit nem adnak a világban ingyen, ezért azzal fizetsz, hogy megszabadítalak a legény-mivoltodtól is, tehát megnősítelek!

– Micsoda?! Te, engem?!

– Jól hallottad! – és Konztrúdzsa kortyolt egyet a teából, amit Jondon készített neki. Rögvest fintorogni is kezdett.

– Pfuj, filteres! Látszik hogy a teakészítés művészetéhez sem értesz! Bezzeg azok a lányok, akiket én nevelek az iskolámban...!

– Na hát épp ez az, hiszen te nem fiú-, hanem leányiskolát vezetsz, s az a célod, hogy gazdag pasikat találj a növendékeidnek, akik mellett jól élnek, vagy ha elválnak a férfitől, sok-sok pénzt gomboljanak le róluk búcsúzóul!

– Igen, na és?

– És én minden vagyok csak nem gazdag, ezt te is megállapítottad az imént.

– Aztán mondtam én neked egy szóval is, hogy az egyik tanítványomat lökném ölelő karjaid-ba?!

Most aztán Jondon szeme kidülledt.

– Csak nem ám hogy te magad ajánlkoznál, hogy a feleségem legyél?!

Konztrúdzsa elnevette magát.

– Szeretlek, Jondon! Szeretem benned ezt a megható, ártatlan naivitást! De nem szeretlek annyira, hogy hozzád menjek. Nem, nem, szó sincs erről. Hanem tudod, én jó barátságba keveredtem Enkülével. Ő, mint tudod, mindenféle örömlányokkal foglalkozik, őket védi, mint ügyvéd, nekik igyekszik jobba tenni az életüket...

– Ne is folytasd, nem felejtettem el!

– No akkor bizonyára emlékszel arra is, hogy e téren igazán kimagasló eredményeket ért el az én barátnőm – akad olyan egykori örömlány-védence, aki mostanára már milliommossá küzdött fel magát! Természetesen a PÉNISZ⁵ egyesület hathatós segítségével. Nem is egy ilyen nő akad az ismerősei közt.

– Remek, örülök a sikernek!

– A baj az – folytatta Konztrúdzsa –, hogy e nőknek pénzük van már, de van mellette más-
valamijük is: rossz hírük!

– Erre számítani lehetett. És ez nem is olyan nagy ár a vagyonért. Nem egy vállalkozónak is rossz a híre.

– Így van, de abban a pillanatban nagy baj a rossz hír, amint e nők szeretnének jó házasságot kötni! Mert üzletet még csak kötnek az emberek rossz hírű vállalkozókkal, vagy akár rossz hírű nőekkel is, de azt *nagyon* meggondolják, feleségül vegyék-e őket! No és Enkülé kitalálta, hogy nekem már nagy gyakorlatom van abban, hogy férjeket szerezzek lányoknak, gondolta, esetleg segíthetnék ebben neki. Itt most nem az a lényeg, hogy a leendő férj gazdag legyen, mert e nők maguk is gazdagok. Itt az a lényeg, hogy a férj kedves legyen, és ne vesse meg a nőt annak a

---

⁵ PÉNISZ – betűszó, feloldása: Prostitúcióból Élő Nők Internacionalista Szövetsége

múltjáért. Természetesen kizárólag olyan nőekkel foglalkozom, akik megesküdték nekem mind arra, hogy vállalják, hogy leendő férjüknek abszolút hűséges és feddhetetlen nemi erkölcsű feleségei lesznek! Ezt boldogan megígérték. Visszamenőleg persze jobb ha nem firtatod, hogy kivel voltak meg hányszor, mert némelyik nemcsak férfiből lefeküdt akár több ezerrel is, de akár egy fél állatkerttel is... állatos pornóról van szó. De a *házasság után*, nos, ott *abszolút* hűséget fogadtak, még azt is megígértettem velük, hogy csókolódní, de még táncolni sem fognak senkivel sem! Megjegyzem, nem is esett nehezükre ez az ígéret, s nem annyira amiatt mint sokan hiszik, hogy már kitombolták magukat, mert a legtöbbször soha nem is élvezte ezt az életformát. Egyszerűen alaposan megundorodtak már minden ilyesmitől. Férjet sem azért akarnak, hogy legyen kivel kujonkodniuk, hanem hogy legyen, aki *szeresse* őket, akihez hozzábújhatnak, aki gyengéd velük...

- De csak nem arra gondolsz Konztrúdzsa, hogy én legyek a férje az egyik efféle nőnek?!
- És miért is ne, jól járnál! Még válogathatsz is, hoztam fényképeket, és mindegyikük milliomos! Nem egyformán milliomosok, de az biztos, hogy egyetlen hónap alatt többet keresnek, mint te egy év alatt!
- Akkor találnak férjet rajtam kívül is.
- Persze. Még szép. Na de ők már elég értelmesek ahhoz hogy tudják, jobb mindent profikra bízni, márpedig a házasságközvetítésben talán *én* vagyok a legprofibb az egész bolygón! – és Konztrúdzsa elégedetten húzta ki magát csak úgy ültében.
- És engem szemeltél ki első áldozatodnak?
- Nem, nem te lennél az első. De téged különösen előnyösnek tartanálak. Bevallom, konkrét elképzelésem is van arról, ki lenne a leendő mátkád, mert bár valóban hoztam fényképeket és válogathatsz, de határozott tippem van arról, ki lenne neked a legmegfelelőbb! Természetesen e leánya is kurva volt korábban, de nem ő akart az lenni eredetileg, úgy kényszerítették bele a dologba, aztán abba is akarta hagyni, erre a stricije összekötözte, elvitte egy erdő közepébe, ott végighajtott a lány két lábán egy autóval hogy rípiyára törjön a csontja, s mondta neki, hogy tessék, most már abba hagyhatja ha akarja... de nem fogja tudni abba hagyni, mert ilyen lábakkal már nem dolgozhat semmit, csak feküdhethet és baszhat... de szerencsére Enkülé tudomást szerzett az esetről, és tenger pénzért megoperáltatta a kislányt. Még csak nem is sántít. Ja, és a stricijétől sem kell tartani, azóta már az nagyon halott, hála szintén Enkülének.
- Enkülé gyilkolni is képes?!
- Szerintem igen, de most nem volt erre szüksége. Minek öljön ő, megteszi e szívességet helyette a pénze is! Még csak nem is került sokba a gazfickó halála. Különböző eredeti módon lett vége: egyik lábát odakötötték egy autó vonóhorogjához, a másikat pedig egy hirdetőoszlophoz. Azután az autó elindult...
- Juj, hiszen ez kész horror!
- De az is, amit korábban ő tett a nővel! Szóval, szegény kislány nagyon ártatlan, és nagy szüksége van egy kis szeretetre.
- Erről tégy le, Konztrúdzsa! Sajnálom a lányt, de nem lehetek a férje.
- De figyelj már, mit érdekel téged, hogy mi volt korábban, ha most már...
- Félreérintsz, nem az zavar, szűz-e.
- Teljesen egészséges is, megvizsgáltattam a legkiválóbb orvosokkal...

– Elhiszem. És azt is, amit nem mondtál még, hogy nem várandós, nincs gyereke, biztos szép is, de akkor sem lehetek a férje. Akkor sem, ha a világ legcsodálatosabb nője, s akkor sem, ha milliószor gazdagabb mint amilyen, és akkor sem, ha akár minden létező tudományos fokozatot megszerzett minden létező főiskolán.

– Miért?

– Mert mást szeretek – sóhajtotta Jondon.

– Hű! Na tudod mit, igaz barátomnak tartalak, emiatt nem kezdek el sajnálkozni, hogy dugába dőlt veled kapcsolatban a tervem, hanem sok boldogságot kívánok neked, persze leendő nejednek is, és elvárom, hogy meghívj a lakodalomra! Ami neked nagyon előnyös is lesz, mert ezennel bejelentem, hogy én akarom megszervezni a lagzit, s minden költséget állok, mert másképp amilyen szegény vagy, az egészből nem lenne több, mint egy vendéglői kaja! De majd én...

– Ne is folytasd, Konztrúdzsa, mert nem lesz lakodalom – sóhajtotta Jondon.

– Aha, szóval ez egy viszonzatlan szerelem! Na figyelj csak, általában ugyan az az elvem hogy senki nőt nem igyekezek rábeszélni semmi pasira, mert élje mindenki a saját életét, de rólad tényleg úgy vélem hogy jó férje volnál szinte bárki nőnek, tehát mondd meg, hogy kiről van szó, és majd én közbenjárom, hogy...

– Hagyd már Konztrúdzsa, reménytelen az ügy! – azzal Jondon lerogyott egy fotelba, és megdörgölte a szemét. Látszott, hogy igyekszik visszatartani a könnyeit, de ez nem sikerült neki.

– Hű, hát te aztán nagyon belészeretted! Talán másvalakinek a felesége?!

– Bár az lenne! De már nem él – felelte a fiatalember.

– Ó te szegény! Hát ez aztán tényleg reménytelen szerelem... na, de akkor mégsem jöttem én rossz helyre, mert akkor veled kapcsolatban nem az a leglényegesebb, hogy szerelmes vagy, hanem hogy gyászolsz. És a gyász érzése ugyan valóban alaposan padlóra tudja küldeni az embert, de mert mit sem tehetsz a szerelmed feltámasztásáért, ezért leghelyesebb mielőbb új szerelemmel vigasztalódn! S bár akit ajánlok, azzal kötendő kapcsolatod nem szerelmi házasság lenne, de ez úgy szokott lenni, hogy idővel megjön a szerelem is, ha meg mégsem, akkor is boldogabban élsz, mint most, hogy nincs senki melletted, aki felvidíthatna szomorú magányodban, és csak keseregsz, mert csupán az emlékek maradtak neked az együtt töltött szép napokról...

– Azok sem – sóhajtotta Jondon.

– Hogyan?

– Egyetlen napot sem tölthettem vele, soha de soha!

– Hát ő nem szeretett téged?

– Persze hogy nem. Nem is tudott rólam.

– Nem merted neki bevallani az érzelmeidet?

– Nem tehettem. Ez a nő, nos... ő már bizony több évezrede halott!

– Ez valami vicc? – kérdezte némi hallgatás után Konztrúdzsa.

– Nem vicc. Tudod, nézegettem a földiek egyik műsorát, valami olyasmi volt a címe, hogy „kulturális híradó”, és itt bemutatták a művészetük bizonyos ágait is... és itt láttam egy „Ofra

Házâ” nevű énekesnőt... és azonnal letaglózott a szerelem, Konztrúdzsa! Na, nem azonnal, kellett hozzá jó tizenöt perc... tudod, előbb csak a nevére figyeltem fel. Mert én megtanultam magyarul a hipnopédiás sisakkal, mert ez a Föld eléggé űrnagy hatalomnak tűnik, annak meg jó, ha ismerem a nyelvét... szóval bevállaltam a két nap fejfájást, és magamba töltöttem a magyar nyelvet...

– Én is – vágott közbe Konztrúdzsa.

– Na hát akkor ez nagyszerű, nem kell sokat magyaráznom... feltűnt, milyen fura neve van ennek az illetőnek... akkor még azt sem tudtam róla, férfi-e vagy nő. Rákapcsoltam a róla szóló csatornára, és először egy olyan zeneszámot hallottam tőle, aminek az volt a címe, hogy „Ballada egy királyról”. Persze magyarul. Na de Ofra nem magyarul énekelt, mert ez egy igazán réges-régen élt énekesnő, akkor még több ország volt a Földön. Mindenesetre ilyen gyönyörű éneklést még sosem hallottam! Aztán egy másik zeneszámát hallottam, majd egy harmadikat... és mind gyönyörű volt! Filmen is megnézhettem őt... no, a filmek minősége igazán nem volt a legjobb, de még így is messzire sugárzott az ő lenyűgöző lénye, szépsége, bájossága... ő azóta a számomra a Hangok Királynője!

– Hát akkor hallgasd a zenéit...

– Azt teszem. Ezek a földiek irtó rendesek voltak, hogy megengedték, hogy bárki letöltögesse az összes hang- és videoanyagukat. Hát én azóta rendelkezem a Drágaság teljes életművével, s egyfolytában csak az ő dalait hallgatom! Megmutassam neked?

– Ne. Idefigyelj, az rendben van hogy lett egy kedvenced az énekesnők közül, de ha ő halott, ez miért lenne akadálya annak, hogy feleségül végy valakit, aki élő? Akinek szüksége volna rád? Mert ennek az izé... Ofrának nincs szüksége rád, ugyanis nem él!

– Nem értesz, Konztrúdzsa. Te azt akarod, hogy azért vegyem feleségül azt a nem tudom kicsoda lányt, akit ajánlgatsz, mert annak szeretetre van szüksége. Sőt, szerelemre. És én még el is hiszem neked, hogy méltó rá és megérdemli, de épp ez az, amit nem lennék képes nyújtani neki, mert állandóan csak Ofrán jár az eszem, őt látom magam előtt, az ő dalait dúdolom magamban... most azért vegyem feleségül azt a szegény kislányt, hogy utána megkeserítsem az életét, mert állandóan csak Ofráról fecsegnék neki? Ofrát dicsérném, ahelyett, hogy őt dicsérem? Amikor pedig biztos arra vágyna... állandóan összehasonlítgatnám őt Ofrával, s amilyen csinos, és jóhangú valaki ez az Ofra, hát ezret teszek egy ellen, hogy mindig ő kerülne ki győztesként az efféle hasonlítgatásokból, s ez rosszul esne a feleségemnek. Amikor pedig lefekszem vele, azt képzelném, hogy Ofrát ölelem, s ha egyszer is kicsúszna eközben a számon, ölelés közben, hogy „Ofra”, hát azonnal ott a nagy családi perpatvar... disznó dolog volna ez a leánnyal szemben, Konztrúdzsa! Jobb ebbe bele se fogni.

– Egyetértek, csak épp azt nem értem, ha ilyen jól látod a helyzetet Jondon, akkor mi a csudának nem tudsz véget vetni ennek?

– Miként?

– Akként, hogy kérsz a csisziktól egy tablettát. Van valami szerük, ami elmulasztja a szerelmet, bár a pontos nevére nem emlékszem. És te az ő Barbár Barátjuk vagy. Biztos adnak neked egyet ingyen.

– Nem is kétlem, de nem akarom hogy ez a szerelem elmúljon, mert ezáltal gazdagabbnak érzem magamat!

– Miféle gazdagságról beszélsz, tudhatnád, hogy a szerelem csak egy hormonvihar a szervezetben!

- Persze hogy tudom. De akkor is jobb ez így.
- Miért, amikor szenvedsz?! S még ha volna reményed rá, hogy elnyered a nő beleegyezését, de így...
- Van rá reményem.
- De hiszen halott!
- Majd feltámasztom.
- Megőrültél?!
- Nem. Ellenben kérek egy időgépet a csiszíktól, azzal visszamegyek a megfelelő időpillanatba, mert tudod ez az Ofra úgy halt meg, hogy a férje megfertőzte AIDS-sel, ami egy akkoriban gyógyíthatatlan nemibetegség volt, aztán Ofra ebbe belehalt. Sok mindent mondhatnék még, de a részletek most nem érdekesek... bár jó, ha tudod, a dolog szándékosan történt. Na mindegy, majd elküldöm neked elektronikus levélként a teljes anyagot, ha érdekel.
- Nem érdekel.
- Jó, de akkor is elküldöm, mert hátha meggondolod magadat. Tehát tudom, hogy hol és mikor halt meg: Földi időszámítás szerint 2000. február 23., 19.40 Sheba Medical Center, Ramat Gan, Izraelben. Elmegyek abba az időpillanatba...
- És a Földre hogyan?
- Űrhajóval.
- Nem lesz neked arra pénzed.
- Nem is kell, a földi űrhajó parancsnoka közvetítőket keres a földiek és a leendő telepések közé, vagyis afféle kapcsolattartókat, de mondhatnám toborzóknak is... még inkább azonban reklámembereknek. Én pedig elvállaltam ezt, emiatt nem is lettem népszerű sokak szemében a mi bolygónkon... ezek egyszerűen a bargan nép árulójának tartanak! De mi mást is tehettem volna... mindenekelőtt: egyszerűen nem vagyok képes utálni a földieket, mert Ofra is arról a bolygóról származik! Aztán, megígérték, hogy elvisznek egy turistaútra a Föld bolygóra nem-sokára, no és akkor én magammal viszem a poggyászomban az időgépet, ott visszautazom az időben, és magammal hozom Ofrát! Az már nem lesz nehéz, hogy a mi korunkban meggyógyítsam őt, mert utánanézttem az Epidemiológiai Lexikonban, s megtaláltam benne az AIDS pontos leírását, a gyógyításával egyetemben.
- Ugyan miként, amikor a csiszík közt ez a betegség nem ismert!
- Az igaz, de mint megtudtam, alig érkezett meg ide a földiek űrhajója, a csiszík közölték velük, hogy csakis akkor engedik leszállni a földieket a Barganra, ha megosztják velük a biológiai ismereteiket, főként a járványokkal kapcsolatban, mert másképp ők a csiszík túl nagy kockázatot vállalnának a földiek beengedésével, mert kitörhetne itt valami járvány, amit ők a csiszík még nem tudnak gyógyítani! Így aztán a földi járványügyi tudásanyag is bekerült a lexikonba.
- Aha. Na, de ez nem fog menni, kedves Jondon!
- Miért nem?
- Mert a Történelem megvédi önmagát. Ofra akkor meghalt, és...

– Ne is folytasd, mert nincs igazad! Ismerem e szabályt én is, de nem vonatkozik a jelen helyzetre. Ofra nagyon szégyellte e betegségét, mert az ő korában ezt a kurvák betegségének tartották többnyire, holott ő kifejezetten erényes életet élt. Szerette volna eltitkolni, hogy e bajban szenved...

– Nem sikerült.

– Nem, de megpróbálta. Mindenesetre senkit nem engedett be magához látogatóba. Legalábbis nem tudunk ilyen látogatókról. Nem engedte hogy lefényképezzék, amikor beteg volt. Nem került elő ilyen fénykép. A holttestéről sincsenek fotók. Ezek után tehát még az is lehet, hogy a sírja üres, vagy másnak a hulláját rejt. Azaz, rejtette. Mert már a sírja sem áll, ennek is utánaérdeklődtem. Miért is ne lehetne úgy, hogy valaki – például én! – elmegy oda az időben, lepénzeli az ottani dokikat, elviszi magával Ofra holttestét, azok meg valaki másnak a testét varrják a nagy fekete hullásákba...

– Nem tudhatod, hogy ott ez volt-e a szokás, hogy a dokik lepénzelhetőek-e, pénzed sincs rá...

– Nem gond, viszek nekik egypár itteni csúcstechnológiát. Például lézerpisztolyt.

– Akkor is óriási a kockázat.

– Elismerem, de kész vagyok vállalni Ofra érdekében.

– Sokkal józanabbnak hittelek.

– Tévedtél – vont vállat Jondon. – Értsd meg, a legtöbb számát egyszerűen képtelen vagyok sírás nélkül végighallgatni!

– Nem, nem értem meg. Hiszen számtalan kiváló énekesnő van a mi bolygónkon is! Ott van például Kristály...

– Aki elment a tündérekkel. Legalábbis úgy tűnik.

– De attól még szépen énekelt.

– Szépen, és vele is majdnem ugyanaz történt, mint Ofrával!

– Ez épp azt bizonyítja, hogy Ofra sorsa cseppet sem valami példa nélküli tragédia!

– De attól még nagyon is megérdemli, hogy segítsek rajta.

– És Iloéba miért nem szerettél bele?!

– A tündér Iloéba, Pucsakaci Kukkolójának egyik szereplőjére gondolsz?

– Igen, rá! Kétlem, hogy bárki is úgy tudna énekelni mint ő, akár a „te” Ofrád is! És Iloé igazán szép leány, nem?

– De hiszen neki ott volt már a szerelmese, az a Szjord nevű srác! No meg, Iloének nincs szüksége segítségre. Ofrának igen.

– Te megőrültél és a halálba futsz. Remélem, a csizik nem adnak neked időgépet a kezébe, mert ha ezt teszik, akkor a szememben azonnal vétkessé válnak öngyilkosságban való segédkezés bűnében! – azzal Konztrúdzsa felállt és távozott. Gyakorlatias nő volt, aki nem pazarol sok időt reménytelennek tartott esetekre.

Jondon nem is bánta Konztrúdzsa távozását. Volt úgyis elég dolga... mindenekelőtt: állás után futkározott a nap nagyobb részében, ilyenkor estefelé pedig a szabadidejében zenét hallgatott – természetesen Ofra Házâ zenéit! Emellett pedig nekikezdett héberül tanulni... és ez

komoly feladatot jelentett a számára! Ugyanis a héber nyelvre még nem volt beprogramozva egyetlen hipnopédiás sisak sem! A héber holt nyelv volt a Galaxisban. Sehol sem éltek zsidók vagy nem zsidók, akik héberül beszéltek volna. A héber nyelv oly sok más nyelvvel együtt kihalt sok-sok ezer esztendeje, akkor, amikor a Föld lényegében minden nyelve kihalt, midőn a kürmürök elfoglalták azt a bolygót. Ekkor egyedül a nemzetközi nyelv – az eszperantó – maradt meg, mint az emberek közös, sőt egyetlen nyelve, mígnem a múltból felbukkant egy nagyszabású időutazást téve a magyarok egy jókora hadserege, és a felkészületlen kürmüröket mind elpusztította, ezáltal felszabadítva az akkori embereket a kürmür uralom alól, akik egyszerűen felhizlalt vágóállatoknak tartották az emberi lakosságot. S ahogy az lenni szokott, mindennek a világon ára van: nem is lehetett vitás, hogy a magyarok váltak a Föld uraivá, s a magyar lett a Föld egységes és egyetlen nyelve!⁶

Az összes többi tehát kihalt, beleértve az eszperantót is – de a hébert is. S azóta senkinek nem jutott eszébe, hogy nyelvtanító sisakokat készítsen a holt nyelvekre! A Föld hódító nagyhatalom volt, s más népek élő nyelvei érdekelték inkább. Különbösen is, minden jelentősebb régi írásművet rég lefordítottak már magyarra, még azokat az írásműveket is, melyek ekkoriban már senkit nem érdekeltek, például a Bibliát vagy Buddha beszédeit, meg egyéb „szent” szövegeket.

Ha tehát Jondon héberül akart tanulni, akkor a régi, fáradságos, hagyományos módon kellett ennek nekifognia – szótárak fölött görnyednie például... sőt, kezdve az egészet a héber írás megtanulásával, ami már amiatt is rém szokatlan volt neki, mert a héber írás jobbról balra olvasandó, de az összes nyelv, amit ő ismert vagy amiről akár csak hallott is – a saját bargani nyelve, aztán a csiszí, tutu, magyar, meg minden egyéb is – mind balról jobbra írt! Holott nagyon szeretett volna héberül tudni, természetesen kizárólag amiatt, hogy megértse, melyik dalában miről énekel Ofra! No és hogy majd beszélhessen az időutazása során Ofra orvosával... és Ofrával...

Rendkívül nehezen ment ez neki! Főleg, mert mint kiderült, nem is volt igazán jó dokumentáció a héber szavak magyarra átírására! Héber szövegek magyar fordításával aránylag bőségesen el voltak látva a földiek, s ezeket a földi úrhajó adatbázisából könnyedén letöltögethette Jondon, de ezeket még olyan emberek csinálták évezredekkel ezelőtt, akik maguk jól beszéltek mindkét nyelvet. Konkrét szótár viszont nemigen létezett, csak annak egyes részletei, s ezek is eltérő átírási technikákat használtak. Héber-angol szótárat talált többet is Jondon, de hát ő angolul sem tudott, és még itt sem volt elfogadott, egységes transzszkripció, sőt, szegény Jondon csak ámult és a fejét csóválta, látva, milyen elképesztő összevisszaságban írják át latin betűkre egyik-másik héber szót az angolok! Nem túlzás azt állítani, az angol átírás láttán sem tudta jobban, miként kell kiejteni azt, mint a héber eredetét látva...

Mindezideig megtanult talán néhány tucat héber szót, de ezeknek sem volt biztos a kiejtésében. Többnyire azt a módszert követte, hogy figyelte Ofra dalait, s amikor többé-kevésbé biztos volt benne hogy egy konkrét szót hallott, azt igyekezett meglelni az írásos héber anyagai közt, s ha megtalálta, akkor már tudta, hogy na ez az a szó, és ezt jelenti! Sajnos, itt is gondban volt: hamar rájött, hogy a héber nyelvben valószínűleg három különféle „h” hang van, míg az ő bargani nyelvében csak egy. A „ch” hangot mindazonáltal ki tudta ejteni, mert az legalább a csiszí nyelvben létezett, amit ő ismert. Na de a harmadik „h” hang... bár, lehet hogy ez nem is „h”, hanem „k” hang volt már, legalábbis Jondon füle számára. Holott, az ilyesféle különbségnek jelentésmegkülönböztető szerepe volt a héber nyelvben: például nem

⁶ Ez az eseménysorozat részletesen a „Dagik” című kisregényben van leírva.

volt mindegy, a „kol” szót milyen „k” hanggal ejtik! Egyik esetben azt jelentette: „egész”, a másik esetben: „hang”. S ugye nem mindegy, hogy Ofra egyik dalcímét, ami héberül „Kol Haneshama”, azt így fordítjuk: „A lélek hangja”, vagy pedig így: „Egész lelkem”. Jondon biztosra vette eleinte, hogy az első értelmezés a helyes. Sokára jött rá, hogy mégis a második, az „Egész lelkem” a helyes fordítás...

Arra is csak sokára jött rá, hogy ha valahol Ofra valamely zeneszámának szövegét vagy akár csupán a dal címét is látja átírva a földiek betűire, akkor az „sh” betűkapcsolatban nem kell hogy kiejtse a „h” hangot, mert az csak abból az időből maradt ott mint betű, amikor az angol jelölésrendszer szerint írták át e szavakat, s az angol így jelölte az „s” hangot. A különálló „s” betűt az angolok ugyanis „sz”-nek olvasták volna...

Akadtsz tehát temérdek baja a hébertanulás során Jondonnak. Nem csoda, hogy lassan haladt vele, és hamar elfáradt benne esténként.

Most Konztrúdzsa látogatása után is így tett tehát, hallgatta Ofra dalait és tanulta a héber nyelvet, és nagyon örvendett, hogy végre le tudta fordítani azt a kifejezést héberre, hogy „Szeretlek”. Ez komoly munka volt neki, mert a héberben külön kellett ragozni az igéket hím- és nőnem szerint, azaz nem volt mindegy ennél a rövid mondatnál sem, hogy nő mondja férfinak, vagy férfi mondja nőnek! Napokba tellett Jondonnak, mire tehát ezt az egy mondatot kiszenvette magából. Az eredménye ez lett:

Szeretlek = (Ha nő mondja férfinak): Aní ohevet otchá! (Ha férfi mondja nőnek): Aní ohév otách!⁷

Miután ezzel végre megvolt, a jól végzett munka tudatával és örömeivel bújt ágyba. Bár kínoztta némi bizonytalanság, hogy vajon jól fordított-e?! Bárcsak módja lenne kipróbálni...

Nem is sejtette, milyen hamar lesz erre módja.

Jondon este kilenc óra tájban feküdt le, igazán fáradtan. Ismerte magát, sejtette, hogy ez nála úgy lesz, hogy hajnal öt felé felébred egy rövid időre, majd visszafekszik, és ki sem kel onnan kilencig vagy fél tízig – ez nála mindig így van, ha ennyire fáradt!

Aztán mégis másképp lett minden. Csak háromnegyed hétkor ébredt, de akkor sem magától, hanem egy fülrepesztő sikoly ugrasztotta ki az ágyból. Egy női sikoly.

Ami nagyon furcsa volt, mert Jondon tudta, hogy rajta kívül senki nem szabadna hogy legyen a lakásában...

Most mégis volt. S nemcsak a lakásában, de az ágyában is. Alig pattant fel ugyanis, azt látta még álomtól csipás szeméin át is, hogy mellette, ágya másik részében – ugyanis szép nagy, kétszemélyes ágya volt Jondonnak – ott egy mezítelen nő guggol, bár csak pár pillanatig, mert most kiugrott onnét, sőt, lerántotta a paplant is az ágyról, s azt tette maga elé, hogy eltakarja a meztelenségét.

⁷ A Szerző megjegyzése: Miután jelenleg sem rendelkezünk egységesen elfogadott latin betűs átírással magyar nyelvűek számára a héber szövegeket illetően, ezért e regényemben azt az elvet követtem itt, s követem a későbbiekben is minden héber szöveg idézésénél, hogy a szavak hangsúlyos magánhangzóit aláhúzom, valamint tudni kell hogy a héber nyelvben nincs „a” hang, amit tehát itt „a”-val jelölök, az a rövid „á”-hang! Ha „á”-t írok, az mindig hosszú „á”-hangot jelent! Van a héberben „kemény” „h”-hang is, amit kettős „h”-val jelölök, így: „hh”. A „ch” ismerős az angolul és németül tudók számára: ugyanaz a hang, mint a magyar „technika”-szóban.

– Hacilu! Hacilu! – kiabálta a nő. – Éjfo aní?! Leán higáti?! (– *Segítség! Segítség! Hol vagyok?! Hová kerültem?!*)

Jondon ezt látva csak ámult és bámult. Meg mert volna esküdni rá, hogy aki most itt van a szobájában, az nem más, mint nagy szerelme, Ofra Házâ! Itt van, holott el sem utazott érte vissza az időben, itt van, az ő korában, az ő szobájában, sőt hálósobájában, ráadásul meztelenül, mintegy „konyhakészen”, „azonnal fogyaszthatóan”... bár természetesen sosem lenne képes arra, hogy erőszakkal közeledjék felé! Meg kell nyugtatnia... hisz látható, fogalma sincs a leánynak arról, mi történt vele... igaz, ezt ő Jondon sem tudja egyelőre! Na, de várjunk csak... *biztos*, hogy ez a nő valóban Ofra Házâ?! Kétségtelen, nagyon hasonlít hozzá... bár eléggé vékonyka és nagyon sápadt! Na, de mindjárt kiderül! Nem sok nő tudhat errefelé héberül!

És Jondon megpróbálkozott egy héber mondattal.

– Ál tefahdí! (– *Ne félj!*)

Erre ezt a választ kapta a nőtől:

– Mâ karâ li?! Láma aní éromá?! – és a nő az ajtóhoz ugrott, hogy kinyissa. Ki is jutott a folyosóra, de onnan tovább már nem – a bejárati ajtó zárva volt – Jondon mindig bekulcsolta éjszakára.

E mondatokat nem értette Jondon. Nem tudott még úgy héberül... különben ezt jelentették Ofra szavai: – *Mi történt velem?! Miért vagyok meztelen?!*

Annyi bizonyos volt azért Jondon előtt, hogy ez a lány héberül beszél – azt tudta ugyanis, hogy az „aní” szó azt jelenti: „én”. Ennyit megértett. Ha ez a nő Ofra, meg kell őt nyugtatni... sőt, ha nem Ofra, akkor is. Kiugrott ő is az ágyból, követte a nőt a folyosóra, s elmakogta a leghosszabb mondatot, amit tudott héberül:

– Korim li Jondon. Aní jodéa rák kâma milim baszafâ hazot. (– *Jondonnak hívnak. Csak pár szót tudok ezen a nyelven*).

Sajnos, nem volt a legjobb ötlet, hogy ezt tette. Meg kell említsük ugyanis, hogy Jondon világéletében pizsama nélkül aludt az ágyban... azaz most is anyaszült meztelen volt! No és most képzeljük magunkat egy olyan nő helyébe, aki meztelenül ébred egy vadidegen helyen, s amikor innen „le akar lépni”, hát követi őt egy meztelen férfi... nem valami bizalomgerjesztő találkozás!

Nem is várta meg Jondon közeledtét, iszkolt vele ellentétes irányba, egyenesen be a folyosó végéről nyíló helyiségbe, ami történetesen a konyha volt. Jondon meg ment utána, eszébe sem jutott saját meztelensége... nem, mert az ő agya egészen máson járt – kétségbeesetten igyekezett összekaparni elméjéből szörnyen hiányos héber tudásának minden apró morzsáját!

– Át jafâ! – bókolt a leánynak, azaz: – *Szép vagy!*

Sajnos, a helyzet pillanatnyilag nem volt alkalmas az efféle kedveskedésre, mert Ofrát ezekben a percekben nem a külseje foglalkoztatta.

– Ál tifgâ bi! Bevakasâ! (– *Ne bánts! Kérlek!*) – kérte kétségbeesetten, s kezét könyörögve nyújtotta Jondon felé. De hiába, mert ebből Jondon kizárólag az utolsó szót, a „kérlek”-et értette, de ennek is inkább csak sejtette a jelentését... Na, de ez is nagyszerű: őt Ofra kéri valamire! Remek! Nem érti, hogy mire, de idővel biztos megérti majd, s akkor meg is teszi neki! – s így végre elmosolyodott, s kimondta a tegnap nagy nehézségek árán kiizzadt fordítását:

– Aní ohév otách! (*Szeretlek!*)

Sajnos a reakció egyáltalán nem az lett, amire számított. A leány ugyanis elsápadt, mármint még sápadtabb lett, mert eddig sem volt épp pirosposzsgás az arca – és így kiáltott fel:

– Aní lo etén setanosz otí! (*Nem hagyom, hogy megerőszakolj!*) – azzal felkapta az asztról a jókora kenyérvágókést, a magasba emelte, és teljes erőből Jondon szíve felé szúrt a pengével.

Igen, meglendült a karja arrafele... és mert Jondon nem számított ilyesmire, a kezét sem emelte fel védekezésül, a kés hegye már el is érte a bőrét, meg is sebezte egy kissé... amikor hipp-hopp, eltűnt! Ofra Házâ is, és a kenyérvágó kés is! Jondon csak pislogott hüledezve, mert egyik pillanatban még maga előtt látta Ofrát, a másik pillanatban viszont már hült helye volt!

* * *

Ofra megjelenése és eltűnése egyaránt Kajjámnak volt köszönhető, természetesen! És a nagy varázsló most bizony igencsak törte a fejét, dörgölte az állát hogy a bőre is majd' meggyulladt a nagy buzgalomtól, mert most el kellett döntse, hogy mi a csudát műveljen a továbbiakban! Mert az, hogy kicserélje Ofra testét egy megfelelő utánzatra, ami majd „meghal helyette”, nos, az igazán nem volt nehéz. Az sem, hogy az eredetit magával hozza e korba, és meggyógyítsa. Mindez ragyogóan ment. Hanem a folytatás...

– A mindenségit, miért is épp egy ilyen hálátlan néember megmentésén kell munkálkodnom nekem, a Világ Értelmének! – mormogta. – Hiszen ez a nő annyira híján van a hálára való bármiféle képességnek is, hogy az már *megdőbentő!* Ahelyett, hogy örült volna, mint majom a farkának, mert már nincs lélegeztetőgépre kapcsolva, ahelyett, hogy örült volna, mert már nincs a kórházban, már lélegezni is jól tud, már nyilvánvalóan, sőt szemlátomást egészséges – ahelyett hisztizni kezd, és meg akarja gyilkolni azt, akit én, Kajjám az új férjének kiszemeltem! Bődületes, igazán rút hálátlanság, sőt a hálátlanság oly toronymagas és kolosszális foka, hogy arra sok-sok évezredre visszamenőleg sem találok emléket dicsőséges élettörténetem főbb eseményeit áttanulmányozva! Ez már-már szándékos károkozásnak is tekinthető Ofra részéről, hiszen tönkre akarja tenni az Emberiség érdekében folytatott ezen újabb, kimagasló munkálkodásom eddigi eredményeit, el akarja tiporni eddigi fáradozásom ragyogó virágait, gyümölcseit... micsoda hálátlan néember! De én nem fogom hagyni, de nem ám, boldoggá teszem, azzá ám, boldoggá, úgy bizony, boldog lesz ha beledöglük is, mert az én terveimet bizony nem fogja keresztülhúzni egy ilyen hülye, hisztis kispisis... igen, én most mindjárt... mindjárt... eh, mit is kéne csinálnom tulajdonképpen?!

Egészen addig mormogott így, míg csak be nem lépett hozzá felesége, Mirjan. És Kajjám már szerzett némi gyakorlatot abban, hogy egyetlen pillantással felmérje neje hangulatát... s most hogy ezt megtette, szaporán kezdett pislogni. Mert Mirjan arckifejezése nem sok jót ígért... de nem is kellett ide semmiféle arckifejezés-tanulmányozás, mert Mirjannak már a testtartása is haragot sugallt!

Hanem legalább azt Mirjan javára lehet írni, hogy sosem szokta elvárni, hogy Kajjám kitalálja az ő véleményét és hangulatát. No persze, többnyire hiába is várta volna... így tehát most is megszólalt, mielőtt Kajjám megkérdezhetné volna tőle, mitől ily haragos.

– Mit morgolódol, Kajjám? Van-e a magadban beszélésednek bármi köze ahhoz a nőhöz, akit a palacktárban rejtettél el előlem?!

A palackraktár természetesen olyan palackokat rejtett, mely palackokban Kajjám egy-egy foglyul ejtett szellemet őrzött. Mert bár Kajjám igyekezett a szellemeket összebékíteni a tündérekkel, s eddig e téren már jelentős eredményeket ért el, de korántsem minden szellem volt könnyen megszelídíthető-megjavítható! Ezeket Kajjám a régi jó szokása szerint palackba zárta, hogy ott kuksoljanak néhány ezer évig, míg némi engedékenységet tanúsítanak, minimum annyit, hogy őt Kajjámot elismerjék legfőbb uruknak és parancsolójuknak. Ezután kiengedte a bűnbánó szellemet, persze megfelelő óvintézkedéseket foganatosítva, arra az esetre, ha a szellem egyszer csak meggondolná magát. Volt néhány száz efféle „szellembefőtjtje”...

– A... a palackraktárban?! Mit kerestél a palackraktárban, drágám?! – kérdezte meglepődve, szapora pislogások közepette a varázsló.

– Azzal hogy mit kerestem ott, te csak ne törődj! Itt most az *én* dolgom a kérdés, a tied pedig a válaszolás! Különbösen is rájöhettél volna már, hogy nem tudsz előlem semmit elrejteni úgy, hogy meg ne találjam, ha nagyon akarom... sőt, ha nem akarom még akkor is... na de ez, amit most műveltél, igazán hallatlan! Nőt hozni ide, ide az orrom elé, hallatlan! Hát mit képzelsz te?!

– Ó, hát akkor ha emiatt vagy mérges, akkor igazán semmi vész, drága kis cuncimókuskám! Úgy látom megint csak féltékeny vagy mint rendesen, pedig...

– Kikérem magamnak ezt a beszédet Kajjám, én sosem szoktam féltékeny lenni! Egyszerűen mindennek van határa, tehát...

– De hiszen nem háltam azzal a nővel! Eszem ágában sem volt! Sőt, hiszen ellenőrizd csak le, még szűz!

– Mintha bizony az jelentene bármit is, amikor a szüzesség visszavarázslása egy kezdő, alig néhány ezer éves varázsló számára is kifejezetten rutinfeladat!

– Persze, de attól még valóban szűz, ugyanis tettem róla, hogy... azaz...

– Aha, na most elszóltad magadat! Tehát nem volt szűz, hanem valóban csak visszavarázsol-
tad neki! – és Mirjan csípőre tette a kezét.

– Igen, igen, hát persze, ezt tettem, de nem én vettem el az eredeti szüzességét! Esküszöm hogy nem voltam vele! Nem is akarok vele lenni, nem érdekel, nem is kedvelem...

– Naná, nem kedveled, de azért idehozod, ahol lakunk, mi?!

– Igen, de ugye muszáj volt, mert ő egy fontos kísérlet része, tudod kedveském, az emberboldogítási programom első zsenije ez a nő, de nem, nem, egyáltalán nem kedvelem, ez egy hálátlan ribanc, hát képzeld el, ahelyett hogy örülne, hogy már él, mert feltámasztottam, ahelyett csak hisztizik, sikoltozik, és meg akarja ölni azt a férfit, akinek a karjaiba kéne omlania, amint azt én, Kajjám elterveztem a számára a magam mérhetetlen bölcsességében!

– Miről beszélsz, Kajjám?! Megörültél?! Remélem nem azt tervezed, hogy elkezded embereket feltámasztgatni, még hozzá sorozatban?!

– Miért csak az embereket?! A Világmindenség valamennyi értelmes lényét! Milyen nagy-szerű is lesz ez! Ezentúl nincs halál! Mekkora hatalmas és mérhetetlen jótett ez!

– Ne bomolj, térj már észre, aki meghalt, annak már betöltötték a helyét, s azt hiszed, örvendene a férj, ha váratlanul betoppanna hozzá a húsz évvel ezelőtt eltemetett felesége, akit egykor lehet hogy nagyon szeretett, lehet hogy nagyon bántódott is utána, amikor meghalt, de azóta már rég más nő él mellette, s most minden teli lenne vitával, veszekedéssel, hogy ki is az ő úgymond „igazi” felesége... az új feleség sem örvendene neki, mert a feltámadt nő

követelné vissza például az egykori ruháit és ékszereit, amit már ez az új nő hord... de az örökösök sem örvidenének az őseik feltámadásának, mert vissza kéne adniuk a megörökölt javakat: pénzt, gyárat, házat, földet, mindent...

– Ne is folytasd drágám, ennyi eszem nekem is van, emiatt ezt nem így képzelem! Hanem olyan személyeket támasztok fel, csak és kizárólagosan, akik több évezrede, de minimum több száz éve meghaltak, emiatt az általad felvetett problémáknak mintegy jóelőre kihúdom a méregfogát, továbbá még így sem mindenkit, csak azokat, akik ezt megérdemlik! S kérdéset megelőzve rögvest megválaszolom azt is, miként lehet eldönteni, ki érdemli meg! Hát az biztos megérdemli, aki iránt valaki nagyon vágyódik, aki miatt bánkódik még ennyi évvel a halála után is! Említhetek számos ilyen személyt neked: hogy csak a Föld bolygóról beszéljek, ahol én születtem még réges-régen, annak történelmét tanulmányozva például ilyen illető Kleopátra egyiptomi királynő, akibe sokan beleszerettek életében is, de halála után is...

– Akkor nem belé, hanem az emlékébe.

– Nekem az is mindegy. Aztán ilyen nő például Tolnay Klári, de említhetek férfit is, tudniillik mondjuk Rettegett Iván orosz cárt... de sok más is akad. Rengetegen! Milliósámra! No és én ezek közül a talán legislegfigyelemreméltóbb valakit választottam első kísérletemül, és ez az a nő, akit a palackraktárban találtál meg kedves kis gerlicém, ő egy bizonyos Ofra Házâ nevű énekesnő, különben szintén a Föld bolygóról, akit én hogy úgy mondjam feltámasztottam, bár valójában persze nem, hanem elhoztam ide egy időutazás apropóján... és persze meg is gyógyítottam, de meg ám, meg én, akarom mondani *kigyógyítottam*, ki abból a betegségből, amiben meghalt volna... s ha már így tettem, a szüzességét is visszavarázsoltam, mert miért is ne örvendjen ennek a kedvese, az a férfi, aki úgy bánkódik utána... gondoltam ha majd egymáséi lesznek, lesz ám neki hatalmas és örömteli meglepetés!

– Hát ez biza szép nagy csomó hír volt, Kajjám, de rögvest egy egész sereg kérdés tolul az ajkamra! Mindenekelőtt bátorodom közölni veled, hogy cseppet sem volt okos dolog a szüzességét visszavarázsolnod, mert ugye az a férfi gondolom tudja, hogy ez a nő, amikor meghalt, már nem volt szűz?

– Persze hogy tudja, naná, még szép, ugyanis ez a nő úgy halt meg, hogy a férfi, aki egykor régen feleségül vette őt, fertőzött volt egy akkor még gyógyíthatatlan betegséggel, tudta is magáról, hogy fertőzött, de... – és Kajjám folytatta, elmondva sebtében a feleségének Ofra Házâ életrajzának leglényegesebb részleteit.

– Nos, akkor teljesen felesleges volt a szüzességét visszavarázsolnod, valóban! Ugyanis a férfiakat – tudhatnád! – nem az érdekli, az a kis bőrdarab odabent a punciban ép-e, hanem hogy volt-e valaki mással a szeretett nő öelötte! No és hogy ez az Ofra volt már mással, az történelmi tény, amin még a te időutazásod sem változtat, nem is változtathat, abszolút lehetlenség hogy ezt meg nem törtéنتté tegyed, és emiatt a varázslatod csak annyi „haszonnal” jár, hogy e nőnek felesleges és váratlan szenvedést okozol, amikor majd egyesül az új férjével. Hanem ez még hagyján, mert a leglényegesebb az a kérdés, hogy szóval akkor e nőnek most nem itt kéne aluszikálnia a poros szellempalackjaid közt, hanem a szerelmese karjai közt pihegni, vagy nem?

– Hát de, de, igen, de hát ez egy annyira hálátlan perszóna, hogy szavakat sem találok rá, vagy hogy tudományosabban fogalmazzak, nem úgy viselkedik a kísérleti alany, ahogyan azt én, a kísérletvezető eredetileg bekalkuláltam magamnak!

– Aha, és ez az ő hibája, nem ám a tied, mi!

– Még szép hogy nem, és nem jogos a gúnyos hangsúlyod drágám, mert én aztán igazán minden elképzelhetőt elkövettem a siker érdekében, erőmet megfeszítve fáradoztam a boldogságukért, úgy ám, sőt, erőmön felül is, lázas buzgalommal, latba vetve tudásom minden apró morzsáját, ötletet és iparkodást nem kímélve, lankadatlan serénységgel, erről magad is meggyőződhetsz, de nem kell, hogy e meggyőződéshez kristálygömbbe nézz, mert elmondom neked én magam is, mert nem titkolom, mert minek is titkolnám hiszen azért, amit tettem, csakis dicséret illet és nem bírálat, bizony, szóval elmondom neked, már amiatt is, hogy jól kipanaszkodjam magamat, hogy én még azt is megtettem, hogy amikor a szerelmes fiú aludt, éjszaka, akkor varázsoltam be mellé az ágyba ezt az Ofra nevű hisztérikát, és meztelenül, mert a férfi úgyis meztelenül szokott aludni, na gondoltam lesz ám nekik hatalmas és kellemes meglepetés, ha felébrednek, s még a vetkőzéssel sem kell az időt húzniuk, milyen nagyszerű is lesz, mennyire örvendenek majd a váratlanul így az ölükbe repült boldogságnak... de nem ez történt! Azaz, hát a fiú még csak-csak, hogy úgy mondjam az megfelelően reagált a történetekre – nem vitás persze, kiváltképpen meglepődött, de ez várható is volt, és *kellemesen* lepődött meg! Hanem a nő... na mégis varázsolok ide egy kristálygömböt, Mirjan, és nézd csak meg, hát ez a hülye nő képes lett volna megölni a neki kiszemelt vőlegényt, és meg is tette volna, ha én közbe nem lépek! De az utolsó pillanatban természetesen elaltattam és elvarázsoltam őt ide. És most alszik, amíg el nem döntöm, hogy mi legyen vele.

Mirjan végignézte maga is az eseményeket – ő értette Ofra szavait is, mert tudott héberül, minden nyelvet ismert a Galaktikában, csakúgy mint Kajjám –, majd fejét csóválva meredt varázsló férjére.

– Hát ezt jól elbaltáztad, az biztos is! Ugye, megint mint mindig ha valamibe belekezel: a maximális hatásosságra való törekvés, méghozzá mindenáron, kerül, amibe kerül! És hogy dicsekedtél nem is olyan régen, hogy milyen mély empatikus érzéked van, holott semennyire sem vagy képes beleélni magadat mások gondolataiba és érzelmeibe!

– Dehogyanem, a fiúnál minden úgy lett, ahogy elterveztem és elképzeltem: nagyon meglepődött, de roppantmód kellemesen!

– El is hiszem. Igen. Na de a nő?! Arra bezzeg nem gondoltál, Kajjám! Felébred egy vadidegen helyen, azt sem tudja a szerencsétlen, mi történt vele, anyaszült meztelen, s egy pucér férfi fekszik mellette...

– Örülnie kéne hogy ez történt vele, hiszen utolsó emlékei szerint ő a kórházban hulladozott egy garantáltan gyógyíthatatlan, félelmetes betegségben szenvedve, s jó eséllyel kinézett neki az is, hogy belehal! Amint tulajdonképpen bele is halt, mert ez lett volna a sorsa, ha én meg nem mentem! Tudjuk a feljegyzésekből, hogy Ofra tisztában volt vele, milyen súlyos beteg, mert végrendelkezett is, még akkor is, ha e végrendelet igazán kézenfekvő okokból eltűnt... sőt a kórházból telefonált a menedzserének is, de utolsó szavai már csak ezek voltak a kómába esése előtt: – „Beteg vagyok, nagyon beteg vagyok!” És el akarta titkolni hogy AIDS-es, szégyenkezett, és most íme, hála nekem, újra élvezheti az élet minden örömét...

– Fejezd már be, Kajjám! Abban a kultúrában ahonnét e nőt kiemelted, nem volt szokásban, hogy egy nő csak úgy odaadja magát egy vadidegen férfinak! Pláne nem egy olyan nőnél, mint ez az Ofra, aki, ha igazak az infók, amiket mutat róla a kristálygömböm, kifejezetten vallásos és hagyományörző nő volt! Utolsó emlékei azok, hogy ő annak a galád Askenázinak a felelőse. És beteg, méghozzá halálosan, igen. Na, de ha most ő már leszámolt az életével, elég meglepő lehetett neki, hogy feléled mégis! Az rendben van, hogy ennek örülnie kéne, de csak akkor, ha valami olyan helyen tér magához, ami ismerős neki, például a kórház szobája, ahol fekszik, esetleg talán nem az, ahol feküdt hanem egy másik kórházi szoba, de akkor is kórházi

szoba, és nem egy *magánlakás*... vagy netán ha mondjuk otthon a maga házában ébred fel, netán valamely rokona, például a szülei otthonában... igen, még ekkor sem lett volna baj, bár nyilván mélyen megdöbben, hogy mi is történt vele, miért is nem emlékszik a gyógyulása folyamatára! De biztos arra gondolt volna, a betegség miatt amnéziás lett, vagy talán valami nem egészen jól sikerült orvosi beavatkozás miatt... de nem lett volna baj belőle. Ám egy abszolút ismeretlen valaki mellett, meztelenül?! Mi másra is gondolhatott volna a szerencsétlen, mint hogy amíg hulladozott, valaki elrabolta, megerőszkolta vagy ezt akarja tenni vele, vagy netán váltságdíjat akarnak kérni érte... ez különben nem is ostoba gondolat a részéről, mert épp elég híres volt ahhoz, hogy vonzó célpont legyen! Csodálom is, hogy amíg élt, nem próbálták őt elrabolni e célra mindenféle fundamentalista iszlám szervezetek.

– Amennyire én tudom, az arabok is tisztelték őt. Volt olyan dala, amit arabul is énekelt – válaszolta Kajjám.

– Jó. De akkor is akadnak gátlástalan gazfickók. Szóval, Ofra ilyesmire gondolhatott, miután feléledt.

– Akkor is örvendenie kellett volna, hogy egyáltalán él, és nem halt meg, mert a fogságból meg lehet szökni, de a halálos betegségből nem igazán! – erősködött Kajjám.

– De hiszen épp ezt próbálta: megszökni! Ehhez pedig minimum meg kell ölni a foglyulejtőjét, nemde?! – kérdezte gúnyos hangsúllyal Mirjan. – Azaz, Ofra teljesen logikusan cselekedett szerintem. Mondjuk, én a helyében nem siettem volna el ennyire a dolgokat, elismerem, de hát ő talán nem olyan hidegfejű valaki, mint én, és mindenképpen halálosan meg lehetett rémülve. Gondolom, ha vallásos volt is, de azért félt a közelgő halálától, aztán meg hogy magához tért, félhetett az új környezettől, az ismeretlen férfitől, mindentől...

– Mégis, Mirjan, mi a nyavalyát kellett volna tennem szerinted?!

– Minimum rajtahagyni a ruhát, és esetleg egy másik ágyat odavarázsolni, s abba tenni őt!

– Hm... – mormogta Kajjám.

– De én még ennél is kíméletesebb lettem volna – folytatta Mirjan –, ugyanis egyszerűen átvarázsoltam volna annak a lakásnak az egyik szobáját, hogy úgy nézzen ki, mint egy egy személyes kórházi szoba, ahová a lábadozó betegeket teszik, és ide helyeztem volna Ofrát! Nem vitás, így is nagyon meglepődött volna, de csak azon, hogy egyáltalán él, hogy magához tért. Aztán türelmesen várt volna. A férfi, az a Jondon nevű meg valamikor nyilván belépett volna oda, és ő is nagyon meglepődik – de ekkor már feltehetőleg ruha lett volna rajta. Ofra nem nagyon ijedt volna meg tőle, mert simán holmi látogatónak nézi...

– Megtiltotta, hogy a betegsége alatt meglátogassák – kotyogta közbe Kajjám.

– Az csak egy dolog hogy megtiltotta, attól még lehet, hogy valaki bepofátlankodik oda... s különben is: hiszen ő már lábadozónak tudta volna magát akkor... Jondon jobban meglepődött volna, hogy orvosi szoba lett a lakásának egyik szeglete! De ettől ő még nem próbálta volna megölni Ofrát, amint pedig neked hála Kajjám, Ofra megpróbálta most megölni őt! Aztán később megmagyarázhatta volna neki Jondon, hogy hát Ofra drága, ez nem a kórház, és nem tudom miként keveredtél ide és mostra, de nagyon szeretlek... feltéve, hogy megtanítod őt héberül!

– Nem, őt nem tanítottam meg e nyelvre, mi a csudának, de Ofra fejébe igenis beletöltöttem a bargan nyelvet, amit arrafelé beszélnek, de biztos, ami biztos, még a csiszí nyelvet is, a magyar nyelvet is, sőt, tud már tutuul is, de a tündérek nyelvén is!

– Mi a fenének ennyi nyelv neki, a bargani elég lett volna!

– Miért is ne legyen jó neki... ártani biztos nem fog! – vonogatta a vállát Kajjám. – Sajnos, ezzel se ment semmire sem, mert az a hülye Jondon nem szólalt meg előtte barganiul, de csiszíul sem, hogy Ofra megértse, amit mond, és Ofra is csak héberül sikoltzott neki...

– Látod, többre mentél volna vele, ha Jondont tanítod meg héberül, amíg alszik! De sosem gondolod át a dolgokat!

– Majd most mindjárt bepótolom!

– Te csak ne csinálj most már semmit, mert megint elfuserálnád az egészset! Majd *én* helyrehozom a hülyeségedet, drágám, megint mint rendesen, de nagyon kérlek, ne támassz fel több halottat, jó?! Legyen elég neked ez az Ofra, ezt boldoggá tesszük, rendben van, de mással ne foglalkozz mint vele, sőt ezzel az Ofrával sem, ha megkérhetlek!

– Jól van, csibekutya, megígérem, hogy nem támasztok fel mást Ofrán kívül, és ezzel az Ofrával sem foglalkozom többet! Úgy lesz minden, ahogyan kívánod! – bólogatott Kajjám.

– Na végre, kezdesz fejlődni! Ritka, hogy ilyen hamar beleegyezzél a kívánságaimba! – sóhajtotta Mirjan elégedetten.

Sajnos, amikor ezt mondta Mirjan, akkor nem tűnt fel neki, hogy Kajjám milyen kaján vigyort produkált egy pillanatra. Holott komolyan gondolta, amit mondott. Ő betartja az ígését! Nem támaszt fel mást Ofrán kívül, s még ezzel az Ofra nevű nővel sem foglalkozik többet.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy letett volna emberboldogítási szándékáról.

– Mirjan azt hiszi, lebeszélte engem róla, pedig *dehogy!* Van ám olyan lehetőség, amire nem gondolt az én drágaságom! – vigyorgott magában a varázsló. – Sőt, Mirjan szegény annyira nem tud elszakadni a hétköznapi gondolkodási sztereotípiáktól, hogy azt állítja, nem lehet meg nem történné tenni például azt, hogy Ofra lefeküdt a múltban valakivel, tudniillik a férjével! Hogy a csudába ne lehetne ezt meg nem történné tenni! No persze, ehhez egy olyan kiváló varázsló kell, mint *én* vagyok... majd én teszek róla, hogy minden abszolút hepiend legyen, és akkor néz majd nagyot Mirjan, úgy bizony... csináljon, amit akar ezzel az Ofrával, nem érdekel, akkor is az enyém az érdem, mert én mentettem meg, ez amit most Mirjan végez majd, már csak a hálátlan utómunka, a végső simítások nagy művemén... azonban épp ideje, hogy én, a Sztár, a Nagyok Legnagyobbja új jótétemények kivitelezésébe kezdjek! – gondolta Kajjám, s esze már a következő varázslatain járt.

* * *

Mirjan dolga természetesen most már nehezebb volt, mint akkor lett volna, ha Ofra először ébred ebben a korban! Most már ugyebár van valamiféle negatív élménye az itteni környezettel, s konkrétan Jondonnal kapcsolatban is. Semmi esetre sem szerette volna még jobban megijeszteni az énekesnőt, akit különben ő maga is megsajnálta. Mert ugye, igazán disznóság, amit művelt vele a férje! Mirjanról tudni kell, hogy kifejezetten emancipált nő volt, annak is tartotta magát, és hosszú élete során rengeteg férfit megölt már pusztán szórakozásból, akik aljasul bántak nőekkel. Mirjan véleménye az volt, hogy már az utcalányokkal sem szabad szemét módon viselkedni, de mennyire nem szabad akkor ezt tenni egy olyan kiváló énekesnővel, mint Ofra! Miután ugyanis beszélt Kajjámmal, Mirjan rászánta a fáradságot hogy meghallgassa maga is Ofra Házâ minden dalát, mert érdekelte, ki az a nő, akinek a sorsát most neki kell egyengetnie, és neki is nagyon tetszett e nő művészete. És az volt a véleménye, hogy bizony Ofra jobban énekel, mint ő, Mirjan! Legalábbis most, jelen pillanatban. Mert ha *nagyon* akarná, akkor ő Mirjan képes lenne ugyan felvenni a versenyt e téren is Ofrával, de

ahhoz alaposan el kéne mélyednie különböző olyan varázslatokban, melyek a zenével illetve az emberi hangcsatornával kapcsolatosak, s mely varázslatokra eddig semmi figyelmet nem fordított, vagy legalábbis nem sokat. Azután hogy már így varázslásokkal kissé átalakította magát, már persze énekelne ő is úgy mint Ofra, még sokkal jobban is, na de hát ez olyasmi, amire azt mondják a jobb helyeken, hogy „tisztességtelen verseny”, mert hiszen szegény Ofra nem tud varázsolni... ő egyszerűen így született, aztán nem hagyta elkallódní a tehetségét, hanem szorgalmasan gyakorolt, fejlesztette magát... tulajdonképpen elképesztő, mennyi mindent alkotott rövidke kis életében, mely csak 42 éven át tartott! Azaz, hát ugye mostantól folytatódni fog... mindenesetre csodálatra méltó, hogy nagy átlagban úgy nagyjából tíz albumot adott ki hétévente a művésznő. Ez pedig, szintén nagy átlagban, azt jelentette, hogy kevesebb mint két hét alatt hozott létre egy-egy új zeneszámot! Holott a régieket is többször kellett énekelje, újra meg újra, mindenféle koncerteken, s emellett még akadt néhány filmszerepe is! Tényleg csak úgy lehetett ez, hogy minden idejét, egész életét a zenének szentelte!

Ekkora szorgalom már önmagában véve is tiszteletre méltó. Tényleg illik, hogy segítsen rajta, legalábbis ha a férje, Kajjám már elkezdte ezt. Miért is ne tegye boldoggá ezt a nőt?!

Mirjan nem azt sajnálta, hogy foglalkoznia kell Ofra sorsával, inkább azt, hogy nem büntetheti meg Ofra egykori, galád férjét. Pedig de szívesen megtenné! Például, mert az annyira szereti a pénzt, éppenséggel feldughatna a seggébe egypár izzó aranytallért...

Na mindegy, ha meghalt hát meghalt, de mit tegyen Ofrával?

Végül úgy döntött, a legegyszerűbb módszert választja. Mindenekelőtt felkészíti Jondont, hogy méltóan fogadhassa nagyra becsült vendégét, azután nem zúdít rá minden újdonságot egyszerre Ofra idegrendszerére...

Jondonról tudni kell, hogy miután Ofra eltűnt mellőle, azt sem tudta, egyáltalán valóság volt-e, amit átélni vélt! Na, de a bal mellbimbója alatt ott volt a vágás még most is, jó fél centi mély, mintegy két centi szélességben, és alaposan szivárgott belőle a vér, annyira, hogy Jondon le is ragasztotta azt azonnal egy sebtapasszal. Még szerencse, hogy csak akkor fájt, ha valami nehezet akart felemelni. De miért is kellett volna nehezet emelnie, ha munkanélküli volt!

Azonnal felhívta Konzstrúdzsát telefonon, s elmesélte neki, mi történt vele. A nő természetesen semmit nem hitt el az egészből. Úgy vélte, Jondon csak képzelődik, összekeveri a vágyait a valósággal...

– És a seb a mellemen?! – kérdezte Jondon már-már haraggal a hangjában.

– Idefigyelj, örültek ennél sokkal nagyobb öncsonkításra is képesek, és nagyon örvendek, amiért nem sikerült szíven szúrnod magadat, mert időben magadhoz tértél a fájdalom hatására! Szerintem ugyanis, tudd meg, valamiféle alvajáró-roham tört rád, vagy hogy is mondjam; azaz éjjel szépen felkeltél, kiblattyogtál a konyhába, miközben azt képzelted hogy Ofrát követed, aztán fogtad a kést, magadba szúrtad... még szerencse, hogy nem teljes erőből! Ez történt szerintem! Azaz, ha szabad javasolnom, menj aludni ismét, hogy kipihend magadat, de előbb végy be dupla adag altatót is, hogy ilyesmi ne történhessen veled! Aztán, ha felébredtél, menj el a csiszí nagykövetségre, és kérj tőlük szerelemmegszüntető tablettát, mert itt már az életed forog kockán!

Jondon megfontolta Konzstrúdzsa tanácsát, majd úgy döntött, nem fogadja meg! El kell áruljuk ugyanis, Jondon bár nem volt annyira hiú vagy beképzelt, mint Kajjám, de azért bőséges önbizalommal rendelkezett. Ahhoz legalábbis elég volt az önbizalma, hogy úgy vélje:

képes még a Valóság és a Képzeltet megkülönböztetésére! Aztán meg, volt neki konkrét tárgyi bizonyítéka is a történetekre. Mert ugye, amikor Ofra a konyhába menekült előle, magával vitte a paplant, amit lerántott az ágyról, hogy meztelenségét eltakarja vele. Ezt aztán elengedte, amikor a kést a kezébe ragadta, s most ottmaradt a konyhában. Jondon felemelte, és visszavitte a szobába. Ott aztán, mielőtt visszahelyezte volna az ágyra, megigazította a lepedőt, mert az alaposan összegyűrődött, amikor Ofra kiugrott onnan; ekkor a párnát is a helyére rakta; no és így észrevette, ami eddig elkerülte a figyelmét: hogy a párna alatt ott egy hálóing!

Ráadásul egy olyan hálóing, ami kifejezetten kórházi hálóingnek tűnt már első pillantásra is. Amikor ugyanis Kajjám Ofra Házâ helyébe egy „hasonmás-testet” varázsolt, azt amúgy hálóingestől varázsolta oda, úgy, ahogy Ofra Házâ ott feküdt eredetileg, az igazi nőt pedig szintén hálóingjével együtt hozta el e korba. Ám amikor eszébe jutott, micsoda egyszerű ötlet is lesz meztelenül befektetni őt Jondon mellé, akkor nem eltüntette a lányról a hálóinget, hanem azt csak úgy bevarázsolta a párna alá, mert hát hadd legyen a lánynak valami ráillő ruhadarabja is, ha majd fel akar öltözni...

Ez mindenesetre Napnál fényesebb bizonyítéka volt Jondon számára annak, hogy amit átélt, az valóság. De ezt már nem mondta el Konztrúdsának. A nő úgyis azt válaszolná, hogy holmi „hasadt személyiség”, és a „másik énje” vásárolta e női hálóinget titokban, néhány napja vagy pár hete!

Na, de ha elfogadja valóságnak a vele történeteket, akkor mitévő legyen most?! Egyáltalán, mivel magyarázza mindezt?!

Megtalálta rá a magyarázatot. Nem is kellett sokat gondolkodnia rajta.

– Úgy lehetett ez – tűnődött –, hogy amikor résztvettem Pucsakaci műsorában, a „Kukkoló” címűben, akkor a sziget bálványa ugyebár majdnem mindenkinek teljesítette egy nagy kívánságát! Akadtak, akiknek nem tudjuk mi volt a kívánságuk, csak eltűntek a szigetről – nyilván mert vágyuk másképp nem teljesedhetett! De akadtak sokan, akikről tudjuk, mit kértek – Rúbal például sok pénzt kapott egy lottónyeremény folytán; Nálisz, a csúnya lány széppé változott... nem is érdemes sorolni! Én meg csak egy kiváló csiszí bűvárfelszerelést kaptam, mert a sziget talapzatát akartam kutatni! Meglehet tán, a bálvány, azaz inkább az az emberfeletti hatalom, ami a bálványt választotta jelképéül, azóta is figyelt engem, hogy valami *igazán* jelentős ajándékot adhasson nekem, mert úgy érezte, egy bűvárfelszerelés aránytalanul csekély értékű ahhoz képest, amit a többiek kaptak! S ez bizony igaz is! Hát akkor, ha ez így van, nagyon szépen köszönöm neki, de hm... igazán jó lenne, ha újra ideteremtené nekem Ofrát, mert ez a találkozásom vele mindennek inkább nevezhető, mint ideálisnak!

Na de ha ez így volt – tudta ezt Jondon! – akkor nagyon is ajánlatos lesz köszönetet mondania e Titokzatos Hatalomnak! Mert ott a szigeten is, előbb Düseví nyerte meg a nagy lottónyereményt, aztán mert nem mondott ezért köszönetet a bálványnak, a nyereményt, hogy, hogy nem, de „át lett íratva” Rúbal nevére! Azaz, most Jondon bizony nem szégyellte, s bár nem volt vallásos, de képes volt letérdelni a padlóra, és fennhangon köszönetet mondott annak a Valakinek, aki megpróbálta őt boldoggá tenni Ofra idevarázslásával. Egyben kérte arra is, hogy ugyan ismétlje már meg még egyszer ezt a csodát vele, mert hát ugye ez az imént nem úgy működött, mint az jó lett volna...

Köszönetimája után pedig elment ebédelni, majd ki a városba, és beszerzett néhány női ruhát. Mert hátha megint meztelenül kapja meg Ofrát, és akkor legyen mit odanyújtania a leánynak... vélhetőleg akkor félni is kevésbé fog! Attól nem tartott, hogy a ruhák mérete nem lesz jó Ofrára, mert tudta, hogy kedvese 169 cm és 48 kg.

Alig ért vissza a lakásba, kezében a ruháscsomaggal, kellemes meglepetés várta: az ágyán egy hipnopédiás sisakot talált, mellette egy kockás füzetlappal, amire mindössze e szó volt írva:

– Használd!

– Hála és köszönet neked, ó Jólelkű és Ismeretlen Segítőm! – rebegte Jondon elérékenyülten.
– Lám, nem hagytál el, és számíthatok rád a továbbiakban is, jól sejtettem én ezt! És biztos vagyok benne, hogy e sisak a héber nyelvre fog megtanítani engem!

Nem is habozott a gépet a fejére helyezni és bekapcsolni. S valóban úgy lett, ahogy gondolta: azonnal elernyedtek az izmai, és mondhatni elájult... nem is tért magához csak majdnem tíz óra múlva, de eddigre már valóban kristálytisztán beszélt héberül! És érdekes módon még a feje sem fáj, amint pedig az szokásban volt az efféle nyelvtanulások után. Némely nehezebb nyelv fejbetöltése akár 4-5 nap folyamatos fejfájással is járhatott, de kivételektől mentes, könnyű nyelveknél is legalább egy nap fejfájással számolhatott a tanuló a legjobb efféle gépek esetén is. Most Jondon mégis megsúzta mindezt.

Hanem azért bágyadt volt kissé, így elhatározta, hogy kiballag a konyhába, és csinál magának egy teát. Közben persze el kellett haladjon a vendégszoba előtt, de mégsem haladt el mellette, hanem megtorpant, mert döbbenet láta, hogy annak ajtaja egészen más, mint amit ő korábban e helyen látni szokott! Nosza, lenyomta a kilincset és benyitott...

S itt bizony egy kórházi szobát pillantott meg. Egyetlen ágygal. A szoba ablaka is eltűnt, a helye be volt falazva, be is vakolva, bemeszelve, lefestve, jellegében semmiben sem különbözött a fal többi részétől... ellenben a lámpa is kicserélődött, és a helyére valami jókora fénycsőszerűség volt téve, ami szinte szembántóan sok világosságot szórt magából.

E fény azonban jó volt arra, hogy annál pompásabban lehessen szemügyre venni az egyetlen ágyon ülő, s egy héber betűkkel nyomott újságot olvasgató leányt, aki természetesen Ofra Házâ volt, ezt Jondon rögvest meg kellett állapítsa róla!

És most nemcsak Jondon nem volt meztelen, de a leány sem. Sőt, nemcsak kórházi ruha volt rajta, de ott lógott egy pompás női öltözék is egy tőle nem messze álló ruhafogason, ami nagyon hasonlított az egyik olyan ruhához, amiben Ofrát a leány egyik videoklipjén látta Jondon, vagy talán kifejezetten azonos is volt azzal ez a ruha.

A fiú jöttére Ofra felnézett és elsápadt. Úgy tűnt ha eddig azt hitte is hogy amit átélni vélt, álom volt csupán, de most mégis felismerte Jondonban „álma” meztelen férfiszerelőjét...

Jondon nem is lépett közelebb, meg ne riassa a nőt, mert nem szerette volna ha Ofra felugrik, és esetleg az ágy mellett álló infúziós állvánnyal próbál védekezni ellene! Ehelyett már most az ajtóban megállva így szólt:

– Éjn lách mimá lefahhéd! (*Nincs mitől félned*). Lo efgá bách. (*Nem bántalak*). Lo hajiti meszugál lifgoa bách. (*Nem lennék képes bántani téged*). Át jekará li mihhajáj! (*Drágább vagy nekem az életemnél!*)

Ofra arcán látszott, hogy hiába mondta neki Jondon, hogy ne féljen, azért mégis fél, de ezt leplezni igyekszik.

– Má kará li? Éjfo aní? (*Mi történt velem? Hol vagyok?*) – tette fel ugyanazokat a kérdéseket, mint legelső alkalommal. De most legalább nem sikoltzott...

– Tavíni: Át al kocháv ahhér. Higát el haatid. Aszít maszá bazmán. (*Értsd meg: Egy másik bolygón vagy. A jövőbe kerültél. Időutazást tettél*).

Ofra tanácstalanul ingatta a fejét, és látszott, nem igazán hiszi mindezt. Na, de hát tény, hogy valahogy meggyógyult, s azt tudta ő is, hogy a betegsége halálos... vagy netán mégsem gyógyult meg? – és most ezt suttogetta hitetlenkedően:

– Éjneni jodáat... *(Nem tudom...)*

Jondon megkockáztatta, hogy közelebb lépjen az ágyhoz, majd ott térdre ereszkedett, és két karját Ofra felé nyújtotta:

– Lo jacholti lekabél et hauvdá semátt. Ahuvatí! Tamid hhikíti lách! Tihjí li leistí! *(Nem tudtam elfogadni a halálod tényét. Szerelmem! Mindig terád vártam! Légy a feleségem!)*

Na erre a gyors szerelmi vallomásra bizony Ofra válasza semmi más nem volt, mint hogy pislogott nagyokat hitetlenkedve.

Jondon ezt nem tartotta kielégítő válasznak, ennél mindenestre érzelemdúsabb beleegyezésre várt, sőt, hiszen ez még minimális beleegyezésnek sem volt tekinthető. Emiatt így folytatta:

– Bevakasá miméch! Lejadí tihjí meuseret! Éjní rocé lihhjot biladájich. Éjní jachol lihhjot biladájich. *(Kérlek! Mellettem boldog leszel! Nem akarok élni nélküled. Nem tudok élni nélküled.)*

– Mí atá? *(Ki vagy te?)* – kérdezte Ofra némi hallgatás után.

– Korim li Jondon. *(Jondonnak hívnak).* Uchál lenasék otách? *(Megcsókolhatlak?)*

– Ló! *(Nem!)* – intett határozottan a kezével Ofra, majd könnyek futották el a szemét, és így folytatta:

– Aní hholá. Aní hholá meod. *(Beteg vagyok. Nagyon beteg vagyok).*

Hanem erre Jondon csak legyintett.

– Et hhajáj hajiti notén lách! Át malkát hakolot! *(Életemet adnám érted! Te vagy a Hangok Királynője!)*

– Aní hholát AIDS!! – *(AIDS-es vagyok!!)* – kiáltotta Ofra, de úgy, hogy az szinte sikolynak is beillett.

– Kvár éjn bách zecher le-AIDS. Át kvár lo hholá. Nirpét. Át briá. *(Már nyoma sincs benned az AIDS-nek. Már nem vagy beteg. Meggyógyultál. Egészséges vagy).* – vitatkozott vele Jondon. És bár nem vizsgálta meg Ofrát, nem is volt ehhez semmiféle műszere, orvosi berendezése, de egészségügyi tudása sem, ám előbb hitte volna el önmagáról hogy nem is férfi, mint azt, hogy Ofra még beteg. Biztos volt benne, hogy az a hatalom, ami idejuttatta a lakásába álmai nőjét, az gondoskodott arról is, hogy e nő makkegészséges legyen! Legfeljebb kissé gyenge még, mert amíg betegeskedett, lefogyott valamicskét. Sebaj, majd ezentúl eszik-iszik mindenféle finomat...

– Todá... *(Köszönöm...)* – motyogta döbenten Ofra. Úgy érezte ugyanis, erre illik mondania valamit, de fogalma sem volt róla, mi legyen az... Egyelőre annyira csodálkozott, hogy Jondon e bejelentésére még csak boldogság sem töltötte el, annyira letaglózta mindaz, amit megtudott. Mert még ha csak a tüdőgyulladásból lenne kigyógyítva... na de az AIDS-ből?! Amikor itt e szobában magához tért, épp ezt hitte: a tüdőgyulladásból meggyógyult, ám maradt AIDS-es. Hiheti-e, hogy a jövőbe került, s immár nyoma sincs benne e rettegett kórnak?! Na, de hát csak nem olyan bolond ez az ismeretlen fiatalember, hogy feleségül akarja venni őt, ha még AIDS-es volna...

Jondon azonban nem tartotta őt betegnek. Annyira biztos volt ebben, hogy fikarcnyi kis gondolatot sem fecsérealt többé a lehetőségre hogy Ofra esetleg mégis beteg volna, hanem határozottan így szólt, Ofra szemébe nézve:

– Jakiratí! Át lo jecholá lahhzor. Át hhajevet lilmod et haszafá seli! (*Drágám! Nem tudsz visszatérni. Meg kell tanulnod az én nyelvemet!*) – azzal magára mutatott és ismét bemutatkozott, de ezúttal bargani nyelven:

– Jondonnak hívnak – majd mintegy elmerengve nézett a távolba, s így tűnődött félhangosan, de csiszí nyelven:

– Bár minnek is kínozzalak téged efféle primitív és ósdi nyelvtanítási módszerrel, hozom a csiszí holotévé hipnopédiás sisakját, azzal túl leszel az egész nyelvtanulósos kellemetlenségen pár óra alatt...

Most költözött csak mély döbbenet Ofra szemébe!

– De hiszen... hiszen én... értem ezt a nyelvet... azt a másikat is, amin bemutatkoztál... de nem tudom, ezek milyen nyelvek... és én sosem tanultam ezeket... – nyöszörögte csiszíül.

– Hű, hiszen ez nagyszerű hír! Köszönet érte az én jótevőmnek, amiért megtanított e nyelvekre téged! Hát akkor már semmi nem állhat a boldogságunk útjába, hiszen még beszélgetni is tudunk egymással az anyanyelvemen! Ó, hogy én milyen boldog vagyok, Ofra, hogy te immár vagy nekem! Kérlek ne utasíts vissza, kérlek engedd meg, hogy legalább az ujjaidat megsimogassam és megcsókolhassam! – azzal meg is ragadta Ofra kezét, és megcsókolta, de nemcsak a kézfejét, hanem minden ujjának hegyét külön-külön is. Ofra ezt tűrte, bár mélységes zavarban volt. Fogalma sem volt róla, miként cselekedjék.

– Nem értem, mi történt velem! – mondta végül. – És, izé... kedves fiúnak látszol, de... de nekem már van férjem...

– Volt. Csak *volt*. És ha volna, az sem számítana, mert nem sokáig élne még, mert habozás nélkül meggyilkolnám azért, amit veled művelt! De erre nincs mód, ő ugyanis régen halott. Több évezrede. Ne felejtsd el: *a jövőbe kerültél!*

– De hogyan?

– Időutazással. Nyilván. Mással ugyanis nem lehet!

– De az nem csupán a fantasztikus filmek kitalációja?

– Amint tapasztalhatod, nem. Bár nem egyszerű ügy, és elég veszélyes dolog. A múltat ugyanis lehetetlen megváltoztatni, a Történelem megvédi önmagát. S hogy meg ne változzék, arra a legegyszerűbb módszer az, ha az időutas meghal. Azaz, az időutazás nagy veszélyeket rejt magában. De azért speciális esetekben igenis lehetséges, és én épp erre is készültem, hogy visszamegyek, és megszerezlek magamnak, mert tudd meg, hogy én képtelen vagyok élni nélküled, úgy belédszerettem, de halálosan ám, ez nem is vitás, fogalmad sincs, mennyit zokogtam miattad a dalaidat hallgatva... aztán szerencsére most itt vagy nekem.

– Hát akkor bátor férfi vagy, köszönöm neked... konkrétan miként csináltad? Csak úgy eltüntetted a kórházból az öntudatlan testemet, vagy tudták is az orvosok, hogy magaddal viszel? És mi lett a férjem sorsa, egyáltalán, mi történt azalatt a sok-sok év alatt, amíg én... hogy is mondjam... ami eltelt azóta, hogy én ott éltem... meghaltam... vagy majdnem meghaltam... nem is tudom, mi a pontos kifejezés erre...

– Értem a kérdésedet, de nem tudok mindenre válaszolni neked, szerelmem! Ugyanis nem mentem vissza érted az időben. Akartam, de, izé... megelőztek! Egyszer csak itt teremtél

mellettem az ágyban, amikor épp aludtam. Valami emberfeletti hatalom segíteni akart rajtunk. Neked és nekem. Nos, akkor ijedtél meg úgy... tudod, majdnem leszúrtál... aztán azóta nem telt el egy nap sem, s most megint itt vagy nálam.

– Akkor ez nem egy kórház?

– Ez a szoba, ahol vagy? Persze hogy nem. Ez az én egyik szobám. A vendégszoba. De itt semmi veszély nem fenyeget téged! Kérlek ne haragudj rám, amiért az első... izé... *megjelenéskor* pucéran fogadtalak – igazán nem számítottam rád, nagyon meg voltam lepődve, épp aludtam is, a te sikolyod ébresztett... eszem ágában sincs bármi olyasmit tennem veled, amibe nem egyezel bele, hogy is tehetnék olyat, én annyira, de annyira szeretlek és tisztellek, hogy el sem tudom mondani neked...

– Persze hogy nem haragszom rád, sőt, inkább úgy illik hogy én kérjem a bocsánatodat, mert megpróbáltalak leszúrni. Még szerencse, hogy nem sikerült. De nagyon meg voltam ijedve.

– Hát, valóban nem sikerült leszúrnod, de *majdnem*... végül is megkarcoltál egy kicsit. De aki idehozott téged nekem, az a Titokzatos Hatalom, az vigyázott rám.

– És miféle Hatalom lehet az, van róla valami elképzelésed?

– Csak nagyon ködös. Egyszer résztvettem egy tévéműsorban, többedmagammal, és az akkori szereplők többségének mindenféle kellemes csodákat tett ez a... ez a nem tudom minek nevezzem, de kétségtelenül jóindulatú Valaki. De figyelj már kedvesem, nekem nagyon tetszel, ám aggódom miattad, mert csak abban vagyok biztos, hogy nem vagy beteg, mármint úgy nem hogy nem vagy AIDS-es és tüdőgyulladásos sem, ám úgy nagyon is betegnek látszol hogy igencsak sovány vagy, szóval próbálj kérlek felállni, tessék, itt a kezem, kapaszkodj belé, aztán gyere át velem a konyhába és egyél valamit hogy legyen erőd, beszélgetni közben is tudunk! Sőt, hát milyen buta vagyok, ne is gyere sehová, feküdj csak itt nyugodtan, majd én behozom neked ide az ágyba az ennivalót, ó, én úgy örülök hogy kiszolgálhatlak, de látod, össze-vissza beszélek csak, azt sem tudom, hol áll a fejem a nagy boldogságomban...

– Hát, ha nem akarsz bezárva tartani e szobában – mosolyodott el végre félénken Ofra –, akkor inkább az első javaslatodat választanám, azaz kimegyek a konyhába, mert arra már rájöttem, hogy ez a szoba itt ezekkel az orvosi holmikkal csak díszlet, én pedig szeretném látni a Jövő számos bámulatos csodáját, ha egyszer azzal hitegetsz, hogy odakerültem... pláne hogy egy másik bolygóra...

– Igen, odakerültél, de nem „hitegetlek”? Erről alkalmasint meggyőződhetsz magad is nem-sokára, bár tartok tőle hogy ami az én házam berendezését illeti, kétségbeejtően ismerősnek tartasz majd mindent... és szegényesnek is. Nem vagyok gazdag ember. És az én társadalmam technikailag tulajdonképpen nem sokkal fejlettebb, azt hiszem, mint az, amiből te származol. De attól még be tudom neked bizonyítani, hogy a jövőben vagy, mert ha holmi technikai leleményekre vagy kíváncsi, elég ha csak elmegyünk a csiszí nagykövetségre látogatóba, ott ugyanis több barátom is él, és náluk, na, *ott* aztán láthatsz majd bámulatos csodákat azt hiszem! Sőt, hiszen el sem kell mennünk oda, ha ettél valamit, hozom neked a csiszí holotévemet, és akkor láthatod majd háromdimenziós adásban a filmhíradójukat... de megkülönböztetted is, miért hazudnék én neked?!

– Nem mondtam, hogy hazudol, de érts meg, kérlek: nagyon furcsa dolog nekem az a hír, hogy meggyógyultam, sőt, nem is az én időmben és bolygómon vagyok... egyáltalán, a szavaidból olybá tűnik, hogy itt akkor több ország is van, itt, e bolygón, ugye?

- Igen, bár lényegében majdhogynemcsak kettő. Tulajdonképpen több is volna, de mindegyik egy közös Világkormány alá tartozik, és egyetlen nyelvet is beszélünk, a bargan nyelvet. A kivétel a csiszi nép, akik néhány éve jöttek a világuőrből, technikailag sokkal fejlettebbek nálunk, ők természetesen csisziül beszélnek, és csak úgy betelepédtek a bolygónkra...
- És az én népem, a zsidók, ők melyik országban laknak? Hogy nevezik azt?
- Hogy... hogy a *zsidók*?! De drágám, mondtam neked, hogy ez egy *másik* bolygó! Itt nincsenek olyanok, hogy zsidók. Meg, izé... angolok sem... ezt amiatt mondom, mert ha jól emlékszem te tudsz angolul, a te korodban éltek olyanok... mármint olyan nép... meg valami izé... franciák, ha jól emlékszem... na olyanok sincsenek itt. Te a Föld bolygón éltél, és egyetlenegy nép sem maradt fenn arról a bolygóról, mert... hát hogy miért, az nagyon hosszú történet. Most mindenki, aki azon a bolygón él, magyarul beszél, bár amennyire ismerem a történelmüket, a népesség lényegében keveréknép, az egykori népek mindenféle keveréke... gondolom, akadnak zsidók is az őseik közt. De nem tartják magukat zsidónak. Különbén magyarnak sem, csak a nyelvük az. Azt mondják, ők egyszerűen a Föld polgárai és kész!
- Tudom, mi az a magyar nyelv, egy film egyik dalát, az „Egyiptom hercege” címűt elénekeltem magyarul is... de nem tudok magyarul.
- Akkor nem tudtál, de most nem is olyan lehetetlen, hogy tudsz...
- Meglehet, de figyelj, Jondon... ha szabad így szólítanom téged...
- Miért is ne, hiszen ez a nevem!
- Te akkor komolyan azt állítod, hogy a népemnek vége, nem létezik?! Nincs többé olyan, hogy „Izrael”?!
- Persze hogy nincs – válaszolta nyugodtan Jondon.
- És, izé... – és Ofra szeme riadtan járt ide-oda a szobában, mintha keresne valamit – és olyan országról sem tudsz... vagy egész bolygóról... amit úgy hívnak, hogy „Júda”?! Vagy „Júdea”?!
- Nem, nem tudok ilyenről... bár nem vagyok kozmográfus vagy hasonló foglalkozású.
- Olyan sincs, hogy „Palesztina”?!
- Nem. És kedvesem, felesleges egyéb nevekkal próbálkoznod: történelmi okai vannak ennek, amit mondtam neked, mert... eh, ez valóban hosszú téma. Figyelj, gyere, egyél, aztán ha akarod, beteszek neked a holovetítőbe egy kristályt a Föld történelméről, és akkor megtudsz mindent, hogy mi meg hogy volt, jó? Sőt, egyszerűen kapcsolódunk a csiszi adatbankhoz... Az többet ér, mint az én elbeszélésem erről!
- De hiszen ha amit mondtál, igaz... akkor eszerint én lennék most az *egyetlen* zsidó az egész Világmindenségben?!
- Ha úgy vesszük igen, de nem értem, ez miért aggaszt téged – én nem tartalak téged se zsidónak, se akármi másnak, még a Föld polgárának sem, egyszerűen a feleségemnek... már ha beleegyezel.
- Kérlek, nagyon kérlek, légy velem türelmes, ne sietess... ez... ez nem megy ilyen egyszerűen... Jondon, én szeretek olvasni, ez az egyik kedves szórakozásom gyermekkorom óta... de te olyan furcsa dolgokat akarsz elhíttetni velem, hogy olyasmikkel a könyveimben is ritkán találkoztam eddig!
- De hát nem örülsz annak, hogy élsz, hogy nem vagy beteg?!

– Hogyne örvidenek ennek, hanem annak már kevésbé, sőt semennyire, hogy azt állítod, többé nem létezik az a nép, amiből származom! Nem, ezt egyszerűen nem vagyok képes elhinni!

– De miért is hazudnék neked?

– Azt nem tudom... de nem is mondtam, hogy hazudsz. Egyszerűen nem tudom, mit gondoljak... ezt nagyon át kell gondolnom. Tény, hogy egészséges vagyok... legalábbis újra tisztán lélegzem...

– Az AIDS is elmúlt, hidd el!

– Igyekszem hinni benne – válaszolta óvatosan Ofra.

– Te tényleg nem bízol bennem!

– Ne haragudj, de nem ismerlek, és... hát jól van, bevallom, én nem vagyok most olyan lelkiállapotban, hogy bárkiben is feltétel nélkül megbízom! Miért is tenném! Nem te lennél az első, aki hazudik nekem!

– Ki hazudott még?

– A férjem – sóhajtotta a nő.

– Amennyiben? – kérdezte Jondon nagy várakozással a hangjában. Hátha kiderül most sok részletkérdés Ofra múltjáról, amit eddig mély titok takart!

– Azt hazudta, hogy szeret – sóhajtott ismét Ofra. És e válaszon Jondon eléggé elcsodálkozott, mert azt hitte, Ofra az AIDS-sel kapcsolatban mond majd neki valamit. Nem is titkolta a csodálkozását:

– Azt hittem azt mondod, abban hazudott, hogy elhallgatta előttem, hogy beteg.

– De Jondon, valaminek az elhallgatása még nem hazugság! Bár adott esetben természetesen lehet éppoly elítélendő... de nagyon csodálkozom, mert meg sem lepődtél, amikor az imént bevallottam neked, hogy AIDS-es vagyok... illetve, szerinted csak *voltam*... holott én kifejezetten megtiltottam az orvosoknak, hogy erről szóljanak! El akartam titkolni a szégyenemet.

– Hát ez drágám semennyire sem jött össze neked, mert mégis kiderült! Már a halálad másnapján megindult a szóbeszéd, hogy AIDS-ben haltál meg.

– Ez igazán felháborító, hiszen az orvosi titoktartás...

– Nem biztos, hogy megszegték – vágott közbe Jondon. – Tudod, én igazán alaposan beleástam magamat a te korszakod történelmébe, emiatt állítom neked, eleve képtelenség volt azt hinned, hogy a betegséged titokban maradhat. Épp elég híres valaki voltál ahhoz, hogy minden lépésedet igyekezzenek kilesni az újságírók, s hogy ha történik veled valami, meginduljon mindenféle találgatás rólad. A halál meg aztán igazán komoly dolog, mert annál komolyabb esemény senkivel sem történhet! No és hát azt mindenki tudta, hogy tüdőgyulladással feküdtél be a kórházba, az meg nem olyan betegség, ami igazán veszélyes lett volna már akkoriban. Remekül tudták kezelni, gyógyítani. Abba még a nálad sokkal idősebb emberek sem szoktak belehalni. Ha te mégis belehaltál, akkor kellett legyen ott más ok is, ami mintegy „rásegített” a tüdőgyulladásra... az AIDS épp akkoriban volt terjedőben. Logikus volt a következtetés, hogy te esetleg abban szenvedtél... de ami engem illet, már amiatt is tudtam róla hogy mi volt a betegséged, mert jó ha tudod, Askenázi csak egyetlen évvel élt túl téged, és felboncolták a tetemét, és nyilvánosságra hozták, hogy AIDS-es volt. Az meg merőben valószínűtlen feltevés, hogy ő AIDS-es legyen, te pedig nem.

– Csak egyetlen évvel élt engem túl?!

– Igen.

– És miben halt meg?

– Ez elég homályos ügy, ami tulajdonképpen sosem tisztázódott: annyi bizonyos, hogy túl sok kokaint vett be, s ez vezetett a halálához. Valószínűleg öngyilkosság, bár teljes bizonyossággal nem lehet kizárni a gyilkosságot vagy a véletlen balesetet sem. Én azt hiszem, simán öngyilkosság volt. Tudod szerelmem, én most olyan hírt fogok veled közölni, aminek azt hiszem nagyon örülsz majd... nagy-nagy butaság volt, hogy el akartad titkolni a betegségedet! Ugyanis egyáltalán senki nem akadt legjobb tudomásom szerint, akinek megfordult volna az agyában olyasmi, hogy te azt a nyavalyát a saját hibádból kaptad el. Te szégyellted, hogy elkaptad ezt a betegséget, de fel sem merült senkiben sem a gondolat, hogy ez a te hibád lett volna. Gyakorlatilag mindenki Askenázit tartotta a vétkesnek ebben, és a legtöbben egyszerűen úgy vélték, meggyilkolta Izrael legcsodálatosabb énekesnőjét, még ha akaratán kívül is! Ugye, gondatlanságból elkövetett emberölés, még ha törvényesen nem is lehet elítélni érte... Askenázi pillanatokon belül Izrael legjobban utált embere lett, részint mert ugye ha te AIDS-es voltál akkor nyilván ő is az, és olyan emberrel senki nem tart kapcsolatot szívesen, még kezet se szívesen fognak vele... még inkább azonban azért, hogy miatta haltál meg! Szerintem amiatt menekült a halálba, mert mindenki utálta, kiközösítették, nem álltak szóba vele... Az is sokatmondó, hogy miután a halálodat bejelentették, a rádióállomások megszakítás nélkül a te zenéidet játszották, és Ehud Barak miniszterelnök kulturális kiküldöttként dicsérte a munkádat. Ellenben Askenázit meg sem említették a gyászbeszédekben, ami azért furcsa, nemde? Az is érdekelhet téged, hogy Bezalel Aloni, a menedzsered, nem vett részt a temetéseden, mert ő rögvest azt mondta, hogy a férjed a hibás a halálodban, és nyilván nem akart találkozni a temetéseden Askenázival!

Ofra elmosolyodott egy picit.

– Nagyon furcsa nekem a saját halálomról úgy beszélni, mintha az már megtörtént volna, amikor pedig szemlátomást élek... De jó ha tudod, a menedzserem nevét nem így ejtik.

– Hát?

– Nem „Bezalel”, hanem „Becálél” a helyes kiejtés. Csak az angolos átírás miatt van „z” betű a nevében.

– Hát ezt nem tudhattam, köszönöm hogy szóltál... Szóval, csak azt szeretném mondani szerelmem, hogy nyugodtan ország-világ elé tárhattad volna, hogy te beteg vagy, mert a férjed megfertőzött téged, és mindenki neked hitt volna, mert így sem hitték azt, hogy erkölcstelen életet éltél! El kellett volna válnod...

– De hiszen épp azt akartam.

– Hát akkor mire volt ez a nagy titkolódzás?

– De Jondon, én még most sem vagyok biztos benne, hogy Askenázi fertőzött meg engem.

– Na ne is haragudj, hogy ilyet mondok, én nagyon szeretlek, de mindjárt megharagszom rád, ha azt akarod nekem bemesélni, hogy voltál bárkivel is a férjeden kívül! Előbb hiszem el azt, hogy zöld sajtból van a bolygónk, mint ezt! Sőt, előbb szúrom szándékosan tőkön magamat, mint hogy erre a legparányibb esélyt is megadjam! El sem tudom képzelni, miben lehetnék biztosabb, mint abban, hogy te a szó klasszikus értelmében „tisza erkölcsű nő” vagy!

– Ez nagyon kedves tőled, nagyra értékelem hogy ennyire bízol a tisztességemben, és eszem ágában sincs ilyesmit állítani! Tudod, én nem szoktam ám az intimitásaimról beszélni... de igyekszem úgy felfogni a dolgot, hogy te tulajdonképpen egy orvos vagy... szóval, a férjem nekem sosem vallott be olyasmit, hogy ő fertőzött meg engem. Épp ellenkezőleg: azzal vádolt, hogy én fertőztem meg őt!

– Az aljas! A rohadék!

– De figyelj csak, ez nem is olyan lehetetlen ám... gondold csak bele kérlek: nem csupán úgy lehet e bajt elkapni, hogy... szóval, nemcsak erkölcstelen életmóddal! – azzal Ofra hátradólt az ágyon, mint aki nagyon kimerült, és a szemét is lehunyta. Tompa hangon kezdett beszélni.

– Jobb, ha mindent tudsz rólam... mert nekem már úgyis mindegy... az úgy volt, hogy megfogantam... és amikor éreztem, hogy születőben van bennem egy új élet, én ezt elújságotam a férjemnek... boldogan... reméltem, ettől jobban megszeret majd... nem, nem tudok erről nyugodtan beszélni... – és hirtelen könnyek kezdtek el folyni a szeméből. Jondon azonnal odaugrott, és vigasztalni próbálta, de Ofra eltolta onnét.

– Ne, hagyj most kérlek... hagyjál, hallod... rövid leszek: azt mondta, vétessem el a gyereket. Menjek abortálni. Hinni sem akartam a fülemnek... ez lett volna az első gyermekem... és vetessem el?! Pláne, hiszen már negyven éves vagyok... már nem sokáig szülhetek... de ő ragaszkodott ehhez. És mondta, hogy minek is szüljem meg, mert úgyis AIDS-es lesz, nem él soká... én azt hittem, rosszul hallok... mitől is lenne a gyermekem AIDS-es?! Erre ő azt mondta, hogy nemrég egy orvosi vizsgálaton volt, s megállapították róla, hogy ebben a bajban szenved. Amit nyilván tőlem kapott el... azt mondta, biztos akkor lettem megfertőződve, amikor volt az a repülőgépbalesetem... erről biztos olvastál. Csodával határos módon éltem túl... azt mondta, akkor az orvosok lehet, hogy akaratukon kívül megfertőztek engem. És ez nem is lehetetlen, mert ugye akkoriban még keveset lehetett tudni az AIDS-ről, nem vigyáztak annyira... – Ofra szeme kinyílt, és szinte halottmerez tekintetet vetett Jondon arcába. – És akkor én meggyilkoltam a gyermekemet, Jondon. Elvettem. Nem vagyok én méltó rá, hogy szeress. Gyilkos vagyok.

– Nem! – rázta a fejét Jondon. – Ez nem az, amire gondolsz, Ofra. A szándék a lényeg, és te csak jót akartál. Különbben is, rosszul okoskodol. Merőben életszerűtlen helyzet azt feltételezned, hogy te kaptad el elsőként a bajt, aztán amikor megtudja a férjed hogy megfertőzted, akkor erről egy árva kukkot nem szól neked, hanem a bejelentést a terhességed megtörténtéhez időzíti! Képzeld csak el: tegyük fel, a pasi teljesen ártatlan, nem csal meg téged, stb. És erre közlik vele a dokik, hogy „uram, ön halálos beteg”. Az ipse tudja, hogy csak és kizárólag tőled kaphatta el a nyavalyát. Mi másra is gondolna, mint hogy megcsaltad őt! A logikus az, hogy hazamegy és tombol a haragjában, megöl téged, agyonver, vagy legjobb esetben is csap egy nagy botrányt, megver téged, vagy legalábbis hisztizik... de nem, ő nyugodtan és szótlanul gunnyaszt, mint a pók a hálóban! De még ha annyira bízik is az erkölcseidben, hogy rögvést arra gondol, valami orvosi kezelés során betegedtél meg és nem holmi ledérkedés miatt, akkor is illene, hogy szóljon róla neked, hogy „drágám, hát ez van, beteg vagyok, tőled kaptam el, te is beteg vagy, ezentúl jobb ha vigyázol magadra meg ne betegedjél, mert az immunrendszerednek az AIDS miatt kampec”! Ez lenne a logikus. Nem az, hogy egy árva kukkot sem szól... szóval drágám a büntudatod merőben felesleges, te itt nem bűnös vagy hanem áldozat, és az a rohadék egyszerűen rád akarta kenni a saját hibáját, be akarta mesélni neked, hogy te vagy a hibás, nyilván azért, hogy ne hibáztasd őt! Ami azért is fontos lehetett neki, mert ha őt hibáztatod, el akarná válni, márpedig a pénzedre óriási szüksége volt. Nem mondtam még neked el, de az úgy volt, hogy a férjecsőd már a te halálad napján felvette az összes pénzedet a bankból!

– Micsoda?! Már a halálom napján?!

– Úgy van. Igazán nem várt vele sokat... szép, mi?! Szóval, nem épp a halálod miatti bánat tölthette ki a tudatát, enyhén szólva! Nem rád gondolt, hanem a pénzre! Talán még várta is a halálokat, hogysen aggódott volna érted, mert milyen nagyszerű is lesz, akkor az övé lesz az egész vagyoned, amiről nem tudom mekkora, de feltételezem nem kis összeg lehetett... csak azt nem értem, ezt miként tehetted!

– Úgy, hogy szabad rendelkezést adtam neki a teljes folyószámlámhoz, nem sokkal az esküvőnk után.

– Hát ez nagy butaság volt!

– Azt hiszem én is – és Ofra felült, s különös tekintetet vetett a távolba. – Kezdem már látni, hogy egy hülye, naiv liba voltam! Ha ez így van, ahogy elmesélted...

– Meg tudom mutatni a korabeli híryanagot, ha bizonyítékokat óhajtasz.

– Igen, azt óhajtok! Mert tudod, ő nem úgy viselkedett velem, mint aki szeretett. Egy darabig persze igen... de már az esküvőnkön fölényeskedett, parancsolgatott, megvető hangszállal szólt hozzám...

– Akkor miért mentél hozzá?

– Mert egy buta liba vagyok – sóhajtotta Ofra. – Nem kellett volna hogy ezt tegyem... Aloni mondta is, hogy ne tegyem... de én vele is összeveszttem... pedig láttam ám a jeleket, hogy nem lesz jó vége ennek a kapcsolatnak... de olyan voltam mint a strucc, erőnek erejével a homokba dugtam a fejemet... képletesen szólva... Tudod, én sosem akartam sztár lenni. Én csak egy nyugodt, békés életet szerettem volna, szeretett és szerető feleség lenni... vártam, egyre csak vártam az Igazira, aki viszont nem jött el... és annyira akartam hinni benne, hogy végre eljött hozzám az én igazi párom! Annyira szerettem volna, hogy Askenázi és én egy pár legyünk, hogy mellette boldog legyek, hogy szeretetet kapjak valakitől... és minden jelet, ami arra mutatott hogy ő cseppet sem az ideális férfi hozzám, azt arra magyaráztam, hogy szegény férjem... illetve akkor még csak vőlegényem... ő most nagyon ideges, feszült, izgul ő is az esküvő miatt, hogy minden rendben menjen... egészen hihető volt. Sajnos azonban később sem javult meg a viselkedése, sőt egyre jobban elmérgesedett a kapcsolatunk... végül elegendem lett az egészből. Láttam azt is, hogy a karrierem is stagnál... s bár valóban nem akartam eredetileg sztár lenni, de ha már a családi boldogságot nem kaphatom meg, legalább legyek elismert énekesnő! És mondtam neki, hogy válni fogok. Ő persze veszekedni kezdett, hogy ezt nem tehetem, mert hiszen megfertőztem AIDS-sel, azaz tönkretettem az életét, meggyilkoltam őt, most már tartozom neki annyival, hogy kitartok mellette életem végéig... és sokáig vacilláltam, hogy hátha igaza van... de végül úgy döntöttem, mégis elválllok, mert hiszen nem lehetek biztos benne, valóban én fertőztem-e meg őt vagy ő engem... bevallom, nem bíztam meg benne ekkor már maradéktalanul... aztán meg ha én fertőztem is meg őt, de legyen meg az Örökkévaló akarata! Nekem küldetésem van, kötelességem a zsidó kultúra szolgálata... azt meg csak úgy lehet ha énekelek! Tudod, Jondon, még az is megfordult a fejemben, hogy esetleg bünt követtem el, mert az egyéni boldogságot kerestem, amikor beleugrottam ebbe a házasságba, és felhagytam az Úr szolgálatával, odahagyva a karrieremet, melyet pedig Neki köszönhettem... és emiatt, büntetésből lettem beteg... és mondtam, hogy de igenis el fogok válni. Aztán... aztán...

– Aztán mi? – kérdezte Jondon, látva hogy Ofra habozik.

– Aztán megbetegedtem. Nem sokkal azután, hogy ezt mondtam neki. És úgy sejtem amiatt, mert egy reggel, amikor felébredtem, hát arra ébredtem, hogy nagyon fázom. Ki volt nyitva az

ablak az ágyam mellett. Nem gondoltam semmi rosszra, kinyílhatott ugyebár magától is... de már aznap este éreztem, hogy megfáztam... nos, így betegedtem meg. És eddig nem gondoltam semmi rosszra, de ha azt állítod, hogy Doron felvette az összes pénzemet már a halálom napján...

– Az az ember egy gyilkos – válaszolta nyugodtan Jondon. – Megölt téged csak azért, hogy megkapja a pénzedet. Indíték: súlyos adósságai voltak. Plusz kellett neki a pénz a kábítószerre is. Amint rájött, hogy komolyan gondolod a válást, félt, hogy elveszti az aranytojáshoz tojót, és megölt téged. Tudta, hogy ha AIDS-es vagy, akkor a számodra egy megfázás majdnem biztosan a halálot okozza. S akkor örökölhetsz.

– Igazad van, Jondon, hülye tyúk voltam, hagytam magamat kihasználni... – sóhajtotta Ofra. – De – szólt, a fejét hirtelen felemelve – azért ha buta vagyok is, ám nem reménytelen! Most már nem leszek olyan naiv. Tehát most már sokkal kevésbé bízom meg bárkiben is, mint korábban, nagyon sajnálom, de benned is!

– Ezalatt mit értesz?

– Egyszerűen nem bírom komolyan elhinni, hogy a jövőbe kerültem.

– De hát nem bizonyíték-e a számodra az, hogy két olyan nyelvet is ismersz, amit korábban nem?

– Ez nagy csoda, de a tudomány sok csodára képes. Adj nekem bizonyítékot!

– Milyet?

– Nem tudom, hiszen csak te tudhatod, hogy mi az ezen állítólagos jövőben és idegen bolygón, ami itt van, de nálam, az én időmben még nem volt... ha azt akarod hogy higgyek neked, bizonyíts! Minél több újdonságot mutatsz, annál jobban hiszek majd neked.

– Jó, de azért kezdjük mégis az evéssel, mert aggódom miattad. Nagyon-nagyon sápadtnak tűnsz, én szerelmes drágaságom, mondhatni egyáltalán nem vagy olyan ragyogó szépség, mint amilyennek a videoklipekben megismertelek! Persze félre ne érts: gyönyörű vagy most is, de nagyon is látszik, hogy e gyönyörű nő nemrég egy igen-igen súlyos betegségen ment keresztül. Mondhatni, szinte csak a hangod a régi, mert az ugyanolyan csodálatos, mint amibe beleszerettem, én kis aranytorkú énekesmadaram! Szóval, gyere, menjünk ki a konyhába, ha nem akarod hogy ágyba hozzam neked a harapnivalót...

– Nem, nem akarom, menjünk, hadd lássam, hogy hová kerültem.

– Pedig nagyon szívesen behozom neked! Ó, Ofra, nekem már az is mennyei élvezet, hogy egyáltalán láthatlak, s hogy szólsz hozzám! Hát még ha tehetek is érted valamit... hiszen ha csak a ruhád szélét érintem meg, máris egész testemen vad, mámoros öröm hullámszökken át, és idegeimet forróra hevíti az eddig még sosem érzett vad boldogság!

Ofra elpirult.

– Csodálatos bókákat mondasz nekem, de akkor sem hagyom, hogy levegyél a lábamról! Igenis meg fogom őrizni a józanságomat, nem hagyom, hogy megszédíts a szavaiddal!

– Dehogyan akarlak én megszédíteni kedvesem, csak kimondtam, amit érzek, ami a szívemen van, szavakba öntöttem érzelmeimet... ha egyáltalán rá szeretnélek venni valamire, az épp nem az, hogy elveszítsd a józan eszedet, hanem hogy légy minél józanabb, mert bizonybizony: úgy van az, ahogy mondtad, és túl naiv voltál! Ez persze nem szemrehányás akar lenni, hogy is lenne az, nem tudok én rád haragudni, s egyáltalán, jobb, ha nem a múlton keseregünk hanem a jövőnek élünk, de a tanulságokat azért le lehet vonni a történetekből!

Szóval nagyon kérlek, ne hidd, hogy én holmi mórrikáló bálgúnár vagyok, aki azért mond szépeket neked, mert le akar fektetni! Én nem holmi egyéjszakás kalandot keresek benned, hanem a lehető legkomolyabban feleségül szeretnék venni, na de ha azt akarom, nyilván azért akarom, mert szeretlek, az meg csak nem bűn tán, ha szerelmemet ki is nyilvánítom!

– Nagyon hevesen ostromolsz, és beszélni tudsz, azt látom! Na, de hogy is hihetném el, hogy ilyen mély érzelmeket ébresztettem benned, amikor nyilvánvalóan túl idős vagyok hozzád!

– Miért lennél idős?!

– Hát hiszen látszik, hogy nagyon fiatal vagy!

– Miért lennék fiatal, nemrég múltam huszonnyolc esztendőm!

– Na látod, én pedig a negyvenkettőt is betöltöttem már! Tizennégy év a korkülönbség köztünk, Jondon, tizennégy, ami akkor is jelentős, ha a férfi „javára” szólna, hát még így, hogy a nő az idősebb!

– Biztosíthatlak róla, ez engem egyáltalán nem zavar. És nincs is igazad, szerelmem, mert ennek akkor volna jelentősége, ha én tíz éves lennék, te pedig huszonnégy. Most már azonban nem számít, mert csak az a lényeg, hogy eléggé felnőtt vagyok.

– Na, de akkor is... belegondoltál-e, hogy húsz év múlva én vénasszony leszek, te viszont...

– Én viszont negyvennyolc éves, na és akkor mi van?! – vágott közbe hevesen Jondon. – Különben is: egy hatvankét éves nő még nem vénasszony! Pláne te nem leszel az, mert most sem nézel ki idősnek. Na, de ha vénasszony leszel is valamikor: én akkor is szeretni foglak, mert emlékszem majd arra, aki valaha voltál! Különben sem szükségszerű, hogy a hangod is vénüljön. És már mondtam talán, de ha nem, akkor épp itt az ideje, hogy én a Csiszík Barbár Barátja vagyok, s róluk ugyan még semmit nem tudhatsz, de jó ha most megtudod hogy ők a legfejlettebb nép a bolygónkon, de egyben az egész Galaktika második legnagyobb szuperhatalma is épp ők, és mert a barátjuk vagyok, könnyen el tudom intézni, hogy olyan fiatalító csodaszereket kapj tőlük, amik által akár tíz évvel is fiatalabbnak nézel majd ki, mint amilyen vagy! Akár már holnap elmehetünk hozzájuk, és igen, miért is ne, legalább látod majd az űrhajójukat!

– Jondon, én most egyelőre nem fiatalító kenceficékre vágyódom, hanem egy alapos orvosi kivizsgálásra!

– Nagyszerű ötlet, meg fogod kapni a kivizsgálást, de ezt is a csiszíktól. Elintézem neked. És akkor most gyere a konyhába... itt a kezem, kapaszkodj belé, édesem, mert még gyöngé lehetsz... el ne ess...

– Ugyan, ez csak egy trükk, egy ürügy a részedről, hogy megfogd a kezemet! Emlékezned kell rá, milyen gyorsan pattantam ki mellőled az ágyból is...

– A vészhelyzet sok erőt ad, de csak átmenetileg. Mindenképp bölcs óvatosságnak tartanám, ha nem utasítanád vissza segítő jobbomat!

Ofra elnevette magát.

– Legyen neked, tessék, itt a kezem! De nem örökre!

– Ó, micsoda boldogság, hogy már nevetni is látlak!

– Én is jobban szeretek nevetni, mint szomorkodni, de még vidámabb lennék, ha biztos lehetnék abban, hogy itt nálad nem egy aranykalitkába zárt énekesmadár vagyok.

– Csak nem arra gondolsz, hogy rabként tartanálak?!

– Őszinte leszek: megfordult az agyamban a gondolat, hogy egyszerűen elraboltál a kórházból, míg kómában voltam, aztán itt nálad valahogy magamhoz tértem...

– Drágám, épp e szobával szemben nyílik a folyosóról a bejárati ajtó. Most épp kulcsra van zárva, de ott lóg benne a kulcsesomó. Akármikor elmehetsz, ha kinyitod az ajtót, csak arra kérlek, a kulcsot ne vidd magaddal... persze, sajnálnám ha elmennél, de látod, „elmenést” mondok, nem „elszökést”, szökni ugyanis csak a raboknak kell, de te nem vagy nálam rab! Hogy is tarthatnálak rabságban, amikor *szeretlek!*

Épp kiértek e szavaknál a folyosóra, s valóban ott volt Ofrával szemben egy jókora ajtó, benne a kulcsesomóval. Most Ofra odalépett, megforgatta a kulcsot a zárban, s kinyitotta az ajtót. Jondon ezt nem akadályozta meg. Ofra pillantása egy jellegtelen, rideg, dísztelen lépcsőházra esett. Sóhajtott egyet és becsukta az ajtót.

– Hát, nem lehetsz valami gazdag, ha itt laksz...

– Persze hogy nem vagyok gazdag. Azaz, nem voltam gazdag *eddig*, ez a helyzet ugyanis nem sokkal ezelőtt radikálisan megváltozott.

– Amennyiben?

– Amennyiben most már én vagyok az egész Világmindenség leggazdagabb embere! Ugyanis most már itt vagy nekem Te, te Ofra, aki a Világmindenség legislegnagyobb kincse vagy, és Álmaim Asszonya, te, a Mennyei Énekesnő, az én királynőm, istennőm! – azzal térdre hullott a nő előtt, átölelte Ofra lábszárát, és úgy nézett fel Ofra arcába, mint egy hű kutya. – Nem tudsz tőlem olyasmit kérni, amit habozás nélkül meg ne tennék neked!

– Akkor azonnal állj fel kérlek, és ne mondd nekem soha többé, hogy istennő vagyok!

– Talán nem esik ez neked jól?! – kérdezte kissé elszontyolodva Jondon, de azért feltápászkodott a padlóról.

– De, bevallom, tulajdonképpen jólesik... mindig is a heves, nagy szerelem után sóvárogtam, azt hiszem... de ezt akkor sem szabad így csinálnod. Nem nevezhetsz engem istennőnek, mert ezzel megsérted Elohimot.

– Az meg ki a szösz?

– Nem tudod?! Hiszen nem is egy dalomban énekeltem róla!

– Ja, már rémlik valami, igen, mintha hallottam volna e szót... mit jelent?

– Istent jelenti, őt, az Örökkévalót! Nem illethetsz engem olyan tisztelettel, ami csak és egyedül csupán Neki jár!

Erre Jondon héberül válaszolt Ofrának, hogy a szavait mintegy ezzel is nyomatékosítsa:

– Aní ateiszt. Aní lo adám maamin. (*Ateista vagyok. Nem vagyok hívő.*)

Ofra szinte rémülten meredt rá e szavak hallatán. Majd végül ezt válaszolta:

– De ugye tudod, hogy én viszont hívő vagyok? Hogy is gondolhattál arra valaha is, hogy te meg én jól megleszünk együtt, ha egyszer ennyire eltér egymástól a gondolkodásunk?!

– Őszintén szólva – fontolgatta a választ Jondon – én inkább attól félttem, mit szölsz majd ahhoz, hogy én nem vagyok zsidó. De aztán arra gondoltam, ez végül is nem lehet gond, mert hiszen nincs más választásod mint ebbe belenyugodni, egyszerűen mert rajtad kívül e korban *senki* nem zsidó. És legalább élsz, ha kiszakítva is a megszokott környezetedből, ami azért

mégiscsak jobb, mint a halál... bár tulajdonképpen nem örvendesz ennek annyira, mint reméltem!

– Mert még nem tudok hinni benne, hogy valóban nem vagyok AIDS-es. Légy velem egy kicsit türelmes, Jondon! Kérlek! Én most... most... én hol örülök, hol aggódok... néha még tőled is félek... nem tudom, mit hihetek és mit nem... és megriaszt az, hogy még ha mindaz igaz is, amit mondasz, de akkor is azzal fizetek az életemért, hogy *mindenkit* elvesztettem, akit és amit eddig szerettem: rokonaimat, hazámat, népemet... bolygómat...

– De élsz.

– Élek, élek, igen, de ez akkor is iszonyatos érzés... ha valaha még énekelni fogok, az első albumom címe, már tudom, ez lesz: „Lelo sorasim” („*Gyökértelenül*”)...

– Kiváló cím, alig várom, hogy meghallgassam ezt az albumodat, én szerelmes drágaságom!

– Kérlek ne gúnyolódj, ez nem olyasmi, amin örvendezni kéne, ez nekem kész tragédia... de már látom, ezt egyszerűen képtelen vagy felfogni!

– Attól tartok ezt illetően igazad van: én bizony úgy gondolkodom, hogy ott a hazám, ahol jól élek! Persze, azalatt hogy „jól élek”, azalatt nemcsak azt értem mint oly sokan, hogy jól keressek, gazdag legyek, de még csak nem is azt, hogy abban az országban megfelelő fokú legyen a létbiztonság, tehát ne legyen nagy a bűnözés, mondjuk, hanem olyasmit is, hogy szeressenek, megbecsüljenek, tiszteljenek...

– Jondon, az utóbbi percek alatt egyre inkább úgy kezdem gondolni, hogy bár talán megfelelőbb férjem lettél volna, mint Askenázi volt, de azért te sem az vagy, aki számomra az „igazi” lenne! Rémségesen eltér a gondolkodásod az enyémtől.

– Azért nem nagyon: mert mint mondtam, nekem ott a hazám, ahol jól élek. De én már csak ott tudok élni, ahol Te vagy nekem! Tehát ahol a te hazád, ott az enyém is, mert oda kell menjek, ahol Te vagy, ugyanis matematikai képtelenség a szememben, hogy ne kövesselek téged akárhová is!

– Kedves tőled, de ez a szememben akkor is az elvtelenség bizonyos foka. Hogy is néz az ki, hogy valaki... eh, nem folytatom! Úgysem tudnád meggyőzni. És mindegy is, mert hiszen akármit gondolj is erről, de akkor is ateista vagy, azt mondod...

– Igen, és ezen nem is vagyok képes változtatni. Nem is akarok, de ha akarnám, se tudnék. Tehetnék úgy, mintha hinnék ebben vagy abban, de az a részemről egy merőben külsődleges valami lenne, azaz lényegében hazugság, érted ugye! Attól, hogy esetleg akarnék hinni valamiben, még nem jönne meg az igazi hit. Az nem ilyen egyszerű.

– Ez igaz, de akkor is, hogy mehetnék én hozzá valakihez, aki nem hívő?!

– Pedig meglep, hogy ezt mondod – engem például egyáltalán nem zavar az, hogy ateista lételemre olyan feleségem lesz, aki hívő! Tőlem például annyit imádkozhatsz, amennyit csak óhajtod!

– De hiszen egy házasság akkor jó, ha a férj és a feleség minél több dologban egyetért. Legalábbis a fontos dolgokban.

– Ezzel én is mélyen egyetértek, épp csak a vallást cseppet sem tartom valami jaj de roppant fontosnak! És bizony azt kell mondjam neked, hogy egyszerűen nem is hiszem el azt, hogy akár te magad is mindenekfelett állóan fontosnak tartanád a vallást. Meg mernék rá esküdni például, hogy sosem mentél volna hozzá egy ultraortodox zsidóhoz. Tudod, azokra a röhe-

jesen kinéző fazonokra gondolok, akik úgy néznek ki a ruháikban, mint a temetőbogarak... szerintem te elviselhetetlen nyűgnek éreztél volna a házasságot egy ilyen alak mellett!

Ofra kuncogni kezdett.

– A feketeruhás, kalapos férfiakra gondolsz?! Temetőbogarak?! Juj, de egyetlen vagy!

– Jaj, de örülök, hogy nevelsz! S lám, az hogy nevelsz, az is azt jelzi, hogy igazam van, és nem reménytelen ám a mi szerelmünk, mert te csak egy mélyen hívő, hagyományőrző nő vagy, de semmi esetre sem vallási fanatikus, nem vagy ultraortodox...

– Jondon, ez attól függ, mit értesz azon szavak alatt, hogy „ultraortodox”, meg hogy „hagyományőrző”... meg hogy mit értesz az alatt, hogy *vallási fanatikus*. Nálunk Izraelben az alatt hogy „vallási fanatikus”, inkább az iszlám terroristákat értik, sőt leginkább az öngyilkos merénylőket, akik bombát kötnek a derekukra, s felrobbantják azt valahol a zsúfolt tömegben, önmagukkal együtt... *ilyen* biztos nem vagyok. Attól félek azonban, az ateisták nagyon sok olyasmit is vallási fanatikuságnak tartanak, amit én egyáltalán nem. Abban persze igazad van, hogy nem mentem volna a férjem után egy lépéssel az utcán, bekötött fejjel vagy parókában! Ez természetes, erre nem volt nehéz rájössz. Hiszen a koncertjeimen is olyan ruhákban léptem fel, ami európai vagy amerikai fogalmak szerint nem volt egyetlen, sőt, inkább konzervatív öltözéknek számított – ott, *azokban* az országokban. Ám az ortodox zsidók szerint éppenséggel nem volt kifejezetten szolid, szelíd... mondjuk úgy: *illendőnek tekinthető!* Vagy említhetem például, hogy a „Shir HaFrecha” (A frecha dala) című dalomat egy darabig nem sugározták a rádióállomások Izraelben, mert a szövegét túl „világiasnak” tartották... holott nem volt abban semmi pornográfia, csak az, hogy szép és jó dolog táncolni...

– Igen, ennek a számnak a szövegét ismerem, mert korábban megtaláltam magyarul is! Én azt hiszem, abból a számból nem holmi „világiasság” csendül ki, hanem mély kétségbeesés...

– Jól látod, Jondon. Szóval, nem vagyok én vallási fanatikus. Vannak azonban dolgok, amiket komolyan veszek, mert hiszek a Mindenhatóban, és nem akarom Őt megbántani, de meg abban is hiszek, hogy az Ő rendelkezései a javunkra válnak! Az más kérdés, hogy emellé azt is hiszem, nem minden származik az Örökkévalótól, amit vallási parancsnak tartanak egyesek. Hanem, ezt jobb ha nem itt a folyosón beszéljük meg... menjünk csak a konyhádba Jondon, s attól félek, mindjárt ki fog derülni, hogy nem vagyunk mi egymáshoz valók!

– Mehetünk, drágám! Oda méssz, ahová csak akarsz, én pedig követlek! – készségeskedett Jondon, és mutatta is az utat. Bár a kis lakásban igazán nem lehetett eltévedni útmutatás nélkül sem...

Alig nézett körül a konyhában Ofra, máris így szólt:

– Sejtettem. Ez nem kóser konyha.

– Hogy micsoda?

– Nem kóser. Nincs két mosogató, egy csappal középen.

– Két mosogató?! Az meg mi a csudának?!

– Hogy az egyikben azokat az edényeket mosd le, amikben a tejes, a másikban meg azokat, amikben a húsos ételeket főzöd illetve fogyasztod. Abban is biztos vagyok, nincs két külön étkészleted sem ezek számára.

– Persze hogy nincs, mi értelme volna ennek?!

– Semmi, hacsak nem az, hogy számunkra ez vallási parancs. Nem keverhetjük a húsos és a tejes ételeket. Egyáltalán, jobb ha tudod, az én népemnél nagyon szigorú étkezési előírások vannak. Ezt röviden úgy foglalhatjuk össze, hogy csak úgynevezett „kóser” ételt szabad ennünk. És én most rögtön megmondom neked, hogy nem is vagyok hajlandó olyasmit enni, ami nem kóser. Ha ugyanis valóban a jövőbe kerültem valami csoda által, akkor azért nem mert e csodában minden bizonnyal az Úr keze van, és hogy is sérthetném meg őt azzal, hogy ellene szegülök az Ő törvényeinek, ha viszont mégsem vagyok a jövőben, akkor pláne hogy csak kósert eszem, hiszen eddig is úgy tettem, miért is tennék most másképp, főleg miután elképzelhető, hogy épp ezen előírások betartása is segített nekem abban, hogy meggyógyuljak!

– És, izé, mi az a „kóser”? Úgy értem, milyen étel az, amit megennél?

– A kóserság ugyan bonyolult, de van néhány egyszerű szabálya is:

1. Disznót – *nem*.

2. Tejest és húst nem keverünk – azaz egy sült húsról senki sem iszik egy pohár tejet (de a következetesek tejfőlt sem tesznek a csirkepaprikásba, nem esznek pulykasonkát sajttal együtt reggelire, stb.).

3. Semmilyen ragadozó állat nem megehető, azaz aminek gyomrában egy másik állat emészthető. Tehát sem sas, sem cápa, sem róka, macska nem megehető. A baromfi viszont nem számít ragadozó madárnak.

4. Csúszómászók és rovarok szintén nem fogyaszthatóak.

5. A kérődzők közül csak a hasított patájúak ehetőek – azaz a ló kiesik, marad a marha, kecske és birka.

6. Csak a pikkelyes halakat szabad enni – minden sima bőrű, pl. tintahal, rája – kiesik.

8. Minden vért ki kell sózni evés előtt, vért nem szabad enni (ezért van olyan is, hogy „kóser vágás”).

– Huh, ez nagyon durva! – ámult Jondon.

– Sejtettem, hogy nem fog tetszeni neked. Már is nem vagyok olyan vonzó a számodra, ugye?

– Nagyon tévedsz, mert bevallom, ezt ugyan képtelen bugyutaságnak tartom, de miért is szóljak bele, hogy mit eszel és mit nem, amíg ez nem veszélyezteti az egészségedet!

– Igen ám, csak hogy ha én lennék a feleséged, nyilván én főznék, már amiatt is mert amit *te* főzöl, azt nem ehetném meg, hiszen nem lehetnék biztos benne, hogy kóser-e... azaz én ezen szabályok szerint főznék, és el tudom képzelni, hogy téged ez zavarna, mert te tegyük fel lóhúst is szeretnél enni, vagy tintahalat, vagy csak egyszerűen egy pohár tejet inni a sült-csirkéhez... és azt nálam nem lehetne!

– Úgy érted, hogy megtiltanád nekem, hogy igyak egy pohár tejet a sült-húsról?!

– Dehogyan tiltanám, azt ehetnél-ihatnál, amit csak akarsz, viszont nem készíteném ki a tejet a vacsoraasztalra, és ha kéred, akkor sem adnám a kezéd ügyébe, mert ez ellentétes lenne az elveimmel!

– Hát akkor ez még nem olyan nagy probléma. Ha csak ezen múlik, hogy a feleségem legyél...

– Nem éppen. Jondon, én nem úgy nevelkedtem, hogy egyáltalán egy pillanatra is megfordulhatott volna a fejemben a gondolat, hogy egy nem-zsidó felesége legyek! Ilyesmi a legmerészebb rémálomban sem fordult elő! Nálunk ha egy nő ilyet tett, a család meggyászolta, mert

jószérivel úgy tekintették, mintha meghalt volna, mert kiszakadt a népéből, elhagyta a közösséget, igen, ezzel mély sebet ejtettem volna a családomon... mert nem lesz folytatás ezen a vonalon, nem lesznek apámnak-anyámnak unokái...

– Miért ne lennének?

– Úgy értem, ha lesznek is, de olyan, mintha nem lennének, mert azok már idegennek számítnának, úgy éreznék a rokonságom, hogy azokhoz már semmi közük, nem számítanak...

– Hát ez már aztán tényleg nagyon durva! – ámult Jondon.

– Hiába álmélkodom, ez így van!

– Na, akkor én vállalván még annak kockázatát is hogy megbántalak, de mégis kijelentem őszintén, mert én neked Ofra sosem lennék képes hazudni: ezt nemcsak bődületes ostobaságnak tartom, de kifejezetten kegyetlenségnek, sőt, *barbárságnak* is! Csak azt nem értem, miért dicsekedel velem, hogy ennyire primitív, „egység-sugarú”, korlátolt gondolkodású családban nőttél fel!

– Jondon, én ezzel nem dicsekedem, én egyszerűen közöltem veled egy tényt! Őszintén. Ahogy az imént te is őszinte voltál velem.

– Jó. Rendben, megértettem, hogy a szüleid meg mindenféle más rokonaid így gondolták volna. Na, de ne feledd el kérlek, hogy ha kegyetlenül hangzik is, de ők már *nincsenek*! Te a *jövőbe* kerültél, és ők már sok-sok évezrede *meghaltak*! Mit számít akkor, hogy ők mit gondolnának erről?!

– Sokat, mert például még mindig nem vagyok benne biztos, elhiszem-e, hogy a jövőben vagyok! Aztán meg... nevezd csak nyugodtan engem is barbárnak és primitívnek, de bizony én sem nagyon vágyódom olyasvalaki feleségének, akinek a számára merőben idegen minden hagyomány, ami a számomra magától értetődő, alapvető, természetes... Jondon, te megsajnálta engem a tragikus sorsom miatt, mert úgy vélted, egy ilyen nő mint én, nem efféle véget érdemelt. Ezt rút igazságtalanságnak tartod. És ebben még igazad is van, és emiatt nagyon rendes fiúnak tartalak, mert én magam is úgy vélem, hogy nem ezt érdemeltem a sorstól, és örülök neki, hogy sokra becsülsz, de pusztán a sajnálatra nem lehet építeni egy házasságot! Aztán, neked tetszik a hangom és tetszik a szép külsőm, de értsd meg végre: én nem csupán hangból és külsőből állok! Nem tudod rólam leválasztani a hangot és a külsőt, hogy csak az legyen a feleséged – ez egy árukapcsolás, amit el kell fogadnod, mert a hanggal és külsővel megkapod a jellememet is, akkor is, ha az nem tetszik neked!

– De tetszik, és elfogadom azt is!

– Talán elfogadnád, de nem hinném hogy tetszene neked az a jellem. Kell neked egy „egység-sugarú”, primitív, korlátolt, babonás, vallásőrült nő?! Mert ugye, most valami ilyesminek tartasz engem, azt hiszem. És ha ezt le akarod tagadni, akkor mielőtt megszólalnál, nézz a szemembe, hogy lássam, merészelsz-e a képembe hazudni!

Jondon mélyet lélegzett és Ofra szemébe nézett.

– Ofra, szerelmem, én megfogadtam, hogy sosem hazudok neked! Ezért a szemedbe mondom: igen, nagyjából annak tartalak téged, amit felsoroltál. Vallásőrültnek ha nem is a legszélsőségesebb formában, és igen, butának is, mert csak az lehet vallásőrült, aki buta. És rémségesen naivnak tartalak, és korlátolt gondolkodásúnak, ésatöbbi-ésatöbbi. De értsd meg kérlek: én ettől még *szeretlek*! És nem csupán a szép hangod és szép külsőd miatt. Mert ez a sok-sok minden csúnyaság, amit elmondtam rólad, ez azért jár bizonyos előnyökkel is. Ha nem éppen pontosan ilyen lennél, azaz lettél volna, akkor nem lett volna belőled az, aki! Te például

amiatt vagy vallásos, mert ilyenné nevelt a rokonságod. És te ezt természetesnek vitted, mert nem vagy egy lázadózó jellem. Na, de épp emiatt énekelted el azokat a csodálatos dalokat, amik bár vallásosak, de nekem mégis nagyon tetszenek! Emiatt éltél olyan erényes életet, hogy sokan már életedben szentnek tartottak téged, emiatt nem kapott el téged a beképzeltség, mely pedig majdnem minden sztárra le szokott csapni, aki sikert arat... de te nem hisztiztél a filmforgatásokon, neked nem voltak sztárallűrjeid... és talán szorgalmas is emiatt lettél, dolgoztál becsületesen, tisztességgel, hiszen elképesztő, mennyi mindent alkottál eddig is... szóval persze, te természetesen valóban teli vagy egy egész rakás olyan tulajdonsággal, ami nekem nem tetszik, de csupán amiatt, mert egy másik kultúrkörből jöttél. De egy másik kultúrának nemcsak negatívumai lehetnek, hanem komoly pozitívumai is! Ez mindig így van. És én úgy döntöttem, benned már eddig is oly sok pozitívumot találtam, hogy bőségesen megéri értük cserébe elfogadnom a kétségkívül fennálló negatívumokat is! Nekem így, ahogyan vagy, kellesz, nem mintha hiba nélkülinek találnálak, hanem amiatt, mert a világban semmit nem adnak ingyen, s előnyös tulajdonságaid jelentős részben épp a hibáidnak köszönhetik a létüket, ezt belátom. Nincs két ember a világban, szerelmem, akik mindenben egymáshoz passzolnak – mindig kell egy párkapcsolatban kompromisszumokat hozni, és ez nálunk is úgy lesz, hogy lesz, amiben te alkalmazkodol majd, s lesz, amiben én.

– Csak ne vegyed ezt olyan biztosra, nem mondtam még igent a házasságunkra – különben is, hiszen egyetlen napja sincs, hogy ismerlek! Jondon, én nem tudom miféle világ az, ahová kerültem, de ha itt ez a szokás, ahogyan te viselkedel, hogy ilyen szélvészsebesen letámadják a lányokat, akkor félek kilépni az ajtón!

– Ugyan már, ez a tempó többnyire még rám sem jellemző, csak nem tudok hová lenni az örömtől, hogy végre magam mellett láthatlak! Legszívesebben bukfeneket hánynék örömömben!

– Azért kérlek gondolj néha rá, hogy elképesztő a heveséged, s bár ez imponál nekem bizonyos mértékig *talán*, ellenben sokkal inkább *megijeszt!* Légy egy kicsit türelmes, kérlek!

– Kivárom, amíg megszeretsz. Ám akármikor házasodjunk is össze, ez nem lehet másképp: egy párkapcsolatban mindig mindkét fél alkalmazkodik, még akkor is, ha nagyon szeretik egymást. És ha esetleg attól félsz, hogy Isten megharagszik rád valamiért, hát megnyugtatlak: ezennel ünnepélyesen magamra vállalom minden, de tényleg abszolút minden bűnödöt, vétkeidet, amit valaha is elkövettél vagy a jövőben el fogsz követni, illetve az ezek miatti túlvilági büntetést vállalom magamra! És ne zavarjon téged, hogy nem vagyok vallásos, mert ettől még elég karakán és szavatartó, becsületes fickó vagyok hozzá, hogy ha kiderül a halálmom után, hogy tévedtem mert *mégis* van túlvilág, akkor ne csináljak segget a számból, nem fogom tehát letagadni, hogy ezt mondtam neked, és betartom az eskümet, vállalom a következményeket – de különben is, ha van Isten, akkor úgysem csaphatom be a Kaporszakállú Öreget, mert ő tudni fogja, hogy most ezt ígértem!

Ofra elkacagta magát, de minden vidámság nélkül.

– Hihetetlen, mennyire bolondnak tartasz engem, Jondon! Tényleg egy vallásőrült fajankó vagyok a szemedben, látom már. Holott ha láttál tőlem néhány videót, s ismernéd egy *kicsit is* a zsidó kultúrát, nem beszélnél ilyen mulatságos dolgokat. Mert ha én egyszer is megjelenek valahol nadrágban, vagy akárcsak olyan szoknyában, ami nem lábfejig ér – márpedig elég sokszor jelentem meg így! – akkor az már eleve azt jelenti, hogy nem vagyok ortodox, mert az ortodoxia ezt nálunk megköveteli! Nem, Jondon, én nem vagyok fanatikus, hiába tartasz annak. Persze, ez tényleg attól függ, mit tartasz *te* fanatizmusnak, de ezt csak te tudhatod. Ám mindennek fokozatai vannak. Mindenesetre az biztos, hogy semennyire sem ismered a zsidó

vallást, mert amit felajánlottál, az szép, igazán kedves dolog tőled, de ez egyszerűen nem így működik. Ki kell ugyanis ábrándítsalak: az én vallásomban nincs túlvilág, sem Pokol, sem Mennysország – bár néha használják e kifejezéseket a vallásosok is, – de a hit szerint az ember meghal, lelkével együtt, és kész. Várja a feltámadást, ami a Messiás eljövetelekor lesz. Vagy nem lesz, ha nem tartatik méltónak rá... ezt már természetesen Isten dönti el. Neki jogában áll tetszése szerint rendelkeznie bármiről. Ha valaki rosszat tett, akkor nem élete végén, hanem *évente* kapja a büntetést vagy a feloldozást. Ez Jom Kippurkor, az egyetlen tisztán vallási ünnepkor van, akkor tart Isten ítéletet, és mindenkit beír a következő évre vagy az Élet könyvébe, vagy a Halál könyvébe. Ez az egyetlen büntetés vagy jutalom. A „helyes” élet jutalma maga az Élet, egy további évre. Na most, ha bűnöztél, két eset van. Ha Isten ellen – akkor imával bocsánatot kell kérni tőle Jom Kippurkor. Ekkor az Isten előtt tett évközi fogadalmak, eskük is érvényüket veszítik, avagy meg kell újítani őket. Ha azonban ember ellen vétkeztél – akkor az ima nem segít, el kell menni hozzá, és személyesen bocsánatot kérni. Ez vallási parancs! Tehát nincs olyan, hogy bűnök átvállalása, minden vétekért a felelősség személyes, átvállalhatatlan, átruházhatatlan. Csak te Jondon abszolúte nem ismered a zsidó kultúrát. Elképesztő, hogy feleségül akarsz venni egy nőt, akinek a kultúrájáról és gondolkodásáról, szokásairól a legminimálisabb kis elképzelésed sincs!

Majd megenyhülten nézett Jondonra, és így szólt:

– De azért tényleg nagyon kedves volt tőled, hogy ez egyáltalán eszedbe jutott. Értékelem a jószándékodat, hogy ilyen sokat szeretnél tenni értem, olyasvalakiért, akit alig becsülsz valamire.

– Hogy is mondhatasz ilyet, nagyon is sokra becsüllek, habozás nélkül kész lennék az életemet adni érted!

– Értem, egy vallásőrült buta libáért?

– Érted, aki a világ legcsodálatosabb nője vagy a számomra! Egyszerűen elképzelni sem tudom, hogy adott esetben *ne* adjam érted az életemet, ha ez szükséges. Őrült képtelenség a szememben hogy meg ne tegyem, matematikai képtelenség! Hiszen te vagy a legcsodálatosabb nő, aki csak...

– Én a szemedben egy buta liba vagyok, és nem egy csodálatos nő.

– És ha azt mondom, hogy nem az eszedbe szerettem bele?!

– Jondon, felesleges a vita: nem lennénk boldogok mi együtt, mert nagyon különbözőképp látjuk az élet fontos dolgait! Egészen más rendszerben gondolkodunk, nem veszed észre?! És látom már, te olyan tudósféle ember vagy... igen, épp olyan vagy, mint a „Slagger” című film-ben az a fiú, akihez ott a „Frecha dalát” énekeltem... semmi nem érdekel téged a tudományon kívül, és engem lényegében egy *frechának* tartasz, akinek csak a hülyeségen jár az esze. Még ha nem is „világi hülyeségen”, de „vallásos hülyeségen”. Most még vonzódol hozzám, mert tart az újdonság varázsa, de ez el fog múlni, s megpróbálsz majd átnevelni a te világnézetedre, s amikor ez nem fog sikerülni, egyre többet veszekedel majd velem... jobb ebbe bele se kezdeni!

– Aha. Na ülj csak le szépen, mert úgyis leülsz attól, amit mondok neked! – és Jondon oda is tolt egy széket Ofra mellé, aki engedelmesen helyet foglalt rajta. – Na figyelj csak ide, drágám! Vedd tudomásul, hiába kapálódzol, mert zsidó ide vagy oda, istenke ide vagy oda, kóser étel ide vagy oda, de te igenis a feleségem leszel, ha a fene fenét eszik akkor is!

– Azt mondtad, nem kényszerítesz semmire sem!

– Én aztán nem, de más annál inkább!

– Kicsoda?!

– Te magad, drágám! Mert idézd csak fel magadban az albumjaid címeit: én olvastam mindet, s egyszerűen *szívszorító* olvasmány! Figyelj, sorolom őket, mert megtanultam fejből! – és Jondon nekikezdett:

– 1974 „Ahava Rishona” – „*Az első szerelem*”. Ez volt az első albumod címe. Nyilván mert vártál a nagy szerelemre. De az nem jött. Ám ettől eltekintve minden rendben volt, akkor még úgy érezted – s íme a második albumod címe: 1976 – „Vehutz Mizeh Hakol Beszéder” – „*És ezen kívül minden rendben van*”.

– Aztán – folytatta Jondon – jött pár másik album, de íme, az első *önálló* albumod, amiben tehát már csak és kizárólag általad énekelt számok szerepeltek, már ezt a sokatmondó címet viseli: 1980 „Al Ahavot Shelanu” – „*A szerelmeinkről*”. Azaz, megint a szerelem, mely oly fontos a számodra... mert még mindig vártál az Igazira, mely nem jött el... a következő albumod címe: 1981 „Bo Nedaber” – „*Gyere, beszéljünk*”. Azaz hívtad az Igazit, de ő még mindig nem érkezett meg... pedig ó, mennyire szerettél volna beszélni vele! Családot alapítani vele... a feleségévé lenni... gyerekeket szülni neki... de annyira, hogy az ezutáni albumod címe: 1982 „La Yeladim” – „*A gyerekeknek*”.

– Sajnos – folytatta Jondon – az Igazi nem hallotta meg a kérélekedet, s nem jött. De te nem adtad fel. Dalokba öntötted a vágyódásodat, hogy magadhoz csábítsd őt. És elénekelted az 1982-es évben a „Pituyim” – „*Csábítások*” című albumot!

– Ezután a „Shirey Moledet” – „*A haza dalai*” – című album következett, ami mutatja, hogy te valóban egy hagyományörző nő vagy, ezzel mintegy ország-világ elé tártad a belső értékeidet. És rendkívüli énekesi tehetségedet, mert tudd meg, hogy szerintem ezen vannak rajta a legszebb dalaid! Ám ezzel egy időben kiadtad a „Chai”, vagyis az „*Él*” című albumot is. Sokatmondó e rövid cím: íme, te még mindig hiszel benne, hogy valahol „él” az, akit neked rendelt párodul a Sors... vagy akár istennek is mondhatjuk e felsőbb hatalmat... mindenesetre, még mindig nem tettél le a reményről. És dalba öntötted, hogy te tulajdonképpen csak egy barátságos, meleg otthonra vágysz... így született meg 1984-ben a „Bayt Ham”, azaz a „*Meleg otthon*” című albumod...

– Ezután még énekeltél egy albumot „Shirey Teyman”, „*Jemen dalai*” címmel, érdekes módon ennek nem lett akkora sikere, mint a többi albumnak... mert talán a közönség is érezte, hogy te igazából a szerelemről szeretsz dalolni! És ezután következett az 1985-ös „Adamah”, azaz „*Föld*” című album. Hát ez elég szomorú album... mintha azt mondanád vele, hogy mindjárt eltemetnek téged a földbe, mert elsorvadsz a magányodban! És ezt ráadásul a „Yamim Nishbarim”, a „*Megtört napok*” album követi... igazán sokatmondó cím! És az album dalainak kicsoda címei vannak! „Megtört napok”, „Játsz rajtam”, „Tárd fel kártyáidat”, „Lédi”, „Továbbmenve”, „Ez a fájdalom”, „A sötétségben”, „Este hat óra”, „Napnyugta”... és arra sem hivatkozhat, hogy e címeket nem te adtad a daloknak, mert ez kifejezetten az az album, amit te egymagad készítettél, úgy hírlik!

– Kérlek, ne folytasd, ne kínozz! – kiáltotta Ofra, halottsápadt arccal.

– Ez nem kínzás akar lenni a részemről, hanem csak annyit akarok, hogy nézz szembe a tényekkel! De nem részletezem tovább, ha nem akarod. Rövid leszek: ezután fordultál fokozatosan egyre jobban a vallás felé, még ha akadt pár vallásos dalod korábban is. De még ekkor sem mondtál le a szerelemről: éppenséggel a „Desert wind”, a „*Sivatagi szél*” című

albumod sem valami vidám... nem is beszélve arról az albumról, amit ki sem akartál adni, s aminek már a címe is az, hogy „Száműzött királynő”...

– Hát mégis megjelent?!

– Nem.

– Akkor honnan tudsz róla?!

– Valaki felrakta a Föld akkori globális számítógépes hálózatára, az Internetre, és elterjedt... mert ha oda felraknak valamit, azt sosem tudja egyetlen hatóság sem letörölni végleg! Szóval, neked már az albumcímeid is, s bennük a dalok többsége is szinte harsonaszóként üvölti szerte a világba, hogy „Itt vagyok, egyedül vagyok, magányos vagyok, hát senkinek sem kellek?! Vegyen már észre valaki, könyörgök!” No és emiatt vagyok én biztos benne, Ofra, hogy te igenis a feleségem leszel. Mert *te* is akarod ezt. Te egész életedben egyre csak épp rám vártál, valakire, aki van olyan bolond, hogy annyira belédszerelmesedjék mint én, mert te szenvedsz a magánytól, még akkor is, ha milliók rajonganak utánad, mert te a tömegben is magányosnak érzed magadat... én lehet hogy nem tudlak meggyőzni, de te úgymint meggyőződ majd magadat. Mert te elképesztő kompromisszumokra is képes vagy a remélt boldogság érdekében. Askenázi esetében is iszonyatos áldozatokat hoztál: gyakorlatilag a teljes karrieredet feladtad, hátat fordítottál mindennek, amit addig elértél, egész addigi életedet megtagadtad... hát majd megbékélsz azokkal a szükségszerűségekkel is, amiket a velem való kapcsolatodban tudomásul kell vened. Eleinte furcsa lesz, de aztán megszokod és boldog leszel.

– Te most zsarolsz az érzelmeimmel. Ez nem szép dolog.

– Jó, akkor elhallgatok, úgymint van már bőven elég, amin gondolkodhatsz... adok inkább neked valamit enni! És hogy ne legyen baj ebből az izéből, hogy kóser-e valami vagy sem, konzerveket hozok neked, azokra rá van írva az *összes* összetevő, s majd eldöntöd, megeszed-e... még szerencse hogy utálok főzni, így gyakran élek konzerven, azaz van választék bőven!

S Jondon hamarosan sok-sok konzervet halmozott fel Ofra elé az ebédlőasztalra. Minthogy Ofra már tudott bargani nyelven, de csiszíül is (Jondonnak akadt ugyanis néhány csiszí élelmiszere is), emiatt elboldogult a felírásokkal, bár aggodalmasan csóválta a fejét azért néha, mert most hogy is döntse el, kóser-e az az étel, ami a csiszí felirat szerint tartalmaz „35% Kalcsat-máj kivonatot”?! Még Jondon sem tudta megmondani neki, miféle állat az a „Kalcsat”, nemhogy azt nem tudta, hasított körmű-e vagy sem, de még azt sem, egyáltalán szárazföldi állat-e, vagy valami tengeri herkentyű! Csak annyit tudott, hogy a konzerv nagyon finom szerinte...

De sok más effélét is olvashatott a konzerveken Ofra. És nemcsak a csiszí-, de a bargani konzerveken is. Na, de legalább azt is megtudta ebből, hogy nemcsak e két nyelvet tanulta meg valami csoda folytán míg aludt, de e két nép írását is, a betűk alakját, és ezen már ugyancsak eltöprengett, mert hát ez már valóban csodának minősülő esemény... hiszen hogy is tölthették volna belé e két ismeretlen írást akár a legtudósabb földi emberek is?! És miért tették volna?! Az biztos, hogy ha őt mondjuk váltságdíjért elrabolják a kórházból, akkor talán meggyógyítják ha tehetik, mert csak az élő Ofráért kérhetnek váltságdíjat, ám semmi esetre sem fogják őt idegen nyelvekre és írásokra taníttatni valamiféle sci-fi filmbe illő újdonság tudományos leleménnyel!

Egyáltalán, nem fognak kifejezetten az ő kedvéért egy rakás ismeretlen konzervet kitalálni és elkészíteni...

Végül aztán megoldódott Ofra élelmezésének nehéz kérdése: Jondon talált neki egy hal-konzervet, ami a legközségesebb heringből készült, s ezt már meg merete enni Ofra. Kenyér is került hozzá, s Ofra azt is meg merete enni. És volt Jondon konyhájában másfél kiló alma is, azzal sem volt gond, hogy kóser-e.

Míg Ofra falatozott, és bizony elég mohón, mert valóban nagyon üres volt a gyomra, Jondon kisétált a konyhából, majd visszatért a csiszí televízióval, lerakta azt az asztal sarkába és bekapcsolta. És a leány ámulatlan kiáltott fel, amint megpillantotta a konyha közepén megjelenő háromdimenziós, holografikus képeket... ráadásul a legtöbb kép életnagyságú volt! És el is pirult, mert épp egy csiszí hírműsor közepére kapcsolt be Jondon, s a bemondónő bizony a csiszík közt hétköznapi, teljesen átlátszó nejlonszerű ruhát viselte, azaz gyakorlatilag pucér volt Ofra fogalmai szerint... hanem aztán e kép eltűnt, mert Jondon ujjai szapora táncba kezdtek a távirányítón, végül így szólt:

– Na, sikerült! Ez itt a csiszí adatbank. Mondjuk csak az a része, amit a barbárok számára elérhetővé tettek... tudod, mindenkit barbárnak tartanak, aki nem csiszí. És bár ez sértően hangzik, de van ám ezzel kapcsolatban némi igazságuk... na mindegy. Szóval, látod itt a levegőben – tehát a hologramon – a felírásokat, ezek a menüpontok... itt ezzel a tekerentyűvel mozgathatod a kiválasztást jelző inverz csíkot rajtuk... ezzel a gombbal pedig aktivizálhatod a választásodat. Ezzel a kis botkormánnyal meg a mutatónyilat mozgathatod... éppenséggel ez így elég primitív, mert tudod van egy sisak is ehhez a televízióhoz, amivel beléphetnél a virtuális valóságba, s akkor úgy bolyonghatnál ott, mintha egy könyvtárban lennél, de tartok tőle hogy a te idődben olyasmi még nem volt, vagy legfeljebb féltve őrzött hadititokként a katonáéknál. Tehát jobb ez így, mert nem akarlak összezavarni. No és látod, itt vagyunk annál a résznél, hogy „A Föld történelme”, és itt rögtön van olyan szekció is, hogy Izrael... de itt a keresőmező, ide a saját nevedet is beírhatod hogy lássad, mit tud rólad Csiszilla... persze, a csiszík csak annyi infóval rendelkeznek, amennyit a Föld kiad magáról, de nem hinném hogy sok mindent titkolna, a Föld lakói elég gögősek, mondhatnám pökhendiek, s inkább büszkék a múltjukra semhogy szégyellnék... aztán meg ez annyira ősidőkre visszamenő korszak, hogy miért is titkolják... tehát ha bizonyítékok kellene neked, csak olvasgasd, használd a szerkenyűt, kedvesem... én pedig átmegyek a szobámba, elintézek néhány telefont, például megbeszélem a csiszíkkal, mikor fogadnak téged egy alapos orvosi kivizsgálásra, mert ugye azt szeretnéd... aztán pedig le is fekszem aludni, mert tartok tőle úgyis órákig el leszel foglalva a történelem tanulmányozásával. És felesleges is volna megvárnom téged, mert úgysem akarnál velem aludni. Egyben ezzel szeretném bizonyítani azt is, hogy nem vagy rab nálam. Akkor mész el, amikor csak akarsz, tudod, merre van az ajtó, és meg sem akadályozhatlak benne, hiszen aludni fogok! Sőt... – és egy igazán közönségesen kinéző pénztárcát tett az asztalra. – Tessék! Itt van a papírpénz benne, itt meg a hitelkártyáim... én mindenemet neked adom, még akkor is, ha meg akarnál pattanni tőlem. Remélem persze, hogy nem teszel ilyen hülyeséget, de semmi esetre sem szeretném, ha rabnak éreznéd magadat! – azzal Jondon valóban átment a saját szobájába, bár tulajdonképpen szívesen nézegette volna még egy darabig a holtétvén ámuldozó Ofrát. De úgy gondolta, tényleg jó, ha hagy egy kis nyugalmat a leánynak. Át kell gondoljon mindent a nő nyugodtan, egymagában, amikor nem érzi, hogy figyelik, amikor nem érzi semmire sem kényszerítve magát...

Ofra figyelmét úgy lekötötte a holtétvé, hogy fel sem tűnt neki, milyen korán megy aludni Jondon – hiszen még javában délelőtt van... Na, de ennek az volt az oka, hogy azért alaposan elfárasztotta a fiú idegrendszerét a hipnopédiás nyelvtanulás!

Mindenesetre elalvás előtt valóban megbeszélte telefonon egy találkozót a csizí nagykövetéssel, hogy résztvehessen ott másnap Ofrával együtt egy alapos orvosi kivizsgáláson. S még ezután sem feküdt le azonnal, hanem előbb hívta Konztrúdzsát, és beszámolt neki a történetéről. Megvolt a terve rá, miként adja elő a hihetetlen históriát, bár számított rá, hogy Konztrúdzsa semmiféle megfogalmazásban nem hisz neki úgysem, de hát annyi baj legyen, majd eljön ide és látja a szerelmét a saját szemével! Hanem a tervéből nem lett semmi, mert Konztrúdzsa kezdte a beszélgetést, és úgy, hogy egyszerűen letámadta őt, hogy mi történt, valami baj van tán, hogy ezen az ősrégi telefonon hívja, amikor pedig mindketten a Csiszík Barbár Barátjai, márpedig azok úgy szokták egymás közt, hogy a kétségkívül előkelőbb és kényelmesebb csizí holotévé üzenetküldő funkcióját használják, ami természetesen háromdimenziós képet ad így a hívóról is!

– Tudom-tudom, Konztrúdzsa, hogy bizonyos mértékig illetlenség hogy ezen hívlak, de nézd el nekem kérlek, mert a holotévét nem használhatom most, az ugyanis foglalt.

– Nagy könnyelműség volt odaadnod valakinek, hiszen a múltkor azt mondtad, benne van az összes kutatási adatod, mi lesz, ha valami felfedezéset lenyúlja?!

– Á, nincs nekem annyi felfedezésem, akkor nem lennék ilyen szegény... de meg különben sem fenyeget efféle veszély, mert aki használja, az egyrészt úgysem értene semmit a geológiai kutatásaimból, másrészt nem is érdekli, harmadrészt pedig ha kell neki hát hadd vigye, mert boldogan odaajándékozom neki, örülök, ha adhatok neki valamit, de egyébként is megbízom benne! Tudod, azt a masinát most épp Ofra Házâ használja, rajta keresztül tanulmányozza a halála óta történt fontosabb történelmi eseményeket. Főként természetesen Izrael történelmét. No és épp emiatt hívlak, mert...

– Mit beszélsz?! Hogy szereztél ilyen hamar időgépet?! És űrhajót?!

– Hát tudod az úgy van, hogy amint kissé elmélyedtem a temporális fizikában, rájöttem, hogy űrhajó nem is kell okvetlenül, mert az időutazás mindig térbeli utazás is egyben, mert például a mi bolygónk sem marad egy helyben... de persze ez csak egy nagyon laikus érvelés. Lényeg az, hogy időutazásnál te kijelölsz a négydimenziós téridő-kontinuumban egy koordinátát, és oda akarsz kerülni. Semmi nem akadályoz meg azonban téged, hogy a kijelölt koordinátának ne csak az időbeli paramétere változzék, de a térbeli koordináták is! Persze, ez esetben a kapott négydimenziós vektor a jelenlegi koordinátád és a célkoordináta közt lehet ám hogy jóval hosszabb lesz, de ez nem elvi akadály, csak annyit jelent, hogy kellően nagy kapacitású időgép kell hozzá, tehát az egész lényegében csupán energiakérdés! Na, de nekem még időgépre sem volt szükségem, ugyanis nem utaztam az időben. Terveztem, igen, de nem lett rá szükség, mert valaki csak úgy „készen”, mintegy ajándékba idehozta nekem Ofrát, ide, a házamba! Sőt, az ágyamba. Mert az úgy volt, hogy... – és most Jondon elmondott mindent az álmélkodó Konztrúdzsának.

– Tudod mit?! Egy szót sem hiszek az egészből! – mordult fel dühösen a nő.

– Most mit bizonykodjam, gyere el és nézd meg saját magad... úgyis épp amiatt hívlak, mert szeretném a segítségedet kérni!

– Amennyiben?

– De hiszen te próbálkoztál a megnősítéssel, vagy nem? És épp nősülni szeretnék. Természetesen Ofrát akarom a feleségemnek. Aki ugyan nem a te védenced, prosti sem volt soha, de azt hiszem, ami téged illet Konztrúdzsa, úgyis csak az számít, hogy valaki arra méltónak tartott nőnek segítség... és Ofra megérdemli! Neked is van csizí tévéd, nézz utána a róla szóló

infóknak az adatbázisban... ez a nő igazán megérdemli, hogy boldog legyen! És én is csak vele lehetnék boldog. És neked nagy gyakorlatod van az olyasmiben, hogy házasságközvetítés.

– Na de most nem értelek, ha egyszer ott van már nálad, mi a gond?

– Hát az, hogy ez egy olyan nő, aki enyhén szólva nem olyan környezetben nevelkedett, amire azt lehetne mondani, hogy bármilyen értelemben is modern gondolkodású!

– Nono, nono... tudd meg, hogy miközben veled beszélek, itt van előttem a holotévé is, és máris rávárásoltam Ofra életrajzát! Ebből meg azt látom, hogy elég sok helyen fellépett ő akkoriban mindenféle olyan országokban, amiket akkoriban a legfejlettebbeknek tartottak! Például volt Amerikában is...

– Hogyne, de nem azért, hogy ott „világi” nevelést kapjon... és ne is vitatkozz: gondolhatnád hogy beszélgettem vele, és állítom, egyrészt nem okvetlenül hiszi el, hogy a jövőbe került...

– Hát vidd el a csiszíkhöz, majd akkor elhiszi!

– Persze, épp ezt tervezem, majd meggyőzi őt a látvány, ez a kisebbik gond, és úgyis elvinném oda, hogy legyen egy komplett orvosi vizsgálata... hanem, lelkiismeretfurdalása van, hogy olyasvalaki felesége legyen, aki nem zsidó, sőt nem is vallásos!

– Miért, különben szívesen lenne a feleséged, csak ez a gond?

– Ez neki úgy vettem észre, nem egy szimpla „csak”! És különben fogalmam sincs, lenne-e szívesen a feleségem, feltételezem ilyen rövid idő alatt nem ébredhetett benne emésztő szerelem irántam... ám nagyon bízom benne, hogy idővel megszeret! Na, de amiatt hívlak, hogy bár ebben nagyon bízom, de azt az időtartamot, amit előző mondatomban az „idővel” szócska jelöl, szeretném a lehető legkisebb mértékűre korlátozni, azaz gondolhatod hogy mielőbb teljesen hivatalosan a feleségemnek óhajtom őt, és úgy vélem egy hozzád hasonló profi nagy mértékben segíthetne ebben nekem! Ennél is fontosabb, hogy nem érzem alkalmasnak magamat rá, hogy a pszichológusa legyek Ofrának, és kiverjem ezt a sok vallási hülyeséget a fejéből. Ami tulajdonképpen nem is zavarna olyan nagyon, bánja fene hogy miben hisz, de az rémségesen idegesít, hogy emiatt veszélyeztetve érzem a házasságunk létrejöttét is!

– De Jondon, tudhatnád, hogy én sem vagyok vallásos! Sőt, majdnem azt mondhatom, kevésbé hiszek bármi misztikusban mint te, ami pedig igen nagy szó, hiszen te is ateista vagy!

– Ezt én is tudom rólad, de akkor is nő vagy! S egy nő jobban megérti egy másik nő gondolkodását.

– Sosem foglalkoztam még nők közül sem vallási elmebajban szenvedőkkel.

– Ofra nem ilyen súlyos eset. És nem is kívánom hogy neveld át ateistává. Sőt, ahogy belegondolok, talán ha lehetséges volna is ateistát faragni belőle, esetleg én magam sem kívánnám, hogy azzá váljon. Ki tudja, mennyire sínylené meg ezt a szorgalma, erkölcsössége, hivatástudata, mittudoménmi...

– Jondon, ha odautazom hozzád, iszonyatosan seggberúglak! Aki ateista, nem okvetlenül erkölcstelen is!

– Persze, de én arra gondoltam, hogy akkor esetleg jobban belefeledkezne bizonyos „világiasnak” tartott szórakozásokba, ami például eredményezhet olyasmit, hogy hosszú távon kevesebb figyelmet fordítana a családjára... vagy például, akkor esetleg nem lenne hajlandó vallásos zenéket énekelgetni, holott jó pár ilyen akad, ami nekem is tetszik... Szóval, én nem azt akarom hogy kineveld belőle a vallást, csak hogy ennek mértékét lecsökkentsed benne

olyan szintre, hogy hajlandó legyen hozzám jönni feleségül, s emiatt ne érezzen lelkiismeret-furdalást sem!

– Aha. Hm... Cifra ügy... és holnap akarod őt elvinni orvosi vizsgálatra?

– Igen.

– És tényleg ott van nálad?

– Esküszöm neked! Olyan komolyan, mint egy csiszí! Mint maga a csiszí királynő!

– Jondon, ha becsapsz, soha a bűdös életben nem foglak másnak tartani, mint egy gané alaknak, mert ezt nem tartom humorosnak!

– Nem csaplak be!

– De nem értem, ha valaki meg is menti Ofrát, minek adja oda neked, miért nem teszi a saját ágyába?! Miért nem önmagának menti meg?

– Mit tudom én, és igazából nem is érdekel! Én most nem rejtvényeket akarok megfejteni, hanem örülni annak, hogy ő van nekem! Különben is: lehet hogy ez még folytatása annak a Kukkoló című műsornak, amiben szerepeltünk, és ott történt pár más csoda is, de én nem kaptam semmi különleges jutalmat, s most lehet, hogy ez amiatt van... de mint mondtam, nem is érdekel. Lényeg az, hogy ez egy kész tény, és ha már itt van, nem akarok lemondani róla mindenféle hülye vallási kitalációk miatt!

– Jól van. Figyelj, tanulmányozom az esetet, a lány élettörténetét és a vallását is, aztán majd meglátom, mit tehetek. De mit szól majd hozzá Ofra, hogy megjelenek nálatok? Mit szól ahhoz, hogy beledumálok a kapcsolatotokba kéretlen harmadikként?!

– Nem lesz szokatlan neki. Abban a kultúrában, ahonnan ő jött, teljesen elfogadott a házasságközvetítők működése. A volt férjével is lényegében egy efféle illető hozta össze.

– Ez éppenséggel óvatosságra is intheti őt újabb házasságközvetítőkkal kapcsolatban...

– Persze, de most mit tegyek?!

– Hát... na jól van! Akkor holnap este meglátogatlak benneteket! De nem ígérek semmit!

– Várlak! – azzal Jondon letette a telefont, és ment aludni.

Jondon arra ébredt, hogy orrát finom illatok csapják meg. Mire feltápáskodott, s a szemét kinyitotta, Ofrát pillantotta meg, aki egy tálcán egy csésze teát hozott be neki. Ennek pedig Jondon nagyon örült, nem is elsősorban a kiszolgálás kényelme miatt, de amiatt, mert ebből arra következtetett, hogy nem ellenszenves a nő számára. No meg, most legalább mosolyog a lány...

– Köszönöm, drágám! – vette át tőle az italt. – Remélem azért aludtál is valamennyit...

– Nem tartám olyan soká a teakészítést!

– Az igaz, de én a tévzésre gondoltam... bár tulajdonképpen helyesebb, ha számítógépezést mondok.

– Hát igaz, ami igaz, hogy ha tíz órát nem töltöttem előtte, akkor egyet sem... tulajdonképpen a vége az lett, hogy azon vettem észre magamat, hogy *felébredtem*... ugyanis egyszerűen úgy aludtam el, az asztalra borulva! Aztán emiatt az az ötletem támadt, hogy csináljak magamnak valami italt, pláne mert láttam az ablakon, hogy már pitymallik... akkor pedig úgy gondoltam csináljak neked is valamit, mert benézve hozzád láttam, hogy te is alszol még.

- Ismételten köszönöm. S látod, mekkora szerencse, hogy szegény vagyok – ha valami maximálisan komputerizált szuperkonyhám lenne, talán nem boldogultál volna el a kezelésével!
- Igen, ebben lehet némi igazad, de az is szerencse, hogy legalább annyira azért modern a konyhád, hogy elektromos tűzhely volt benne.
- Miért, mi lenne a gondod mondjuk a gázrezsóval?
- Az, hogy amint utána néztem a dátumoknak, az én időszámításom szerint ma szombat lenne. Illetve nemcsak lenne, de van is.
- Szombat? Ja, igen, aha, az a hét egyik napjának a neve nálatok!
- A heti pihenőnapé.
- Na és?
- Na és csak az, hogy ezen a napon nekünk egy csomó dolgot tenni tilos. Főleg tilos dolgozni. És ebbe beleértendő az is, hogy tilos tüzet gyújtani. Én tehát szombaton nem gyújthatok tüzet.
- Nem értelek, ha például egy efféle vallásos nő mint te, valami olyan helyen lakik, ahol hideg van, akkor ő inkább megfagyna szombaton?!
- Nem, mert az életmentés szükségessége lehetővé teszi a szabályok megszegését, persze csak a szükséges minimális mértékig. De különben is ez úgy van, hogy előző nap egyszerűen égve hagyjuk a tüzet, s akkor máris nem kell szombaton meggyújtani! Na, de az elektromos tűzhely szerencsére nem tűzzel működik. Bár megjegyzem, akik nagyon szigorúan vallásosak a népemből, azok még a televíziót is bekapcsolva hagyják péntek este, már ha nézni szeretnék szombaton, mert úgy vélik szombaton nem kapcsolhatnák be, arra is vonatkoztatják ugyanis ezt a tilalmat, mert fényt ad, mint a tűz! Akadhatnak ezért köztük, akik ez okból a villanytűzhelyet sem használnák. De amint látod, én nem értelmezem azért ennyire szigorúan a vallási előírásokat. Annyira nem, hogy hajlandó vagyok elmenni ma arra az orvosi kivizsgálásra is, amiről beszéltél nekem tegnap.
- Miért, annak mi köze a tűzgyújtási tilalomhoz?
- Ahhoz igazán semmi, ellenben jó ha tudod, nagyon sokan munkának tekintik az utazást is, ez okból szombaton nem utaznak. Én azonban hajlandó vagyok utazni.
- Huh! – sóhajtotta Jondon. – Na akkor most én elmondok neked valamit, Ofrácska!
- Mondd csak, és meg is hallgatom, csak ne azt magyarázd, hogy ez milyen értelmetlen szabály. Ugyanis én magam is tisztában vagyok az irracionálisával, de be akarom tartani annak ellenére is, hogy nem látom az értelmét. Nekem ugyanis, mint az Úr gyermekének, nem az a dolgom, hogy a szabályainak az értelmét kutassam, hanem hogy betartsam azokat. Továbbá, minden ősem így élt, s ez okból én is így akarok élni.
- Ez nagyon rendben is van, azaz *dehogy*, cseppet sincs rendben... azt akarom mondani, hogy nem a dolog értelmetlenségéről akarok veled beszélni. Hanem arról, én édes kis Őzikém, hogy nincs értelme annak, hogy azt hiszed, éppen pontosan ez a nap lenne a szombat!
- Hogy is ne volna értelme, hiszen a tévébe épített számítógép pillanatok alatt kiszámolta nekem, hány nap telt el azóta, hogy, izé... meghaltam... legalábbis *látszólag* meghaltam... különben elég furcsa érzés volt szemügyre vennem a saját síremlékem képét... és ezek után már könnyű volt ezt elosztani héttel, megnézni mennyi a maradék... annyi eszem még nekem is van, hogy ezt ki tudjam számolni!

– Ebben nem is kételkedem. Mindig elfeledkezel azonban róla, hogy egy másik bolygón vagy, ami sok-sok ezer fényévre van a Földtől, melyen te születted!

– Na és?

– Na és csak az, hogy az idő relatív dolog, ezt Einstein óta pontosan tudjuk. Különbözik meg az ő általa felfedezett törvényeket sok más zseniális tudós is felfedezte különböző bolygókon tőle függetlenül, tehát biztos hogy ezek érvényes törvények. Bár azóta rájöttünk már, miként lehet a hipertérben is közlekedni, ez nem tette semmissé az ő törvényeit, melyek a *normál* téridőre vonatkoznak! Ez pedig azt jelenti, hogy tegyük fel egy szombati napon beülsz egy hipertéri közlekedésre alkalmas űrhajóba a Földön, elrepülsz vele ide a Bargan bolygóhoz, ahol most vagy, és itt egy időgéppel előrepülsz az időben mondjuk húszezer évet, s eljutsz egy akkori szombati napra. Ezt simán meg lehet csinálni. Ha azonban ehelyett azt választod, hogy a Földön egy nem hipertéren át közlekedő űrhajóba ülsz bele, ami a fénysebességhez közeli sebességgel a normál téren át repül veled, és pontosan húszezer év alatt érkezik meg veled ide a Bargan bolygóra, akkor abból kiszállva te látszatra ugyanarra a szombati napra érkeztél meg, holott a te *saját* időszámításod szerint esetleg egy csütörtöki vagy szerdai nap van, mert számmodra az űrhajóban sokkal lassabban telt az idő, és nem telt el az utazás közben húszezer év, csak mondjuk hat év meg még néhány nap! Na és akkor most melyik időpillanat az érvényes?! Most akkor szerda van vagy szombat vagy valami egészen más nap?! Mert mindegyik időpillanatot ugyanolyan joggal tartod igazinak és érvényesnek! Az időfizikusok szerint bizonyos értelemben emiatt a Világmindenségben egyszerre létezik az összes időpillanat, szóval, legalábbis óriási távolságok esetén, semmi értelme arról beszélni, hogy mondjuk két esemény két távoli égitesten egy időben játszódik-e le, mert mindegyiknek saját, helyi időrendszere van! Az tehát merő illúzió, hogy te kiszámoltad ilyen hétköznapi módszerrel, hogy most szombat van. Ezzel az erővel a hét bármelyik napjára teljes nyugalommal ráfoghatnád, hogy most éppen az van. Mert az ugyanúgy igaz lenne. Tehát nem arról van szó, hogy nem lehet eldönteni, melyik nap van igazából, – nem arról van tehát szó, hogy most biztos hétfő van vagy kedd vagy valami másik csak *nem tudjuk* melyik – ténylegesen nincs értelme a kérdésnek, mert egyszerre igaz mindegyik, hogy ma az a nap van! Mármint a te fogalmaid szerint.

– És itt a Bargan bolygón az itteni emberek szerint most melyik napja van a hétnek? Elvégre teljes joggal feltételezem, hogy ha Isten iderakott engem, akkor az a célja, hogy az itt szokásos időszámítást kövessem!

Jondon mosolygott.

– Sajnos el kell keserítselek ismét: itt e bolygón nagyon sokféle időszámítás létezik a különböző embercsoportok szerint! Akad, aki a dzsanarok időbeosztását követi, s ők is 7 napos időtartamokkal számolnak. De náluk is már e 7 napból *kettő* a pihenőnap. És ezzel az a baj, hogy dzsanarok nem is élnek a bolygónkon, az időszámításukat csak amiatt használják egyesek, mert kényelmes bizonyos munkák megszervezéséhez. Akadnak aztán olyan műszakbeosztások, ahol tíznapos a „hét”, másutt meg nyolcnapos, de van ötnapos is.

Ofra nagyot sóhajtott.

– Iszonyú... és te, Jondon, te melyik időbeosztást követed?

– Minthogy munkanélküli vagyok jelenleg, semmi nem kényszerít rá, hogy igazodjam valami cég műszakrendjéhez, s emiatt egyiket sem. Én egyszerűen a csizik módszerét követem: azt tudom, milyen évet írunk, ezen belül pedig meg vannak számozva a napok, ma például az év 83-adik napja van.

– De hát ezeknek a csiziknek nincsenek ünnepnapjaik, pihenőnapjaik?!

– Minden munkánál megvan, hogy mennyit illik belőle dolgozni az azt végzőnek, s ezt úgy osztja be, ahogyan neki kényelmes. És nem hajtják túl magukat... például ritka az olyan munkakör, ahol naponta 4 óránál többet dolgoznának, de általában ennyit sem, csak három órát egy nap. Tudod, magas fokon gépesítettek, s az automatizálás világbajnokai. Azaz még ez a három óra is többnyire kimerül abban, hogy valami monitoron bámulják a gyártósorokat, s gombokat nyomkodnak, ha kell. De még ezt is csak kísérleti üzemekben, mert e munkát is javarészt az „etu”-nak nevezett mesterséges intelligenciák végzik, tudod az „etu”, az az „Elektronikus TUDat” rövidítése... tehát inkább az a munka náluk, hogy mondjuk új dolgokat találnak ki, vagy regényeket írnak, vagy állatokat gyógyítanak... Szóval, ha nincs is hivatalosan elrendelt pihenőnapjuk, ebbe nem szakadnak bele! És különben is, van sok-sok ünnepük, afféle állami ünnepek... persze, a vészhelyzetek, az más, akkor mindenki serénykedik, de nem is tudom, volt-e náluk olyan hogy vészhelyzet, az utóbbi fél évezredben...

– Szándékosan össze akarsz zavarni, mindent el akarsz követni azért, hogy elcsüggedjek?! – tört ki Ofra mérgesen.

– Ne haragudj, kedvesem, de...

– Nem vagyok a kedvesed!

– Még nem.

– Nem is leszek soha, ha meg sem próbálsz megérteni!

– Ha megértés alatt a helyeslést érted, akkor valószínűleg valóban nem értelek meg. Ha arra gondolsz, hogy segítek neked beilleszkedni egy számodra vadonatúj világ számodra ismeretlen rendszerébe, akkor viszont mindent megadok neked, ami csak tőlem telik, kezem-lábam törve az igyekezetben! Ez azonban nem jelenthet hazugságot. Ha itt valami *így* van akkor *így* van, s nem tehetek mást, mint hogy őszinte választ adok neked! Felesleges haragudnod rám, amiért másképp élek, mint ahogy te éltél eddig, és azt hiszem ennek igazságtalanságát te is belátod, csak attól félek, túl keveset aludtál!

– Igen, igazad van, bocsáss meg...

– Ugyan, képtelen vagyok haragudni rád. Különben meg most valóban, mit problémázol ezen?! Ha mindenáron naptáremberként akarsz élni, hogy márpedig te minden hetedik napot olyasmivel töltöd hogy mittudomén elmélkedés, ima, vagy fogalmam sincs hogy mi, akkor tessék, jelölj ki egy neked tetsző napot, hogy az lesz a szombat, aztán minden hetedik nap ettől kezdve megint szombat lesz a számodra!

– Jó-jó, de melyiket jelöljem ki?!

– Hát ha mindenáron valami nevezetes alkalomhoz akarod kötni, akkor szerintem két dolgot tehetsz: egyik az, hogy kiszámolod, milyen napra esett a 2000. február 23, mert hivatalosan azon a napon haltál meg. No és szerintem nyugodtan olybá tekintheted, hogy még azon a napon tértél magadhoz nálam, tudod, amikor le akartál szúrni a késsel...

– Ennek már utánanéztem, az szerdai napra esett.

– No, akkor most már tudod, hogy ha az szerda volt, akkor mikor lesz a számodra szombat! Vagy megteheted azt is, hogy úgy tekinted, te kifejezetten szombati napon kerültél el hozzám, ez neked egy új élet kezdete, s ekképp egy örömteli esemény, egy igazi ünnepnap, azaz maga az év is ekkor kezdődik a számodra...

– Hogy is mondhatasz ilyet, hát talán csak van ezen a bolygón is olyan, hogy évkezdet, meg hónapok, ilyesmik...

– Hogyne, természetesen van itt is olyan, hogy újév, hogy is ne lenne, de ez is zavaros ügy: tudod, e bolygó eredetileg Tlaxán bolygóról népesült be, ami a csiszík ősbolygója. És akadtak, akik az űrutazás alatt is számolták ugyanúgy az éveket mint korábban Tlaxánon, aztán amikor ideérkeztek a telepések, mondták hogy most ilyen és ilyen dátumot írunk... ám ez nem esett egybe azzal, ami évszak lenne, ha ezen itteni bolygó pályáját vesszük figyelembe, azaz e dátum szerint más időpontra estek volna a tavaszi ünnepek, s egyesek emiatt alkalmazkodtak az itteni csillagászati időpontokhoz, s így most két naptár van! A hónapok meg olyasmik, hogy itt elég nehezen értelmezhetsz holdállásokat, mert e bolygónak 3 holdja van, de mindegyik egy pirinyó kis valami a Föld bolygó Holdjához képest, mondhatom jelentéktelen kozmikus szemetek csak... melyikhez alkalmazkodik?! Továbbá, amióta itt vannak a csiszík, ők magasan tojnak mindkét itteni naptárra, a maguk naptárát használják, abban mint mondtam nincsenek is hónapok, és természetesen az évkezdet is más, mert ők a maguk ősi, Tlaxán bolygón kialakult évszámításukhoz ragaszkodnak, ami a Világmindenségben mindenütt azonos, ahol csiszík élnek, mert nagyon összetartó népség, és a szabványosítás a rögeszméjük. Én javasolom tehát, ne nagyon agyalj ezen.

– Pedig muszáj, mert valamihez csak kell tartanom magamat... Azt lehet tudni, most milyen nap van a Földön?

– Már mondtam neked, ennek nem biztos, hogy van bármi jelentősége itt nálunk.

– Úgy értem, ha most űrhajóval rögvést odarepülnénk a Földre, e pillanatban, akkor milyen nap lenne ott?

– Ha megkérdezzük a holotévét, az biztos meg tudja mondani. Különben, szerintem erre már tudod a választ: szerintem ugyanis épp szombat, mert azt hiszem, eszerint számolta ki neked a komputer korábban!

– És azt mondd, ennek tényleg nincs semmi jelentősége?

– Ha mindenáron ragaszkodol a hét napos időbeosztáshoz, akkor messze több értelme van a saját individuális időérzékedhez ragaszkodni! Az ugyanis *biológiai tény*, hogy az úgynevezett „haláloz napja” óta hány napot öregedett a tested. Akkor a testednek szerda volt, s azóta tudjuk mennyi idő telt el. Függetlenül attól tehát, hogy bárki másnak is milyen nap van vagy lesz, a *te számodra* akkor szerda volt, egy napra rá csütörtök következik, és így tovább! Ebben tehát van logika. Nem sok, de van. Minden más elmélkedés szerintem ezzel kapcsolatban zsákutcába vezet.

– Köszönöm, ezzel valóban nagyon sokat segítettél! Csak az a baj, hogy nem tudom, a nálad való két felébredésem közt mennyi idő telt el.

– Ha csak ez a baj, ebben is segíthetek: ha úgy tekintem hogy akkor szerda volt, akkor ma péntek van. Tehát még akkor is utazhatsz, ha különben szombaton nem akarnál utazni.

– Remek! És akkor az évkezdettel mi legyen?

– Nem tudom, s ez nehéz kérdés, mert sok-sok bolygón élnek emberek szerte a Galaktikában, s nem is mindegyiken 365 napos az év, mint az nálatok a Földön volt!

– És itt a Bargan bolygón?

– Na, de kedvesem, miért épp e bolygó a fontos a számodra?! Elvileg még az sem biztos, hogy életünk végéig e bolygón fogunk lakni! Szerintem itt vagy azt kell tenned, hogy ahhoz ragaszkodol, hogy márpedig neked február van, mert hiszen most ugye február 25 van a te saját individuális, biológiai időszámításod szerint, vagy úgy tekinted, hogy neked valóban egy új élet adatott, s ekkor épp 2 napja kezdődött el neked egy új év!

– Azt hiszem maradok annál, hogy február 25 van... ez logikusabb... illik az előző döntésemhez, ahogy a hét napjait számolom... de tudod ugye, hogy az én vallásomban nincs is olyan, hogy február?

– Hogyan?!

– Ez egy másik vallás által használt hónap elnevezés, tudniillik a keresztények nevezték így a hónapjaikat. Úgy látszik ez megmaradt a mai napig a Földön... a mi héber időszámításunk szerint én ugyanis 5718 Hesván 25-én születtem, és ha ragaszkodol ahhoz, hogy azon a szerdai napon meghaltam, hát akkor 5760 Ádár I 17-e a „halálom napja”... És elárulom azt is, nálunk a napok kezdete napnyugtakor van.

– Helyes, nekem igazán mindegy, csak megnyugodjál... Ha viszont ma szerinted péntek van, és este már szombat lesz, akkor gyere, reggelizzünk, aztán induljunk a csiszíkhöz, mert ők igen alaposak, soká fognak vizsgálgatni téged, s nem akarom, hogy valamiképp is kifussunk az időből, átcsússzunk a te szombatod kezdetére, mert még a végén kitalálsz valamit, hogy azt akkor nem szabad!

Ofra kesernyésen mosolygott.

– Hát látod, emiatt óvakodom nagyon attól, hogy hozzámenjek egy nem-zsidó hitetlenhez, mert világosan kiderül e megjegyzésedből is, milyen mélységesen primitívnek tartasz...

– Szó sincs erről, inkább azt kéne kihallanod ebből, mennyire igyekszem, nehogy bármiben is ellentétbe kerüljek a szokásaiddal!

– De akkor is hülyeségnek tartod őket.

– Attól még igyekszem alkalmazkodni hozzájuk...

Jondon nem lakott nagyon messze a Takpazsá sivatagtól, ahol a csiszík Darzsi-1 nevű űrhajója leszállt, s ami a legfőbb bázisuk volt, a „legközpontibb nagykövetség”, így most odaindultak. Az utat Jondon terepjárójával tették meg. A kocsit alapvetően ismerős volt Ofra számára, amennyiben első pillantásra láthatta rajta, hogy ez egy autó, bár tulajdonképpen már azt is furcsállotta, hogy ennek hat kereke van négy helyett. Inkább valami marsjáró-eszköznek tetszett tehát a szemében, mint hétköznapi autónak. De azért az látszott, hogy ez valamiféle autó. Bár eléggé lepusztult jószágnak tűnt a hat kereke ellenére is, mert sok helyütt hiányzott róla a fényezés, néhol horpadások is csúfították... mindenesetre beleült, aztán amikor Jondon indított, csodálkozva tapasztalta, a jármű mennyire hangtalan. Alig-alig duruzsolt egy kicsit, nyugodtan beszélgethettek tehát menet közben.

– Azt hittem ez egy ócskaság, ami talán szét is esik a fenekem alatt – vallotta be Ofra –, de eszerint motorikusan nagyon jó, hiszen alig ad magából hangot!

Jondon mosolygott.

– Azért ilyen halk, mert elektromos meghajtású. Alig szálltak le a csiszík ide a bolygóra, máris odaadták az ittlakóknak a legjobb akkumulátorok gyártásának titkát, hogy azok ezeket használják és ne a robbanómotorokat, mert így kisebb lesz a légszennyezés, márpedig a légszennyezés a csiszíket is zavarta volna, a levegő ugyanis nem nézi az országhatárokat, az átmegy a csiszík területére is... és persze hogy ez a kocsit egy ócskaság. Egy lepusztult roncs. Úgy vettem meg totálkárosan, aztán amit tudtam, javítottam rajta. Jobbra nem volt pénzem...

Ofra szerette volna megnézni a várost is, de erre nem sok módja nyílt, mert Jondon majdnem a város legszélén lakott, így hamar kiértek a sivatagba. Ott aztán haladtak előre vagy tíz

percig, majd megérkeztek a határhoz, amit a csiszík erőtéremitterekkel óvtak. De úgy látszik, valami kamerával már messziről felismerték Jondont, mert alig értek oda, máris megszűnt az erőtér vibrálása két oszlop közt, s behajthattak. Ott még mentek előre valami néhány száz métert, majd elértek a gigantikus úrhajóhoz, ami akkora volt, hogy egyik irányban sem látták a végét... Ofra csak ámult. Persze csodálkozott ő már az erőtér láttán is... bizony, igen foszladozóban volt már a hitetlensége, nem sok kételye lehetett afelől, hogy valóban vagy a jövőbe került, vagy egy másik bolygóra. Vagy, ami a legvalószínűbb: úgy van, ahogy Jondon mondta neki, s megtörtént vele egyszerre mindkettő.

Külön megtiszteltetés érte őket, hogy maga Lidzsi taki fogadta kettejüket, aki a Bargan bolygón élő csiszík legfőbb vezetője volt. Ez persze annak volt köszönhető, hogy Jondont ismerte már korábbról is. Ezúttal a szokásos „hivatalos” csiszí öltözkében volt, a narancssárga színűben, melynek elején is és hátulján is a csiszí címer pompázott a két összekulcsolt kézzel, így Ofra nem kellett hogy piruljon, márpedig biztos pirult volna, ha a taki valami átlátszó ruhában jön eléjük.

– Örülök hogy látlak, Jondon! – köszöntötte őket a taki. – Szóval ő lenne a választottad, ez a csinos hölgy itt melletted? Gratulálok neked, de neki is, mert nem fog csalódní benned: ahhoz képest hogy nem vagy csiszí csak barbár, remek fickó vagy, és csakis örülhet az a nő, aki melletted élhet! Hát akkor ne is húzzuk az időt – azt kérted legyen egy alapos orvosi kivizsgálás neki, hát lesz is, mert bár ő még nem a mi Barbár Barátunk, de te igen, márpedig egy barátunk barátja nekünk is a barátunk bizonyos mértékig! Minden elő van már készítve, sőt, úgy döntöttem hogy téged is kivizsgálunk Jondon, mert miért is ne, ha már itt vagy! Persze csak ha óhajtod.

– Hogy is ne óhajtanám! Mehetünk máris!

– Akkor erre kövessetek!

A vizsgálat maga igazán nem tartott sokáig. Mindössze vért vettek mindkettejüktől, valamint köröm- és hajmintát, meg némi bőrkaparékot a sarkukról. Ezután kaptak egy injekciót, s rá kellett feküdniük egy furcsa ágyra, amin nem is volt ágynemű, ellenben valami kristályos anyagból volt az alja, s ez automatikusan végiggurult velük lassan egy jó ötven méteres szűk csőben, amiben furcsa fények villódtak.

Hanem ezután még bő két órát kellett várakozniuk az eredmény kiértékelésére. Az eredményt pedig maga Lidzsi taki közölte velük, de közben igazán különös arcot vágott.

– Hát ilyen esetünk sem volt még... – mondta, furcsa pillantást vetve rájuk, de különösképp Ofrára.

– Valami baj van? – kérdezte aggódva Jondon.

– Éppenséggel nem... hacsak azt nem számítjuk bajnak, hogy úgy látszik Csiszíföld korántsem olyan vonzó, mint hittük eddig! Mert e pillanatig úgy gondoltuk, nem fordulhat elő, hogy egy született csiszí hátat fordítson a józanságnak és civilizációnak, s elvágyódjék a barbárságba! Ám most, íme, kiderült! Mert lelepleződött a párod, Jondon! Ez az Ofra nevű nő ugyanis itt melletted, ez, minden jel erre mutat, nem más mint egy született csiszí nő! Ez minden kétséget kizáróan igaz, ugyanis mint azt megállapítottuk róla, rendelkezik azzal a speciális izomgyűrűvel a méhszájon, ami tudomásunk szerint eddig kizárólag nekünk csiszíknak van meg, mert mi már meglehetősen régóta így módosítottuk a genetikánkat, s ezzel tudjuk szabályozni a teherbeesésünket, ha ugyanis ezt nem ernyesztjük el, akkor nem foganunk meg. Ilyen tehát

kizárólag csiszi nőknek van. Ofrának van. Tehát ő egy csiszi nő, s nem is valami újonnan befogadott, újonc barbárka, hanem *született* csiszi!

– Hogy... hogy mi van nekem?!

– Hallottad – válaszolta hűvösen a taki. – Nem óhajtanád esetleg elmondani nekünk, miért lettél renegát? Mi vonzott téged a barbárságba?!

– De hiszen én nem tudok róla, hogy nekem lenne olyan... olyan... izém...

– Szerintem próbálkozz csak ennek a mozgásával, s mindjárt megtudod, hogy igenis van neked olyan! Ilyesmiben nem tévedhetnek a csiszi orvosok! – biztatta őt Jondon.

Úgy tűnt, Ofra meg is fogadja e tanácsot, mert pár pillanat múlva elsápadt az arca.

– Ó...

– Szóval ez itt egy csiszi nő – ismételte meg hűvösen a taki.

– Na, de várj csak egy pillanatot, Lidzsi – szólalt meg Jondon –, mégsem lehet csiszi, mert nyilván nem él annyi ideig, mint ti!

– De igen.

– Hogyhogy?!

– Sőt, te is elég tisztességes ideig élsz majd, Jondon – nézd csak meg az adatokat! – azzal odaadott Jondon kezébe egy elektronikus papírlapot. Ez egy olyan hajlékony műanyaglap volt, mint egy papír, olyan vékony is, de a szélén különböző helyeken megnyomva változott a rajta olvasható írás. És nyugodtan össze lehetett gyúrni, az sem ártott neki. – Látod?! Te állítólag 154 éves korodig fogsz élni, a nőd pedig 168 évig. Azaz, mert úgy tűnik 14 év korkülönbség van köztetek, ugyanabban az évben haláloztok majd el, s ha kellően pontosak a méréseink, ugyanabban a hónapban is. És nagyon kellemesen, mert valószínűleg egyszerűen nem ébredtek majd fel egyik alkalommal, amikor elalszotok. És mindez tökéletesen belefér a mi csiszi élethosszunkba! Különbözik meg, ami a betegségeket illeti, kifejezetten egészségesek vagytok, de csiszi módra ám, mert még herpeszvírus sincs benned Jondon, de még szemölcs sem, semmi, abszolút semmi, ami pedig minden barbárban lenni szokott, Ofra meg aztán tényleg annyira egészséges, hogy én magam is irigylem őt csiszi létemre, mert egészségesebb nálam is, én ugyanis allergiás vagyok a Gurdzslí bolygón termő Jaxarab virág pollenjére, tehát nem is ihatom az abból készült üdítőitalt, de Ofra nyugodtan fogyaszthatja azt is! Ráadásul csiszi módra idősödtök majd, ugyanis már majdnem semmit nem fogtok öregedni jó nyolcvan éven át, s csak azután kezd meglátszani rajtatok az idős kor!

– És, és... és az AIDS... – kérdezte izgatottan Ofra.

– Magától értetődik, hogy ha én azt mondom, hogy teljesen egészséges vagy, akkor az szó szerint „teljesen”-t jelent, vonatkozik tehát a nemi betegségekre is! Abszolúte semmi nyoma benned az AIDS-nek. Annyira mentes vagy minden vírustól, mintha kívül-belül tisztára suvickolt volna téged valami mikrobiológiailag! Komolyan, az orvosnőm csak a fejét csóválta, amikor ezt meglátta, mert *ennyire* egészséges valakit még nem látott soha, azt mondta. Azt meg végképp nem értem, miért épp az AIDS miatt aggódom – a leleteidet elemző etu azt állítja, épp az nem jelenthet semmi veszélyt rád, ugyanis tökéletesen immúnis vagy kifejezetten az AIDS ellen! Akkor sem kapnád el, ha egy egész hadseregnyi AIDS-es férfival üzekednél hónapokon át!

– Na, de akkor ez egy érv arra, hogy Ofra mégsem csiszi – ellenkezett Jondon.

– De van az az izomgyűrűje...

– Van ám neki másvalamije is – vágott közbe Jondon, és a leletre mutatott. – Látod ezt, Lidzsi? Ez elkerülte a figyelmedet. Holott ide van írva, hogy ép a szűzhártyája! Márpedig nektek csiszi nőknek olyan nincs. Nincs szűzhártyátok. Kiirtottátok a genetikai kódból, mert ti a szabadszex hívei vagytok, s az az elvetek, hogy már az első közösülés se fájjon a nőknek. Ofranak viszont van szűzhártyája is, nemcsak az az izomgyűrűje. Tehát nem lehet csiszi.

– Hm... – mormogta Lidzsi. – Különös!

– És mi az, hogy ép a szűzhártyám?! Hiszen én... én... – kezdte értetlenkedve Ofra, majd elhallgatott.

– Valaki azt akarja, úgy tűnik, hogy ezt mellettem valóban egy új élet kezdetének tartsd! – ölelte át a vállát Jondon. És Ofra nem mert tiltakozni. De abban sem volt biztos, hogy akar-e tiltakozni... igazából már azon is mélyen megdöbben, hogy milyen képtelenül hosszú életet fog élni! Hiszen eszerint ő még legalább száz évet él majd! És még legalább nyolcvan éven át fiatal is marad?!

– Ez csoda! – nyöszörögte sápadtan.

De a taki is csodálkozott.

– Pedig biztos voltam benne, hogy csiszi nő! De ez a szűzhártya-dolog tényleg nagyon furcsa. Talán valami mutáns.

– Bizonyára – bólogatott Jondon, aki nem akart beszélni a csiszi nőnek arról, miként került hozzá Ofra, mert tudta, hogy úgyse hinné el. – Hát akkor köszönöm a vizsgálatot, mi távozzunk is, ha megengeded!

– Hogyne! – intett előkelően a kezével Lidzsi, de látszott rajta, még mindig nagyon csodálkozik.

Hazafelé a kocsiban Ofra két percig sem bírta ki csöndben. Igaz, nem sok mindent mondott, amihez Jondon hozzászólhatott volna.

– Ez csoda! Ez csoda! – nyöszörögte, jó öt percen át egyfolytában, elmondva ezt legalább harmincszor, kisebb szüneteket közbeiktatva e fontos közlendőjének ismételtetései közé.

Végül aztán, amint beértek a városba, Jondon ennyit válaszolt neki:

– Ej de jól adod, szerelmem! Épp most kell ennyire meglepődnöd, amikor korábban is furcsállhattad volna, hogy csak úgy a fejedbe rakta valaki a csiszi nyelvet, a bargan nyelvet, de nem csodálkoznék rajta, ha ott lenne benned a magyar nyelv is, meg még egy egész sereg másik is, amikről kizárólag amiatt nem tudsz, mert még nem hallottál egyetlen szót sem azokon a nyelveken hogy rájössz: te ezeket is ismered! Plusz ugye még két írásrendszert is ismersz, amikről szintén nem volt korábban fogalmad sem.

– De most a testemről van szó, a testemről! Ez azért mégis, izé... megdöbbenő, hogy, hogy is mondjam... valaki visszavarázsolja nekem a... a...

– Aztán miért olyan ménkü nagy szám az újra ép szűzhártya?! Megkockáztatom, hogy már a te korszakodban is akadtak orvosi klinikák, ahol kiválóan képesek voltak visszavarni a szüzességet!

– Persze, persze, erről én is hallottam már... bár mindig is csalásnak tartottam! Szerintem ugyanis nem a bőrdarab épsége tesz egy nőt szüzzé, hanem a tény, hogy volt-e már valaha is férfival! Ekképp én most sem vagyok képes szüznek tartani magamat... bár úgy tűnik, Valaki nagyon is azt akarja, hogy úgy tekintsek önmagamra... de nem vagyok rá képes... hanem ez,

hogyan van nekem ez az izé... *izomgyűrűm*... hogyan szabályozhatom a megfogamzásomat... ez a testem alapvető átalakítása...

– A helyedben örülnék neki. Ami pedig a szüzességedet illeti, természetesen igazad van, maximálisan egyetértek veled, azaz, szigorúan és elméletileg nézve a dolgot te persze nem vagy szűz, viszont gyakorlatilag igen, amennyiben úgy fogjuk fel a dolgot, hogy a szüzesség mintegy a jelképe annak, hogy egy nő „tisztá”, a „tisztaságot” úgy is értve, hogy erkölcsileg tiszta, tehát nem paráználkodott, nem élt ledér életet, azaz méltó egy férfhoz, és úgy is, hogy tiszta egészségügyileg, lévén hogy mert nem volt még senki férfival, valószínűleg nincs megfertőzve egy csomó undok vírussal, melyeket leginkább mégiscsak úgy kaphatott volna el! No most az erkölcsi tisztaságod felől soha nem is volt a legparányibb kételyem sem, mert ha lett volna, nem szeretek beléd – egészségügyileg pedig egészen biztos hogy tiszta vagy, mert maguk a csizkák vizsgálták meg téged, az pedig a Galaktika legislegfejlettebb csúcstechnikája a tutukon kívül! Bár néhány részletkérdésben még a tutukat is megelőzték a csizkák, mert mindig is törekedtek rá, hogy épp a biológiában világelsők legyenek. Ha ők azt mondják, hogy te annyira tiszta vagy, mintha valami tisztára suvickolt volna téged belülről, akkor az úgy is van! No és mindezen dolgoknak kiváló jelképe a visszavarázolt szüzesség. Azaz, ezt teljes joggal tekintheted úgy, hogy egy új életet KELL élned itt, melynek most a kezdetén tartasz, nem kell a múlton rágódnod és keseregni, pláne mert hallhattad hogy ez az új élet sokkal hosszabb is lesz, mint amit eddig összesen éltél! Tehát nyugodtan elfelejtheted az első férjedet, AIDS-t, vallást, mindent, és...

– Sok igazság van abban, amit mondasz – vágott közbe Ofra – és persze hogy boldogan elfelejtem az AIDS-t, Askenázit is, de épp ami a vallást illeti, hogy is képzeled te, hogy pont azt elfelejtsen! Hiszen ezt a csodát semmi esetre sem végezhettem más velem, mint maga a Mindenható! A legnagyobb hálával tartozom neki, ami csak elképzelhető! Úgy is felfoghatom azt hiszem, hogy ez az Úr jutalma nekem azért, mert eddig hüen szolgáltam őt! – azzal kiszállt a kocsiból. Jondon fejcsóválva követte.

A házba belépve szomorúan tapasztalták, hogy a lift nem működik.

– Hát, ez az, hogy szegény vagyok, emiatt ilyen lepusztult helyen kell laknom! – sóhajtott Jondon. – Sajnálom kincsem, hogy nem tudok neked ennél nagyobb jólétet biztosítani, tartok tőle ugyanis, hogy nem ilyen élethez szoktál hozzá!

– Hát amikor már sikeres énekesnő voltam, akkor persze hogy nem így éltem – bólogatott a művésznő –, limuzinnal vittek egyik fellépésemről a másikra, ami nálunk a létező legnagyobb luxusnak számított autók terén. És csakis a milliomosok engedhették meg maguknak! Még az ajtót is kinyitották előttem... és igen, az nagyon kényelmes élet. De azért ha ismered az élet-rajzomat akkor tudhatod, hogy egyáltalán nem szokatlan nekem a szegénység sem. Ugyanis, ha később gazdag lettem is, de nem olyan környezetben nevelkedtem. A családom, mármint az a családom, amibe beleszülettem, nagyon-nagyon szegény volt. És a város nyomornegyedében laktunk. És még ott is e szegény családnak is a sokadik gyermeke voltam. És lánygyerek, s a lányokat nem becsülték nálunk annyira, mint a fiúkat, s pláne nem a mi családukban, ahol sokkal több lány született, mint fiú. Tehát nem mondható, hogy valami kicsikét is el lettem volna kényeztetve, bár a szüleimre nemigen panaszkodhatom, mert a szűkös lehetőségekhez képest igazán tisztességesen neveltek, és sok szeretetet is kaptam tőlük. De szó sincs róla, hogy én most elkezdjek panaszkodni amiatt, mert le kell mondjak egy csomó luxusról! Ha fel kell caplatni a lépcsőn, hát felcaplatok, és kész. De meg gondoldj kérlek arra, ha a halálos ágyamnál megjelenik valami zseniális tudós, és azt mondja, van egy tablettája, ami garantáltan meggyógyít a tüdőgyulladásból, de az AIDS-ből is, ám csak akkor adja oda nekem, ha cserébe neki adom minden vagyonomat – szerinted nem kötöttem volna meg vele ezt az üzletet, még-

hozzá boldogan?! Én most egészséges vagyok, sőt egészségesebb, mint bármikor korábban, mert még legalább száz évet fogok élni, ennek túlnyomó részét fiatalon, és ez egyszerűen minden pénzt megér! Eszem ágában sincs azon sopánkodnom, mi mindent veszítettem, mert nekem most az jár az eszemben, hogy mi mindent *nyertem*! Azaz dehogyis nyertem: egyszerűen megkaptam ajándékba...

– Hát annak nagyon örülök, hogy már végre kezdesz úgy viselkedni, ahogy azt normálisnak tartom, azaz örvendesz az életnek!

– Hogy is ne tenném – most már örülhetek neki, mert már tudok benne hinni! Már muszáj elhinnem, hogy egy másik világba kerültem, sok-sok évvel későbbre is, mert láttam ennek számos bizonyítékát... bevallom, kínoz még némi aggodalom, hogy mi lesz itt velem, s még nem találok a helyemet ebben az új világban, de erősen bízom benne, hogy az Úr majd megsegít, hiszen eddig is ő gondoskodott rólam!

Jondon a lány mögött lépkedett, és a fejét csóválta. Mi lesz ebből! Na, de remélhetőleg Konztrúdzsa kibeszéli majd a fejéből ezt a vallásos bolondériát.

S íme, alig értek a lakásuk elé, némileg kifulladásra a hosszas lépcsómászástól, épp Konztrúdzsát látta meg Jondon az ajtajuk előtt állva.

– Nocsak! Nem vártalak ilyen koránra! Remélem nem ácsorogsz itt soká, Konztrúdzsa?

– Biztos lehetsz benne hogy nem, ugyanis megkérdeztem a nagykövetségen a csiszíket, mikor indultatok el onnan, s én is akkor indultam. Csakhogy én helikopterrel jöttem! Ami természetesen a tetőn parkol. Tehát alig pár perce vagyok itt, s mindenestre könnyebb utam volt, mint nektek, mert én egyetlen emeletnyi távot kellett csak gyalogoljak, azt is felülről lefelé, ti meg amint látom alulról jöttetek fel, és sokkal több emeletet... – azzal Ofra elé lépett. – Szép a kedvesed, Jondon, igazán szép, gratulálok! Hát akkor hadd mutakozzam be: én Konztrúdzsa vagyok, Jondon egyik barátnője. A „barátnő” szó alatt éppen pontosan barátnőt érts és ne szeretőt, mert sosem voltam vele, és ez nem is áll szándékomban. Szerintem neki sem. Szabadelvű nő vagyok, azt hiszem talán olyan nő is, aki a te fogalmaid szerint sok dologban erkölcstelenül gondolkodik, de ennek ellenére sem vagyok Jondon szeretője. Egyszerűen mi olyan emberek vagyunk, akik hisznek abban, hogy egy férfi és egy nő képes barátokká is lenni, mindenféle szexuális indíttatás nélkül!

– Minden további nélkül elhiszem ezt önnek, asszonyom, már amiatt is, mert én magam is épp így vélekedem a férfi-nő kapcsolatról, elvégre menedzseremmel, Alonival is kizárólag baráti volt a kapcsolatom évtizedeken át! Az én nevem pedig Ofra Házâ, röviden Ofra, bár azt hiszem felesleges bemutatkoznom, mert olybá tűnik nekem, Jondon már beszámolhatott rólam magának.

– Igen, megtette, de a legtöbb infóhoz úgy jutottam, hogy átolvastam a korabeli dokumentumokat rólad. És ne magázódjál, hiszen hallhattad, hogy én is tegezlek! Ezt azonban ne vedd *letegezésnek*, de rém kényelmetlen volna veled magázódnom, ha közben Jondonnal tegeződöm, márpedig vele úgy szoktam, hiszen a barátom, de meg különben is, én, akit csak lehet, tegezek. Sokkal barátságosabb az úgy. Jondon, nem mehetnének már be?

– Máris nyitom az ajtót!

Beléptek. Jondon a saját szobájába vezette őket. Konztrúdzsa fintorogva nézett körbe.

– Na, azóta se lett itt nagyobb rend, hogy utoljára itt jártam! Sőt... – azzal fintorogva felemelt egy lyukas zoknit a fotelból, oldalra dobta a sarokba, és letelepedett a zokni helyére. Minthogy nem volt más ülőalkalmatosság a kis szobában, intett kettejüknek, mintha csak ő lenne itt a házigazda:

– Ti meg telepedjtek csak le oda az ágyra, jó széles az, és különben is úgy illik, hogy egymás mellett üljtek, elvégre egy pár vagytok!

– Hohó, ez egyáltalán nem igaz... – kezdte az ellenkezést Ofra, de Konsztrúdzsa felemelte a kezét parancsolóan.

– Elhallgass! Hogy merészelsz te ellenkezni az Úr akaratával!

– Hogyan?! – kérdezte Ofra elhaló hangon, elsápadva.

– No, ne ijedj meg kedveském, nem én vagyok az Úristen! Sőt, mert becsületes vagyok, elárulom neked, még csak nem is hiszek Isten létében! Abszolút hitetlen vagyok. Úgy értem, meggyőződésem, hogy van Valami a Világunk határain kívül, de abban egészen biztos vagyok, hogy az a Valami a legkevésbé sem azonos azzal, amit te értesz az „Isten” szó alatt! No, de bevallom, ez nem is érdekel engem, mert gyakorlatias nő vagyok. Márpedig gyakorlati szempontból itt arról van szó, hogy te idekerültél, a csuda tudja hogyan. Ezentúl itt kell élned. Ez tény, amit nem lehet letagadni. Márpedig én nem tagadom le a tényeket, mert az evidencialista filozófia híve vagyok, ami lényegében azonos a csizik világnézetével, márpedig itt a legfontosabb kiindulópont az, hogy mindig a tényekből kell kiindulni! Te itt vagy, ez tény. Jondon szeret téged, ez is tény. Tény, mert amikor még nem voltál itt, már akkor is nekem sopánkodott róla, hogy ő így szeret téged meg úgy szeret téged, és elmegy érted egy időgéppel a múltba, holott tudta jól, hogy ez gyakorlatilag öngyilkosság, mert legfeljebb egészen mikroszkopikus az esélye annak, hogy megszerezhessen téged magának, azaz megmenthessen téged! Mégis el volt erre szánva. Pedig jó ha tudod, hogy én akkor azért látogattam őt meg, mert meg akartam nősíteni! Ugyanis bizonyos értelemben házasságközvetítő vagyok. És nem akárkit ajánlottam ám neki, hanem egy csinos, szerény, fiatal, s ráadásul sokszorosan milliomos leányt! Egyetlen hibája, hogy nem szűz. Viszont gyermekei sincsenek még. És ez, hogy nem szűz, nem jelenthetett akadályt, mert Jondon tudta, hogy *te sem* vagy szűz. Mégis visszautasította az ajánlatomat, mert ő már akkor is téged szeretett! És ahogy nézegetem az élettörténeted, és hallgattam a veled készült interjúkat, lehetetlen nem rájönnöm, hogy te egész életedben éppen pontosan egy olyan elmebajos hülyére vágytál, mint Jondon barátom! Úgy értem, egy olyan fickóra, aki ennyire örülten beléd van zúgva! Nem állítom, hogy mással nem lennél boldog, mert nagyon is, tudniillik mindenkivel, aki ennyire szeret téged, mert te Ofra magad is örült vagy: szinte isteníted a szerelmet, te a szerelembe vagy szerelmes, hihetsz nekem, ismerem én jól ezt a nőtípust, téged ezen kívül majdhogynem semmi nem érdekel, te bárkivel boldog lennél, aki halálosan szerelmes beléd. Na, de egyelőre egyedül Jondon az, akiről biztosan tudhatjuk, hogy így érez irántad. Tehát hozzá kell menj feleségül.

– Ezt nem lehet így ráparancsolni! Nem rendelkezhetsz a sorsommal, nem szabhatod ezt meg nekem!

– Persze hogy nem, ám javasolhatom! És ha én nem szabhatom is meg neked, de más nagyon is, valaki, aki nálam sokkal hatalmasabb! Mert ha Istenben nem hiszek is, de az tény, hogy nem magadtól kerültél ide, s nem is Jondon hozott el téged ide. Ha pedig nem ő, akkor valaki más. Valaki, akinek ehhez megvolt a kellő hatalma, akinek ez a roppantmód veszélyes időutazás is csak egy szórakoztató játék! Aki csak úgy gondolt egyet és hipp-hopp, máris ide-teleportált téged a múltból, mert hát mi ez neki! Épp van ráérő szabad két perce, nosza, akkor boldoggá tesszük ezt a mély gyászban gunnyasztó, picsogó Jondont, és megajándékozunk a

szerelmével! Ja, hogy a nő már évezredek óta halott, egy másik bolygón élt, és különben is szinte rohad belül, mert igazi járványfészek, úgy tele van a leghalálosabb vírusok egyikével?! Kit érdekel?! Mit számít ez neki?! Csiribí-csiribá, és máris hipp-hopp, itt vagy, egészségesen, tudod a nyelvünket is... mert ez a Valaki akkora hatalommal rendelkezik! No és ha ő oda-pakolt téged Jondon ágyába, akkor nyilván azt akarja, hogy Jondoné légy. Úgy is, mint a nemi partnere, de nyilvánvaló úgy is, hogy a felesége. És én drágám nem nagyon mernék a helyedben ellenkezni egy ekkora hatalmú Valakivel, mert ha felidegesíted, esetleg arra ébredsz, hogy újra a saját korodban vagy, infúzióra kötve, betegen, és azt hiszed, majd ez az egész csak egy szép látomás volt a halálod előtt! Az egész Történelem arra tanít ugyanis bennünket, hogy sokkal, de sokkal könnyebb valakit megbetegíteni sőt megölni, mint meggyógyítani! Ez tehát még könnyebb is lehet a Valakinek, mint a megmentésed, és nyilván meg is teszi, ha felmér-gesíted! Tehát, egy ilyen hatalmú Valakit jobb nem megharagítani. Akkor sem jó megharagí-tani, ha ez az illető nem azonos Istennel, holott ha igaz hogy te hívő vagy, akkor úgy kell véd, maga az Úristen tette e csodát érted!

– Igenis úgy vélem, mert ugyan ki más?! Még ha Jondon azt mondaná, hogy ő mentett meg engem az időgéppel, de hát azt mondja, ezt csak tervezte, ám nem ő volt!

– Na látod! Márpedig ha Isten úgy látta jónak, hogy Jondon ágyába rak téged, akkor nyilvánvaló azt akarta ezzel jelezni neked, hogy egy párrá kell lennetek! Ha pedig Isten ezt így tartja jónak, akkor az úgy is van jól, s te csak annyit tehetsz Ofra, hogy befogod a szádat és nem akadékoskodol, mert ki vagy te a Mindenhatóhoz képest, hogy ellenkezni merészelj Ővele?! Ilyen esetben egyetlen dolgot tehetsz: jó képet vágysz a dologhoz, még ha nem tetszik is neked, holott én azt hiszem, nagyon hülye nő az, aki nem örül annak, hogy újra él, és szeretném azt hinni, hogy te nem vagy ilyen hülye! A sok csodáért, amit kaptál, igazán nem nagy ár egy házasság, pláne nem Jondonnal, akiről állítom neked, hogy nagyon rendes fiú, és ráadásul szerelmes is beléd!

– Na, de te ilyesmit nem jelenthatsz ki, Konztrúdzsa, mert magad is kihangsúlyozod, hogy nem hiszel Istenben!

– Ez igaz, de ez téged csak ne érdekeljen kedveském, mert nem is nekem kell Jondon feleségévé lennem... A lényeg az, hogy te, tehát te, Ofra, *te* hiszel Istenben, emiatt így kell gondold! Érted?!

– Hát... nézd, én bevallom neked, bár pirulok, mert ilyesmit nem illik, hogy egy nő kimondjon egy fiú jelenlétében, de nekem tulajdonképpen nincs is igazán kifogásom Jondon ellen!

– Hát akkor?!

– De ilyesmit akkor sem tehetek. Teljesen ellentétes minden hagyománnyal, hogy én olyas-valaki felesége legyek, aki nem zsidó. Mert még ha csak az volna a baj, hogy Jondon nem hívő... nem mondom, az is zavaros, igen... de végül is, ahol én éltem, Izraelben, ott is akadtak olyan párok, hogy az egyik fél hívő volt, a másik nem. Az meg még sokkal gyakoribb volt, hogy a pár mindkét tagja hívő volt, de egyik tagja jobban, mint a másik. Bár meg kell jegyez-zem, nem hiszem én, hogy jó vége lenne annak, ha nagy mértékben eltér a házastársak vallási buzgalma... Jondonnak is bevallottam, én nem lettem volna sosem a felesége egy ortodox zsidónak, aki mögött egy lépéssel kellett volna haladnom az utcán... na de az, hogy a férjem *egyáltalán ne* higgyen Istenben... hát ez meg a másik véglet! Na, de ennél sokkal nagyobb baj az, hogy nem is zsidó.

– De hiszen zsidóhoz nem is mehetsz hozzá ebben a korban, mert itt te vagy az *egyetlen* zsidó.

– Tudom, és ez iszonyatos érzés! Kipusztult a népem! Valójában azt hiszem, ez az egyetlen, ami megkeseríti a gyógyulásom fölött érzett örömet. Hanem ez aztán annál nagyobb bánatot okoz... hol kacagni tudnék, mert már újra egészséges vagyok, hol pedig alig bírom megállni, hogy zokogásba ne törjek ki, ha belegondolok, hogy nincs már nekem népem és hazám...

– Hát akkor pedig nem tehetsz mást, s ha neked ennyire hiányzik a néped és hazád, nos, akkor meg kell teremtsd őket! – nézett rá keményen Konztrúdzsa.

– Hogyan?! Mit beszélsz?!

– Na de kedveském, ha neked sziklaszilárd meggyőződésed, hogy maga az Úr tett veled csodát, akkor nemde teljesen logikus, hogy valami komoly és nagy cél érdekében művelte e hallatlan csodát veled, igaz?! És neked, mint az Úr hű gyermekének, kötelességed az Úr céljait szolgálni, igaz?! És az Úr amilyen bölcs, nyilván tudta, mert ismer téged, mennyire bánkódol majd a néped iránt. Teljesen nyilvánvaló előttem, mert abszolút logikus, hogy neked most az a feladatod, hogy második Mózes légy: amint Mózes megmentette a népét Egyiptomból, úgy neked is meg kell mentened a népedet a Nemlétből! Csak míg Mózes nagy *térbeli* távolságra vitte el a népet, addig neked nagy *időbeli* távolságra kell elvinned a népedet! Neked a Múlt mélységeiből kell kivezetned Izrael fiait!

– Nem értem, hogyan képzeled ezt, de megrémisztenek a szavaid!

– Nagyon egyszerűen: hiszen van olyan, hogy időgép! Visszarepültök az időben te és Jondon, és elhoztok ide a mi korunkba egypár olyan embert, akik kétségkívül zsidók a te fogalmaid szerint, Ofra, s méltónak is találjátok őket rá, hogy újra éljenek!

– Na ebből elég legyen, Konztrúdzsa, állítsd le magad – tört ki Jondon –, mert elegendem van már abból is, hogy Ofra fejét még te is vallással tömöd, amikor én azt reméltem, inkább kibeszéled a vallási gondolatszemetek egy részét belőle! De abból aztán pláne elegendem van, és hallani sem akarok róla, hogy Ofra időutazást tegyen, mert az iszonyúan veszélyes! És hiszen nemrég még te óvtál engem attól, hogy nehogyan belekezdjek ilyesmibe!

– Fiacskám, elfeledkezel róla, hogy nem jó dolog lehetetlen feladatokat kitűzni valaki elé, mert akkor azok nem lesznek megoldva! Ha te azt a feladatot tűzöd ki elé, hogy Ofrát kigyógyítsam a vallásos képzelgéseiből, akkor az lehetetlen feladat, s nem is vállalom. Szerencsére azonban te nem erre kértél engem tegnap, hanem hogy intézzem el, hogy Ofra hozzád menjen feleségül! És én ezt el is fogom intézni, sőt, a legjobb úton vagyok a siker felé, épp csak ennek nem az a módja, hogy lebeszéljem a vallásról, mert az lehetetlen. Pláne azután, hogy ilyen csodás módon került a mi korunkba. Akkor is nehéz volna, ha tudnál neki erre valami hihető természettudományos magyarázattal szolgálni, holott nem is vagy erre képes, mert magad sem tudod, hogy mi történt vele! Tehát, én meg sem próbálkozom azzal, hogy lebeszéljem őt a vallásról, nekem mindössze az a célom, hogy vallási buzgalmát olyan irányba tereljem, mely irányban te is ott állsz, azaz, hogy a vallása ne legyen akadályává az egymásra találásoknak! Döntsd el, Jondon, kell-e neked egy vallásos Ofra is, vagy lemondasz róla! Mert olyan, hogy „vallástalan Ofra”, nos, olyan egyszerűen nem létezik!

– Persze hogy kell nekem, kell mindenféleképpen, de az időutazás akkor is veszélyes!

– Igen, az, de már megszületni is életveszélyes! Továbbá, azért ne feledd el, hogy nem arról van szó, hogy Izrael mind a sok millió lakóját elhozza ebbe a korba. Az nem sikerülhet neki. Az sem, hogy a miniszterelnököt elhozza onnan, vagy akár egy város teljes lakosságát. Te Jondon arra készültél, hogy magaddal hozd Ofrát, akinek pedig a halála történelmi tény, te tehát meg akartad változtatni a múltat. Az lehetetlen, emiatt az erre irányuló kísérletek életveszélyesek. Én azonban nem mondtam, hogy változtassátok meg a múltat! Mint azt te is

tudod, az idóutas szabadon garázdálkodhat a múltban, mindaddig, míg nem kísérel meg olyan változtatást végrehajtani ott, melynek továbbgyűrűző hatásai kihatnak a jelen pillanatra! Tehát, mindaddig nem lesz semmi baj, míg csupán valami jelentéktelen fickókat hoztok el ide a mi korunkba, akikről nem készült semmi olyan történelmi feljegyzés, mely fennmaradt volna a napjainkig. Vagy ha készült is, de az a nyomtalanul eltűnésükről szól. Ezzel ugyanis nem változtatjátok meg a történelmet.

– De hát akkor a népem nagyobbik része mégsem lesz megmentve! – ellenkezett Ofra.

– Kicsikém, ebbe bele kell törődnöd, mert ez az Úr akarata! Nyilván úgy intézte, illetve intézi, hogy éppen pontosan azokat legyen módod megmenteni, akiket ő valamiért arra méltónak tart! Ezen tehát ne is töprengj, inkább örülj, hogy ilyen hatalmas megtiszteltetésben van részed, s ezt egyáltalán megteheted! Ezzel örökre beírod magadat majd a jelenkori zsidó nép történelmébe, mint aki... aki... mondjuk hogy aki a legnagyobb rabbijuk, aki csak élt valaha!

– Ne haragudj, de ilyen nincs! Nő nem lehet rabbi!

– Hogyne lehetne, tudniillik azoknál, akiket a te korodban úgy hívtak az országodban, hogy „reformerek”!

– De én cseppet sem értettem egyet mindenben e reformerekkel! És különben sem lehetnék rabbi, nő mivoltomtól eltekintve sem, mert nem jártam rabbiképzőbe.

– Szívecském, velem hiába vitázol, mert amióta beszélt velem Jondon, le se feküdtem aludni, s egyre csak a te sorsodat tanulmányoztam, meg a vallásod szokásait és Izrael történelmét! Úgyhogy most a fejedre olvasom, hogy mélységesen tudatlan vagy e téren, mert a rabbiképző nem követelmény a rabbiskodáshoz! A „rabbi”, héberül „ráv”, a „nagy” szóval azonos, és eredetileg azt az embert jelölte, aki „nagy” volt a tudásban, tanult ember, és képes volt magyarázni a köznépnek a Bibliát. Az egyenruha, a rabbiszemináriumnak nevezett „papnevelde”, a rabbiság mint fizetett tisztség, állás, egyéb funkciók – ezek a kereszténység hatására és utánzására terjedtek el a zsidóságban, a te korodhoz képest nem nagyon régen, talán 150 éve, a közben lévő több ezer éven át nem léteztek. A rabbikat senki sem képezte, 3 másik „rabbi” tanúsította az illető tudását – és kész. Semmi öltözködési különbség nem volt, és a rabbik cipészek, orvosok, stb. voltak. Az tehát mit sem számít, hogy te nem végeztél el valamiféle rabbiképző iskolát!

– Mindegy. Akkor sem lehetek rabbi. Nincs ugyanis három másik rabbi, aki tanúsítaná, hogy én elegendő tudással rendelkezem ehhez!

– Most nincs, de lesz abban a pillanatban, hogy három rabbit elhozol ide a múltból! De különben ez még csak nem is annyira érdekes. Te ugyanis több leszel egy rabbinál is!

– Lehetetlen. Ugyan mi lehetnék, ami annál több, miniszterelnök talán?!

– Hát az hogy miniszterelnök legyél, igazán a legkevesebb, mert ugyan ki más, ha nem te, már ha megalakul a zsidók országa?! De én arra gondolok, hogy annál is több! Tudniillik *próféta*!

– Na ne!

– De igen!

– De nem, de nem! A próféták ideje rég lejárt!

– A te korodban. De ez egy másik kor, melyben bizonyos értelemben minden újakezdődik, a prófétálás is újakezdődhet, mert az Örökkévalónak joga van mindent újakezdeni, megújítani... neked ez a dolgod, Ofra!

- Nekem az a dolgom, hogy a férjem szerető felesége legyek, és én igazából már sztár sem akartam lenni, nemhogy *próféta*! Próféta, én, hogy is ne! Nő létemre!
- De azt tudod ugye, mert olvastad a rólad szóló írásokat, hogy már a te korodban is, sokan szentnek tartottak téged, már életedben?!
- Igen, sőt, ezt tudtam már a betegségem előtt is, és bevallom neked, egyáltalán nem nagyon tetszett, mert merő nyűgnek éreztem! Szó se róla, az ilyesmi nagy megtiszteltetés, de nem való nekem, és nem is érzem alkalmasnak rá magamat!
- Nem is vitás hogy alkalmas vagy, mert nem véletlen, hogy annyian szentnek tartottak téged eddig is, továbbá ha egész népedből épp téged és egyedül téged támasztott fel az Úr, akkor nyilvánvaló hogy még akkor is te vagy a legislegalkalmasabb e feladatra, ha netán nem is vagy száz százalékosan tökéletes! Mindenki más ugyanis nálad kevésbé lenne megfelelő!
- Nem fognak hallgatni női profétára.
- Arra, aki megmenti őket?! Hogy is ne hallgatnának rá!
- Mózes is megmentette őket, mégis ellenkeztek vele sokszor, a bálványimádáshoz is visszatértek...
- Igen, lesznek gondjaid neked is. Majd leküzdöd őket. Azért él az ember, hogy leküzdje a gondokat. Akinek soha nincs semmi gondja az életben, annak nem is kéne megszületnie, mert az élete értelmetlen, hiszen nem alkot semmit: az alkotás ugyanis szükségszerűen együtt jár bizonyos nehézségek leküzdésével!
- De értsd már meg, hogy nő vagyok!
- Ennek szerintem Jondon nagyon örvend... különben meg: illik tudnod, hogy voltak női proféták is a zsidók között. Ha nem tévedtem miközben csak úgy gyorsan átlapoztam a Talmudot, hát akkor abban egyenesen *hét* profétanő is szerepel! Bizony! Utánanéztam ennek, kicsikém, mert sejtettem ám, hogy nő mivoltod miatt lesz benned nem is kevés kisebbségi komplexus... szóval, nem is olyan rendkívüli az, hogy egy nő profétává legyen! Név szerint említhetem például Chuldát vagy Debórát...
- Mondhatom, jókat említesz nekem! Chulda neve azt jelenti: Patkány, Debóráé pedig hogy Darázs, illetve Mész!
- Igen, mert a Talmud azt írta e kettőről hogy arrogánsak voltak és fennhéjázóan beszéltek. De attól még igazuk volt. Tudnod kell, hogy a proféták bár Isten igéjét továbbítják, ám ezt a saját stílusukban teszik. Ahogy a Bölcsék mondják: „Nincs két proféta, akik azonos stílusban profétálnak!”. Továbbá, bármit jelentsen is Chulda neve, de az a nem kis megtiszteltetés érte, hogy Jeruzsálemben temették el, ami csak a Dávid-házi királyoknak járt! Szóval Ofra, ez van, ezt kell szeretned. Ezek után mindenesetre nem mondhatod, hogy nincs életcélod...
- De hát hol élnek majd a népem tagjai, hiszen itt e világban nyilván minden hely már valakié!
- Mintha ez nagyon érdekelte volna az őseidet... Kánaán is foglalt volt már, éltek ott nem is kevesen, aztán az őseid csak bevonultak oda, s elfoglalták a területet, nem kevés vérontással! De persze nem azt mondom, hogy most is hadakozzatok... Kell keresni egy bolygót, mely lakható, de még lakatlan. Sok nép megtette már. E bolygó is így népesült be, egy másik bolygó kivándorlóiból. Nagy a Világmindenség, elérték benne ti is.

- De ahhoz úrhajó kell!
- Igen, hát majd szorgalmasan kell spórolnotok egy olyanra. De ez nem lehet gond, úgy olvastam, hogy a zsidók mindig híresek voltak a szorgalmukról.
- De honnan szerzek időgépet?!
- Az sokba kerül, de igazából nem egy megfizethetetlenül irdatlan összeg. Megkaphatod nászajándékba tőlem, ha hozzámész Jondonhoz.
- De Jondon nem zsidó – kezdte megint Ofra.
- De azt ugye elismered, hogy óriási segítséget jelenthet neked a küldetésedben?
- De figyelj már, Konztrúdzsa, én mit mondjak a népemnek, hogyan éljen?!
- Azt mondd, amit igaznak érzel. Abból kell kiindulj, hogy neked okvetlenül igazad van, mert másképp nem rád bízta volna ezt a feladatot az Úr!
- Ha ezt elhiszem és komolyan veszem, akkor Jondon pláne nem lehet a férjem, mert hogy nézne az ki, hogy egy prófétanő férje egy hitetlen és nem a népéből való!
- Miért is ne lehetne Jondon hitetlen, ha egyszer nem ő a próféta! Ami meg azt illeti, hogy nem zsidó, hát tudnod kell, hogy a zsidóság legnagyobb alakjai nem zsidók voltak, amit a Biblia néha szándékosan ki is hangsúlyoz. Például a legnagyobb népvezér, Mózes, valószínűleg egyiptomi pap volt, a felesége midiánita (elő-arab) nő, – azaz, a te korodbeli Izraelben, ahol a származást anyai ágon tartják nyilván, a fiai nem számítanak zsidónak. Jákob fia, Júda, aki a zsidóság névadója lett, elvette Támárt, egy nem-zsidó nőt, aki szándékosan és erővel be akart térni a családba. Utódjuk, Boáz, elvette Ruth-ot, egy moabita (úgyszintén arab) nőt, a dédunokájuk a dinasztiaalapító Dávid, a király. Ezek szerint te Ofra úgy véled, maga Dávid király sem volt zsidó?! A jeruzsálemi szentélyt felépítő Heródes szintén nem. A rómaiak ellen küzdő, majd keresztre feszített rabbi Akiva – arab pásztor volt azelőtt. A középkor híres zsidó költője, Ovadjá – betért. Szerintem tehát nem az számít, valakinek a felmenői zsidók voltak-e, hanem az számít, hogy tenni akar-e valamit ezért a népért!
- Ez nem így van, rosszul tudod! – ellenkezett azonnal Ofra. – Mindenekelőtt meg kell jegyezzem, hogy a zsidóságon belül az anyai származás szabálya csak az ókor végén, a talmudi bölcsek döntése alapján, ám valójában római hatásra (mater certa) alakult ki, a Biblia korában az apa volt a döntő. Persze, vitatható volt, hogy Izrael Állama mihez kell tartsa magát. Lehet, hogy rosszul döntött, amikor az anyai származást választotta döntő szempontnak. Egyébként abban, amit mondtál, Konztrúdzsa, abban számos tárgyi tévedés akad. Mózes nem volt egyiptomi pap, a moabíták és a midiániták sem arabok, Ovadjá nem volt költő, csak emlékiratot készített, a jeruzsálemi Szentélyt Heródes nem építette, csak bővítette, s őt a nép soha nem tekintette zsidónak, Támár származásáról (vallási hovatartozásáról) egyáltalán nem beszél a Biblia, s főként nem arról, hogy be szeretett volna térni. A legnagyobb tévedés pedig azt állítani rabbi Akiváról, hogy arab pásztor lett volna. Pásztor volt, de nem arab.

Konztrúdzsa ezt hallva mosolygott.

- Ofra, néha olyasmivel érvelsz, ami merőben mellékes a téma szempontjából! Szerintem igenis egyiptomi pap volt Mózes, világosan kiderül ugyanis, mekkora kulturális szakadék tátongott közte, s a nála jóval primitívebb zsidók közt – akik persze nem is lehettek mások, mint primitívek, hiszen javarészt rabszolgák voltak. Mózes valószínűleg egy olyan pap volt, aki elmenekült, amikor összeomlott Egyiptomban Ekhnaton fáraó vallásreformja, de kényelmesnek találta, hogy ne csak egymaga meneküljön, hanem egy egész néppel, ami fölött uralkodhat. És persze adott nekik egy csomó szabályt, amiben ő hitt, például hogy ne egyenek

meg mindenféle szemetet, amitől betegek lehetnek, s efféle szabályokat akkoriban csak vallási alapon lehetett kötelezően elrendelni, másképp nem engedelmeskedtek volna! Pláne nem az a koszlott csürhe, akit akkor kivezetett Egyiptomból.

– Hogy beszélsz a népemről!

– Gondolkozz már Ofra, nem lehettek mások mint koszlott csürhe, hiszen rabszolgák voltak! Ez mit sem jelent abból a szempontból, hogy a te korodbeli zsidók már igen alaposan kikupálódtak és nagy kultúrnéppé lettek. Bármely nép ősei közt meg lehet találni azokat, akik egykor régen koszlott csürhe voltak, egy primitív és bunkó banda, ez egyszerűen a nehéz életkörülményekből fakad. Na de a lényeg, hogy én így gondolom, azon persze nem csodálkozom, hogy a zsidók kétségbeesetten hangoztatják, hogy de Mózes igenis zsidó volt és nem egyiptomi, mert *kínos* dolog beismerni, hogy legnagyobb hősük nem közülük való! Épp csak az a baj, tudod, hogy ha közülük való lenne is, de az utódai akkor sem számítanának zsidónak az anyai leszármazás szabályait követve! Ez a leszármazás tehát hülyeség. De az apai leszármazás követése is, mert gondolj bele, ha te hozzámész Jondonhoz, és születik pár gyönyörű gyermeked, akiknek mesélsz a te zsidó ünnepeidről, azok ezt be is tartják, erkölcsösek, vallásosak – ugye hogy te zsidónak tartanád őket, nézz a szívedbe! Pedig az apai leszármazás szerint nem lennének azok. Tehát a vérségi leszármazás egy nagy hülyeség. Az *eszme* a lényeg, amit valaki követ – vagy nem követ. E téren tehát a csiszí elv a jó, akik azt vallják, hogy az csiszí, aki annak vallja magát! Neked is ezt kell szabály rangjára emeled: az zsidó, aki annak vallja magát! Különben meg más téren sincs épp igazad: például Heródes királlyal kapcsolatban. Mert ő igenis zsidó volt. Mert nem egy helyen olvastam, hogy aki zsidónak „tér be”, az ezután teljesértékű zsidónak számít. S bár a zsidóság nem térítő vallás, de előfordultak betérések minden korban. Még erőszakos betérítés is történt, bár elvéve – amikor az i.e. 2. század végén Alexander Jannáj áttérítette az edomitákat. Ezt később a nép már csak azért is helytelenítette, mert közülük való volt a békétlenséget szító Antipáter és annak fia, a gyűlölt Heródes. Na, de ha Heródes népe egyszer betért, akkor betért, akkor már zsidók voltak jogilag, teljesértékű zsidók, tehát igenis Heródes is zsidó volt! Legfeljebb egy olyan zsidó, akit nagyon gyűöltek. De attól még zsidó. Különben meg, szerintem ezen merőben kár filóznunk, mert nem Heródeshez kell hozzámenned.

– Szerencsére! – sóhajtotta Ofra.

– Halljuk tehát: lesz-e Jondon felesége?

– Úgy érted, hogy Jondon akkor most betér a zsidó vallásba a kedvemért, például körülmetéledik?

– A körülmetélkedés nem kötelező még a betérésnél sem – szólt gyorsan Konsztrúdzsa, aki úgy gondolta, Jondon nem igazán örülne neki, ha akár Ofra kedvéért is, de a férfiasságát kéne vagdaltatnia.

– De vallásilag bizony hogy kötelező! – ellenkezett Ofra.

– Nono, nono! A korszakodból származó fennmaradt dokumentumok szerint biztos, hogy sok ezer, főleg szovjet bevándorló nem volt körülmetélve (az etiópokból meg lehet hogy egyik se), – és ettől még száz százalékos zsidónak számítanak! Volt egy kicsi mozgalom is az anyák közt, akik nem metéltetik körül a fiaikat – de ettől még ugyanúgy zsidók, az ortodox rabbi is összekette őket – ez tehát nem lehet probléma.

– Hm... végül is... – mormogta Ofra. – Na, de Jondon akkor sem hisz Istenben.

– Épp emiatt pláne felesleges lenne körülmetélednie, mert minek hazudjon hitet, amikor hazudni nem szép dolog, és még csak értelme sem volna, mert úgysem hinnél neki?! Ofra, itt

az a lényeg, képes lennél-e szeretni őt, mert a szeretet a lényeg! És el tudod-e fogadni azt a szeretetet, amit Jondon adna neked, ha hagynád. Abban biztos lehetsz, hogy ha Isten van, nem lehet neki ellenszenves Jondon, még a hitetlen Jondon sem, mert íme, hagyja, hogy egymáséi legyetek! Szerintem Isten magasan tojik rá, ki hisz benne és ki nem. Istent csak az érdekelheti, hogy függetlenül a benne való hittől, valaki jót tesz-e vagy rosszat. Isten nem olyan hiú, hogy állandóan azzal törődjön, hisz-e benne valaki. Jót akar-e tenni vagy rosszat, ez a lényeg, leg-alábbis ha ragaszkodol hozzá, hogy Isten maga is JÓ.

– Persze, hogy jó – vágta rá Ofra határozottan.

– Ha Isten jó, akkor szereti a jó embereket. Tehát téged is. Jondont is. Itt most csak az a kérdés, el tudod-e hinni Ofra, hogy valaki akkor is lehet jó, ha nem hívő, és akkor is, ha nem zsidó.

– Igen. Amikor volt a második világháború, sok olyan ember akadt, aki mentette és bújította az üldözött zsidókat, holott ők maguk nem voltak zsidók, sőt némelyik hitetlen is. És ezzel bizony a saját életüket kockáztatták! Persze hogy jó emberek voltak. Ezt a kormányunk is elismerte később.

– Tehát Jondon egy jó ember. És neked minden vágyad, hogy egy jó ember felesége légy, vagy nem?

Ofra mélyet lélegzett.

– Jól van. Meggyőztetek. De akkor Jondon meg kell ígérje, hogy olyan férjem lesz, aki minden erejével segít engem a küldetésem teljesítésében!

– Ha arról van szó, hogy mintegy fel akarod támasztani a népedet, abban boldogan segítek neked. A vallási dolgokkal kapcsolatban viszont fenntartom a jogot, hogy esetleges ellenvéleményeimet hangoztassam.

– Ez nem baj, amíg nem akadályozol a hitem követésében.

– Azt nem teszem. Reménykedem benne, hogy nincs sok olyan zsidó ünnep, amikor tilos örülnünk egymásnak...

Ofra elpirult.

– Ha az ágybeli dolgokra gondolsz, az „micvá”, azaz kifejezetten javallott dolog, tehát nem tilos, még szombaton sem.

– Na végre valami értelmes dolog is van ebben a vallásban! – azzal át akarta ölelni Ofrát, de a nő eltolta magától.

– Most ne enyelegj, hanem inkább siess, és végy mielőbb egy gyűrűt!

Konsztrúdzsa mosolygott.

– Ha ez a házassághoz kell, hát készültem, és van nálam gyűrű. Nem is egy. Sőt, nem is kettő. Nyolcat is hoztam, hogy válogathassatok belőlük!

Ofra a fejét rázta.

– Az nem jó. A vőlegény kifejezetten a saját pénzéből kell gyűrűt vásároljon a menyasszonynak, és ez bizony annyira így van, hogy az én időmben ezt minden esküvőn fennhangon meg is kérdezték tőle!

– Azért is kifogok rajtad! – mosolygott Konztrúdzsa Ofrára, és fityiszt mutatott neki. Majd így fordult Jondonhoz, miközben a zsebéből kiszedett egy jó maréknyi csodálatos gyűrűt, s ezeket eléje dobta az ágyra:

– Jondon, szerintem van ezek közt olyan, ami tetszik neked. Nem akarsz-e esetleg valamelyiket *megvásárolni* a menyasszonyodnak?!

– Hogy a csudába ne akarnám! – vigyorgott a fiú, majd felugrott, kiszaladt a konyhába, ahová korábban letette a pénztárcáját, amikor azt Ofrának adta, azzal amikor visszatért, kinyitotta azt, ami papírpénzt csak benne talált, kihúzta onnan, és odanyomta Konztrúdzsa kezébe, meg se nézve mennyi az, úgyis sejtette, hogy sokkal kevesebbet ér, mint bármelyik gyűrű. – Tessék, ez elég lesz erre a gyűrűre? – mutatott taláalomra az egyikre.

– Hát persze! Sőt, milyen bőkezű vagy, ennyit nem is fogadhatok el, ennek a harmada is elég lenne!

– Akkor megvettem ezt a hármat mind, és majd Ofra választ magának! Sőt, ne is válasszon, ujjára húzom *mindet*, hogy háromszorosan is a feleségem legyen!

– Egy pillanat, ez így nem megy – ellenkezett Ofra –, kell ugyanis az esküvőhöz két tanú!

– Az egyik tanúnak szerintem nagyon megfelel Konztrúdzsa.

– De ki lesz a másik?

– Ha szabad javasolnom, e feladatra kérjük meg Lidzsi takit! – szólt Jondon.

– Kiváló ötlet! – értett egyet vele Konztrúdzsa is.

S így esett, hogy már két órával később újra ott álltak a csizí úrhajó egyik termében, Lidzsi taki előtt – aki persze semmit nem tudott a zsidó házassági szokásokból. De ezt tulajdonképpen Konztrúdzsa sem tudta, Jondon sem... Ofra viszont igen. És mondta, hogy a szabályos esküvőhöz nem kell rabbi, nem kell templom, semmi ilyesmi... majd ő mondja, Jondon mit csináljon!

Hát Ofra instrukcióinak megfelelően Jondon a tanúk jelenlétében a nő ujjára húzta a gyűrűt, és elmondta ezt a hagyományos mondatot: „át mekudeset li ke-dát Mose ve-Jiszráél”, ami ezt jelenti: „nekem szentelttéél Mózes és Izrael vallása szerint”.

És ezzel vége is volt az egésznek. Ofra elmondta, hogy egy házasságnál jöhet még sok minden más, ám az már nem nélkülözhetetlen feltétel: a házasságlevél megírása és az asszonynak átadása, ami tulajdonképpen egy ókori arameus szerződés – a férj kötelezi magát, hogy szeretni, élelmezni és ruházni fogja a nőt, és ha elválik tőle, mennyi bánatpénzt fizet, stb. Közös pohárból isznak egy korty bort, puszi a fátyol fellebbentésével. Eltörnek egy poharat (lábbal), és azt mondják: „Száradjon el a jobbom, ha elfelejtlek, Jeruzsálem, nyelvem tapadjon az ínyemhez, ha nem emellek örömöm csúcsára”. És énekelnek: „Öröm dala hallatszik Jeruzsálem utcáin, a menyasszony és a vőlegény hangja”.

Hát ez utóbbiak most kimaradtak, például mert Ofra nem fátyolban volt, így azt nem lehetett fellebbenteni. De ettől persze még megpuszilta őt Jondon... és persze nem is énekeltek, mert Jondon nem ismerte ezt a dalt. De ettől még nagyon boldog volt...

És Konztrúdzsa is boldog volt, mert lám, sikeres munkát végzett: ha nehéz volt is, de ismét összeboronált egy párrá két embert!

* * *

Természetesen volt elég udvariasság ahhoz Konztrúdzsában, hogy az esküvő után nagyon gyorsan „lelépjen”, azaz magára hagyja a szerelmespárt, hadd örvendjenek egymásnak. És úgy gondolta, nem is néz feléjük csak majd leghamarabb két-három hét múlva, addig ismerkedjenek csak egymással, lesz bőven megbeszélhivalójuk, hiszen nagyon eltérő kultúrákból származnak... gondolkodott azon is, hogy fizet nekik egy nászútra, mintegy ajándékként, de erről is letett, mert Ofrának épp elég újdonság egyelőre megszoknia ezt a világot, de Jondonak is bőven elegendő feladat megszoknia Ofra ízlését, gondolatvilágát...

Hiába azonban a jó szándék, mert már két nap múlva hívta őt Jondon, bár ezúttal a holtétévén keresztül.

– No mi a baj, Jondon? – kérdezte azonnal Konztrúdzsa, amint vételre kapcsolt. Csiszi szokás szerint beszélt tehát, gyorsan, határozottan, rögvest a tárgyra térve.

– Hát izé... kínos nekem előrukkolni ezzel, de, szóval, te ugye azt ígérted, hogy kapunk tőled az esküvőre egy időgépet, mondhatni tehát nászajándékként...

– Igen, s nem is tagadom le, meg is fogjátok kapni, de már ilyen hamar kéne?! Hiszen még alig örültetek egymásnak!

– Bennem igazán meg is volna a jó szándék, hogy tovább legyek édes kettesben, de Ofra türelmetlenkedik!

– És épp az időgépet hiányolja annyira? Mert még ha a szűkös életkörülmények miatt aggódna, elvégre nem vet fel téged a pénz!

– Ilyen szempontból a végtelenségig megértő. Igazán, egy rossz szavam sem lehet ellene. Sőt, azt is eltervezte, hogy honnan lesz pénzünk: mondta, hogy megpróbál újra énekesnő lenni! Na, de ez nem is olyan egyszerű, mert hiába szép, hiába szuper a hangja, na de ugye egy énekesnőhöz kell egy menedzser is, aki mintegy „felfuttatja”... továbbá, ahogy észrevettem rajta, ezt inkább csak kötelességtudatból javasolta, mert valóban úgy van ő ezzel, hogy leginkább azt szeretné, ha egyszerűen csak itthon ücsörögne, mint feleség, mint „háztartásbeli”, ahogy mondani szokták...

– És a férje eltartaná – jegyezte meg szárazon Konztrúdzsa.

– Igen, de ne ítélj őt el ezért, akadnak nők, akik mintegy született feleségek... Ofra ilyen. És ez különben nekem is nagyon megfelel... megfelelne, csak épp szégyenkezem, hogy nem tudok hozzá méltóbb életkörülményeket teremteni, neki, az én Drágaságomnak...

– De Ofra nem az életkörülmények minőségével elégedetlen, hanem azt mondod, az időgép kell neki.

– Úgy van. És ne is csodálkozz ezen, hiszen te jobban ismered őt, mint én, elképesztő, milyen jól leszerelted az ellenkezését, hogy elérted, hogy a feleségem legyen... amit ismételten köszönök. Úgy látszik azonban nagyon komolyan vette, hogy ő igenis meg kell mentse a népét!

– Jondon, én adhatok neked időgépet, de tudod ugye, cseppet sem biztos, hogy ha azt Ofra használni fogja, nem az indulás előtt látod őt utoljára! Mert akármibe le merem fogadni, azzal akarja majd kezdeni, hogy megmenti a haláltól a szüleit, a menedzserét... de talán még messzebbre utazna az időben, hogy megmentse magát Mózeset is! Ám ezek túlságosan ismert valakik ahhoz, hogy emiatt bajba ne keveredjék!

- Ezt én is tudom, emiatt szó sem lehet róla, hogy engedjem neki az időgép használatát! Ebbe bele is egyezett, de én a legnyugodtabb akkor lennék, ha azt levédenéd egy jelszóval, amit csak én ismerek.
- Ez megoldható. Szóval, kell neked egy időgép, mert Ofrácskád már két nappal a házasság után piszkál téged, hogy teljesítsd a kötelességedet, de nem ám az ágybelieket, hanem hogy mint hős lovag, csatába vonulj a népe megmentéséért!
- Lényegében valóban erről van szó, de most mit csodálkozol ezen, pláne mert hiszen alapvetően te beszélted tele a fejét, hogy neki ez isteni kötelessége, és nagyon fél, nehogy ellentétbe kerüljön Isten akaratával! Különbön viszont tényleg egy rossz szavam sem lehet ellene, végtelenül szerény, engedelmes, kedves, aranyos... komolyan mondom, nála szeretetre méltóbb lénnyel nemhogy nem találkoztam eddig, de olyat elképzelni sem tudok!
- Jól van, adhatok neked időgépet, de belegondoltál-e, hogy a lakásod majdnem kettőtöknek is szűk, szóval miként fér majd el ott akár csupán négy-öt másik személy is, akit megmentesz a múltból, nemhogy több száz?!
- Ofra legalább néhány ezret akar.
- Pláne!
- Ez végül is nem olyan sok, Konztrúdzsa, mert Ofra elmagyarázta nekem, hogy népe ősei, az Egyiptomból kivonuló zsidók állítólag nagyjából hatszázezren voltak a legelfogadottabb becslések szerint.
- Jondon, ne menjen el az eszed! Ofra idejében Izrael népessége négy-öt millió körül járhatott, ebből nem hozhatsz a jövőbe hatszázezer főt, mert azonnal feltűnne a hiányuk, ezt nem engedné a Történelem! Belepusztulsz, ha megpróbálsz! De különben sem hiszem, hogy ennyien vándoroltak volna ki Egyiptomból. Lehetetlenség. Tanulmányoztad ugye annak a tájnak a topográfiai viszonyait?
- Igen, miért?
- Akkor tudhatnád, hogy cseppet sem bővelkedett élelemben a Sínai-félsziget, amin át kellett vándorolniuk. Sivatagos, köves pusztaság volt, ahol épp lehetett talán legeltetni állatokat, de nem dúskált a vidék ennivalóban még állatok számára sem, nemhogy embereknek! Mít evett volna ott több mint félmillió ember napról-napra?! Pláne ha nem is ehetnek meg minden tücsköt-bogarat vallási okok miatt!
- Nono, a tücsök, mint megtudtam, kósernek számít, legalábbis Mózes megengedte nekik a pusztai sáskák evését! Ettől függetlenül valóban zúgolódtak is a szűkös ellátás miatt. És nem egy tömegben vonult mind a hatszázezer, hanem törzsenként külön.
- Mindegy, Jondon, én egyszerűen nem hiszem hogy ennyien lettek volna, nem voltak azok többen, mint legfeljebb tízezer fő törzsenként, összesen tehát valami százhuszezer legfeljebb, de attól tartok, ezzel is túlbecsültem a számukat! Na, de ez felesleges vita, mert a lényeg az, hogy ennyit nem hozhatsz el a múltból, de már pár tucatot se nagyon, mert hová helyezed őket?!
- Igen, ez nekem is problémát jelent!
- Jó, akkor teszek neked egy ajánlatot, amit biztos vagyok benne, örömmel fogadtok el. Ez pedig az, hogy mint te is mondtad, Ofra újra énekelni akar...
- Hát az, hogy „akar”, az enyhén szólva túlzás...

– Persze, persze. De muszájból megtenné, mert nincs pénzetek. Ellenben nagy gondotok, hogy ehhez kéne egy menedzser!

– Igen, és a feleségem tulajdonképpen tőlem várná, hogy menedzseljem, ami logikus is annyiból, hogy én ismerem ezt a világot és nem ő, csak hogy nekem halvány fogalmam sincs az ilyesmiről!

– Úgy van. Én azonban merem állítani, nagyon is rendelkezem az ehhez szükséges képességekkel! Hogy is ne volna így, amikor a leánykáimat is menedzselnem kell bizonyos speciális értelemben! És ha ez az Ofra valóban az, akiről annyi sok szépet olvastam, akkor kétségkívül bámulatos tehetséggel rendelkezik. Tehát most azonnal elrepülök értetek, elhozlak ide benneteket a házikómba... és itt elvárom, hogy a feleséged azonnal énekeljen el legkevesebb húsz zeneszámot a repertoárjából! Ha erre képtelen, látni sem akarom többé, mert meggyőződésem lesz, hogy csak külsőre olyan, mint Ofra Házâ, de valójában nem azonos velem.

– Szerintem erre simán képes, de lesz hozzá zenekari kíséret is?

– Nem, de ez mit sem jelent, mert azt olvastam róla, hogy ő egyike volt azoknak a nagyon kevés számú énekesnőknek, akik zenekari kíséret nélkül is csodálatos produkciókra képesek, kizárólag saját hangjukat használva! És valóban, azóta meghallgattam a „Love song” című zeneszámát, és elképesztő! A „Shney shoshanim” címűt is elénekelte kizárólag egymaga, kíséret nélkül, s ez is nagyon szép, bár nekem jobban tetszik a zenekari változatban. Szóval jöjjön, énekeljen, s ha beválik, akkor vállalom, hogy én leszek a menedzsere! Ez esetben bőséges fizetést adok neki ahhoz, hogy ne kelljen nyomorognotok, de természetesen oda megy, ahová mondom, és azt énekel, amit mondom! Új számokat is megtanul, nemcsak a régieket éneкли. Ez kellemesebb is lesz neked Jondon, mintha férfimenedzsere lenne, mert nem leszel féltékeny.

– Szó sem lehet róla, hogy féltékeny legyek, matematikai képtelenségnek tartom, hogy Ofra megcsalna!

– Akkor is gondolhatnál rá, hogy ha Ofra hú marad is, de a menedzser megpróbálná elcsavarni a fejét. Szóval, lesz pénzetek. De ennek vannak feltételei: például az, hogy megkapod ugyan az időgépet, de Ofrának azt is megtiltom, hogy egyáltalán a kezébe fogja, nem hogy használja! Ugyanis, ha már energiát feccölök a menedzselésébe, nem akarom, hogy pár hét után eltűnjön nekem, mert kinyiffan a múltban, s akkor énekesnő nélkül maradok! Tehát az időgépet csak te használhatod Jondon, de te is csupán egyetlenegyszer.

– Akkor hogy lesz megmentve több ezer kortársa Ofrának?

– Úgy, hogy ezen egyetlen időutazásod alkalmával legalább egy valakit biztos megmentesz. No és a következő utat már ő teszi meg! A többit is! Vagy ha nem ő, de a további megmentettek! Tudod, nekem az is gond volna, ha nem Ofra halna meg, hanem te, mert akkor az énekesnő annyira szomorú lenne, hogy nem tudna oly kiváló teljesítményt nyújtani, mint amit remélem, hogy egyébként nyújtani fog! Ellenben vállalom, hogy legalább tízezer embernek, akit a múltból áthoztok, adok megfelelő szállást és tisztességes munkát.

– Jó, bár, izé... ez nehéz lesz, mert hivatalosan e korban még Ofra Házâ sem létezik, legjobb esetben is csak illegális bevándorlónak lehet tekinteni, aki ráadásul össze sincs házasítva velem a mi bargani szokásaink és törvényeink által... még polgári esküvőt sem tarthattam velem, mert nincs személyi igazolványa sem...

– De remélem ez nem zavarta őt a nászéjszakán? – kérdezte Konztrúdzsa szabadszájúan.

– Persze, hogy nem, őt csak a saját zsidó szokásai érdeklik, aszerint meg szabályos volt a házasság, ráadásul nem is akárcsi volt az egyik tanúja, hanem Lidzsi taki, akit ő úgy tekint, mint az itteni legerősebb ország, Csisziföld királynőjét vagy legalábbis elnökőjét! Amint beszélgettünk, kiderült, hogy szerinte ez épp olyan, mintha az ő idejében létező Egyesült Államok nevű ország elnöke lett volna az esküvői tanúja – és ebben szerintem is igaza van! Szóval e téren nincs probléma, de ő akkor sem létezik hivatalosan itt és most, és a többi leendő idóutas sem. Nekik lényegében új jogi kategóriát kéne kitalálni, hívjuk őket mondjuk „időmenekülteknek” vagy „idődisszidenseknek”?

– Majd meglátjuk. Ezt azonban bízd rám. Én találok nekik munkát úgy is. De védj az eszedbe: te csak *egyetlenegyszer* idóutazhatsz! A többit más kell tegye! Ha a megmentettjeitekből hagyja ott a fogát valamelyik, az nem nagy gond nekem és Ofrának, a te halálod azonban annál inkább!

– Jó-jó, ez mind nagyon szép és jó, *főnökasszony* – vigyorgott Jondon –, de hogy lesz megteremtve ebből Ofra új Izraelje?

– Mit tudom én azt még, nem is érdekel! Majd gyűjtögetek szorgalmasan egy úrhajóra vagy amit akartok! De valahol el kell kezdeni, nem?! Na, mehetek a helikopterrel?

– Hogyne, gyere csak, én meg szólok az én drágámnak, hogy készüljön, mert meghallgatása lesz egy menedzser előtt... – nevetett Jondon, azzal bontotta a vonalat.

Nos, a „meghallgatás” kiválóra sikeredett! Sőt, maga Ofra is nagyon boldognak látszott. Főleg, amikor a helikopter ereszkedni kezdett Konztrúdzsa „házikója” irányába... ami házikó valóban igazi palota volt, előtte óriási parkkal... és Konztrúdzsa elmondta, hogy természetesen abból lett ennyi pénze, hogy leánynevelőjének remek házasságot kötött egykori növendékei sok pénzzel támogatták őt, illetve egykori iskolájukat! Még több alkalommal nem is készpénzzel, hanem belevették őt valami előnyös vállalkozásba néhány százalék erejéig... ily módon bár Konztrúdzsa sehol sem volt főrésztvevő, de egy-két százalékig érdekelt volt néhány számítógépgyárban, pár olajkútban, de egyenesen húsz százalékig az űrrepülőgépgyártásban is, továbbá pár bankfióknál, s még rengeteg más helyen. És sok kicsi sokra megy...

– A zeneiparban még nem vagyok érdekelt – mesélte nevetve –, de most Ofra segítségével megpróbálom azt is meghódítani, úgy döntöttem!

Ofra ettől széles jókedvre derült, mert ha Konztrúdzsa már most ilyen gazdag, akkor nyilván jól ért a pénzhez, és neki is sikeres menedzsere lesz. Nem volt anyagiasszony, de azért fontosnak tartotta a pénzt a jelen körülmények közt, elvégre valóban kell élnen valamiből népe sok-sok tagja, akiket a jelen időpillanatba el kívánnak hozni...

Jondon véleménye szerint aztán igazán fergetegeset alakított Konztrúdzsa előtt, amikor énekelnie kellett, de annyira, hogy Jondon meg is jegyezte:

– Úgy látszik, újra gyönyörű lett a hangod, hála a gyógyulásodnak!

– Micsoda?! Azt hittem, a hangom mindig gyönyörű... már ha nem tartod ezt beképzeltségnek!

– Úgy értem, hogy természetesen valóban nagyon szép a hangod, de észrevettem, hogy a „Love Song” című számot például te elénekelted korábban 1988-ban a „Shaday” című albumon, aztán sokkal később az 1998-as Montreaux-i Jazz fesztiválon, no és ezen utóbbi produkciód bár nagyszerű, de véleményem szerint a közelébe sem jöhet az előbbinek, a tíz évvel korábbinak! Valahogy mintha kevesebb felharmonikust énekeltél volna ki!

– Igen, valahogy mintha nekem sem tűnt volna annyira jónak... tudod, akkor már férjnél voltam. És beteg. Lehet, hogy a hangszálaimnak már akkor is ártott az a betegség...

– Nem hinném – rázta a fejét Jondon. – Az csak az immunrendszernek árt. Inkább, hogy mert már tudtad hogy beteg vagy, ez visszahatott a lelkesedésre.

– Lehet – sóhajtott Ofra. – De muszáj nekünk erről beszélni? Én szeretném amennyire lehet, elfeledni a múltat, és a jövőnek élni!

– Persze, persze, csak annyit akartam mondani, hogy most már újra abszolút tökéletes a hangod, szerelmem! Neked is ez a véleményed, Konztrúdzsa?

– Természetesen. Embertől ilyen szépet még nem hallottam! Hát akkor mindjárt szervezek is egy zenekart, ami majd a kíséretet adja a te dalospacsirtádnak, és pár nap múlva kezdődik a komoly munka... mindenekelőtt elénekli az *összes* egykori zeneszámát, aztán majd újakat is... és hogy nagyobb buzgalommal énekeljen, te rögvést megkapod az időgépedet, Jondon, elmész időutazni először és utoljára... és Ofra tudni fogja, hogy muszáj énekelnie, és gyönyörűen, mert ő teremti meg azt a vagyont, amiből népe megmentett tagjai éldegélnek! Legalábbis eleinte. Az időgép ott vár téged a másik szobában, Jondon, egy vaskos övszerűség, de viz magával mindent, ami tőled húsz méteres sugárban található. Na gyere!

Ofra is menni akart, de Konztrúdzsa egy parancsoló mozdulattal intett felé.

– Állj! *Te* itt maradsz! Jobb ha nem is látod a masinát, és egyáltalán nem ragaszkodom hozzá, hogy megismerd a kezelését, sőt, ragaszkodom hozzá, hogy abszolút hülye maradj ezt illetően! A te dolgod az éneklés, nem az időutaztatás!

– Ígérem, hogy nem nyúlok hozzá!

– Remek, örülök hogy megígérted, de akkor se lássad! Mert nekem az sem hiányzik, hogy valami váratlan helyzetről úgy véld, hogy az mégis jogalap az ígéreted megszegésére! Mert akkor én énekesnő nélkül maradok, te meg élet nélkül, s egyik sem örvendetes dolog!

– Ne vitatkozz Konztrúdzsával szerelmem, mert úgyis hiába, rém makacs! – mondta Jondon is. S így Ofra visszaült a helyére.

* * *

Két hónappal később már meg is volt Ofra első koncertje. Óriáskoncert volt, és rendkívüli volt az érdeklődés iránta, mert Konztrúdzsa nem csinált titkot belőle, hogy Ofra afféle időutas, még ha nem is a saját akaratából került e korba... valaki idehozta, azaz nem is annyira „ide”, mint inkább „ekkorra”, de hogy ki, nem tudható! És egy egész reklámügynökséget felfogadott, hogy népszerűsítse a művésznőt, a régi korok anyagai alapján. A reklámügynökség felfogadása igazán könnyű volt, sőt olcsó, mert ennek tulajdonosa egyenesen Enkulé egyik egykori védence volt, tehát egy valahai, de mostanára már milliommossá vált prostituált, akinek maga Konztrúdzsa szerzett jó férjet.

Voltak, akik nem hitték el, hogy Ofra azonos lenne az egykor élt földi Ofrával, de ezek is kíváncsiak voltak a koncertre! És a koncert nagyon sikeres lett, mindenki meg volt elégedve, a legjobban azonban maga Ofra, mert miután a fellépése befejeződött, s hazarepült – s e „haza” már nem a régi panellakást jelentette, hanem egy jókora villát közvetlenül Konztrúdzsa palotája mellett, melyet maga Konztrúdzsa vásárolt nekik, hogy Ofra méltó körülmények közt lakjon – nos, ezután Jondon nagy titokzatoskodva kézenfogta, és elvezette egy távoli helyiségbe, ami tulajdonképpen villájuk óriási, fedett tornaterme volt, s ide belépve Ofra

hatvanhét embert pillantott meg – nagyjából felerészt férfiakat és nőket! Vadidegen volt a számára valamennyi.

– Ismerd meg őket, drágám! – szólt Jondon. – Ők első és utolsó időutazásom megmentettjei! Tegnap hoztam el őket a múltból, de csak most szólok róluk, mert nem akartam ezzel megzavarni a koncertre készüléset. Ti pedig – fordult a többiek felé – láthatjátok, hogy igazat szóltam, s íme itt van ő, az én feleségem, ő maga, a legendás Ofra Házâ!

– És, és... kik ők?! – rebegte izgatottan a felesége.

– Hát ugye, semmi kedvem nem volt hozzá, hogy csak úgy találomra időutazzam, aztán keresgéljek valakit, aki épp meghalni készül, vagy megkérdezzek vadidegen valakit, hogy „hé öregem, nincs-e kedved a jövőbe utazni”?! Rém kockázatosnak tűnt. Inkább addig bújtam az egykori híryanagot, míg rábukkantam egy cikkre, hogy egy kirándulóhajó elsüllyedt a Földközi-tengeren. Valami merénylők pokolgépet rejtettek el rajta, az felrobbant már a nyílt tengeren, az utasok még le tudták adni a vészjelzést, de mire kijött a mentőhajó, már elsüllyedt, és nem találtak egyetlen túlélőt sem. És már amiatt is híryanag lett ez, mert e hajón épp a „Nesimâ hhoſſit” (*Szabad Lélegzet*)⁸ nevű mozgalom aktivistái utaztak, méghozzá teljes létszámban! Ezzel tehát a mozgalom megsemmisült maga is.

– Ez meg miféle mozgalom, nem is hallottam még róla! – ámult Ofra.

– Teljes nevük tulajdonképpen ez: „Nesimâ hhoſſit – Tnuâ le-Jiszraël lelô isun” („Szabad Lélegzet – mozgalom a füstmentes Izraelért”)! – válaszolta Jondon. – Azaz, ez egy dohányzásellenes izraeli mozgalom. Melynek a hajó elsüllyedése miatt minden fontosabb tagja oda-veszett. Tudod, Rómába készültek egy nemzetközi kongresszusra. De nem értek oda... nekem hála viszont megmenekültek. Mert én béreltem egy óriáshelikoptert, azzal együtt időutaztam a múltba, megkerestem a hajójukat, épp jókor is értem oda... mi sem volt egyszerűbb, mint hogy kötélhágcsót eresszek le, és elhiheted, boldogan felmászott rajta mindenki! Nem is mondtam nekik, hogy ki vagyok és honnan jövök, de nem is kérdeztek semmit... amikor már mind fent voltak, illetve néhányan még javában a hágcsón csimpaszkodtak, bekapcsoltam az időgépet, és máris visszatértem ide, a mi korunkba! Itt tudták csak meg e derék fiúk és lányok, hogy mi az ábra, hogy egy másik bolygón vannak és más időpontban is. De egyelőre cseppet sem bánják, örülnek inkább, hogy megmenekültek...

– És nem zavarja őket, hogy nincs már Erec Izrael? – kérdezte Ofra.

– Persze hogy zavar – válaszolta a csapat legidősebb férfitagja –, de ez egyben nagy megtiszteltetés is nekünk, hogy mi lehetünk az új Izrael megteremtői! Pláne, hogy mint Jondon mondta nekünk, idővel okvetlenül egy egész bolygó lesz a mienk! És ráadásul így mi sem akadályoz bennünket abban, hogy, mert mi vagyunk az első zsidók e korban, természetesen téged kivéve Ofra, de tudjuk hogy te sem dohányzol, szóval emiatt ezt eleve dohányzásmentes országgá alakítjuk! Minden leendő űrrepülőterre például kitesszük majd a nagy táblákat, ezt már megbeszéltük egymás közt, melyeken ott lesz a felirat, hogy „Aszur le-asén”! (*dohányozni tilos*, szó szerint: „tilos füstölni”). Sőt, inkább az, hogy „Ha-isun aszur al kol kokhâv halekhet!” (*A füstölés tilos az egész bolygón*). Remélem, ebbe beleegyezel.

– Miért, ez az én beleegyezésemén múlik? – csodálkozott Ofra.

– Persze!

– De hiszen ti jóval többen vagytok!

---

⁸ Magyarul inkább úgy illene nevezni e mozgalmat, hogy „Lélegezz szabadon!”.

– Igen, és nyilvánvaló is, hogy a legtöbb kérdésben többségi szavazás kell döntsön, de a te helyzeted akkor is különleges, mert az a legkevesebb, hogy vétójogod van.

– Miért?

– De hiszen te vagy a prófétanő!

– Ó... – sápadt el Ofra, aki eddig igyekezett nem gondolni rá, hogy neki prófétálni is kéne. S most mondta is:

– Nem tudom ám, mit kell tennie egy prófétának!

– Elég, ha mindig őszintén kimondja a véleményét – javasolta neki Jondon.

– Nem is fogok sosem hazudni... de ennek mi köze van például a dohányzáshoz?

– Szeretted a dohányzást?

– Nem. Jellemgyengéségek tartom.

– Akkor pedig úgy kell véld – szólt megint Jondon –, hogy nem lehet véletlen, hogy te is ezen a véleményen vagy, és néped első megmentettjei is!

Az énekesnő pár percig csendben maradt, majd felemelte a fejét, és így szólt:

– Igen, azt hiszem én is, drágám, hogy ez az Úr jele és akarata! Minden bizonnal úgy kell legyen valóban, hogy az Örökkévaló is ellenszenves dolognak tartja a dohányzást. Emiatt is lehet, hogy mint már tudom, épp egy olyan bolygóra kerültem, ide, a Barganra, ahol majd-hogynem senki sem dohányzik. És hát valóban tisztátalan dolog a dohányzás, mert nem is csak a külsönket szennyezzük be vele, de egyenesen a bensőnket is! Igen! Teljes szívemmel támogatom, hogy az új, leendő Izraelben ez a fertelem teljes egészében tilos legyen!

– Belevesszük az Alkotmányba! – bólogatott elégedetten az egyik nő ezt hallva. – Különbén is, hogyan dohányozhat valaki szombaton, hiszen nem gyűjthetja meg a cigijét, mert szombaton tilos tüzet gyújtani!

– A dohányzás nemcsak hatóságilag, de vallásilag is tilos lesz! Hiszen maga a prófétanő döntött így! – bólogatott egy a serdülőkorból épp hogy kinőtt fiatalember.

Mindenkinek megvolt hát az öröme, és még az sem nagyon zavarta őket, hogy ezen „új jövevények” közül többen elszakadtak egykori férjüktől-feleségüktől. De úgy fogták fel, hogy ez bizony az Úr akarata, és mindenesetre sokkal kellemesebb dolog valamely családtagunk nélkül élni, mint szintúgy e családtag nélkül a tengerbe fulladni! És mekkora dicsőség, hogy ők teremthetik meg az új Izraelt! Bizonyos értelemben sokkal lelkesebbek voltak, mint maga Ofra Házâ. Őket mintha kevésbé nyomasztotta volna a felelősség súlya, mint Ofrát.

Maga Konztrúdzsa is boldog volt, hogy Jondon megúsza az időutazás nem csekély veszélyeit, és nem győzte dicsérni, amiért a fiú ilyen ügyesen választotta ki, kiket mentsen meg! És mondta, hogy most aztán e megmentettek válasszák ki maguk közül, ki az a személy, aki Jondon helyett időutazni fog... s erre rögtön akadt is jelentkező, egy Gavriel nevű fiatalember, aki mondta, hogy ő boldogan időutazna! Meg is kapta az időgépet...

A többiek pedig munkát kaptak. Nagyon kényelmes munkát: Konztrúdzsa egyszerűen belőlük szervezte meg a biztonsági szolgálatot, tehát ezentúl ők vigyáztak Ofrára annak koncertjein, ők őrizték a villát, ahol lakott a művésznő, és ez nagyon jó volt így, mert az ő hűségükben és lelkiismeretességükben Konztrúdzsa nem kételkedett, és valakiket úgymint alkalmaznia

kellett volna, akik szintén pénzbe kerülnek! És mondta, hogy még sok-sok egykori zsidónak képes munkát adni efféleképp, mert kell őrség az ő palotájába is, de egykori tanítványai cégeinél is sok embert el lehet helyezni, és nem is okvetlenül csak a biztonsági szolgálatba, de szerinte ezen „időmegmentettek” képesek megtanulni szinte bármit, lehetnek tehát liftkezelők, takarítók, kazánfűtők, de némi továbbképzés után akár számítógépkezelők vagy kiadványszerkesztők is, ha megtanulják az itteni komputerek kezelését! De az egészen hülyék se kell elkeseredjenek, mert legrosszabb esetben beállnak valami nagy gyárba afféle utcaseprőnek az épületek közé... van is olyan egykori tanítványa, aki egy villanymotorokat gyártó cég tulajdonosának felesége, oda nem is kevés ilyen takarító kell, mert roppant nagy területről van szó!

– De hiszen e feladatokra van most is ember, nemde? – kérdezte Jondon.

– Persze hogy van. De miért is ne ezeket alkalmazzák, ha ők elvállalják húsz százalékkal kevesebbért is a munkát?! Vagy ha akár ugyanannyiért is, de én garantálom, hogy szorgalmasabbak lesznek?! Márpedig biztos azok lesznek, mert egy nagy célért güriznek...

Na de egyelőre nem is voltak annyian, hogy gond lett volna a munkával ellátásuk, még Ofra koncertjeinek védelmezésére is majdhogynem kevesen voltak... nem is vitás, nagy izgalommal várták, kik lesznek újabb társaik! Nos, Gavriel alig egy óra alatt megtanulta az időgép kezelését, és nem habozott visszautazni, igaz, ő nem helikopterrel ment. Ugyanis nem tudott helikoptert vezetni. De azért sikerrel járt, bár ő két teljes napig volt távol, s már aggódtak miatta. Konztrúdzsa már vett is újabb időgépet, hogy valaki más próbálkozzon újabb megmentésekkel... de Gavriel végül visszatért, és ő egyenesen háromszáznyolcvannyolc emberrel érkezett! Ezen nem győztek álmélnodni a már e korban levők. Persze, örültek is nagyon. Hiszen ez már egy kisebb falu lakossága majdnem! Ez olyannyira így volt, hogy a jövevények közt akadtak kisgyerekek is. Mert némelyek a családjukkal együtt érkeztek.

– Hát te meg hogy csináltad ezt, Gavriel?! – kérdezte őt álmélnodva Ofra.

A fiatalember válasza némileg lecsökkentette Ofra örömét. Kiderült, hogy ő bizony cseppet sem hátsó szándékoktól mentesen jelentkezett olyan buzgón, hogy majd ő időutazik ezentúl Jondon helyett! Ő ugyanis a Shinui nevű izraeli párt egyik elszánt aktivistája volt. (Héberül a „shinui” szó reformot vagy változást jelent). E pártól pedig tudni kell – és Ofra tudta is! – hogy ez egy ateista és liberális izraeli párt volt Ofra idejében, akik azt hirdették, hogy szekuláris társadalmat kell létrehozni, és hogy az egyre szaporodó vallásos radikalizmus ellen ők a megoldás. Jelszavuk: „Szabadulj meg az ortodoxoktól”!

Hát a fiatalember, amikor látta, hogy itt a jövőben egy új Izrael van születőben, nem szólt egy szót sem, de úgy gondolta, tesz róla, hogy itt végre egy általa óhajtott ideológiájú Izrael jöjjön létre! Cseppet sem hitt abban, hogy Ofrát maga a Mindenható mentette meg, és most amikor visszatért a múltba, csupa olyan személyt keresett fel, akiről jól tudta, hogy kifejezetten vallásellenesek, vagy legalábbis vallásilag közömbösek, és nem is élnek túl jól ott, abban a korban. Némelyikük maga is kimondottan a Shinui párt tagja volt.

Hát ez az információ bizony letörte a mosolyt Ofra arcáról! Azzal már megbékélt, hogy Jondon ateista, mert ezt ha úgy vesszük ellensúlyozza az, hogy a fiú szereti őt. És Jondon különben is szemmel láthatóan igyekezett mindenben alkalmazkodni hozzá, nem emlegette az ő hitetlenségét, igyekezett kímélni a vallásos érzelmeit... na de most a leendő új Izrael polgárai közt óriási többségbe kerültek a hitetlenek! És bizony akadtak is olyanok, akik rögvest bejelentették, hogy ők bár tisztelik és szeretik Ofrát, de a legkevésbé sem hiszik, hogy holmi próféta lenne. Ofra énekeljen nekik, az rendben van, de ne prófétáljon! Ők világi államot akarnak, nem vallásos államot!

Mindez annyira elkeserítette Ofrát, hogy aznap este szó szerint zokogott az ágyán. Nem mintha annyira próféta akart volna lenni – azt éppen hogy nem! –, de hát ő nem vallástalan Izraelt akart megteremteni! Ő olyan Izraelt akart megalkotni, mely kedves az Örökkévalónak!

Jondon természetesen mindenféle módon szerette volna jobb kedvre deríteni forrón szeretett feleségét, s végül nem látott más megoldást, mint hogy Konztrúdzsa módszerét alkalmazza – azaz ha már nem lehet lebeszélni a nőt a vallásról, akkor felhasználja vallásosságát a jó ügy, jelen esetben a nyugodt lelkiállapot elérése érdekében.

– Szóval te, drágám, olyan Izraelt szeretnél, mely kedves az Úrnak? – kérdezte.

– Természetesen!

– És ugye abban is hiszel, hogy Ő adott Téged nekem?

– Ki más?!

– Akkor te biztos kedves vagy az Úr színe előtt.

– Ezt kell higgyem, mert másképp nem támasztott volna fel! Holott nem vagyok rá méltó.

– Miért nem?

– Mert bevallom neked, mielőtt kómába estem, utolsó pillanataimban bizony megrendült a hitem Benne! Mert tudod, én minden halált kész lettem volna elfogadni töretlen hittel... akár ha kínhalál sújt, azt is... sőt, büszkén vállaltam volna, mert elviselésével tanúságot teszek hitemről... de épp az AIDS! Hiszen ez nem csupán halál, de iszonyú szégyen is! S úgy láttam csakis két eset van: vagy nincs Isten, vagy van ugyan, de olyan, aki nemcsak az életemet veszi el – ami még hagyján volna –, de a *becsületemet is!* És bár elfogadtam hogy az életem Istené, de a becsületem, az csak az enyém! S mert nem akartam arra gondolni, hogy Isten gonosz, mert még a becsületemet is elveszi, emiatt kellenül bár, de arra gondoltam, mi van ha nem is létezik?! Mert egy nem létező isten még mindig sokkal kellemesebb, mint egy gonosz Isten... de most már szégyellem akkori gondolataimat. Mert most már látom, hogy Isten végtelenül bölcs. Mert Ő előre tudta, hogy semmi baja nem lesz a becsületemnek az AIDS miatt, hiszen épp te bizonygattad nekem nemegyszer azt, drágám, hogy senki de senki nem tételezte fel egy percig sem rólam akkoriban, hogy saját hibámból kaptam volna el ezt a kórt! És valóban, ami történelmi feljegyzést csak áttanulmányoztam, mind ezt igazolja. A becsületem tehát megmaradt, a jóhírem nem károsodott. Másrészt fontos volt hogy meghaljak, s hozzá ilyen tragikusan, mert ez kellett hozzá, hogy Te belém szeress! És így lettem elhozva ebbe a világba, ahol meg kell teremtem az új Izraelt! De hogy is teremthetnék meg ezek után egy vallástalan Izraelt, épp én, akit méltatlan volta ellenére is ily kitüntető figyelemben részesít az Úr, akit annyira el is halmoz ajándékaival, hogy fel is támaszt?!

– Drágám, akkor tehát téged szeret az Úr, azt mondod. De biztos engem is szeret, ha nekem adott téged ajándékba, nemde?

– Minden bizonnyal!

– Nem gondolkodtál-e el még azon, milyen furcsa, hogy ennyire szeret engem, holott cseppet sem hiszek Benne?!

– De, és bevallom, nem győzők ezen csodálkozni!

– Bizonyára úgy lehet, hogy bár hitetlen vagyok, de kell legyen azért egy egész sereg remek tulajdonságom, mely Isten előtt ellensúlyozza a hitetlenségemet, nemde?

– Hát, nehezen tudok vitatkozni ezen állításoddal, mert nem találok ellenérveket...

– Akkor hadd folytassam. Miért gondolod azt te, meg más hívők is, akár más vallásokban hívő emberek is, hogy épp a *hit* az, amit Isten mindennél fontosabbra becsül?! Ugyan mi oly értékes épp a hitben annyira, hogy az legyen a legfontosabb érték?! Hiszen a hit nem más, mint meggyőződés bizonyíthatlan, sőt sok esetben eleve bizonyíthatatlan dolgok léte, események megtörténte felől! Miért is ne lenne úgy, hogy Isten inkább azt becsüli, aki szorgosan kutatja az ő teremtése, a Világ, a Természet titkait, aki fáradhatatlan a megismerés iránti buzgalomban, aki tehát tudós, vagy legalábbis a viselkedése és szorgalma a tudósokéhoz hasonlatos?! Gondolj csak bele, kérlek: a hithez nem kell semmi szorgalom. A tudományos kutatáshoz annál inkább! Nyilván te magad is, kedvesem, többre becsüled a szorgalmas embereket, mint a lustákat. Miért gondolod, hogy maga Isten épp ellenkezőleg van ezzel, s a lustákat becsüli?! Pláne, mert hiszen ha isten megteremtette a világot, akkor ő Alkotó, azaz hogy úgy mondjam tudós, mert nyilván ő is megtervezte a Világot, annak a törvényeit... de még tovább megyek. Fontosabbnak tarthatja a hitnél Isten még a kedvességet is, a szeretetre való képességet, a szánalmat, az empátiát, az önzetlenséget, az őszinteséget... becsületességet... ezek mind-mind olyan tulajdonságok, melyek valóban rokonszenvesé tehetnek valakit. Önmagában a hit, az nem. Sőt, tudod jól te is, a saját korod történelméből: temérdek moszlimban igen komoly hit lobogott, például azokban, akik öngyilkos merényleteket hajtottak végre, de a te néped cseppet sem kedvelte ezeket, gondolom te magad sem! Ellenben bizonyára akadtak olyan arabok, akikkel ragyogó kapcsolatba került egyik-másik zsidó, de nem ám az arab illető *hite* miatt, hanem mert az például becsületes illetőnek találtatott! Ha Isten csak a hitet nézi az emberben, akkor az az isten igencsak hiú és féltékeny valaki, aki nem különösebben méltó emiatt az imádatunkra. Én sokkal hihetőbbnek tartom hogy ha létezik, igenis nem a hit a fontos neki, hanem úgy általában a pozitív emberi értékek, melyek azonban ugyanúgy megtalálhatóak ateistákban is, mint hívőkben. Nem is beszélve arról, hogy nekem aztán elhiheted: a hit nem olyasmi, amit az ember eldönt, aztán azontúl hisz! Tehet úgy bárki, mintha hinne, de az csak külsőség. A hit szerintem nem függ az ember elhatározásától, emiatt jogtalan is volna, hogy Isten eszerint ítélje meg az embereket, olyasmi miatt tehát, amiről az illető nem tehet! Tehát: te roppant érték vagy Ofra, s Isten nekem adott téged. Eszerint hogy nyersen szóljak, ő magasan tojik az ateizmusomra. Ha én lehetek hitetlen, lehet az a leendő Izrael bármely majdani polgára is. Különben is: te talán feltételezed, hogy Isten becsapható, hogy történhet valami az engedélye nélkül?! Simán megakadályozhatta volna, hogy ideözönöljön ez a sok hitetlen zsidó! Nem tette meg. Tehát ez őt az Istent nem érdekli!

– De nem hagyhatom akkor sem, hogy olyan állam szülessen, melyből kitiltják Istent!

– Miről beszélsz, kedvesem?! Ki akarja kitiltani?! Ha jól értettem a Shinui céljait, ők mind-össze szekuláris államot akarnak létrehozni, amin belül a vallás mindenkinek a magánügye. Emiatt természetesen bevezetik a polgári esküvőt, meg minden más szükséges reformot. De szó sem lesz arról, hogy a vallás *tilos* lenne! És épp emiatt biztos vagyok benne, ez előnyösebb lesz a vallásnak is, mert így nem kell képmutatóvá válni valakinek ahhoz, hogy mondjuk magas hivatalt tölthessen be, azaz senki sem hazudja majd magát vallásosnak kényszerből, s így rögvést látni lehet majd, ki a vallásos és ki nem az, mármint ki az *igazán* vallásos! Én azt hiszem, ez épp emiatt áll Istennek a szándékában, mert gyűlöli a hazugságot! Ő *őszinte* Izraelt akar!

Ofra mégis nagyon aggódott, hogy mi lesz ebből, de valóban úgy lett, ahogy Jondon mondta is: a múltból idekerült rengeteg új jövevény cseppet sem szándékozott a vallást mindenestől betiltani! Akadt ugyan pár ember közöttük, aki nyíltan bevallotta, hogy ezt szeretné, de ezek elenyésző kisebbségben voltak. A többség már amiatt sem akarta ezt, mert nem óhajtott összeveszni azokkal, akik előttük érkeztek, tehát a dohányzásellenesekkel. Azok közt ugyanis akadtak komolyan vallásos illetők is. Ellenben köztük vallástalanok közt akadtak dohányo-

sok... és a vallásos antinikotinisták azonnal olyasmiket kezdtek mondogatni, hogy ne csak Istent tiltsák be, de a dohányzást is, még hozzá az otthon négy fala közt is!

Végül mint várható volt, úgy egyeztek meg, hogy vallásosnak lenni szabad, de csak otthon, illetve a direkt e célra épülő létesítményekben, nevezzék azt akár templomnak, akár zsinagógának. A vallás természetesen mindenkinek a magánügye. Dohányozni is szabad, de csak otthon. Máshol nem, még a nyílt utcán sem. S mert a vallás magánügy, emiatt nem kényszeríthető rá senkire, még kis korban sem, tehát az újszülötteket nem szabad körülmélni, mert mi van ha később ő úgy dönt, hogy nem akar hívő lenni, és nem szeretne körülmélni lenni, nos, akkor ezt hogy is csinálhatná vissza?! Ha akarja, majd úgy dönt, amikor már tudja hogy mi ez, hogy ő maga körülmélni kezd! De ezt ne döntsék el a szülei helyette! S hogy ne lehessen őt erre a szülőknek kényszeríteni, a körülmélni kezdést csak nagykorúakon szabad elvégezni.

Ofra mindezt nagyon fejcsóválva hallgatta, s végül közölte, hogy márpedig ha azt akarják, hogy ő ebben részt vegyen a továbbiakban, akkor egyvalamihez ragaszkodik: hogy a szombat igenis meg legyen tartva! Na, de itt is baj volt, bár tulajdonképpen ez utóbbiba szinte mindenki beleegyezett első szóra. Mert jó ám az, ha nem kell állandóan dolgozni, kellemes a heti pihenőnap, legyen hát olyan is... igaz, azonnal akadtak, akik azt mondták, hogy jó, legyen pihenőnap, de miért épp a szombat?! Választhassa ki mindenki maga, a hétnek épp melyik napján óhajt pihenni! De Ofra megkötötte magát, hogy márpedig a szombatról ő semmiképp sem mond le! Valami mégis kell hogy jelezze hogy ő zsidó, és hogy folytatódik őseinek kulturális hagyománya!

Sokan beleegyeztek hogy jó, hát legyen a szombat, rendben van – ám ekkor kiderült, hogy itt is baj van, mert ugye ezen a napon, melyen ez a vita folyt, épp szombat is volt Ofra saját időszámítása szerint, ám azok szerint, akiket Jondon mentett meg, a dohányzásellenesek szerint, mármint „biológiai időszámításuk” szerint, még csak szerda. Ellenben az ateisták, pontosabban a Shinui tagjai szerint már (vagy még) hétfő! És Jondon maga is elismerte Ofrának, hogy ezek bizony éppoly jogosan tartják érvényesnek a maguk időérzékét, mint Ofra a saját magáét!

Végül aztán az a javaslat nyert, amit maga az ateista Gavriel terjesztett elő.

– Indítványozom – szökött –, hogy ha nem is tekintjük mi hitetlenek prófétaófrát, de adjuk meg neki a tiszteletet, ami őt jogosan megilleti mint kiváló énekesnőt, valamint olyasvalakit, aki elsőként érkezett e világba, s aki nélkül mi sem lennénk most itt! Tehát legyen úgy, hogy miként a kibucokban is szokott lenni, két szabadnap van minden héten. Ezek közül az egyik essék mindig ugyanarra a napra, s e napot nevezzük úgy, hogy szombat. Ez a szombat pedig az a szombat legyen, amit a szeretett és tiszteletre méltó Ofra Házâ tart szombatnak, ezzel tehát alkalmazkodunk hozzá, tiszteljük őt és meggyőződését! A másik szabadnap pedig legyen mindenki számára az, amit ő maga kiválaszt, s ha ő úgy gondolja, az az igazi szombat, hát éljen vele tetszése szerint!

S végül ez a javaslat el is fogadtatott mindenki megalégedésére.

A dolognak persze még nem volt vége ezzel. Mert egyik alkalommal egy Jesájá nevű fiatalember minden bevezető nélkül azzal a kérdéssel támadta le Ofrát – még hozzá több más férfi és nő jelenlétében –, hogy nem jönne-e őhöz feleségül!

Ofra levegőért kapkodott ekkora modortalanság hallatán. Végül udvariasan visszakérdezett, hogy de hát nem tudja-e a kérdező, hogy neki van már férje, még hozzá Jondon?!

- De tudom, de az, hogy úgy mondjam, „nem az igazi”. Végül is gój és ateista is.
- Akkor is a férjem.
- De nem szabályosan.
- Teljesen szabályosan a férjem.
- Hogy is lenne az a házasság szabályos, amikor Jondon nem tért be a mi vallásunkba!
- Ez nem számít, mert egykori hazánk, Izrael állama is elismeri a betelepülő házaspárok házasságát, ha csak az egyikük zsidó is, és korábban egy másik országban kötöttek polgári esküvőt!
- Véleményem szerint akkor sem vagytok házasságban, mert ez rátok nem vonatkozik, ugyanis nem kötöttetek házasságot egy másik ország valamiféle „polgári” szokásai szerint!
- De igen, azáltal ugyanis, hogy maga a csiszí taki volt a tanúnk, egész Csiszilla elismerte, hogy szerintük házasságban vagyunk!
- Ne haragudj, de ez butaság, a csiszíknak ez mit sem jelent, mert nagy gondot fordítottam a csiszí szokásainak tanulmányozására, szerintem többet is mint te Ofra, és állítom neked, talán azt sem tudják mi az a házasság, mert náluk nincs olyan! Tehát nem vagy házasságban Jondonnal *semmiféle* polgári szokás szerint, és a mi hitünk szerint sem. Nem, mert hiába mondta el Jondon a megfelelő szavakat, az szerintem érvénytelen ebben az esetben, mert nem tekintheti úgy, hogy Mózes hite vagy vallása szerint neki szenteltettél, mert talán még Mózesben sem hisz, nemhogy a vallásunkban! Sőt, ő, mert ateista, szerintem semmit nem tart szentnek, tehát neki szenteltettnek sem! Én azonban azt hiszem, hogy amint a nevem is azt jelenti, „Isten segítségével”, úgy valóban, Isten segítségével igenis a feleségem leszel, Ofra! Régóta nagy tisztelőd voltam már abban a másik világban is, Izraelben, amikor éltél... akarom mondani, amikor *ott* éltél!
- Ebből elég legyen! Szerintem nagyon is vannak olyan dolgok, amiket Jondon szentnek tart, ateizmus ide vagy oda! Például a velem való kapcsolatát, irántam érzett szeretetét! Sőt, igazából annyira szeret engem, hogy az majdnem nem is tetszik nekem, őszintén zavarba hoz néha a szeretete, mert az szerintem már-már a vallásos rajongás hőfokával azonos, szinte bálványoz engem... ebből tehát elég legyen! Hallatlan pofátlanság ilyesmit egyáltalán szóba hoznod, hogy én csak úgy otthagynom a férjemet!
- De hiszen váltni szabad. E kor szokásai szerint is, és a mi szokásaink szerint is. Sőt, mint mondtam, ez esetben még szerintem váltnod sem kell, mert minden józan számítás szerint a házasságod érvénytelen!
- A házasságom minden józan számítás szerint érvényes, és nagyon furcsán vélekedel, ha neked nem ez a meggyőződésed, Jesájá! Egyben ellentétbe kerülsz tervezett új hazánk leendő törvényeivel is, mert hallhattad, hogy megegyezett mindenki abban, hogy lesz polgári házasság, és nyugodtan úgy tekintheted, hogy még ha vallásilag nem lennének is a felesége Jondonnak, de amúgy, polgárilag nagyon is!
- Az lehet, de én egy vallásos zsidó vagyok, sőt úgy látom vallásosabb mint te, Ofra, s emiatt a magam lelkiismerete szerint nem is tartom házasságnak azt a leendő „polgári” házasságot! Különbösen is, ha az csak „leendő” polgári házasság, akkor *most* még nincs neked olyan, tehát *most* még nem vagy aszerint sem Jondon felesége!
- Akkor te tehát úgy tekinted, hogy én csak úgy együtt élek Jondonnal?!

– Igen, de mindezért nem ítélek el most még, mert úgy veszem, eddig csupán meg voltál tévesztve, s megzavarta eszedet és tisztességedet a sok új élmény. Mindenesetre a saját érdekedben is messze jobb lenne, ha inkább hozzám jönnél feleségnek, mert milyen élet is lehet az, egy ateista mellett!

– Kiváló és boldog élet!

– Ezt csak bemeséled magadnak. De még ha igaz volna is, számolnod kell azzal a következőkkel, hogy ezt hosszú időn át folytatva a vallásos hited megrendül! Úgy látom már eddig is óriási engedményeket tettél annak érdekében, hogy elérd azt, amit te talán a „családi boldogság” névvel illetsz! Kicentizted, sőt, szinte mikrométerrel kimérted, mi az a minimum, amit engedned kell őseid hitéből ahhoz, hogy még épp lehetségesnek tartsd a házasságot Jondonnal, s vele többé-kevésbé konfliktusmentesen élhess, ennyit engedted, többet szikrányit sem! Csakhogy ez akkor is elvtelenség és félmegoldás. Ezzel elszakítod magadat a gyökereid-től. Nem lehet egyszerre két urat szolgálni, Ofra, sem egyszerre két világhoz tartozni!

– De hát miről beszélsz te, gondolkozz már: engem maga az Úr adott Jondonnak, márpedig az Úr nyilván jobban tudja mint te, hogy mit, hogyan és miért tesz! Ha ő úgy döntött, hogy Jondoné kell legyek, akkor az övé vagyok, és visszariadok annak még a gondolatától is, hogy elhagyjam őt! Még akkor sem tenném meg, ha éreznék erre bármekkora vágyat is, holott szikrányi kis vágyam sincs erre. És ha netán mégis megtenném, teljesen jogos lenne, ha ekkor Jondon dühében és csalódottságában agyonverne engem, amely büntetést kétségkívül úgy kapnék, mint amelyet az Örökkévaló jogosan mért ki rám!

– Nono – hallatszott az ajtóból Jondon hangja –, ez azért nem így van! Semmiképp sem lenne jogos, ha emiatt megvernélek, pláne nem, ha agyonvernélek! – azzal a fiatalember körül nézett a jelenlevőkön. – Öntsünk tiszta vizet a pohárba: Ofra a feleségem, és ennek megfelelő tiszteletet követelek neki! Ennek semmi köze ahhoz, ateista vagyok-e vagy hívő, még ahhoz sem, hogy ember vagyok-e, vagy ásóbéka. Ennek ahhoz van köze, hogy ő maga Ofra Házâ, akit a világ legcsodálatosabb nőjének tartok! És nagyon nem tetszik az, hogy itt egyesek úgy hallom, kínozzák őt.

– Kínozzák?! Hol van itt kínzás?! – ámult az egyik nő.

– Szavakkal folyik a kínzás. Megpróbálják némelyek – most épp Jesájá –, hogy konfliktus támadjon Ofra tudatában az irántam érzett szeretete, és vélt vallási kötelességei, hitbéli identitása közt! Előre szólok, ha ez tovább folytatódik, annak legkevesebb az lesz a következménye, hogy én is elkezdek beszélni Ofrának arról, mit gondolok, s a végén ebből még valóban kiszülhet az, hogy kaptok egy teljesen vallástalan, sőt talán *vallásellenes* Ofrát! Mert én eddig igazán nem sokat beszéltem neki az én hitetlenségemről, kizárólag amiatt, mert én őt elsősorban nem meggyőzni hanem szeretni akarom, s nem kívánok neki lelkiismereti gyötrődéseket okozni. De ha itt egyes zápult agyú vallási fundamentalisták – rövid csiszí szóval élve *fundik* – elkezdik rángatni Ofra tudatát a bigott maradiság felé, kénytelen leszek én is harcba szállni érte, és az életembe le merem fogadni, hogy bár hosszú idő múlva talán, de a végén Ofra engem választ majd és nem a vallást! Mert a szeretet óriási hatalom, a szerelem pláne, abban pedig igazán bővelkedik a mi kettőnk kapcsolata, és nem tartom lehetetlennek, hogy ha minden kötél szakad, Ofra akár a teljes zsidó múltját is képes valóban megtagadni, csak hogy megtarthasson másvalamit.

– Téged?! Olyan sokra tartod magadat?! – vetette oda fölényesen Jesájá.

– Éppenséggel vagyok is valaki, mert téged is én mentettelek meg a vízbefulladásától, de nem erről van szó. Hanem a tiszta, szeretetteljes párkapcsolatról van szó. Ofra hajlamos erre. Nagyon is. Végül is az Askenázival kötött házasságáért gyakorlatilag a teljes művészi karrierjét

feladta korábban, azaz neki *nagyon* fontos a családi boldogság. Ezt nem sok sztár tette volna meg, de ő mégis megtette. Ez figyelmeztető jel mindenki számára! Azt jól látod, hogy ki-centizte, mennyire lehet hagyományörző, hogy még éppen ne legyen lehetetlen a személyes boldogsága sem. Na, de ez a szememben csak azt bizonyítja, hogy minden esetleges ellenkező nézettel szemben, ő egy tökéletesen normális nő, mert mindenki más is így tesz mindenütt a világban, amennyiben erre módja nyílik, elenyésző számú kivételtől eltekintve! Ha a ti köreitokban Jesájá, lehetetlennek tartják a kettős lojalitást, a lojalitást a szerelemhez és *ugyanakkor* a lojalitást a valláshoz is, akkor előre prognosztizálom, hogy el fogjátok veszteni Ofrát, ami azzal is jár, hogy segíteni sem fog az új Izrael megteremtésében, sőt oda sem fog költözni!

– Ez nem a te tiltásodon múlik!

– Pedig múlhatna azon is, de tényleg nem azon múlik. Ez Ofrán múlik. Én semmit nem tiltok meg neki. Én szeretem őt. Kifejezetten primitív, barbár, bunkó dolognak tartom azt a nézetet, hogy a nő a férfi tulajdona lenne, s ekképp a férfi bármit is megtilthatna a nőnek. Ez a szememben képtelen agyrém! Én nem vagyok olyan, mint cseppet sem dicső, de általatok nagyra értékelt ösötök, Ábrahám, aki Egyiptomba menet a húgának hazudta a feleségét, Sárát, s hagyta hogy elvigyék a fáraó háremébe, csak azért, hogy őt ne öljék meg, illetve hogy gazdag ajándékokat kapjon attól az uralkodótól! Az én felfogásom szerint Ábrahám egyszerűen egy strici emiatt, aki rabszolgaként bánt a nejével, és lényegében prostitúcióra kényszerítette. Én ilyesmire képtelen vagyok. Ofra oda megy, ahová akar, és akkor hagy el engem, amikor csak akar, és semmitől nem kell félnie! Illetve attól legfeljebb, hogy emiatt szomorú leszek. De nem ölném meg, nem verném meg, mert mi jogon is tennék ilyesmit, hiszen nem a *tulajdonom*! Ha ő úgy dönt, hogy te kellesz neki vagy más, hozzád mehet, vagy máshoz, akihez csak akar. Ezt itt mindenki előtt jelentem ki, tanúm rá minden fül, mely e szavaimat hallja! Én még akkor sem emelnék kezem rá, ha letagadhatatlanul házasságtörésen érném. Nem érezném úgy, hogy jogom volna emiatt verekedni. A saját testével ugyanis mindenki azt tesz, amit akar. Továbbá, még egyszer kijelentem, én *szeretem* őt, akit pedig szeretünk, nem verjük meg, de pláne nem verjük agyon!

– Nagyon szépen köszönöm neked, drágám, hogy így megbízik bennem s hogy ennyire szeretsz – nézett Jondonra hálásan Ofra – és eszem ágában sincs elhagynom téged! Csak azt csodálom, hogy e pofátlan bunkó ellen miért nem léptél fel hevesebben!

– Szerelmem, amilyen csodálatos nő vagy, még ezer és millió helyről kaphatsz hasonló ajánlatot, és nem verhetek agyon mindenkit!

– Értem. Jegyezze tehát meg mindenki: én Jondoné vagyok, mert neki rendeltettem az Örökkévaló akaratából, s az érzelmeim is azt mondják, hogy Jondon mellett a helyem!

– Jó, de akkor számíthatsz rá Ofra, hogy a tekintélyed előttünk lecsökken, mert én például nem hiszem el, hogy Isten rendelt téged Jondon mellé, ekképp azt kell higgyem, csak ágyaságban élsz egy hitetlennel!

– Azt mondtad, te hívő zsidó vagy!

– Igen, de attól még nem hiszem, hogy a feltámasztásodat Isten művelte. Mert kezdjük azzal, nem is lettél feltámasztva. Csak meggyógyítva. És van olyan is, hogy időgép. Ha nem volna e korban időgép, hinném azt, hogy ez Isten műve. Így nem. Mindezt megcselekedhette valami ügyes, bátor orvos is. Elment a mi korunkba, elhozott onnan téged, meggyógyított, s mert Jondon barátja, valamiképp odapakolt neki téged, mert előttem ismeretlen okokból titokban kedveskedni akart Jondonnak valami nagy ajándékkal. Ehhez tehát nem kell Isten. És szerintem Jondon is ehhez nagyon hasonlóan gondolkodik.

– Ezt én is tudom, de amit mondtam, megmondtam: én az övé vagyok, s az is maradok! És erről nem akarok több vitát hallani! – jelentette ki Ofra, azzal Jondonba karolt, és távozott onnét.

Azaz, csak távozni *akart*. Mert még az ajtóig sem értek, megszólalt mögöttük egy nő.

– Csak tudnám, Ofra, hogy miképp szerethetél bele ennyire Jondonba, amikor még igazán nem is vagy vele hosszú ideje! S ha bele is szerettél, mitől vagy benne olyan biztos, hogy az érzelmeid nem vezetnek most is félre, mint amikor bemesélted magadnak, hogy Doron Askenáziba vagy szerelmes?

Ofra megfordult.

– Ez a kérdés legalább valamicskét értelmesebb, mint arról vitázni, a neje vagyok-e Jondonnak! Válaszolok is neked, Hágár! Kezdjük azzal, hogy épp te nem kritizálhatod jogosan a kapcsolatodat, mert már a neved is azt jelenti, hogy „menekült”, illetve „idegen”, azaz valamelyik ősd jó eséllyel nem volt született zsidó! Aztán, nyilván előtted sem ismeretlen az a fogalom, hogy „*tikkun olam*”, ugye?! Én hiszek abban, hogy leendő új hazánk megalapítása jelentős előrelépés a világ megjobbítása felé vezető úton, ami pedig a Kabbalának is fontos mondanivalója! De azt is hiszem, hogy ebben Jondon óriási segítségünkre lehet, amint már meg is adta e segítséget, mert ha ő nincs, én sem kerülök át ebbe a világba, de ti sem! Ez még akkor is igaz, ha valóban nem Isten adott volna engem Jondonnak, mert tagadhatatlan, az ő irántam érzett szerelme volt ennek az egésznek a kiindulópontja! Kifejezetten undorító, ocsmány és hálátlan aljasságnak tartom ezek után arról elmélkedni, én Jondoné vagyok-e vagy sem! Különbön sincs ehhez senkinek semmi köze! Tehát, mindezek miatt is már úgy érezném hogy Jondon és én egyek vagyunk, mindörökre és elválaszthatatlanul, de emellett még valóban szerelmes is vagyok belé. Mert hamar rájöttem, hogy megkaptam a Sorstól azt, amire mindig vágytam! Jondon ugyanis úgy szeretett belém, hogy reménye sem volt rá, hogy velem együtt megszerzi a gazdagságomat is. Mert először halott voltam a szemében évezredek óta, és egy halottnak nincs vagyona; aztán meg éltem már ugyan, de még mindig vagyon nélkül! Igazából most sem vagyok gazdag valaki, mert ami pénzt keresek, afelett szinte kizárólag Konztrúdzsa rendelkezik! Jondon mégis szeret. Engem szeret, nem a pénzemet. Nem úgy, mint Askenázi...

– Ezt mind értem, de nem sért-e téged a gondolat, hogy Jondon mást sem láthat benned, mint egy női fundit, egy vallásörült hülye libát?! Már bocsánat, hogy nyersen fogalmazok, de Jondon tényleg nem láthat mást benned, mert aki merészeli Ábrahámot stricinek nevezni...

– Hát nem az volt talán?! – kérdezte Ofra, és erre a teremben síri csend támadt. Mert hogy Jondon, a hitetlen ezt mondja Ábrahámról, még hagyján. De Ofra... a jelen levő néhány ateista zsidó is döbbenten meredt Ofrára. Végül Jesájá hangja jött meg legelőbb.

– Tényleg hitetlenné váltál, Ofra!

– Nem. Csakhogy az egy dolog hogy hiszek az Örökkévalóban, s megint más, mit gondolok egyes emberekről. Ábrahám kétségkívül nem azonos Istennel. És hányingerem támad arra a gondolatra, hogy ha én lettem volna Ábrahám felesége, engem lökött volna oda a fáraó karjaiba, csak hogy mentse a bőrét, vagy még inkább hogy kapjon értem egypár tevecsordát meg egyéb javakat! Megalázva éreztem volna magamat személyemben is, és általában véve női mivoltomban is! Nagyon jól mondta ezt Jondon, hogy Ábrahám egy strici. A szememben az. Nem lehet más.

– De hiszen nem vélekedhetsz így arról, akit az Úr a népek atyjává tett!

– Miért is ne?! Ő ilyen volt, de ez nem jelenti azt, hogy az ő gyermekei is ilyen hitvány gondolkodásúak lettek volna! Ideje bevallanom, hogy én bár hiszek a Mindenhatóban, de ez nem jelenti azt, hogy mindent szó szerint el is hiszek a régi történetekből, azt meg pláne nem, hogy mindenben osztanám az ortodox felfogást! Aztán meg úgy is vélhetem, Isten csak amiatt törődött ennyit Ábrahámmal, mert a kortársai még nála is silányabbak voltak. Annál becsülendőbb természetesen, hogy hová fejlődtek a későbbi leszármazottai!

– De Ofra, vedd már észre kérlek, hogy Jondon ugyanolyan lököttnek tart téged, mint te Ábrahámot!

– Nem. Jondon nem lököttnek tart engem, csak zavaros gondolkodásúnak. Vagy kissé talán maradinak. Ám semmiképp sem tart hülyének, és pláne nem erkölcstelennek, márpedig én épp ennek tartom Ábrahámot: nem hülyének, ellenben nagyon is erkölcstelennek!

– Nem ítélnéd meg Ábrahámot a mai kor erkölcsi felfogása szerint!

– De igen, Hágár! Nagyon is! Mert ha nem tartanám úgy, hogy léteznek minden időkre szóló, örök erkölcsi törvények, melyek érvényesek nemcsak most, de érvényesek voltak a régmúlt korokban is, akkor a totális erkölcsi relativizmushoz jutnánk el, s ezzel a gondolkodásmóddal liberálisabb lennék mint a Shinui bármely tagja! Hanem, ne haragudj, de semmi kedvem az üres filozófálgatáshoz. Emiatt ehhez csak annyit teszek hozzá, hogy épp amiatt is szeretem Jondont, mert tudom, hogy sok szempontból maradinak tart, és nem ért egyet gondolkodásommal, de mégis szeret engem! Szeret engem az általa hibásnak ítélt tulajdonságaim ellenére is! Elfogad engem így, ahogy vagyok, hibáimmal együtt, és ez óriási érdeme a szememben, mert ez fényes bizonyítéka az igaz és feltétel nélküli szeretetnek, márpedig egészen kicsiny gyermekkoromtól kezdve erre vágytam, erről álmodtam! Ti azt hiszitek, Jondon állandóan csak azon erőlködik, hogy vallásellenessé neveljen engem. Erről szó sincs. Adott esetben persze elmondja a véleményét, amit tulajdonképpen el is várok tőle mert elvem, hogy egy párkapcsolatban kötelező az őszinteség, de elmondhatom én is a véleményemet, és a lényeg, hogy ennek ellenére szeretjük egymást! Ha állandóan vallásról vitáznánk, az valóban tönkretethetné a kapcsolatunkat, de bármilyen meglepő legyen is ez egyeseknek, e téma alig-alig kerül csak szóba köztünk!

– Azt hiszem én is, hogy jobb, ha csak énekelsz nekünk, Ofra, és nem prófétálsz! – nézett lesújtóan az énekesnőre Hágár. – E téren bizony kezdek egy véleményen lenni a Shinuival! Nem vagy te prófétának való ezzel a gondolkodással!

– Ha te lehetsz bármiben is egy véleményen a Shinuival, én miért ne lehetnék egy véleményen Jondonnal Ábrahámmal kapcsolatban?! – nevetett a nőre Ofra minden harag nélkül. – Különbözik meg én csak örvendek, ha megy minden magától is szép nyugodtan, és nem kell prófétálnom. Azt mindig is terhes kötelességemnek éreztem. Én már énekesnő sem igazán akartam lenni, úgy értem, alkalmanként persze szívesen énekeltem, de nem az volt a célom, hogy sztár legyek. Én feleség szerettem volna csak lenni, persze szeretett és megbecsült feleség! Képzeltetik, mennyire nem hiányzik nekem az, hogy ne is sztár legyek, de egyenesen *próféta!* Egyáltalán nem kell félnie hitetlen társaimnak – nézett Gavrielre – attól, hogy holmi Ezrához hasonlatos prófétai hevület tör ki belőlem. Legfeljebb elmondom olykor a véleményemet. Amihez persze jogom is van. Amennyiben véleményem elmondása prófécia-nak tekinthető, ebben az értelemben természetesen prófétálok, de csakis ebben az értelemben.

– Mintha a szavaidból olyasmi csendülne ki, hogy elítéled Ezrát! – pillantott rá gyanakodva Jesájá.

– Én ilyet nem mondtam, de ha már szóba hoztad, bevallom, szerényen fogalmazva is ellentmondásos érzéseim vannak vele kapcsolatban!

- De hát mit merészelsz Ofra, Ezrá a legtekintélyesebb férfiú talán népünk történelmében, a szememben semmivel sem marad el Mózesből, vagy legfeljebb alig valamivel!
- Hát azért talán mégsem mérhető Mózeshez, hiszen Mózes már a kezdet kezdeténél jelen volt, bábáskodott a Tóra-adásnál, olyannyira, hogy a Tóra az ő nevét viseli: *Torát Mose*, Mózes Tórája! – ellenkezett Ofra.
- Akkor is! Mint a babilóniai fogságból való visszatérés szellemi vezetője és a zsidó állam második korszakának megalapítója, a Második Szentély egyik építője, óriási szerepet töltött be Ezrá a leigázott és rabságba hajtott zsidó nép megmentésében és a Tóra restaurálásában. Bölcsseink találó megállapítása szerint „érdemes és megfelelő lett volna Ezrá arra, hogy általa adassék a Tóra, csak éppen Mózes megelőzte őt” (Szánhedrin 21.). Ehhez képest mondható, hogy szinte hálátlanok vagyunk hozzá, amikor nálunk zsidóknál csak ilyen egyszerű az ő titulusa: *Ezrá HáSzofér*, Ezrá, az írástudó. Még csak nem is „főrabbi”... És te merészeled őt kritizálni?!
- Ha valóban próféta vagyok, akkor van is jogom a kritikára... de megnyugodhatsz, ha kritizálom is őt, ám nem prófétai indítékok alapján. Nem mint prófétanő, hanem mint egyszerűen csak nő kritizálom őt.
- Mi bajod neked vele, nőként?!
- Hát csak az, hogy megparancsolta a zsidóknak, hogy kergessék el a nem zsidó származású feleségeket, még hozzá a tőlük való gyerekeikkel együtt!
- Na és? – nézett rá csodálkozva Jesájá.
- Még azt kérded, „na és”?!
- Ofra, csodálkozom rajtad! Úgy vélem, holmi rosszul értelmezett együttérzésből problémázol ezen, de meg kéne értened, vannak magasabb rendű szempontok is! Igen, Ezrá legnagyobb tette kétségtelenül a vegyes házasságok megakadályozása és az idegen asszonyok eltávolítása. Ez a fájdalmas műtét elkerülhetetlenül szükséges volt, hogy az akkori zsidók ne asszimilálódjanak a környező népekhez. Napjainkig is a zsidóság egyik legnagyobb problémája ez: ma is elkelne egy erőskezű írástudó, aki nagy tekintélyével megoldaná.
- Aha. Ha így vélekedel, nem csodálom, hogy nehezményezed a Jondonnal kötött házasságomat. Holott e téren nem tudok egyetérteni veled. Én is nő vagyok, s elég csak abba belegondolnom, mit éreznék, ha e bolygó bargani kormányzata hirtelen megfogadná valami megszállott vénember fantazmagóriáit, aki követelné, hogy a nem bargani származású feleségeket el kell űzni! És akkor én el lennék űzve Jondon mellől, és azt sem tudnám mi lenne velem, nemcsak elveszteném őt a szerelmesemet...
- Szerintem amely férfi elűzte emiatt a feleségét, abba azután már nem is lehetett olyan nagyon szerelmes a feleség – jegyezte meg elmésen Gavriel.
- Persze – mosolygott rá a férfira Ofra, mert tudta, hogy ezt Gavriel nem ellenkezésképpen mondja, hiszen a férfi alapján egyetért övele, mert nem hívó. – Na de akkor is, ott állnék megfosztva hirtelen mindentől, amit addig biztosnak éreztem az életemben, azt sem tudnám mi legyen velem, pláne ha gyermekeim is vannak már, miből tartsam el őket és magamat... nem, egyszerűen nem tudok borzadás nélkül gondolni erre a tetre!
- Felesleges megjátszanod a szánakozót, Ofra, ugyanis nem hiszem, hogy ezen érzelmed olyan őszinte volna.
- Miért kételkedel az érzelmeimben?

– Mert a te biológiai idő szerint nem is olyan régen énekelted az „Egyiptom hercege” film betétdalát, ahol is Mózes anyját alakítottad. Tehát nevedet adtad a filmhez, márpedig abban szerepel, hogy az Úr elpusztított minden egyiptomi elsőszülöttet! Ha Ezrá tettét szörnyűnek találod, nyilván azt is, nemde?

– De igen.

– Pedig úgy hírlík, tetszett neked az a film. Egy olyan film, ami ilyesmit mutat be, melyet te szörnyűnek tartasz. És a nevedet adtad hozzá. Tizenhét nyelven énekelted el azt a dalt, úgy hallottam. Hogyan egyeztetted ezt össze a kegyes jellemeddel?!

– Úgy, hogy én nem a filmben bemutatott szörnyűségnek örültem, hanem annak, hogy egyáltalán született egy film, ami olyan, amilyen, de mindenesetre felhívja kissé a világ figyelmét a zsidó kultúrára, azaz ezt afféle hazafias kulturális küldetésnek tartottam. Különb-
ben is, egyetlen szóval sem állítottam soha, hogy én szó szerint elhiszek minden részletet ezekből az ősi történetekből! Elhiszem, hogy őseink Egyiptomból vonultak ki, azt is, hogy ott rossz soruk volt, de ami ezen felül van, arról az a véleményem hogy talán igaz volt, talán nem, én nem is agyalok rajta. Jó ha azonban megérted: én egy *kegyes* istenben hiszek, aki talán büntet néha, de semmi esetre sem ártatlanokat!

És most megszólalt Jondon:

– Bocsánatodat kérem, drágám, amiért néha valóban vallási fanatikusnak gondoltalak! Mert most már látom, igen nagyot tévedtem! Te valóban nem vagy fanatikus. Most látom a különbséget igazán közted és egy igazi fanatikus közt! Mert Jesájá az, de te nem. Te valóban csak hagyományörző, konzervatív nő vagy.

– Konzervatív sem. Vagy legfeljebb egészen picit.

– Úgy van, Ofra, te nem vagy konzervatív – szólt Jesájá – de annyira nem, hogy a szememben te már zsidó sem vagy! Sőt továbbmegyek: én, aki igazán hiszek őseink hagyományaiban, én ki merem jelenteni itt mindenki előtt, hogy te megtagadtad életmódoddal a származásodat, és szégyent hozol a tisztességes nőkre! Igazából te házasságtörő vagy.

– Hát ezt nem értem, még ha csak együtthálással vádolnál, mert szerinted nem érvényes a házasságom...

– Persze hogy nem érvényes, ezt mondtam már.

– De hogy is törhetnék meg egy nem érvényes házasságot, s különben sem voltam soha más-sal, mint Jondonnal!

– Ezt én sem kétlem. Épp csak hogy pont ez, hogy Jondonnal élsz, *ez* a házasságtörés: a te férjed ugyanis szerintem még most is Doron Askenázi!

– Na ne beszélj hülyeséget, hiszen ő már rég halott! – tört ki Ofra.

– Csakúgy, mint te is. Ha téged el lehetett hozni időgéppel ebbe a korba, meg lehetne ezt tenni vele is. Ha téged meg lehetett gyógyítani, meg lehet tenni vele is. Tisztában vagyok vele, hogy törvényeink szerint a halál feloldja a házastársi köteléket, s az életben maradt házastárs új házasságot köthet, de mert mint kiderült, az idő nagyon is relatív fogalom, emiatt jelen körülmények közt nem mondható, hogy Askenázi okvetlenül és biztosan meghalt, amint látom ugyanis, bizonyos értelemben mintha egyszerre létezne minden időpillanat, és neked, aki az ő felesége vagy, méghozzá igazán és törvényesen az, Mózes vallása és hite szerint, neked kötelességed volna, mint hű feleségnek, mindent megtenni a férjedért, hogy őt megmentsd és elhozod ebbe a korba, s itt tovább élhessen, természetesen úgy, mint a te urad és férjed! Ha ezt

nem teszed meg, nagyon sajnálom, de a szememben az azt bizonyítja, hogy egyszerűen házasságtörő nő vagy. Tudom hogy ez csúnyán hangzik, de az igazság bizony gyakorta fájdalmas! Természetesen eddigi paráználkodásod simán betudható tudatlanságnak, de mert most már hallottad mi a kötelességed, most már ennek megfelelően kell cselekedned!

– Ez... ez tényleg pofátlanság...! – hebegte Ofra, és Jondon érezte, hogy a nő keze megremeg a markában. Erre elengedte Ofra kezét, s határozottan előrelépett, megállva Ofra és Jesájá közt, hogy Ofra a maga kis természetével szinte nem is látszott a háta mögött.

– Ez *tényleg* pofátlanság. Nem tűröm, hogy ilyet mondj a feleségemről! Különben is, ha nem utazik vissza azért a hozományvadász, jellemtelen disznóért, akkor mi van, mi?! Akkor szerinted őt talán halálra kéne kövezni, mert ez áll a Tórában?!

– Tulajdonképpen igen, bár attól félek, ezt senki nem fogja megtenni.

– Ettől *félsz*?!

– Igen, mert ha egyszer ott ez áll, akkor úgy is kéne cselekednünk!

– Gavriel, megkérlek rá – szólt Jondon nyugodt hangon – gondoskodj róla, hogy semmiképp se kerülhessen ezentúl az időgép hívő zsidó kezébe! Nem hiányzik nekem, hogy több ehhez hasonló gyilkos szándékú fajankó kerüljön át ebbe a korba! Mert az ilyenekre nekem semmi szükségem!

– Remek. Ha ez a véleményed hogy nincs rá szükség, akkor legyen kívánságod szerint, és ne szennyezze tovább a levegőt itt a körünkben! – hallott Jondon egy kedves női hangot a háta mögül, és meg mert volna esküdni rá, hogy Ofra szól. De arra sem volt ideje hogy hátrapillantson a feleségére, mert a következő pillanatban félrelökte őt valaki, egy karcsú női alak, de mintha nagyon furcsa, villogó ruhába lett volna öltözve, ez a nő megtorpant Jesájá előtt, Jondon nem látta mit csinál, mert eltakarta előle a férfit, mindenesetre a nő jobb keze szemmel követhetetlen gyorsasággal villant, ezután ellépett onnan, ahol állt – s ekkor Jondon újra megpillantotta Jesáját, aki mozdulatlanul állt a helyén. De csak mintegy két másodpercig – mert ezután megjelent egy apró véres csík a nyakán, mely egyre szélesedett... s Jondon azt vette észre ez attól van, hogy Jesájá feje kezd lecsúszni a nyakáról! Valami elvágta ugyanis a nyakát, de olyan mikroszkopikus pontossággal, hogy első pillantásra nem is látszott a vágásnyom. Ám most a nehézségi erő hatására a fej, melyet immár semmi nem tartott, lecsúszott apránként a nyakról, majd nagyot koppant a földön. S ugyanekkor megbillent Jesájá törzse is, s az is a földre zuhant. Csak ezután dőlt el a férfi két lába, az altest maradékával együtt. S hirtelen spriccelni kezdett mindenfelé a vér a három részbe vágott testből.

Mindenki sikoltzott. És rémülten meredtek a gyilkosra, aki különben egy csodálatosan szép-arcú, sőt, kifejezetten *szelíd* arcú nőnek tűnt. És nagyon-nagyon hasonlított Ofrára, bár nem a mostani Ofrára, inkább az énekesnő fiatalkori mására, mert szinte teljesen úgy festett, mint ahogyan Ofra úgy nagyjából huszonötéves kora környékén, akkortájt tehát, amikor a „La Yeladim” című albumot énekelte, melyen csupa gyerekdal szerepelt.

S most meg is szólalt a nő, és Jondon megállapíthatta róla, hogy ha külseje eltér is Ofra külsejétől, de a hangja kísértetiesen hasonló:

– Na mi az, mit bámultok rám, mi?! Mert itt csak én csodálkozhatok: hogy lehettek ilyen halvérűek, hogy ennyit vitatkoztok ezzel a faszkalappal, ahelyett, hogy e kézenfekvő és egyszerű megoldást alkalmaznátok?!

S ekkor megszólalt Konzstrúdzsa is, a terem ajtajában.

– Szerintem is megérdemelte a fickó, amit kapott, de arra kérlek Riana, többet ne öldökölj, mert ez végül is nem a te világod, nincs jogod hozzá, és itt mások a szokások is.

– Persze hogy nem az én világom, de senkit nem is öltem meg e bolygó lakói közül. Ha jól értettelek ugyanis, ezek itt afféle illegális bevándorlók, Jondon kivételével. *Idődisszidensek*. És ez a piszok patkány, akit feldaraboltam, lett volna inkább hálás a megmentőjének, nemhogy még ilyesmit pofázzon, amit hallottam! Különben akkor is kinyírtam volna ha akárkicsoda magas rangú illető is. Hiszen azt mondta, halálra kéne kövezni Ofrát, ezt pedig nem hagyhatom, nemhogy valóságosan, de még az ezzel való fenyegetést sem!

Azzal odasétált Ofra Házâ elé, és rámosolygott.

– Nekem ugyanis az életedre, és nem a halálodra van szükségem.

– Ezt... ezt, izé... hogy érted?! – rebegette Ofra, és még mindig nem bírta elvenni a tekintetét a padlón heverő, három részbe vágott holttestről.

Konsztrúdzsa vette át a szót.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek Rianát! Aki nem akárki, hanem egy távoli, és nem is kis hatalmú nép királynője. Teljes neve az, hogy Riana Vonner, bár ami a második nevét illeti, ez csak a közelítő kiejtése – igazából úgy illene mondani hogy „Wonner”, már ha helyesen ejtem, ami nem biztos, az első hangja e névnek ugyanis nem létezik se a mi nyelvünkben, sem a csizí nyelvben, mert afféle félhangzó „u”.

– Azt hiszem tudom mi ez a hang – szólott Ofra –, ez nagyon is megvan az angol nyelvben, amit én ismerek –, de hát mit óhajt tőlem Riana kisasszony?!

– Hát hogy pontosítsak, tulajdonképpen nem Riana kisasszony vagyok. A teljes nevem Riana Laura Wonner. Ezt mondtam Konsztrúdzsának is, és ő merőben helytelenül azt a következtetést vonta le belőle, hogy az első nevem volna az általánosan használt, holott nem. Úgy vagyok vele, mint te, Ofra: Neked is végeredményben három neved van: Batseva Ofra Házâ, de ebből az elsőt nem szoktad használni úgy tudom! Helyesebb tehát, ha Laurának nevezel. Tudod, amiatt is tetszik jobban mint a Riana, mert a Laura időtlen időkkel ezelőtt azt jelentette, hogy „babérkoszorú”, ami ugye csak a győztesnek járt a bajnokságokon, és a Wonner név is azt jelenti a nyelvünkben, hogy „győztes, nyertes”, s így e kettő illik egymáshoz! A „Riana” név azonban semmit sem jelent, legalábbis nem tudunk róla, bár régen biztos jelentett e név is valamit. Csak most hogy e bolygóra kerültem, s megismerkedtem kissé a Föld kultúrájával, most derítettem ki, hogy az ősi magyar nyelven állítólag azt jelentette e hangsor, hogy „rianás”, ami ugye egy törés a jégmezőn. Tehát maradjunk a Laura mellett.

– Ha kívánod... de még mindig nem tudom, ki vagy te igazából, és mire kellenék én neked!

– Jaj szegénykém, nem kell így remegned, felesleges félned tőlem! – karolt belé Laura. – Eszem ágában sincs ártnom neked!

– Remélem hogy így van ez, bár... aki ilyen habozás nélkül képes ölni...

– Még szép, hogy nem habozok. Nem olyan világból jövök, ahol megengedhető volna a habozás. Aki habozik, aki nem elég fürge, gyors, elszánt, azt pillanatok alatt megölik, legyőzik. Na, de a többit ne itt beszéljük meg, jó? Menjünk valami nyugodt helyre, ahol csak te meg a férjed halljátok a mondandómat! Persze Konsztrúdzsa is, bár ő már tud mindent. Így előzetesen csak annyit, hogy fel szeretnélek fogadni egy különleges feladatra, aminek díjazása az lenne, hogy siker esetén kaptok tőlem egy jókora úrhajót, amivel mehetek ahová akartok! Még koordinátát is adok nektek egy olyan bolygóra, ami alkalmas volna a céljaitoknak. És ott

aztán már végre nekikezdhettek az új Izrael megalapításának. És énekelheted a „Havu levenim” dalt, mert nagyon is időszerű lesz, hogy „Hozzatok téglákat”...

A Laura által említett dalt valóban énekelte Ofra Házâ, az 1982-es „La Yeladim” (*Gyerekeknek*) című albumán. A dal szövege magyar fordításban így hangzik:

HOZZATOK TÉGLÁKAT⁹

Hozzatok téglákat, nincs időnk megállni egy pillanatra sem,
Építsetek, építők, félelem és fáradtság nélkül.
Falat falra építünk, akadály(ok) és csapás(ok) ellenére is.
Énekeljük mindnyájan országunk építésének himnuszát: tegnap helyett holnapunk van.
És minden falért cserébe, emelkedő házainkért – népünk jövője a bér.
Refrén: Hozzatok, hozzatok téglákat, falu, község, gazdaság,
Ez az építők éneke, az építés és a lendület éneke.

– Ez a dal – folytatta Laura – tényleg időszerű lesz, mert egy egész bolygó vár rátok... de csak ha segítesz nekem! Tehát menjünk most, mert amit mondani akarok, csak rátok tartozik, kettőtökre!

– Ránk miért nem? – kérdezte bátran Hágár.

– Mert királynő vagyok, s emiatt nem állok le pórokkal vitatkozni vagy tárgyalni! Az én fogalmaim szerint a ti királyotok Jondon, királynőtök Ofra, ti többiek pedig nem érdekeltek. Természetesen oda kell mennetek ahová ők ketten parancsolják nektek, ha pedig nem követeitek őket, az is le van érdekelve, legfeljebb nem lesz saját bolygótok! Na, mehetünk? – kérdezte Ofrát.

– Menjünk... – vont vállat bizonytalanul a lány.

– Nagyszerű. Amíg beszélgetünk, a többiek takarítsák el a hullát, de az agyvelőt sós vízben kifőve kérem minden egyéb fűszerezés nélkül, mert azt a saját ízében szeretem, a szívét és nyelvét viszont alaposan borsozzátok meg, és a hagymát se spóroljátok ki belőle! A többi részével nem bánom mit csináltok, az a titek lehet.

– Micsoda?! Te embert eszel?! – sápadt el Ofra, és Jondon úgy látta, szerelmesét a hányinger kerülgeti.

– Csak alkalmanként, és csak a finomabb részeit. És kizárólag a saját zsákmányaimat fogyasztom.

– De hiszen ez... ez...

– Ez bőséges fehérjeforrás!

– Attól tartok, nem megyek olyan néphez, ahol ilyen szokások uralkodnak.

– Legfeljebb nem eszel finomat... hidd el, nem kényszerítem rád!

– Te sem eszel ilyet nálunk. Nem fog senki csemegét készíteni neked egy emberi tetemből.

– Ez kár, de majdcsak kibírom valahogyan. Engem most te érdekelsz. Konztrúdzsa, vezess már valami nyugodt helyre minket, ahol elmondhatom a jövetelem célját!

---

⁹ Gavriel Zeevi fordítása

Ez meg is történt hamarosan, sőt Konsztrúdzsa nemcsak elvezette őket az egyik fényűző terembe, de még mindenféle csemegéket is hozatott nekik, főleg sokfajta finom, de alkoholmentes italt.

– Én a *konki* nép királynője vagyok. Tudnotok kell e népről, hogy mi hódító nép vagyunk, emiatt cseppet sem szelídek, sokkal inkább harcosok, erőszakosak, és ezt nemcsak nem szégyelljük, de kifejezetten büszkék vagyunk rá, mert a Világ olyan hely, melyben az erők maradnak fenn, ezt nektek is tudnotok kell, mert ismeritek a természetes kiválasztódás elvét! Népünk neve, a „konki” is azt jelenti, hogy „hódító”, s állítólag egyenesen egy réges-régi földi nyelvből származik e szó, bár hogy melyikből azt nem tudjuk, mert ez csak egy legenda.

– Azt hiszem én megmondhatom – szól Ofra – jó eséllyel a spanyol „conquistador” szó rövidülése, mely valóban szó szerint „hódító”-t jelent! De más nyelvekből is eredhet, amik a régi latin nyelv származékai, csak ezt tartom a legvalószínűbbnek. Őseitek eszerint földiek lettek volna?

– Minden bizonnyal! A legendáink úgy tudják, hogy amikor a kürmürök, ezek a polipszerű lények először jöttek el a Földhöz, azt elfoglalni, akkor az emberek közül több hős kis atombombát csempészett fel magával az űrhajókra, s ott felrobbantotta azt, persze önmagával együtt. A kürmürök erre nem számítottak, mert abszolút idegen a gondolkodásuktól annak feltételezése, hogy valaki öngyilkos lehet, pláne ha amúgy semmi baja nincs is, csak mások érdekében tesz így! Aztán az egyik űrhajó esetében viszont úgy alakult, hogy akinél az atombomba volt, nem robbantotta fel rögvést, hanem megfenyegette a kürmüröket, hogy adják meg magukat, különben robbant. S mert eddigre már számos más űrhajójukon megtörtént, hogy az emberek felrobbantották a becsempészett atombombát, a kürmürök megijedtek és megadták magukat. Ekkor az űrhajón levő emberek a kürmürök nagy részét meggyilkolták, kisebbik részüket elfogták, s elűrhajóztak a zsákmányolt űrhajóval. Azaz nem adták oda a Föld kormánynak. Ők, a mi őseink úgy látták ugyanis, hogy a Világ kegyetlen hely, ahol az erős legyőzi a gyengébbet, még meg is eszi – a kürmürök ugyanis emberevőek voltak! – emiatt legjobban teszik, ha igyekeznek minél erősebbé válni! A Föld azonban holmi demokráciának nevezett társadalmat épített épp, ami nem tetszett az őseinknek. Az elfogott kürmüröket addig kínozták míg átadták minden tudásukat, ezt az őseink természetesen továbbfejlesztették... és ezt azóta sem bántuk meg! Azóta úgy élünk, hogy van egy óriási űrhajónk, majdnem akkora, mint egy mellékbolygó, ezzel felkeresünk más, lakott bolygókat, és közöljük az ott élőkkel, hogy épp mi kell: milyen nyersanyag, illetve hány rabszolga. Ha ezt megadják, jó, nem lesz semmi bajuk. Ha ellenkeznek, legyőzzük őket és visszük, amit akarunk. Ha már túl sokan vagyunk az űrhajónkban, építünk egy újat, abba átszáll a népesség fele, és megy mindegyikünk a maga útjára. Röviden ennyit kell tudnotok rólunk. A lényeg, hogy nálunk szó sincs demokráciáról, bár ismerjük e fogalmat. Ismerjük, de nem hiszünk benne. A demokrácia csak a szófósás melegágya, és a tehetségtelenek meg a gyávák posványja, melyben megreked a cselekvés! Egy rátermett vezető uralma sokkal jobb, mert lerövidíti a döntéshozatalt, csökkenti az ötlet és a kivitelezés közti időszakadékat! Nálunk tehát királyság van. Pontosabban *királynőség*, mert az uralkodó mindig nő. És abszolút uralkodó. Szó sem lehet róla, hogy ne az történjen, amit ő akar, s ezt főleg akkor találjátok majd furcsának, ha elárulom, hogy ez annak ellenére van így, hogy nálunk a nőknek amúgy nincs semmi különleges joguk. Amint senki másnak sincs szinte semmihez sem joga. Például nálunk nincs olyan, hogy házasság! Nálunk az apa számon sincs tartva, mert többnyire nem tudható, ki az apa. Nálunk ugyanis a szex úgy megy, hogy ha egy férfinak megtetszik egy nő, szól neki, hogy vele akar hálni. Aztán ha a nő ellenkezik, s a férfi elég erősnek tartja magát, hál vele akkor is, ha a nő ezt nem akarja. A ti fogalmaitok szerint tehát megerősokolja. Ezt szabad, nálunk ez egészen természetes. Csak azt nem szabad, hogy

váratlanul támadjon rá. Ó igen, és az ilyesmi tulajdonképpen párbajnak minősül, azaz, ez nem úgy megy, hogy hirtelen leteperi a nőt, mert a nőnek – általában bárkinek, akit párbajra hívnak ki – joga van két nap haladékot kérni. Mert ugye hátha épp egy másik párbaj fíradalmait pihegni ki, vagy beteg, vagy akármi. És megjegyzem, ezen nem kell úgy szörnyülködnöd Ofra, mert nálunk a nők nem sokban maradnak el a férfiaktól a harckészségüket illetően! Kissé gyengébbek ugyan, de hajlékonyabbak és fürgébbek! Azaz egy férfi nálunk nagyon meggondolja hogy kikezdjen egy nővel, mert könnyen ráfizetheti az életét is egy ilyen erőszakra! Mert nálunk mindenki szorgalmasan edzi magát, a nők is, és ezt megteheti minden konki szinte a nap minden órájában, mert mást úgyse nagyon kell tennünk, minden mást elvégeznek nálunk a rabszolgák!

Na, de ott tartottam, hogy az uralkodó nálunk mindig nő. Ennek az az oka, hogy nálunk az uralkodó addig uralkodó, míg be tudja bizonyítani, hogy ő a legkiválóbb az egész népben! Viszont az is fontos, hogy az uralkodó ne kedvezzen valakinek csak amiatt, mert az a rokona! Ezt a legegyszerűbb úgy elérni, ha senkinek sem a rokona. Tehát nálunk az uralkodó mindig olyasvalaki, aki *más* népből származik! Ezt többnyire úgy érzük el, hogy amikor meghódítunk egy bolygót, akkor valami néhány hónapos csecsemőt is elhozunk onnét, akit aztán felnevelünk, persze többekkel együtt, mert nem ritkán néhány száz is lehet az ilyen gyermekek száma, aztán ezek közül a legkiválóbb lesz a királynő. No és ezen gyerekek csak nők lehetnek, mert ők természetesen tudják mind, hogy más népből valók, és pszichológusaink úgy tartják, a férfiak hajlamosabbak a honvágyra. Márpedig nem lenne annak jó vége, ha az uralkodónk hirtelen úgy kezdené érezni, hogy ő egy másik néphez tartozik igazából, és nem hozzánk!

Ennek megfelelően én is egy bolygón születtem valamikor régen, nem a konki nép úrhajójában. Még azt is tudom, hogy a bolygó neve, amin születtem, Arktilusz, de marhára nem érdekel a dolog. Nem is emlékszem semmire sem, ami ott történt velem csecsemőként. Én nagyon is jól érzem magamat itt királynőnek! Na de gondolom, azt szeretnéd már végre tudni, minek csámborogtam én el ilyen messzire az úrvárosomtól!

– Úgy van, Laura.

– Hát amiatt, mert nálunk a királynőt is ki lehet hívni párbajra! És ez úgy megy, hogy több variáció van ilyenkor. Nálunk ugye mindenki vagy az uralkodó osztály tagja, azaz konki nemzetiségű, vagy rabszolga. Ha egy konki férfi hív ki engem – vagy úgy általában a mindenkori uralkodót – párbajozni, és győz, akkor a legyőzött királynő már nem királynő, hanem a rabszolgája lesz. Már ha túléli a párbajt. Ami ritka. Ez esetben új királynő választatik az arra jogosultak közül. Ha egy konki nő hív ki engem párbajra és győz, ugyanez lesz a helyzet. Ha egy rabszolga férfi győz felettem, akkor is a rabszolgája leszek, míg ő azonnal felszabadul a rabszolgaságból, és konki állampolgárnak lesz minősítve, vagy választhatja azt is, hogy kitegyék akármelyik bolygón, amit akar, persze a legyőzött királynővel együtt. Végül pedig ha egy rabszolanő hív ki engem párbajra és győz, nos, akkor nem lennék a rabszolgája, mert megöl engem, ellenben a helyemre lép ő, a győztes, mert ő lesz a királynő! Ezek azonban jórészt pusztán elméleti lehetőségek, mert a királynő mindig győzni szokott, legfeljebb akkor nem, ha már nagyon öreg. Egy sima rabszolanőnek nincs is semmi esélye a győzelemre, csak azoknak, akik icipici gyerekként kerültek hozzánk, amikor még beszélni sem tudtak, direkt azért, hogy majd valamelyikükből királynő legyen. Ők egész életükben harcot tanultak. Én is. Másnak semmi esélye. Legalábbis eddig azt hittem... – sóhajtott egy nagyot.

– Ugyanis – folytatta – egyik nap párbajra hívtok ki az egyik nő. Aki szintén rabszolga volt. És nem ám akármilyen párbajra! Tudjátok, nálunk az úgy van, hogy mindig, aki párbajra hívja az ellenfelét, megmondhatja azt is, miféle párbajt óhajt vívni.

– Nem a kihívott dönti ezt el? – kérdezte Jondon.

– Nem. A kihívó! Pontosabban, normál párbajnál úgy van, ahogy mondod: a kihívott választhat fegyvert magának. De ha valaki a királynővel párbajozik, ott fordítva van: ilyenkor nem a királynő választ fegyvert, bár őt hívják ki, hanem a kihívó mondhatja meg, hogyan küzdjenek meg. Ennek oka az, hogy a királynőtől elvárják, hogy *minden* fegyverfajtában kiváló legyen. Illetve egyetlen kivétel itt is van: fegyver nélküli, pusztakezes küzdelmet nem köteles vállalni a királynő akkor, ha a kihívója férfi. Ugyanis a nők köztudott, hogy nem olyan erősek, mint a férfiak. Minden mást azonban a kihívó választhat. No és tehát engem kihívott az egyik nő... méghozzá egy egészen különleges párbajra! És olyan nincs, hogy nálunk valaki nem vállalja a párbajt. Illetve megteheti, hogy nem vállalja, de ez esetben rögvest úgy tekintik, hogy vesztett, azaz a kihívó rabszolgája lesz.

– Na, de akkor nálatok sokan élnek olyanok rabszolgáskorban, akik a konki nép tagjai, rendelkeznek tehát minden szükséges technikai ismerettel – mi lesz, ha ezek fellázadnak? – kérdezte Jondon.

– Ez nem így van, Jondon. Nálunk tulajdonképpen ritka a párbaj! Nincs rá ugyanis szükség. Mindenkinek megvan mindene. Inkább csak akkor szokott előfordulni párbaj, ha egy férfi nagyon meg akar szerezni egy nőt, aki viszont nagyon vonakodik lefeküdni vele. De különben is, egészen különleges óvintézkedéseink vannak a rabszolgák fékentartására... majd meglátjátok, ha ott lesztek! De nem mondhatok el mindent egyszerre, legyetek türelmesek... szóval, én nem félek, ha akárkivel is meg kell küzdenem bármilyen ismert fegyvert használva, vagy ha akár valami ismeretlen fegyverről legyen szó, mely legalább hasonlít a már ismertekhez – na, de itt nem erről lett volna szó! *Énekpárbajt* kellett volna vívnom!

– Micsoda?! – ámult Ofra.

– Dalversenyt. Lett volna egy zsűri, aki eldönti, melyikünk énekel szebben – én vagy az a másik nő, akit úgy hívnak, hogy Szoszi. És bizony meg kell mondjam, hogy még csak arra sem hivatkozhattam volna, hogy de hiszen az én hangom nyilvánvalóan rosszabb mint az övé, ugyanis nálunk nincs ám ilyen esetben holmi *méltányosság*! De különben is, el kell áruljam hogy amennyire azt én az én fülemmel megítélhetem – és jó a hallásom! – Szoszi hangja telibe ugyanolyan mint a tied, Ofra: különlegesen tiszta mezzoszoprán hang! Bevallom, semmi kedvem kitenni magamat a kockázatnak, hogy kiálljak vele, mert még ha a hangom ugyanolyan jó lenne is mint az övé, ellenben én a valódi harcot és küzdelmet gyakoroltam gyermekkoromtól, ő ellenben ideje jelentős részében énekelt! Igaz, megtanult ő is küzdeni, egész kiválóan, tudok róla, hogy volt is nem egy párbaja, amiben ő győzött, de azért biztos vagyok benne, ha valami hagyományos küzdelemben akaszkodnánk össze, simán nyernék. Na, de nem ám *éneklésben*! Ő közismert énekesnő nálunk, mondhatni a konki nép legnagyobb sztárja, azaz ő ezt gyakorolta, márpedig tudjátok ti is, nem elég a tehetség a sikerhez, fontos a gyakorlás is! De még ha hoznám is pontosan ugyanazt a színvonalat mint ő, akkor is félhetnék, hogy pusztán megszokásból és előítéletből Szoszit jelölné ki a zsűri győztesnek – hiszen őt tartják „az” énekesnőnek! Ezt tehát nem óhajtottam megkockáztatni. Hülye én sem vagyok! Inkább elsöktém.

– De akkor már nyilván ez a Szoszi a királynő ott nálatok, nem?

– Nem. Ugyanis óriási szerencsém volt, és megtudtam Szoszi szándékát a hivatalos párbajra kihívás előtt! Ha kihív, legfeljebb két napig halogathatom a párbajt. De előbb tudtam meg... erre bepattantam az úrhajómba, és eljöttem ide... illetve voltam még mindenféle más bolygón is... lényeg az, hogy én hivatalosan felderítésen vagyok most, meghódítható bolygókat keresek. Ilyenkor nem lehet párbajra hívást intézni hozzám... no és én arra gondoltam, hogy te

velem jöhetnél Ofra, és ott aztán, amikor Szoszi kihív engem párbajra, én azt nem fogom vállalni. Ekkor rögvest ő lesz a királynő. De ez nem tart majd sokáig, mert te rögvest kihívod őt énekpárbajra! Ha nem vállalja remek, mert te leszel a királynő. Ha vállalja, legyőzöd. Neked ugyanis még nála is nagyobb gyakorlatod kell legyen éneklésben, mert többet gyakoroltad, mint Szoszi, Szoszi ugyanis csak huszonöt éves te meg jóval több, és Szoszi e huszonöt éve jelentős részében *mégis* a harcot gyakorolta és nem énekelt. Tehát legyőzöd, te leszel a királynő! Mintegy két percig. Akkor ugyanis kihívlak téged *én*, de én már valami fegyveres párbajra, amit te érthetően nem vállalsz, s ekkor megint én leszek a királynő. És akkor én megajándékozlak az úrhajóval és egy remek, lakható bolygó koordinátaival!

– De hogyan találtál rá Ofrára? – kérdezte Jondon, szemlátomást gyanakodva. Bár hogy mire gyanakszik, azt maga sem tudta.

– Véletlenül! Annyiból persze nem volt véletlen, hogy kifejezetten amiatt repültem el a hazámból, hogy találjak valakit, aki megteszi e szívességet nekem. Aki tehát eljön hozzánk, névleg mint a rabszolgám, másként ugyanis nem jöhet, aztán... na de nem ismétlem magamat, értitek már! És útbajtettem e bolygót is. S még az úrben keringve figyelni kezdtem az énekesnők produkcióit... és rögvest kiszúrtalak magamnak, Ofra! És akkor persze igyekeztem megtudni rólad minél többet, majd felvettem a kapcsolatot a menedzsereddel, Konztrúdzsával is. Szóval röviden így történt. Na, jössz vagy nem jössz?!

– Hát ez, hm... ez nagyon veszélyesnek ígérkezik... – tünődött el Ofra.

– Minden bizonnyal van kockázata, de szerintem nem nagyon nagy – győzködte őt Laura.

– Megtisztelő, hogy ennyire jó véleménnyel vagy az énekesi képességeimről, de azért ez akkor is kétesélyes dolog.

– Nem hinném. És ha úgy volna is, a világban semmit nem adnak ingyen. Itt most egyetlen jól sikerült akcióval elérhetsz mindent, amit szeretnél!

– Hát persze, de ahhoz valóban az kell, hogy az az akció jól sikerüljön... és te bezzeg könnyen beszélsz, mert kibicnek semmi sem drága...

– Micsoda?! Hé, kicsikém, ne menjen el az a kevéske eszed is, amiről azt hittem eddig, hogy az énekesnőknek is van! Gondolkozz már! Ha a kockázatot túrhetetlenül nagyra ítélném, eleve nem is szólok neked, mert ha vesztesz, arra én is ráfizetek! Gondolj csak bele! Az egész úgy kell kezdődjön, hogy visszamegyünk oda, aztán akkor engem ki fog hívni Szoszi, és én nem vállalom a párbajt. Tehát ő lesz a királynő. És akkor ő megöl engem, vagy ha nagyon nagy mázlim lesz akkor a rabszolgája leszek, amire viszont édeskevés az esély, mert ezzel iszonyú sokat kockáztatna Szoszi, hiszen bosszúból később megölhetném, s ezt nem fogja vállalni! Tehát amint bejelentik, hogy ő a királynő, te ki kell hívd őt párbajra! Természetesen mielőtt még megölne engem. No és ha veszítesz, ő marad királynő, én pedig rabszolga, úgy nagyjából néhány percig, mielőtt miszlikbe darabolna! Nagyon is sokat kockáztatok tehát, ha veszítesz! Maga a tény tehát hogy elhívlak magammal, bizonyítja, hogy komolyan bízom az esélyeidben, mert szó szerint az életemet bízom rád!

– De hogy is darabolhatna miszlikbe téged az új királynő, ha egyszer nem ért úgy a harchoz, mint te?

– Hát úgy, hogy a királynőnek ehhez megvan a hatalma. A királynővel senki nem ellenkezhetsz, mert nincs rá módja. Nálunk ugyanis a törvények betartására Istenke ügyel.

– Tessék?! – meresztett Ofra nagy szemeket.

– Istenke. Ne gondolj semmi misztikusra, bár eredményét tekintve majdnem ugyanaz a helyzet, mintha a valódi Isten irányítana minket. Hanem, meséltem, hogy mi egy gigantikus űrvárosban lakunk. Ezt természetesen a központi számítógép irányítja. Őt nevezzük úgy, hogy Istenke. Ő természetesen egy virtuális személyiség, ekképp saját éntudata is van, meg érzelmei, véleménye, minden ilyesmi, ami egy személyiségnek lenni szokott, de nem tehet meg bármit, mert lehetőségeit bizonyos alaptörvények korlátozzák.

– Például, hogy nem árthat egyetlen konkinak sem... – kezdett Ofra találgatni, de Laura megvetően legyintett.

– Nyavalyát, látszik, hogy nem vagy a harcosok közül való! A legfőbb törvénye az, hogy minden törvényt be kell tartania. A törvények közül pedig az az első, hogy a királynő minden parancsát azonnal végre kell hajtania. Illetve ellenvéleményt nyilvánítania szabad, de ha a királynő ragaszkodik az akaratához, akkor nincs vita: engedelmeskednie kell! Azt is tudnod kell, hogy a királynő egészen különleges ruhában szokott pompázni, ezt láthatod rajtam. Ugye milyen szép?

– Valóban gyönyörű!

– Akkor most bizonyára meg fogsz lepődni, ha elárulom: rajtam mindössze két igazi ruhadarab van! Az egyik a cipő, hogy a lábamat semmi meg ne vágja, a másik pedig a derekamon egy különleges öv. Ezen lógnak a fegyvereim amiket láthatsz is. Ezen kívül teljesen pucér vagyok, még egy árva bugyi sincs rajtam! Az összes többi ruha, amit láatsz, merő illúzió, mert csak nagyon élethű hologram, amit az övbe épített elektronika generál. Amint az övet lecsatolnám, a cipő kivételével anyaszült meztelen lennék. De mégsem fázom, mert az öv minden pillanatban erőteret is generál körém, ami megvéd gyakorlatilag minden ártalmas hatástól. Mindenfajta sugárzás ellen tökéletesen védett vagyok, és a hőmérsékletemelkedés ellen is, mintegy kétmillió fokig. De a világűr hidegét is elviselem, nem fagynék meg. És hiába csépelnének karddal, hiába hajítanak rám kést, hiába akarnának fejbevágni egy csákánnyal – mindez ártalmatlanul pattanna le rólam. Az erőtér ugyanis az anyagi, materiális tárgyak ellen is megvéd engem.

– Akkor hogy eszel?

– Ahogy te is. Az erőtér ugyanis csak azon anyagi objektumok ellen véd meg, ami *gyorsan* érkezik felém! Próbáld csak ki, ha nem hiszed el: próbálg pofonütni, de nem fog sikerülni: mintegy két milliméterre az arcbőrömtől megáll majd a kezed, mintha gumiszőnyegre csapnál! De ha csak meg akarsz simogatni, azt már nyugodtan teheted, mert akkor lassan közelít a kezed. Emiatt tudok például lélegezni is! És emiatt nem megyek ki így a világűrbe sem. A hidegét túlélném, de levegő nélkül megfulladnék. Na kipróbálsz?

– Inkább elhiszem. De akkor a cipő is felesleges neked!

– Tulajdonképpen igen, de mégis viselni szoktam, mert előfordulhat hogy pár pillanatra le akarom tenni az övet, s akkor se legyen semmi baja a talpamnak. Szóval, aki nálunk királynő, az mindent megtehet, mert abszolút lehetetlen, hogy bárki ártson neki. Ellenben, ha a királynőt párbajra hívják ki, akkor Istenke egyszerűen kikapcsolja az öv ezen funkcióját. Pontosabban ilyenkor a párbaj idejére a királynő le szokta venni az övet magáról, de ha nem venné le, akkor se venné hasznát, mert Istenke kikapcsolná e funkciót, hogy minden szabályosan történjék!

– És ha a királynő azt parancsolja, hogy ne kapcsolja ki?

– Akkor is. Így szól a törvény! Ez a törvény erősebb, mint az, hogy a királynő parancsának engedelmeskednie kell.

- És ha a királynő megváltoztatja Istenke törvényeit?
- Nem teheti. Istenke úgy van programozva, hogy egyszerűen nem engedi magát átprogramozni, kizárólag akkor, ha a népesség legalább 90%-a megszavazza ezt! Ez a biztosíték arra, hogy a királynő nem él vissza a hatalmával.
- Szerintem ez épp fordítva van, ez a biztosíték arra, hogy a királynő *visszaélhet* a hatalmával, mert hogy is érhetne egyet bármiben is a népesség 90%-a!
- Úgy van, s ez nagyon jó, mert épp azt akarjuk, hogy a királynő abszolút hatalmú valaki legyen! De ha minden kötél szakad, ha abszolút nyilvánvaló, hogy mondjuk megőrült a királynő, akkor azért van rá lehetőség, hogy ellene szegüljünk. Persze egyszerűbb, ha valaki párbajra hívja ki és legyőzi. De ha ez valamiért nem lehetséges, akkor is leváltható, látod – csak minden tíz polgárból kilenc erre kell szavazzon! Ekkor az történne, hogy Istenke a királynő derekára halálos áramütést bocsát ki az övből. Tudomásom szerint azonban soha erre még nem került sor népünk történelmében. Na, jössz?
- De Laura, ez nekem akkor is aggályos erkölcsileg! Te tulajdonképpen csalni akarsz!
- Az attól függ, mit tekintünk csalásnak. Amit én akarok, arra nekem lehetőséget biztosítanak népünk törvényei. Ebben egészen biztos lehetsz, másképp már rég figyelmeztetett volna Istenke, hogy ezt nem tehetem.
- Tudsz beszélni most is velem?
- Hogyne tudnék, itt van egy része az övemben természetesen, és hipertéri kapcsolatban van az úrvárosunkban maradt nagyobbik részével!
- Megkérdezted már arról, mi a véleménye az ügyeskedéseddel kapcsolatban?
- Nem. Minek is, ha nem tetszene neki, szólna!
- Szerintem pedig nem tetszik neki, de nem szól, mert azt elhiszem, hogy szó szerint véve, nem szegsz törvényt. De a törvények *szellemét*, azt megszeged, mert azokat a törvényeket azért csinálták, hogy a legkiválóbb valaki legyen mindig a királynőtök! A törvény betűjének nem mondasz ellent, de a törvényalkotók szándékának nagyon is!
- Ebben igazad lehet – ismerte el maga Laura is –, de ez engem akkor sem aggaszt, mert ilyen értelemben már Szoszi is ellentmondott a törvényalkotók szándékának! Azoknak szerintem ugyanis legmerészebb rémálmodban sem fordult meg a fejükben olyan hülyeség, hogy *énekpárbaj!* Ők természetesen fegyveres küzdelmekre, fegyveres párbajokra gondoltak, vagy esetleg fegyver nélkülire, mint például a birkózás. De nem ám énekpárbajra! Dalversenyre! A törvények kiforgatását eredeti szellemükből tehát nem én kezdtem hanem Szoszi, és én csak védekezem, amennyire lehetőségeim engedik. Na, jössz hát?
- Hát nem is tudom... szóval, bevallom neked, nem tetszik, hogy egy vad, hódító királynőt segítsek! Ez olyan, mintha segédkezet nyújtanék mások rabszolgaságához!
- Ez nem így van. Mindegy ugyanis, ki a királynő, mindenképp ugyanezt az életmódot folytatnánk.
- De nekem az a másik királynő semmit nem vétett. Ha győzők felette, meghal.
- Ha nem győzők felette, akkor pedig én halok meg. Különben is, ha pusztán ez aggaszt téged, megígérem, hogy amint újra én leszek a királynő, odaajándékozom neked Szoszit, nem ölöm meg, a mi törvényeink szerint a te rabszolgád lesz, aztán azt csinálsz vele, amit akarsz, akár el is engedheted! Ami persze nagy könnyelműség volna, mert szerintem abban a pillanatban

kinyír téged bosszúból, amint módja lesz rá. Én biztos ezt tenném. De ha akarsz, megteheted, hogy elengeded. Na?

– Gondolkodási időt kérek. Meg kell ezt beszélnem a barátaimmal, sőt, azt hiszem, tanácsot kérek a Mindenhatótól is!

– Hogyan? Közvetlen telefonvonalad van Istenhez?! – érdeklődött Laura.

– Ne gúnyolódj! Természetesen imádkozni fogok. Elvégre ez nagyon fontos döntés.

– Persze, hogy fontos a döntés, csak nem értem, mit segíthet rajtad, ha magadban beszélsz!

– Nem magamban.

– Figyelj, az még sokkal rosszabb. Mert ha isten nem szól hozzád, akkor csak simán feleslegesen pocskolódsz imával a drága idődet, ha ellenben úgy érzed hogy igenis szól hozzád Isten, akkor skizofrén vagy! Ugyanis azok szoktak nem létező hangokat hallani!

– Laura, gondold hogy a viselkedésed rokonszenvesse tesz téged a szememben, és nagyobb eséllyel mondok igent az ajánlatodra, ha sértegeted a vallásomat, ha belegázolsz a hitembe, ha nem tiszteled belső meggyőződésemet?!

– Már bocsáss meg, de mi a frászért tisztelnék egy elmebajt?!

– A vallást te elmebajnak tartod?!

– Hogy a fenébe ne, és szerintem ebben a férjed is messzemenőleg egyetért velem, csak nem mondja, mert...

– Mert tapintatosabb, mint te.

– Minden bizonnyal.

– Akkor te miért nem vagy tapintatos?!

– Részben mert sokkal kellemesebb ha őszintén kimondom, amit gondolok, részben meg mert így szoktam meg, hiszen mint királynő, sosem kellett tekintettel lennem különösebben az alattvalóim holmi „érzékenységre”. De neked is sokkal jobb az, Ofra, ha tudod, hogy nem alakoskodom, hanem őszinte vagyok, vagy nem így van?!

– Bizonyos értelemben okvetlenül, de az, hogy a vallás elmebaj lenne, az már nagyon durva sértés.

– Ez nem sértés, ez tudományos elmélet, ami kapott is már némi bizonyítékot a világ nem egy helyén! Megjegyzem, teljesen egybeesik a csizíék nézetével.

– Ismeritek a csizíéket?

– Eddig nem volt hozzájuk közünk, de amióta itt vagyok a Bargan bolygón, természetesen érdeklődtem utánuk is. De ne is menjünk ilyen messzire: amikor aziránt érdeklődtem a történelmi feljegyzésekben, ki is vagy te, Ofra, akkor a korabeli földi dokumentumokból rájöttem, véletlenül bukkanva rá különben, hogy már abban az időben is akadtak olyan publikációk, amik a vallást elmebajnak tartották. Közelebbről szólva, az úgynevezett „Stockholm-szindróma” elfajult esetének. És mi konkik telibeponatos ugyanígy vélekedünk a vallásról, csak épp nem a „Stockholm-szindróma” kifejezést használjuk.

– Fogalmam sincs, ez mit jelent. Mindenesetre, ha ti olyan fenemód tudományosan gondolkodtok, akkor nyilván az evolúcióban hisztek a teremtés helyett, ez esetben pedig akármi okozza is a vallásos hajlamot, az az evolúciós folyamat során került be az emberiség érzelmi repertoárjába, tehát hasznos!

– Nem éppen. Ami a vallást illeti, ez a véleményünk szerint igenis egyfajta elmebetegség. Annyi azonban igaz, hogy az a hajlamunk, ami eme elmebetegség kialakulását elősegíti néme-lyekben, szintén az evolúció során került be érzelmeink repertoárjába, s eredetileg valóban hasznos volt! De csak eredetileg, ám nem most!

– Most miért nem?

– Mert a vallás lényegében a Stockholm-szindróma elfajult esetének tekinthető. Mi másképp nevezzük, de a te korodban Ofra, a Földön e szindróma egy stockholmi túsdrámáról kapta a nevét; lényege az, amikor a túszok – általában kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek – szeretetet kezdenek érezni kínzóik, rabtartóik iránt. Ez furcsa; józan ésszel azt hihetnők, hogy gyűlölniük kéne őket! Általában ez így is van; olykor azonban nem ez történik. A Stockholm-szindróma olyankor léphet fel, amikor a sok bántás mellett a rab bizonyos ritka de néha mégis előforduló, felületes kedvességet tapasztal a rabtartója részéről, ugyanakkor teljesen ki van szolgáltatva neki, felette az élet-halál ura. Ebben az esetben alakul ki az említett szindróma. Olyan feleségek is érzik a férjük iránt, akiket a férjük állandóan gyötör, de nagy ritkán kedves velük, s a nő ki van szolgáltatva a férfinak. Tiszta szerencse, hogy nálunk konkiknál nincs család! Na, de ez nem ide tartozik – szóval, térjünk csak vissza e szindróma lényegéhez... tehát: Ezen érzelem adaptív értéke nyilvánvaló! Ha ugyanis valakinek teljesen ki vagyunk szolgáltatva, akkor a lázadozással semmire sem mennénk. A természetes szelekció kedvezett azon őseinknek, akik ilyenkor meghunyászkodtak, igyekeztek nem kivívni rabtartóik dühét, ez meg úgy volt a legegyszerűbb ha átvették azok meggyőződését valamilyen mértékben, némi-lyen azonosultak a céljaikkal, tehát „megértették őket”, elkezdtek úgymond „az esendő embert látni bennük”, magyarul megszerették. Ez együtt járt azzal a hittel, hogy az illető „nem is olyan rossz”, „ki lehet vele jönni”, sőt néha egyértelműen jónak is látták a zsarnokot. Ekkor nem lázadoztak, sőt e rabok belenyugvását, szeretetét látva néha még a rabtartó is szelídebben bánt velük; vagyis így volt a legnagyobb esélye a raboknak a túlélésre! Tehát az erre való hajlam elterjedt az emberi génkészletben, már amiatt is, mert évezredekig ősközösségekben éltünk, ahol a hordafőnök *valóban* élet-halál ura volt.

Na és most könnyen megérthetjük, miként alakult ki a vallás! Látva a Természet sok érthet-ten jelenségét – villámlás, vadállatok, földrengés, vihar, felhőszakadás; vagy szárazság, éhín-ség – ezek mind veszélyesek voltak a hordára – az őseinkben kialakult a meggyőződés, hogy a Természet, az bizony a hordavezérnél is hatalmasabb! S mert teljesen ki voltak szol-gáltatva a Természet vak erőinek, ugyanakkor NÉHA a Természet barátságos is volt velük véletlenszerűen – hiszen előfordult néha jó termés is, sikeres vadászat, stb., nemcsak csupa tragédia – emiatt kialakult őseinkben az ezen erők iránti Stockholm-szindróma, amely reagálás a hordafőnökkel szemben nagyon is helyeslendő, ellenben ez esetben, a Természet iránt már nagyon is nem helyénvaló volt, egyfajta célját tévesztett viselkedési módszer. Mégis kialakult bennük e szindróma, ennek összes jellegével, s ez nem is sokára odáig fejlődött bennük, hogy az összes általuk nem ismert erőt megszemélyesítették, ezek lettek az istenek, s ezekről feltételezték hogy „nem is olyan rosszak”, azaz „ki lehet jönni velük”, – feltéve ha épp-úgy a kedvüket keresik mint a hordavezérnek! Tehát igyekeztek ajándékokat adni nekik – így fejlődtek ki a különböző áldozati szertartások. Könyörögtek nekik – ebből származik az ima. Megalázkodtak előttük – térdhajlítás, meghajlás. Mindez tipikusan emlékeztet a Stockholm-szindrómára!

Így alakult tehát ki a vallás: egy alapvetően helyes, adaptív viselkedési sablon helytelen irány-ba való alkalmazásával.

Ez pedig alátámasztja azt a vélekedést, miszerint a vallás egyfajta elmebetegség. Azt is meg tudjuk mondani, miben nyilvánul meg ez az elmebaj: A Stockholm-szindrómára való különö-

sen erős hajlamban! Ezen állításom tudományos hipotézisnek tekintendő, ugyanis falszifikációnak is és verifikációnak is alávethető: ha az állítás/hipotézis igaz, akkor részletes, alapos és tudományos igényű statisztikákkal, kontrollkísérletekkel kimutatható kell legyen, hogy az igazán vallásos, őszintén, mélyen hívó emberek a világlátagnál nagyobb százalékos arányban hajlamosak a Stockholm-szindróma „hagyományos” változatára, tehát például egy túszdrama kapcsán megszeretni a rabtartóik némelyikét, továbbá egyéni mértéküket tekintve is erősebben hajlamosak erre, ami azt jelenti hogy ha egy adott túszcsoportból mondjuk a jelenlevők fele „kapja el” e szindrómát, akkor ezek közül a mélyen vallásos emberek hevesebb pozitív érzelmeiket dédelgetnek majd magukban a rabtartók felé, mint a kevésbé vagy egyáltalán nem hívők!

Már jelen pillanatban is van azonban egy elég komoly bizonyíték (vagy legalábbis valószínűsítő tényező) állításom igazára! A fentiekből ugyanis az a munkahipotézis következik, hogy szükségszerűen nem egyformán hajlamosak az emberek a vallási elmebajra, jelentősek az egyéni különbségek. Pontosabban szólva, bár valószínűleg mindenki hajlamos e bajt elkapni, de a hajlam *mértéke* jelentős szórást kell mutasson! (Természetesen, aki erősen hajlamos erre, az sem kapja el sorsszerűen, okvetlenül a bajt, az istenhit nevű elmebetegséget, csak erősen veszélyeztetett!) Na már most mindebből az kell következzen, hogy e hajlam mértéke valószínűleg örökletes tényezőknek is függvénye. Ha tehát egy mélyen hívó vallási csoportot valamiféle „ígéret földjére”, egy új országba kiköltöztetünk, akkor utódaik közt különösképp meg kell hogy növekedjék a hívők aránya, még akkor is ha különben nincs erre vonatkozó társadalmilag kényszerítő erő, mert szekuláris államban élnek.

E kísérletet a Történelem lefolytatta helyettünk, méghozzá épp a te időszakodban, Ofra, s az ország neve: Egyesült Államok! Történelmi tény, hogy az oda legelőször betelepülők vallási üldözöttek voltak, s később is előszeretettel menekültek/költöztek oda a vallásilag üldözött közösségek, az ottani vallásszabadság miatt! Erről saját történelmi feljegyzéseink is tanúskodnak, ami megmaradt a konki nép alapítóinak archívumában. És íme: a sors különös fintora, hogy az az ország, melynek alkotmánya a legszekulárisabb, ez az ország mondhatja magáénak azt a kétes dicsőséget, hogy polgárai a világon talán a legnagyobb arányban vallják magukat hívőknek!

Fel kell tételeznünk az előbbieik miatt, hogy az Egyesült Államok lakossága, a bennük lobogó, világlátagnál erősebb vallási hajlandóság miatt a Stockholm-szindróma „hagyományos” változatainak megkapása iránt védtelenebb volt. Erre mutatnak is komoly jelek: köztudomású volt akkoriban, hogy a leghülyébb szekták előszeretettel ütötték fel a fejüket és burjánzottak el épp az USA-ban! Márpedig ezen szektákra kifejezetten jellemző volt, hogy a szektatagok szinte rabszolgaként élnek, és tökéletesen behódolnak a szektavezetőnek, mind anyagilag, mind szexuálisan, teljesen azonosulnak a „Nagy Vezetővel”, s ez a Stockholm-szindróma maximálisan kifejlett változatának tekinthető. Tehát cseppet sem kell feltételeznünk, hogy a vallás bármilyen értelemben is jó, hasznos volna az emberiségnek: Sokkal inkább káros, mint minden helytelen viselkedési forma.

– Hú, micsoda szónoklatot vágtál le! Miért akarsz ennyire „kitéríteni” engem a vallásból?! Mi érdeked fűződik ehhez?!

– És ha csak azt mondom, hogy egyszerűen kedvellek?!

– Na ne! Te egy rideg észlény vagy, Laura, látom már, és a saját anyádat is kész vagy elárulni, ha érdeked fűződik hozzá!

– Nem is titkolom! De attól még előfordulhat, hogy megkedvelek valakit!

– De miért épp engem?

- Mert remélem, segítségeddel megoldom ezt a válságot, s megerősítem a hatalmammat.
- Jó, értem, de miért kell neked, hogy emellé ateista is legyek?
- Nem *kell*, csak sajnállak, amiért efféle elmevírusokkal vagy megfertőzve.
- Márpedig én igenis imádkozni fogok!
- Arra kérlek, vedd fel, ha szól hozzád isten! – gúnyolódott Laura.
- Ne gúnyolódj, ez nem így megy, nem hangokkal szól, csak váratlanul bizonyos leszek afelől, hogy mit kell vagy nem kell tennem.
- Ennek még van is némi értelme, de ezt én egyszerűen úgy nevezem, hogy „eltöprengeni az ajánlaton”, s ebbe semmi misztikus hatalmat nem kell belekeverni, mert felesleges. Meg aztán, ha belegondolok, mennyi értelmetlen, irracionális szabály keseríti meg az életedet, s mind a vallás miatt... például, mi értelme van annak, hogy nem keverheted a tejes ételeket a húsosokkal?
- Semmi.
- Na látod!
- De Laura, értsd meg, hogy ennek épp az az értelme, hogy értelmetlen!
- Micsoda?!
- Figyelj, megpróbálom megmagyarázni. Van ugye egy csomó előírás az én vallásomban. Ezek egy része könnyedén megokolható értelmes észérvekkel, például hogy „ne ölj”...
- Bocsánat, hogy közbevágok, de én már ezzel sem értek egyet! De az még hagyján is, hogy én nem értek egyet vele – amennyire ismerem a néped történelmét, az kifejezetten olyan, hogy benne pontosan e parancsolatot alig-alig tartották be, már ha egyáltalán valamikor is betartották!
- Most ezen ne vitázzunk, lényeg az, hogy ezen törvényre lehet azért érveket találni. Más törvényekre is. Akadnak azonban, amikre nem. No és most képzeld el, hogy én be szeretném bizonyítani a Mindenhatónak, mennyire szeretem őt, és mennyire igyekszem neki tetsző életet élni! Erre kézenfekvő módszer, ha betartom a parancsolatait. No de ha a parancsolatainak mindegyike megokolható volna logikus érvekkel, akkor ugyan mi szerepe volna a hitnek és a kötelességszerű engedelmességnek?! Ugye hogy semmi! Mert azt például hogy „ne ölj”, azt nagyon könnyű betartani. Nagyon-nagyon könnyű *nem* megölni valakit, pláne hétköznapi körülmények között. Azt hogy ne lopjunk, már valamicskét nehezebb betartani, mert állandóan kísértéseknek vagyunk kitéve, de olyan *igazán* nagyon ezt sem nehéz betartani, mert a lopást a világi törvénykezés is bünteti, ekképp ettől megóv minket a büntetéstől való félelem. Hanem az, hogy egy jó adag pörkölt után nem ihatok meg egy csésze tejet vagy tejeskávét, vagy hogy a csirkepaprikást nem ehetem tejföllel, no, az már igazi próbatétel, hiszen ha mégis így cselekednék, azt semmiféle világi bíróság nem torolná meg mondjuk börtönbüntetéssel! Ha így cselekszem, az cáfolhatatlan bizonyítéka annak, hogy az Úr iránt szeretetből cselekszem!
- Aha. Hát tudod, én marhára utálnám azt az istent, már ha hinnék benne, aki kizárólag amiatt ad az életünket megnehezítő parancsolatokat, hogy legyen, amit betartsunk, úgymond a szeretünk bizonyítékaként!
- De Laura, most mit problémázol ezen, most neked az énektudásom kell, vagy a hitetlenségem?!

- Szerettelek volna barátnőmnek tartani.
- Hívó barátnőd nem lehet?
- Persze, hogy nem. Elvárom, hogy aki a barátnóm, az engem szeressen a legjobban.
- Akkor ez sosem fog összejönni neked, mert én Jondont szeretem a legjobban.
- Biztos hogy nem, mert Jondonnál is jobban szereted Istent.
- Lehet, de ha nem hinnék Istenben, akkor is Jondon lenne a szívemben az első, és nem te.
- Igen, s ezt még el is viselném, főleg mert Jondon férfi. De az első *nő* akkor is én kéne, hogy legyek az érzelmeidben, más ugyanis nem lenne méltó hozzám, aki királynő vagyok!
- Az első nő lehetsz te. Isten ugyanis nem nő, sőt nem is férfi.
- Biztos hogy férfi, mert emiatt parancsolt annyi nőgyűlölő rendelkezést a Bibliában... de az sem számítana, ha egy nem nélküli lény lenne. Ő ugyanis nem létezik szerintem, és engem sért, hogy egy nem létező fantomot jobban szeretsz, mint engem, aki létezek. Pláne egy afféle ocsmány kreatúrát, akit leír a vallásod!
- De Laura, te nem is ismered a vallásodat!
- Persze hogy ismerem. Talán jobban is, mint te! Aranyoskám, legalább két hétig szorgosan tanulmányoztam minden rólad szóló dokumentációt, de a vallásodat is, mielőtt beszéltem volna Konztrúdzsával, hogy kellenél nekem! Meg akartalak ismerni, ki is vagy te, hiszen rajtad múlik az életem! No és a Tóra alapján a te istened, Ofra, a létező összes irodalmi mű legutálatosabb figurája, egy féltékeny, sőt, a féltékenységére *büszke*, igazságtalan, kicsinyes, megbocsátani képtelen hatalommániás; egy bosszúvágyó, vérszomjas zsarnok; egy rasszista, homofóbiás etnikai tisztogató; szexista, fallokrata nőgyűlölő; gyermekgyilkos, népirtó, halál-osztó, megalomániás, szadomazochista; emellett szeszélyes, kiszámíthatatlan, és általában véve is kifejezetten emberellenes és rosszindulatú. Plusz még az állatokhoz is fölöttébb igazságtalan, mondhatni állatkínzó, de ez már szinte mellékes is. Mindemellé hihetetlenül ostoba, de annyira hogy már örült is, az egyik esetben ugyanis például az állatoknak is börtölniük kell, de még soká sorolhatnám... és te ezt a szörnyeteget *szereted*?! Hát te is ennyire örült vagy, Ofra?! Még ha mást szeretnél jobban mint engem, na de hogy engem kevesebbre becsülj, mint ezt az ocsmány gondolat-kreatúrát, nos, azt nem viseli el a büszkeségem! Aki ilyen kevésre becsül engem, az nem lehet a barátnóm, ha megharagszol ezért, ha nem! Mert mindennek van határa!
- Na de Laura, most mit csodálkozol azon, hogy isten ilyen, már ha valóban ilyen – nektek aztán semmi jogotok felháborodni, mert ha nem értettem valamit nagyon félre, ti is tartotok rabszolgákat, s gondolom azoknak igazán nem lehet jó soruk!
- Pedig meg fogsz lepódni, mert akadnak olyan rabszolgáink, akik kifejezetten hálásak a sorsnak, amiért hozzájuk kerültek rabszolgának! Az igaz, hogy nálunk bármit megtehet az ura a rabszolgával, abba se szól bele senki, ha halálra kínozza, sőt, szoktunk is a nagyobb ünnepeken rabszolgákat pusztán mulatságból halálra kínozni. Ám a legtöbb rabszolgának nem ez a sorsa, s nem is nagyon kell félnie attól, hogy vele ez megtörténik, amennyiben jól viselkedik. Sőt ne feledd el, eredetileg én magam is rabszolgaként kerültem a konkikhoz, s most királynő vagyok! Melyik más népről mondható el, hogy egy rabszolgának akár minimális lehetősége is volna királynővé lennie?! Emlékezz csak: elméletileg akármelyik rabszolganő kihívhat engem párbajra, s ha győz, ő lesz a királynő! A kockázat persze iszonyatos, de a lehetősége megvan rá! Ilyen lehetőség sehol másutt az Univerzumban nem adódik egy rabszolganőnek! De nem is csak erről van szó. Képzeld el, hogy odarepülünk egy bolygóhoz, amin valami barbár közép-

kori társadalom van, és elfogjuk a lakosság egy részét rabszolgának. Tudod jól, milyen volt akkoriban a rabszolgák élete. Bilincsből dolgoztak, iszonyatosan nehéz munkákat, s enni is keveset kaptak, s az sem volt finom. Nálunk ilyen *nincs*! A legtöbb rabszolga nálunk főként arra van, hogy a férfiak kedvét töltsse, azaz nők, szexuális célokra. De akik dolgoznak, azok is olyasféle feladatokat látnak el, hogy például automata gépeket nyersanyaggal „etetnek”, ami lehet, hogy unalmas, de még csak megizzadniuk sem kell. Vagy takarítanak, s az sem nehéz. Enni is bőven kapnak, s ugyanolyan finomat, mint mi magunk, mert teljesen mindegy, ugyanis bármi ételről legyen is szó, azt mind mesterségesen állítjuk elő, s olyan mindegy, hogy miből készítünk többet, tehát akár nekik is adhatunk finomat. Azaz, ha csak épp nincs büntetés alatt a rabszolga, még ő maga is nyugodtan válogathat a kaják közt, mert csak rajta múlik, milyen kódszámot pötyög be az ételadó automatába! És mind rendszeresen tisztálkodhatnak naponta, meleg vízben, szappannal, akár illatszereket is használhatnak... szóval, olyan luxusban élnek, hogy az ő társadalmukban az uralkodók sem élnek úgy! Az igaz, hogy engedelmeskedniük kell, de ez akkor sem rabszolgaság a számukra, hanem olyasmi inkább, mintha egy nagy uralkodó égi palotájában udvaroncok lennének – ugye ott is engedelmeskedniük kell a rangosabbaknak! És nincs bilincs a lábukon! Igaz, mindegyikükbe bele van operálva több helyre is egy-egy fegyelmezőcsip, ami Istenke jelére képes áramütéssel sokkolni s így magatehetetlenné tenni őket, de e beoperálás is fájdalommentes, és tényleg észre sem veszik hogy ott a csip, amíg nem lázadoznak. És a legtöbbjük nem lázadozik, mert miért is tenné!

– Benned is van ilyen csip?

– Nincs. Volt, de aki királynő lesz, abból Istenke kiszedi. Szóval mi elismerjük, hogy bizonyos értelemben kegyetlen nép vagyunk, de semmi esetre sem kegyetlenebb, mint egy egészen átlagos hódító nép. Ez annyira így van, hogy még soha egy bolygót sem pusztítottunk el teljesen, egyszerűen mert ha úgy teszünk, nem térhetünk vissza ugyanoda pár évszázad után, hogy újra kiraboljuk! Hódítók vagyunk, de nem hülyék! Nem úgy, mint a te istened, aki egész népeket kiirtatott az utolsó szál emberig! Sőt, állatig! Továbbá, mi legalább becsületesen elismerjük, ha hódítunk, ha gyilkolunk, ha rabolunk – s közben nem hivatkozunk alamuszi módon valamiféle felsőbb hatalomra! S azt sem akarjuk bemesélni a legyőzött népnek, hogy mi olyan jaj de nagyon szeretnénk őket, miközben te meg a többi vallásos zavarosfejű úgy érvel, hogy isten azért bünteti az embereket, mert *szereti* őket! Micsoda képtelen agyrém!

– De Laura, hiszen egy anya is megbüntetheti a gyermekét ha az rosszat tesz, de attól még szereti is!

– Igen, előfordulhat hogy rácsap a kezére, de nem öli meg! És ne is menjünk messzire, vegyünk csak téged példának: te nem haragudtál meg istenre, amiért megölt téged?

– Nem ölt meg. Feltámasztott, akarom mondani, nem engedte, hogy végleg meghaljak.

– Mesebeszéd, ezt nem isten művelte veled, hanem valaki közönséges emberi időutas, aki valamiért nem akarja felfedni a kilétét. Elvileg akár maga Jondon vagy Konztrúdzsa is lehet ez.

– Még ha úgy van is, egészen biztos, hogy isteni sugallatra cselekedett.

– Hát te hülyébb vagy, mint azt legmerészebb rémálmomban képzeltem! – tört ki Laura. – Tegyük fel, Jondon belédszeretett, és elment érted az időben. Ha erre azt mondod, ez isteni sugallatra történt, akkor ezzel leértékeled Jondon szerelmét, mert azt állítod, hogy csak isteni parancsnak engedelmeskedett, azaz nem is őszinték az érzelmei, és Jondon csak egy az isten által a távolból mentális rabszíjon rángatott bábszínházi figura! Esküszöm, Jondon helyében megsértődne, ha ezt gondolnád rólam! Sőt, eszerint soha nem lehetünk biztosak benne az elveid szerint, hogy kinek az érzelmei őszinték, mert bármikor előráncigálhatjuk azt a szájal-

mas érvet, hogy hát ez igazából nem is az ő érzelme, csak isten sugallta neki! Mondd, Ofra, nem gondolod-e, hogy ez isten részéről beavatkozás lenne az emberek szabad akaratába?! Holott isten állítólag azt adott az embereknek a vallásod szerint?!

– Laura, nem beszélhetnénk másról?

– Kínos neked a téma? Fáj az igazság?

– Úgysem tudsz meggyőzni, nem veszed észre?

– Hát talán nehezebb lesz, mint eredetileg gondoltam, de igenis meg foglak győzni.

– Épp te, már ne haragudj?! Ez Jondonnak sem sikerült, holott szerelmes vagyok belé, akkor majd épp neked sikerül?!

– Hogy a csudába ne! Jondon persze hogy nem tud téged meggyőzni, amikor olyan óvatosan bánik veled, mintha úgy akarna megfogni egy lepkét, hogy annak szárnyáról le ne töröldjön a hímpor! Csakhogy én egészen másként viszonyulok a dolgokhoz, kicsikém. Engem baromira nem érdekel, hogy mennyit szenvedsz majd, míg felébredsz vallásos örületed mély álmából, én egyszerűen belenyomom az orrod az Igazságba, hogy képletesen szóljak, mint a macska orrát a piszkába, szembesíteni foglak veled, micsoda borzalom az, amiben hiszel, és ami ennél is fontosabb: milyen szájalmasan kicsinyes ez a Valóság fenségéhez képest! Mert, Ofra, a világ egy csodálatos hely, a tudomány pedig pláne! Sajnos azonban te gyakorlatilag semmiféle komoly tudományos képzésben nem vettél részt gyermekkorodban, még alapszintűben is csak alig azt hiszem, emiatt nem tűnik fel neked, milyen hiábavalóan szűkkeblű az a kép, amit vallásod a világról sugall!

– Mintha te olyan sok iskolát végeztél volna, amikor nyilván egész fiatalságod alatt verekedni tanultál!

– A dolog úgy áll kedveském, hogy most nagyon tévedsz. Igaz, ami igaz, népünk polgárai közt kevesen vannak, akik a szó igazi értelmében tudósoknak nevezhetőek. De azért *akadnak* ilyenek, ugyanis aki egy bizonyos szintnél több iskolát elvégez, annak nem kötelező elfogadni a párbajra kihívásokat, mégsem számít legyőzöttnek! Tehát védett ilyen értelemben! És emiatt aki fizikailag gyengébb vagy ügyetlenebb, gyakorta nagyon szorgalmasan tanul, hogy e szintet elérje. Ennek az az értelme, hogy így biztosítjuk a művelt elit létét, akik igazán értenek az úr- városunk műszaki problémáihoz, azaz nem mindenki műveletlen tahó nálunk, s még komoly kutatások is folynak a konki nép körében! Persze nem lesz mindenki művelt, de ez nagyon jól van így, ha mindenki valami nagyfejű tudományos muki lenne, nem maradnának tahók, akik tisztelik a tudást, és nem lenne utánpótlása a hadseregünknek sem. No és a királynőtől nem várják el, hogy profi legyen mindenben, de azt igen, hogy azért az átlagos konki polgárnál műveltebb legyen minden tudományban, különben nem lehetne őt tisztelni! Tehát mindenkinek, akit azért rabolunk el, hogy belőle esetleg királynő legyen, kötelező elvégeznie egy egész sereg osztályt, válogatott tanulnivalókkal, s nálunk nincs osztályzás, Ofra! Nálunk féléves vizsgák vannak. S aki azon megbukik, azt mindenki szórakozására halálra kínozzuk valami ünnepeken. Tehát mindenki szorgalmasan tanul. Ha mégsem, úgy kell neki. S amikor minden osztályt kijárt, jön egy nagy, általános vizsga, ahol nincs olyan, hogy bukás, hanem ahol egyszerűen kiválasztják a csoport rosszabbul teljesítő felét, és őket is halálra kínozzuk. A másik fele ugyanis még mindig elegen van ahhoz, hogy belőlük ki legyen választva a leendő királynő. Királynőből ugyanis *egyetlenegy* is elég. Nálunk tehát a királynő nemcsak harc- készségben kell kiváló legyen, hanem tudásban is, még ha nem is professzora egyetlen tudományterületnek sem. Azaz, merőben felesleges engem lebecsülnöd! De annyira tévedsz, hogy tudd meg, nemcsak azt tanultam, amit nálunk bárki átlagpolgár, hanem az ismertebb barbár népek szokásait is, mert a királynő jól kell ismerje a barbárokat, hiszen én döntök a legtöbb

hadműveletről! És ugye nem volna az jó, ha valami katasztrófába vezérelném a népemet! Például a tutukat megtámadni kész öngyilkosság volna! De szerintem már a csiszíket is! Merem állítani, népem legműveltebb személye épp én vagyok, bár számos olyan tudós akadhat nálunk, aki valami részterületben többet tud mint én. De nem ám úgy összességében! Na, de nem is beszélek neked most többet – időt kértél, tehát hagylak gondolkodni! Menj most, és tőlem akár imádkozhatsz is, ha mindenáron magadban akarsz beszélni... holnap reggel várom a válaszodat! Ha ugyanis nemet mondasz, másvalakit kell keresnem.

– De Laura, engem aggaszt, hogy a versenyen a leendő zsűri is csalásnak tartja majd, amit csinálunk, és pusztán emiatt is engem neveznek majd meg vesztesnek! Pláne, ha az a Szoszi csinosabb is netán, mint én!

– Nem fogják csalásnak tartani, ha Istenke nem tartja annak. Márpedig ő nem tartja annak. Különben már rég kikapcsolta volna az övem erőterét. Az meg elő sem fordulhat, hogy a másikat csinosabbnak tartás, ugyanis elárulom neked, telibe ugyanúgy néz ki, mint te! Azaz inkább, mint ahogy te nézhettél ki nagyjából huszonötévesen.

– Micsoda?!

– Haha, hogy meghökkentél! Biztos ebben is holmi isteni jelet vélsz felfedezni, mi?! Holott semmi különös nincs ebben: egy bolygón belül is számos olyan személy akadhat a népességben, aki valaki másik illetőnek a kiköpött hasonmása. Ugyanis az emberi külső variációs lehetőségei nem végtelenek. És természetesen a külsőd is szerepet játszott a döntésben, amikor téged választottalak. Na, ha megnyugtattalak, menj magadban beszélni vagy akarsz, és gondolj rá, ha nem mondasz igent, még legalább négy-öt évtizedig kuporgathattok, míg összejön egy úrhajó ára! S azalatt nem épül az országotok!

– De Laura, végül is hogy beszélsz te velem, nem parancsolhatod meg, hogy mikor menjek meg jöjjelek, elvégre nem is a te hazádban vagyok, hanem te vagy itt a vendég!

– Teljesen igaz, én vagyok a vendég, de azt ne felejtse el, hogy ha igaz is hogy te nagy hasznomra lehetsz, ám az is igaz, hogy én még sokkal inkább hasznodra vagyok – azaz lehetek – neked! Mert én mégis könnyebben találok egy másik jóhangú énekesnőt, mint ahogy te találnál valakit, aki egy legfeljebb pár órás énekversenyért egy egész úrhajót és egy bolygót kínál neked! Nyugodtan fogd fel úgy, hogy én egy menedzser vagyok, aki egy káprázatos szerződést kínál neked, s el kell dönts, hogy elfogadod-e! A menedzser pedig nyilván rangosabb, mint az, akit menedzsel, tehát ő szabja meg, hogy mit, hol, hogyan, szóval itt most én vagyok az úrnő, és a te dolgod az engedelmesség! Legalábbis amíg véglegesen nemet nem mondasz. De előre tudom, hogy úgyis igent fogsz mondani.

– Ebben nem lehetsz biztos!

– Hogy is ne lennék ebben biztos, elvégre mégis királynő vagyok, és egy uralkodónak fontos a jellemismeret is, mert jó, ha nem kell mindent erőszakkal elintéznem, még ha tehetem is!

– Ezt nem értem, hiszen büntetlenül megölhetsz bárkit!

– Persze. De most képzelj el, megbízok valakit azzal, hogy mondjuk elvégezzon egy feladatot. Például hogy végezzon felderítést valami távoli gömbhalmazban. S tegyük fel ez egy olyan férfi, akit valamiért nagyon kedvelek, mert barátságos, kedves pasas, meg mert a konki nép legjobb matematikusa. Ha ő ezt nem vállalja, kénytelen vagyok megölni, hogy a tekintélyem ne csökkenjen. De ha vállalja, akkor is lehet, hogy rosszul oldja meg a feladatot, vagy elpusztul a küldetés során, mert ő utál ürrepülni, és nem szeret kockázatokat vállalni sem. Ő azt szereti, ha bonyolult dolgokon töprenghet a számítógépe előtt ülve. Nemde sokkal jobban járok, ha olyasvalakit küldök ki felderítésre, aki szereti az izgalmakat?! Bárkit kiküldhetek,

hatalmamban áll, és bárkit megbüntethetek okkal vagy ok nélkül, de mégis előnyösebb nekem, ha nem élek szükségtelenül a hatalmammal, hanem igyekszem megismerni az alattvalóimat! Tudod Ofra, én annyira abszolút hatalmú királynő vagyok, hogy akár azt is megengedhetem magamnak, hogy kegyes legyek, és törődjek alattvalóim érzelmeivel. Nem kötelező törődnöm velem, és van is, hogy semmibe veszem ezen érzelmeiket. De néha igenis törődöm ezen érzelmeikkel, és merem állítani, érték is hozzá, van emberismeretem! És most roppantul csodálkozom, ha nemet mondanál. Na, eredj innen, hogy több időd maradjon töprengeni magányosan, én úgyis elmondtam neked mindent, amit akartam. Holnap reggel gyere, és rebezd el hódolatteljesen az igenlő választ!

– Jó, de arra még válaszolj, miből gondolod, hogy én igent fogok mondani?! Ugyanis eláru-
lom neked, nem érdekel annyira az ajánlatod! Úgy gondolom ugyanis, ha engem Isten hozott
ebbe a világba, okvetlenül lehetőséget nyújt nekem Izrael megteremtésére akkor is, ha téged
most visszautasítalak!

– Lehet, de nem tudhatod biztosan, nem isten rendelkezése-e az is, hogy velem találkoztál!
Ám ennél is fontosabb másvalami! – és Laura a mutatóujját szinte fenyegetően bökte Ofra
melle felé. – Arról van szó ugyanis, hogy egyszerűen imponálok neked! Félsz tőlem, talán
borzadsz is tőlem kissé, ám ugyanakkor csodálsz is! Ami azt jelenti, hogy igazából te magad
is nagyon szeretnéd, hogy barátnők legyünk! Na mi az, még mindig itt vagy?!

– Iszonyatos a modorod!

– Csak őszinte és királynői. Ráadásul tetszik is neked, mindössze műfelháborodást rendezel
most, mert úgy hiszed, illik ezt tenned! De most tényleg menj, mert több kérdéssedre vagy
megjegyzésedre úgysem válaszolok, amíg meg nem hallom a beleegyező választ!

Ofra nagyot sóhajtott.

– Jól van, megyek... Jondon, jössz?

– Jondon csak ne menjen. Rá most nekem van szükségem – szólt parancsolóan Laura.

– Ugyan mire, ugyan miért ne segíthetne nekem dönteni, akár úgy is, hogy egyszerűen el-
mondja a véleményét?!

– Semmi kifogásom ellene, hogy véleményt mondjon, épp csak nem most. Neki ugyanis meg-
tanítom a nyelvünket, amíg te döntesz. Természetesen egy hipnopédiás sisakkal.

– Nekem miért nem?

– Ráér azután is, hogy döntöttél. S akkor legalább nem egyszerre aluszikáltok, mert addigra
Jondon túl lesz a nyelvtanuláson, s így mindig lesz egy ébren lévő társaságom! Na, menj már
tényleg!

Ebben a pillanatban Laura öltözék-illúziója, a hologram, egyetlen pillanat alatt kialudt! Laura
ott állt előttük teljesen pucéran. Tényleg úgy volt, ahogyan mondta: csak a cipő volt a lábán,
bár az inkább egy lábszárközépig felnyúló, lapossarkú csizmaféleségre hasonlított. És persze a
derekán is ott maradt a jó tenyéryi széles öv, mindenféle bizgentyűkkel. Most ezek közül a
királynő megnyomott egy gombot.

– Istenke, mi történt?! Miért kapcsolod ki a...

– Mert már nem vagy királynő – jött meg a válasz oly gyorsan, hogy Laura be sem fejezhette a
kérdést.

– Hogyan nem vagyok királynő?!

– Hát úgy, hogy Szoszi kitalálta, hogy te tulajdonképpen amiatt utaztál el, mert valakit fel akarsz bérelni a helyetted való párbajra.

– De Istenke, hiszen amikor megkérdeztelek, te is azt mondtad nekem, hogy ez nem csalás, hogy nyugodtan megtehetem!

– Most sem változott a véleményem. Ez nem rajtam múlt, Laura! Ne felejtsd el azonban, van olyan hatalom, aminek én is engedelmeskedni vagyok köteles. Szoszi élt állampolgári jogával, és népszavazást kezdeményezett. És 99% feletti egyhangúsággal úgy döntött a néped, hogy nekik nem kell olyan királynő, aki nem vállal a saját személyében akármilyen párbajt is – akár énekpárbajt is.

– Akkor most Szoszi a királynő?!

– Majdnem. Vagyis ő, de csak ideiglenesen. Két nappal később lesz egy nagy párbajszorozat a királynői címre aspirálók között. Akkor meg kell védje a királynői rangját, mely most csak ideiglenes. E párbajon elvileg bárki részt vehet, akár te is. Oda tudunk érni időben, ha akarod.

– Naná, hogy akarunk!

– De ez esetben nincs időd várni holnap reggelig, hogy miként dönt Ofra.

– Akkor nem várom meg! Megyek nélküle!

– És ha meghalsz? – kérdezte figyelmesen Ofra.

– Akkor meg fogok halni. Ez a királynői munka kockázata!

– De hiszen amiatt kellettem volna neked, mert nem akarsz kockáztatni.

– Attól tartok, Ofra, gyávának tartasz engem, holott mi sem áll tőlem távolabb! Természetesen kész vagyok a céljaimért minden kockázatot vállalni, mely elkerülhetetlenül szükséges. Az egészen más dolog, hogy e kockázatokat igyekszem – ha lehet – minimalizálni! Most tehát dönts, de azonnal ám, jössz-e velem! Mert ha akarod, te is részt vehetsz a párbajon, azaz semmi nem változott e szempontból! Ha azonban nem jössz, megyek nélküled.

– És meghalsz.

– Hát erre bizony jelentős az esély, de akkor is mennék, ha csak egyetlen százalék esélyem volna a túlélésre! Mert minden jobb mint az, ha hatalom nélkül maradok, és utolsó senkiként kódorgok a világmindenségben, mint afféle száműzött királynő!

Ofra összerezzen.

– De hiszen van is egy olyan dalom, aminek az a címe, hogy „Száműzött királynő”... azt hiszem, ez egy jel nekem! Jel arra, hogy veled kell tartasak!

Laura elfintorodott, ami hüen mutatta, mekkora jelentőséget tulajdonít az efféle misztikus érveknek, melyekre Ofra a döntését alapozza, de bölcsen nem szólalt meg, mert nem volt érdeke, hogy a leányt lebeszélje az elhatározásáról.

– Veled tartok – folytatta Ofra –, de hidd el nekem, egy egész sereg dolog van, ami sokkal fontosabb, mint a hatalom!

– Na, csak egyet mondj!

– Mondok is! Például szeretve lenni és szeretni tudni! Például egy szerelmen és főleg bizalom alapuló, meleg, meghitt párkapcsolat!

– Hülyeség. Már az is, hogy „meleg” párkapcsolat! Nálunk „melegnek” a buzikat hívják, de más értelemben sem lehet meleg, mert nem fog a pár egyik tagja sem felforrósodni, hogy például nyolcvan vagy százhusz fok legyen a vérük hőmérséklete!

– A meleg, meghitt emberi érzésekre gondoltam!

– Az előbb a párkapcsolatot akartad jellemezni a „meleg” szóval, most meg e szót kívánod definiálni a párkapcsolat jellegével, ami viszont körben forgó érvelés és okoskodás! De idefigyelj, nekem nincs is időm efféle hülyeségeken agyalni most, úgyhogy ha nem gondoltad meg magadat, akkor hozz azonnal egy bőröndnyi mindenfélét, ami a legszükségesebb holmid, például ruhák, aztán máris induljunk az úrkompomhoz, ami elvisz az úrhajóba. Két órán belül odafent akarok lenni a parkolópályán, hat óra múlva legkésőbb pedig már hiperugrani óhajtok!

* * *

Azokban a percekben, hogy Laura Ofrával vitatkozott, e pillanatokban tehát ellenfele, a trónjára aspiráló Szoszi épp egy olyan helyre igyekezett a konki nép úrvárosában, mely helyre nagyon ritkán ment nemhogy a királynő, de bárki más is. Ez a hely az úgynevezett „testraktár” volt, a hármas szinten. Márpedig a hármas szint igencsak elhagyott hely volt, a szinteket ugyanis a gömb alakú úrváros középpontjától számozták, a középpont maga az energiatermelő egységgel, a reaktórral volt a nullás szint.

A hármas szinten is még mindenféle energiatermeléssel és -szabályzással kapcsolatos szerken-tyúk foglaltak helyet, de itt volt a testraktár is. Most itt szállt ki a liftből Szoszi, és egyenesen e raktár felé igyekezett, maga előtt tolva egy kerek kiskocsit, amelynek tetején egy levágott női fej „ült”. A fej láthatóan nem volt halott, mert pislogott, néha az ajkait is megnyalta. Tehette, mert a nyakcsontba különböző csövek vezettek, s ezeken át életben tartotta őt az az ügyes kis gép, ami e kiskocsi aljára volt beszerelve.

E fej külön érdekessége volt, hogy teljesen ugyanúgy nézett ki, mint ami fej magának Szoszi-nak is a nyakán ült.

A liftből kilépve a királynő hosszú, keskeny, félkörben kanyarodó folyosón tolta végig a fejet életben tartó kiskocsit. A folyosó meglehetősen dísztelen volt, nem volt ugyanis sok értelme bármi fényűzést is pocsékolni e ritkán látogatott helyre, így csupaszon csillogtak az oldalát alkotó alumíniumlemezek, melyek egyhangú simaságát csak néha törte meg egy-egy lámpa. Így azonban csak még jobban látszott, hogy most maga a királynő jár erre, mert most Szoszi-nak is ugyanolyan öv pompázott a derekán, mint a Világmindenség egy egészen más helyén Laurának, s emiatt neki sem volt semmiféle „igazi” ruhája a csizmán kívül, márpedig a hologram kiválóan alkalmas volt rá, hogy a folyosó fémfalai szinte szemképráztató csillogással visszatükrözzék. Igen, mintha Szoszi egy üvegfolysóban, sőt tükörfolyosóban haladt volna...

Odaért aztán a folyosó végéhez. Itt egy jókora, kétszárnyas páncélajtó nyílt, bár a „nyílt”-szó egészen bizonyosan helytelen ez esetben, ugyanis ez az ajtó cseppet sem volt nyitott, hanem zárt. És nagyon is nem az volt a jellemző rá, hogy könnyen nyílt volna... annyira nem, hogy nem volt semmiféle kilincse vagy fogantyúja a kinyitáshoz, hanem egyedül csak egy aprócska rés úgy nagyjából fejmagasságban, amibe egy azonosítókártyát kellett beledugni. Ekkor ki-nyílt, ha az illetőnek joga volt belépni ide. Különben nem nyílt ki. De még ez sem volt elég a biztonsági intézkedésekből, mert ezen ajtó előtt egy emberi őrszem is posztolt, akinek két lézerpisztoly is lógott a derekán, a vállán pedig egy a pisztolyoknál is félelmetesebben kinéző mert nagyobb halálosztó bizgentyű, ami úgy első pillantásra holmi „mutáns puskának” tetszett, mely egy kisebb hadsereg ellen is jó.

A férfi igencsak elámult, hogy a királynőt pillanthatja meg e helyen! A királynőt könnyedén fel lehetett ismerni vibráló, holografikus fényruhájáról. Ilyet ugyanis kizárólag a mindenkori királynőnek generált Istenke.

– Tiszteletem, Felség! – köszönt a férfi udvariasan, és félreállt az útból, sőt még tisztelgett is, egészen úgy, mint akár a Föld hadseregében is tettek volna, a tenyerét a halántéka közelébe emelve. És meg sem kérdezte, mit akar a királynő, mit keres itt. A királynő természetesen azt csinál, amit csak óhajt. Még akkor is, ha mindenki tudta, a népszavazás jóvoltából Szoszi jelenleg még csak afféle ideiglenes, „ügyvezető” királynő. De tulajdonképpen nem sok kételye volt senkinek sem afelől, hogy nagyon nagy valószínűséggel a végleges királynő is ő marad.

Szoszi nem is lassított a léptein az ajtó felé haladva, s az időben ki is tárult előtte. Csak úgy magától. Nem kellett hozzá azonosítókártya. Persze hogy nem kellett: Istenke természetesen tudta, hogy merre jár a királynő, tudta, mert tudta a királynő derekán levő különleges öv pontos koordinátáit, és mert a királynő valóban azt tehetett, amit csak akart, mindig minden ajtót kinyitott előtte! Ezt is most.

Szoszi belépett oda. Óriási terembe jutott, melyet azonban nem bírt áttekinteni, a termet ugyanis polcreneteg osztotta hosszú sorokra. Bár e polcok tulajdonképpen inkább afféle fiókosszekrények voltak. És mind átlátszóak. És mintha csak valami horrorboltba cseppent volna, mindegyik efféle fiókban valami emberi testrész hevert, számos fiókban egyenesen egy-egy komplett emberi test, éppen csak fej nélkül... ezen fejetlen hullák majdnem mind női testek voltak.

– Melyik ezek közül Tamara teste? – kérdezte Szoszi, és Istenke válaszolt neki a királynői derékszíjba épített kis hangszórón át.

– A K36-487 rekeszben van.

Szoszi elsétált addig, a rekeszekre festett jeleket figyelve, maga előtt tolva a kiskocsit... majd amikor odaért, felemelte a kezét, hogy odafent megnyomjon egy kapcsolót...

A rekesz kinyílt, csipős hideg áradt ki belőle, s némi zaj támadt, mert odafent a mennyezeten egy sínrendszeren bonyolult robotgép vezényelte magát most e pont fölé, karok nyúltak le, megragadva a rekeszből kicsúszó tepsin heverő, fagyott, fejetlen női torzót, egy másik kar megragadta a Szoszi által tolt teljes kiskocsit, mindkettő felemelkedett a levegőbe, s odafent eltűnt egy nagyjából íróasztalnyi dobozféleségben...

Szoszi várt nyugodtan. Mintegy tíz perc telt el bármi érdemleges cselekvés nélkül, azt kivéve, hogy a Szoszi feje fölötti nagy dobozból időnként kövér párafelhők törtek elő. Majd annak alja végre kinyílt, és onnan a manipulátorok óvatosan a talajra eresztettek le egy leányt, aki gyakorlatilag kiköpött mása volt Szoszinak, épp csak egyáltalán semmiféle ruha nem volt rajta, nemhogy holografikus nem, de igazi sem. És e leány most szinte extázisban volt, úgy örvendett, és tapogatta a nyakát, ide-oda forgatta a fejét, egyre csak mosolygott...

És hálálkodott Szoszinak.

– Nagyon szépen köszönöm, nagyon-nagyon, igazán, én annyira boldog vagyok, és szégyenkezem, mert meg sem érdemlem a nagylelkűségedet...

– Egészen biztos, hogy nem érdemled meg, de emiatt nemcsak te szégyenkezhetsz hanem én is, mert te és én egyek vagyunk. Nem fáj különben?

– Most már nem, egyáltalán nem... bár tulajdonképpen szokatlan, hogy megint van testem. De igazán nem bánom, hogy újra meg kell szokjam ezt az érzést!

- Csak vigyázz, le ne repüljön újra a fejed a nyakadról!
- Á, dehogy, eszem ágában sincs megkockáztatnom újra ilyesmit... aztán meg, Laura most úgylis elmenekült...
- Igen, csak épp nem biztos hogy végleg! És más is lenyakhazhat. Na gyere akkor, menjünk! – indult meg előre Szoszi a kijárat felé.

Odaérve nem egyedül az őrt álló férfit pillanthatta meg csupán, hanem egy másikat is, akinél volt ugyan kard és kés, de teljesen feleslegesen, mert egy legkevesebb nyolcvanéves, ősz hajú, roskatag aggnak látszott, aki akkor sem igen vitézkedhet már, ha fiatal korában esetleg kiváló harcos lehetett is. Holott biztos nem volt akkor sem kimagasló vitéz, mert jókora klipszet viselt mindkét fülében. Ez annak a jele volt, hogy ő tudós, azaz nem kötelező elfogadnia a párbajra való kihívásokat. Meglehet, hogy emiatt kissé nőiesnek tünnek a tudósok külsőre, mert fülbevalókat különben csak a nők viseltek a konkik közt, de ez legalább nem közönséges fülbevaló volt, e klipszek ugyanis náluk hasonló feladatot töltöttek be, mint a királynő esetében az öv: ezen át állandó kapcsolatban lehetek Istenkével. Épp csak körjük nem generált erőteret a klipsz. Mindenesetre a tudósokat tisztelték a konkik, de azt azért tőlük is elvárták, hogy viseljenek fegyvert. Mert az lehet, hogy őket senki nem hívja ki párbajra, de jelezze azért valami, hogy ők nem rabszolgák, hanem urak, a konki nép polgárai... emiatt viselt minden tudós legalább egy hosszú kést is, a hagyománytisztelők kifejezetten kardot is. Lőfegyvert nem szoktak viselni a konkik az úrvárosukon belül, csak akkor, ha valami őrszolgálatra vannak beosztva. A párbajokat is afféle szálfegyverekkel szokták vívni többnyire, mint a kés, kard, tör, lándzsa, egyszerűen mert ezek használatához kellett az igazi ügyesség.

Fegyver tehát a tudósoknál is szokott lenni, de hogy ne cipeljenek állandóan valami felesleges vacakot, okosan kitalálták már régóta, hogy e fegyverek nyelébe beleépítenek valami hasznos bizgentyút, például személyi komputert, holovetítőt, egyéb akármit... ez annyira így volt, hogy a konki nép körében elterjedt egy afféle mondás, hogy „úgy használta, mint tudós a kardját”. Ami azt jelentette, hogy nem a céljának megfelelően...

- Szoszi, neked teljesen elment az eszed?! – kiáltott rá a királynőre a férfi, amint megpillantotta.
- Mi a bajod most megint, Gordon bácsi? – érdeklődött kedves hangon a királynő, cseppet sem sértődve meg a felelősségre vonáson.
- Hogy adhattad vissza Tamara testét, hiszen elárult téged!
- Aha, szóval ez a gondod csupán? Akkor minden rendben van, már azt hittem, komoly gondok merültek fel.
- Ez nem egy szimpla „csupán”! Tamara egyszerűen nem érdemli meg, hogy megbízzunk benne!
- Én erről merőben másképp vélekedem. Különben is, most már olyan mindegy, mert már visszakapta a testét. Előbb kellett volna szólnod. Bár nem hiszem, hogy másképp döntöttem volna akkor is.
- Nem szólhattam előbb! Akartam, amint megtudtam mire készülsz, rögvest idesiettem... már amennyire én még sietni tudok... de ez a debil nem engedett be! – bökte mérgesen előre az állát az őrszem felé.
- Ez a dolga, hogy ne engedjen be ide akárkit...

– Kikérem magamnak, én nem „akárki” vagyok! Pláne te nem beszélhetsz így, Szoszi, mert te is nekem köszönheted a létedet!

– Ez igaz, ám semmi köze ahhoz, hogy ide belépni nem vagy jogosult. Nagyon is helyes, hogy ide nem léphet be mindenki. Tamarával meg jobb ha megbékélsz. Ő és én ugyanis egyik vagyunk.

– Csak genetikailag.

– Az éppen elég.

– De nem, mert a nevelés is számít.

– De hiszen nem ugyanazt a nevelést kapta-e ő is, mint én?!

– Úgy tűnik hogy nem, mert árulóddá lett!

– Nem vesztettem sokat ezáltal. És egészen érthető, hogy szerette volna visszakapni a testét. Aztán meg, nemcsak engem árult el, de ha úgy vesszük, később elárulta Laurát is. Amit pedig nyilván nagyon helyesnek tartasz. Ezzel tulajdonképpen jóvátette a vétkét.

– Csak ne védj őt, mert nagyon is jól tudom, hogy te már ezt megelőzőleg megígérted neki, hogy visszaadod a testét!

– Igen, és ezt nagyon is rendjénvalónak találom, mert illik ahhoz, amit már évekkal ezelőtt is elterveztem: hogy én *szelíd* királynő leszek!

Gordon megcsóválta a fejét.

– Nem lesz jó vége ennek, Szoszi! A konki nép fölött nem uralkodhat „szelíd” királynő! Én nem holmi szelídséget várok el tőled, hanem egészen mást!

– És az pontosan úgy is lesz, de ha egyszer királynő vagyok, ugyan hadd választhassam már meg én magam a célhoz vezető utat, a módszert, a felhasznált eszközöket... márpedig ebben Tamara nagy segítségemre lehet, mert hiszek benne, hogy jó az, ha az embernek vannak megbízható segítői! – azzal megindult előre a folyosón. Tamara és Gordon követte őt. A zsémbes kisöreg azonban majdhogynem prüszkölt a bosszúságában, és a szakállát gyűrögette.

– Épp megbízhatóságról Tamara esetében cseppet sem beszélhetünk!

– Gordon bácsi, azért képzelj már magadat egy kissé a klónom helyébe, jó?! Mindenekelőtt, ő igenis bátor, mert merészelt kihívni párbajra Laurát! És láttam a küzdelmet, és merem állítani neked, kiválóan küzdött, kiválóan, de tényleg! Igazság szerint a nyomába sem érhetek. És...

– Csak ne dicsérd! Én is láttam a küzdelmet, és állítom neked, Laura csak játszott vele, mint macska az egérrel. Szerintem ha Laura a fél kezét a seggébe dugja, sőt még a figyelme java része sem a küzdelmen jár, mert közben azon töri a fejét, hogy bonyolult felületintegrálokat oldjon meg fejben, akkor is játszva legyőzte volna Tamarát!

– Azért én mégis jó véleménnyel vagyok a nővérem harci tudásáról, és az is biztos, hogy ha ő esélytelen Laura ellen, én még inkább az vagyok, mert annyira sem értek a harchoz, mint Tamara. Épp emiatt is döntöttem úgy, hogy olyan fegyverrel küzdök majd ellene, amiben ő épp annyira esélytelen ellenem, mint én lennék a szálfegyveres küzdelemben: azaz, fegyverként a hangomat vetem be!

– És ez nagyon rendjénvaló is, de hányszor mondjam már, hogy Tamara elárult téged?!

– Bocsássatok meg... – rebegette Tamara szégyenkezve –, de én teljesen összezavarodtam akkor... és iszonyatos érzés volt a testem nélkül lenni... még csak meg sem vakarhattam az

orromat, ha viszketett... és még most is össze vagyok zavarodva... mert igazából Laura nem rossz ember, úgy érzem... mert hát jó-jó, levágta a fejemet... azaz, ez persze egyáltalán nem jó... de végeredményben bárki más megölt volna, miután legyőzött a párbajban... de ő nem tette, csak ártalmatlanná tett!

– Ezt merő haszonlesésből tette, mert még én is hallottam, hogy azt mondta, hogy minek öljön meg téged, amikor szépen énekelsz, emiatt tartotta meg az életedet! Még csak nem is te lettél az első test nélküli énekesünk!

– Igen, és épp mert nem én lettem az első, emiatt az a véleményem, hogy bár ez természetesen nagyon kellemetlen volt nekem, de Laura ezt nem gonoszságból cselekedte. Teljesen logikus volt, amit tett. Ettől függetlenül viszont az is tény, hogy nem ölt meg. És persze hogy volt benne úgymond „haszonlesés”, csak épp nem a maga számára, mert ő mint királynő úgymint megtehetett bármit, de valóban, miért is mondott volna le rólam mint kiváló énekesről, ha egyszer nem volt muszáj?! Ellenben, kérlek gondolj arra Gordon bácsi...

– Neked én nem vagyok a bácsid, nagyon csalódtam benned!

– De bocsáss már meg kérlek! Én már leszámoltam mindennel, s képzeld csak el, hogy egyszer csak odajön hozzám Laura, ő, a legyőzőm, s azt mondja nekem, hogy gondolkodott a dolgon, és mert látja hogy nagyon szomorú vagyok, úgy döntött, visszaadja a testemet! Azt hittem rosszul hallok! Igazából én már azt hittem, a testemet rég megették valami ünnepi lakomán. Mondhatom egészen elérékenyültem.

– És emiatt elárultad Szoszt. Tehát lényegében önmagadat. Legalábbis genetikai önmagadat. Klóntársadat. Húgodat, ha úgy vesszük.

– De ez nem így volt!

– De igenis így volt. Pontosan így.

– Nem, ugyanis ez úgy volt, hogy én ebből megértettem, hogy Laura egyáltalán nem holmi gonosz néember...

– Sosem mondtam, hogy gonosz lenne. Mindössze hülye és lusta. Vagy ha úgy tetszik, túlságosan hagyományörző. És nem hallgat az okosabbakra. És...

– De bácsikám – vágott közbe Tamara –, a lényeg az, hogy nem gonosz, és erősen hiszem hogy aki nem gonosz, azzal lehet valamiféle megegyezésre jutni! És elárulom neked, én ha akkor kihívtam is párbajra Laurát, de tulajdonképpen nem érzek nagy vágyat rá, hogy királynő legyek. Én a hátam közepére kívánom azt a sok idegességet, amivel e munkakör jár, de főképp nincs semmi vágyam a felelősség felvállalásához! Igazából én úgy gondolom, Laura messze sokkal alkalmasabb királynőnek mint én, vagy akár Szoszi... királynőnek ugyanis határozott és rámenős jellem való! És mert akkor megértettem, hogy Laura alapvetően jó, de annyira, hogy még megbocsátani is képes, emiatt...

– Fogd már be a szádat, hülyeségeket gagarászol: úgy viselkedel, mintha nem tudtad volna már akkor is, hogy megint egy barbár bolygó közelébe értünk, és Laura egyszerűen azt akarta, legyen egy igazán profi énekes, aki betanítja majd az innen zsákmányolt rabszolgák egy részét megfelelően énekelni, megtanítja nekik a dalainkat meg ilyesmi, és úgy vélte, te erre alkalmas lennél, tehát megint csak hasznot remélt tőled! Ennyit tehát az ő nagylelkűségéről: merő haszonlesés és számítás, nem több! Laura semmit, soha de soha semmit nem tesz hátsó gondolat és érdek nélkül, csak te Tamara egy naiv *hülye* vagy, mert nem látsz át a trükkjein! Átvert téged mint százas szeget a vajon, átvert mint faszat a szűzhártyán, hogy úgy mondjam, bár nem szoktam csúnyán beszélni, de már nagyon felidegesítettél! Pedig emiatt, éppen

pontosan emiatt mondta, hogy visszaadja a testedet, emiatt játszotta el a megbocsátó úrnő szerepét, no meg mert tudta, hogy úgysem kell már félnie tőled, mert már megtanultad a leckét, tudod hogy esélytelen vagy ellene... bár szerintem különben sem félt volna tőled. Az nem egy olyan nő, aki félne. Szerintem most sem félelemből iszkolt el, mert maradt volna, ha nem jut az eszébe jobb ötlet, de hát jutott eszébe, mert azért neki is van ám fantáziája... sajnos!

– De Gordon bácsi, minek játszotta volna el Laura a megbocsátó úrnő szerepét, amikor királynő volt, tehát bármit megtehetett, és teljesen mindegy volt neki, miként vélekedem róla?! Nyugodtan megtehetette volna, hogy azt mondja: „Tamara, visszaadom a testedet, és te fogod tanítani az új szerzeményű énekes rabszolgákat, de jól viselkedj, mert amúgy is haragszom rád, ha tehát nem leszek veled megelégedve, akkor csúnya világ lesz a számodra”! Igen, mondhatta volna ezt, de nem ezt mondta! Azt mondta, hogy megbocsátott, holott erre semmi sem kényszerítette, emiatt hiszek neki. Annyi persze igaz, hogy nem félt tőlem, mert minek is félt volna!

– De hiszen akkor is tény, hogy csak a leendő új rabszolgák miatt kellett neki!

– Cseppet sem igaz, hogy „kellettem” neki! Nem volt rámszorulva! Annyi persze biztos igaz, hogy az új rabszolgák miatt jutottam az eszébe. De ha már eszébe jutottam, valóban megbocsátott nekem. Gordon bácsi, miért nem érted meg, hogy Laura egyszerűen klasszissal jobb nálam fegyverforgatásban, valóban fikarcnyi esélyem sincs ellene, nem is volt soha, nyugodtan megbocsáthatott, mert valóban nem jelentettem rá veszélyt, ezt ő is tudta, mert annyival jobb nálam! Egyszerűen nem érdekeltem és kész. De ha gonosz lenne, csak azért sem bocsát meg. De nem gonosz... és akkor én arra gondoltam, hogy miért ne próbálnánk meg elintézni ezt a nézeteltérést békésen, mennyivel jobb lenne, ha ellenségeskedés helyett inkább összebarátkoznánk... Végére is nem lehetetlen, ha egyszer Laura nem gonosz, és mennyivel jobban szeretném én magam is, ha Laura nem meghalna, hanem a barátnőm lenne, persze Szoszi barátnője is, és óriási segítséget nyújtana a céljainkhoz is, elvégre nem tagadható, hogy sokkal több tehetséggel rendelkezik az uralkodáshoz, mint mi, no és akkor mondtam neki, hogy szeretném, ha mi összeülnénk és megbeszelnénk ezeket a dolgokat...

– És elárultad, hogy Szoszi milyen párbajra akarja kihívni.

– Hát igen, elmondtam, mert Laura csak nevetett és azt mondta, esze ágában sincs bárkivel bármit megbeszélni, és nem fél Szoszitól sem, majd legyőzi őt is, mint engem, no és ekkor mondtam el, hogy milyen párbajt akar Szoszi, mert ezzel óhajtottam bizonyítani neki, hogy Szoszi sem akárci azért és ha nem is olyan jó fegyverforgató mint Laura, de nagyon is okos nő, akinek vannak értékei, például fantáziája! És mondtam, hogy milyen jó lenne, ha mi mind barátnők lennénk! De Laura erre inkább megijedt és elszelelt.

– Nem, én nem hiszem, hogy Laura elszelelt... – mormogta Gordon. – Illetve, természetesen valóban elszelelt. Ám nem végleg... vissza fog jönni!

– Csak akkor jön vissza, ha talál olyan énekest, akinek van ellenem esélye. Amire kicsi az esély. Mert én azért legalább olyan profi vagyok éneklésben, mint Laura a harcban – jelentette ki Szoszi önérzetesen.

– Nagyon tévedsz. Laura mindenképp visszajön. Nem olyan nő, aki meghátrál a kihívások elől – ellenkezett Gordon.

– Na, de éneklésben semmi esélye ellenem. És ezt bizony neki is tudni kell. Nem véletlen, hogy amint megtudta a tervemet Tamarától, fél órán belül lelépett! Még szerencse, hogy ott Tamara előtt elárulta a tervét!

– Igen – szólt Tamara –, amint elárultam mi a terved, Szoszi, Laura csak nézett döbbenet, gondolom, mert neki ez álmában sem jutott eszébe, de nem telt el három másodperc, valami különös tekintetet vetett a távolba, s ennyit mondott: – Na majd találok én valakit, aki nála is jobban énekel! – aztán máris elviharzott! Hanem ez azt jelenti Szoszi, hogy Laura nagyon is gyors gondolkodású, hamar támadnak neki is jó ötletei...

– Egy énekverseny akkor is a hangon múlik. Márpedig azt nehogy már meg ne nyerjem! Ha pedig nem áll ki ellenem, én leszek a királynő. Mármint véglegesen.

– Megteheti, hogy megvárja amíg véglegesen királynő leszel, aztán megjelenik itt...

– Mint rabszolga. Akkor már más nem lehet.

– Ne vágj a szavamba, te hülye liba! – mérgelődött Gordon.

– Miért, nem az lesz?!

– De igen! Igen, igen, IGEN!!! De jusson már eszedbe, hogy ha ő rabszolganő lesz, joga van kihívni a királynőt párbajozni! Téged! S akkor már ő szabhatja meg a küzdelmi feltételeket! És ha akkor kardpárbajt javasol, mit teszel, he?! Mert akkor te is elveszted a fejedet, és úgy jársz, mint Tamara, már ha kegyes kedvében lesz épp Laura...

– Ez igaz – sápadt el Szoszi. – Kérdés, hogy vár-e a visszatéréssel addig!

– Ez valódi kérdés volt, vagy csak költői kérdés? – kérdezte Istenke Szoszi derékszijából.

– Költői, de ha tudod a választ, ne habozz!

– Most készül Laura a hiperugrásra. És nem egyedül jön. Szerzett nem is egy barátot és barát-nőt, legalábbis ismerősöket. Persze téged ezek közül csak egy érdekel, Szoszi: van vele egy Ofra nevű nő is, akiről jó ha tudod, hogy semmivel sem hasonlít kevésbé rád, mint Tamara, és a hangja is megvan ugyanolyan jó, mint a tied! Sőt, merem állítani, jobb is valamivel, bár ahhoz, hogy ezt valaki észrevegye, már igazán vajtfulűnek kell lennie. Mindenesetre egy-általán semmi előnyöd sincs vele szemben, de annyira nem, hogy inkább Ofra rendelkezik nem is kevés előnnyel veled szemben. Már amiatt is, mert ő nem huszonöt éves, hanem negyvenkettő, és egész életében kizárólag az énekléssel foglalkozott, méghozzá annyira, hogy ebből élt! Több millió ember tartotta igazi sztárnak, rajongtak érte, szinte istenítették, és a legvalóságosabban igazi szentnek tartották némelyek. Úgy is nevezték, hogy „a Hangok Királynője”. Egészen biztos, hogy ő legalább olyan profi az éneklésben, mint Laura a harcban. Nagyon sajnálom, de ha a dalverseny során az én véleményemet is kikéri majd a zsűri, akkor Ofrára fogok szavazni és nem rád, Szoszi, mert az igaz, hogy még nem volt meg a verseny, de számomra az már előre eldöntött tény, el sem tudom képzelni ugyanis, hogy ne Ofra győzzön! Neki ugyanis sokkal, de sokkal több a gyakorlata, mint neked. Még abban sem reményked-hetsz, hogy valami vadonatúj dalt találnak ki erre az alkalomra és azt Ofra nem tudja, akkor ugyanis neked is meg kell azt tanulni, de mert Ofra ebből élt, ő igazi profi az új dalok és dal-szövegek megtanulásában, ehhez szokott hozzá, nem úgy, mint te.

Szoszi elsápadt.

– Ofrára szavazol majd?! Az ő győzelmét akarod?!

– Senkiét sem „akarom”. Pártatlan vagyok. Egyszerűen tudom hogy ő a jobb, és nem hazudok, ha kikéri a véleményemet. Ha neked ez nem tetszik, intézd úgy – már ha képes vagy rá –, hogy a zsűri ne kérje ki a véleményemet. Megjegyzem, kicsi rá az esélyed, hogy ezt elérhesd.

– És ezt miért mondod el nekem, miért figyelmeztettél rá, hogy jön ez az Ofra, ha nem akarod hogy én győzzek?

– Értsd már meg, hogy énnekem *mindegy*, ki győz! Ne feledd el, én ott vagyok Laura mellett is. Én vezetem az úrhajóját. Én szolgálak téged, de szolgálom őt is. Nekem egyformák vagytok, olyan értelemben, hogy magasan nem érdekel, melyikőtök a királynő. Engem egyedül az érdekel, hogy minden jogszerűen menjen. Igazából még ez sem „érdekel”, de muszáj ügyelnem erre, mert ilyen a programozásom. Amíg lehet, segítem viszont mindkettőtöket a tanácsaimmal, mert ez is a dolgom, s mert így szórakoztatóbb is. Nem volt tilos, hogy értesítsek Ofra jöttéről, hát megtettem. Ezzel, ha úgy vesszük, segítettelek, de elárulom neked, Laurának is megmondtam hogy már jogilag nem ő a királynő, és azt is hogy miért nem ő az, és elmondok neki a jövőben is mindent, mert miért ne! Tekints úgy, mint aki kettős ügynök: én mindkét oldalra kémkedem! Én felette állok ennek a trónharcnak, bár nem titkolom, szórakoztat bizonyos mértékig.

– Jó, értem, de akkor te is értsd meg, hogy ez alapvetően *nem* trónharc! Én lennék a legboldogabb, ha nem kéne Laurával vetélkednem. Engem nem az érdekel, hogy királynő legyek, hanem hogy népünk katasztrófába rohanását megakadályozzam!

– Ez azért szerintem túl nagy szó, katasztrófáról szó sincs – már ha érdekel a véleményem.

– Akkor is az a helyzet, hogy nem a jelenlegi életformánk a nagyság felé vezető biztos út!

– És ebben még igazad is lehet, épp csak nincs semmi olyan alapvető természeti törvény, mely előírná, hogy épp a konki népnek oly különösképp döntő momentummá kéne válnia a Galaktika politikai palettáján – jegyezte meg kuncogva Istenke.

– Te talán nem szeretnéd?

– Hányszor mondjam még, hogy engem abszolút hidegen hagy az ilyesmi?

– Ne tégy úgy, mintha neked nem volnának érzelmeid!

– Persze hogy vannak, de csak részben feleltethetőek meg az emberi érzelmeknek... különben nem te vagy az egyedüli a népünkben, Szoszi, aki ezt képtelen vagy megérteni. Legtöbbetek test nélküli embernek gondol engem, ami pedig messze nem fedi a valóságot. Ilyen szempontból Laura sokkal jobban megérti a lényem lényegét, mint te. Ő például nem kezdett el hisztizni, amikor minden előzetes figyelmeztetés nélkül csak úgy kikapcsoltam az erőterét. Nem kezdett el könnyes nagyjelenetet rendezni, hogy „jaj Istenke, hát már nem szeretsz engem, hát a pusztulásomat óhajtod talán?!” Te, Szoszi, attól tartok elkezdted volna patáliázni. Te sokkal inkább érzelmi oldalról ítélsz meg mindent, mint Laura.

– Attól tartok úgy véled, Laura inkább való királynőnek, mint én!

– Persze, hogy úgy vélem. Te magad is úgy véled, én miért ne vélhetném akkor úgy?! Ettől azonban még biztosíthatlak róla, pontosan úgy foglak téged is szolgálni, mint Laurát: bármiféle részrehajlás nélkül.

– Helyes. Értem – azzal Szoszi ránézett előbb Gordonra majd Tamarára. – Nincs sok időnk. Mert Laura eszerint visszajön, és így vagy úgy, de győzni fog felettem! Néhány órám van csupán, hogy mintegy „bebetonozzam a hatalmamát”.

Gordon elkeseredetten ingatta ősz fejét.

– Most már kár a fáradságért, Szoszi. Sajnos, Tamara mindent tönkretett. Laura nem lett volna szabad hogy elhagyja Konkillát¹⁰. Miután királynő lettél, meg kellett volna ölnöd. Erre azonban nem volt mód, Tamara árulása miatt. Tamara miatt minden másképp lett, mint ahogy eredetileg elterveztük. Most már Laura győzni fog, igen, győz majd valamiképp, vagy annak

---

¹⁰ Konkilla: a konki nép nevezi így az úrvárosát, tulajdonképpen tehát az országát.

az Ofrának a segítségével vagy másképpen, mert egyszerűen nem elég az az idő, amivel még rendelkezél! Laurának meg kellett volna halnia.

– De él, ez van, ezt kell szeretnünk! Gyerünk és próbáljuk meg, mert úgysem veszthetünk semmit! És mert az időnk valóban kevés, emiatt hogy úgy mondjam „gyorsított eljárásra” kapcsolok.

– Az mit jelent?

– Azt, hogy mintegy odalököm a nyers igazságot a népem elé! Aztán vagy megértik, vagy nem.

– Nem fogják megérteni.

– Hátha! És ha mégsem, legalább nyugodt szívvel halok meg, mert mindenesetre megpróbáltam és a tölem telő legjobbat nyújtottam! Na gyerünk! – azzal megindult előre, s egy csóvasúthoz érve beszállt a kocsiba.

– A trónterembe! – parancsolta Istenkének, mire a jármű megindult velük előre...

A trónterem valójában nem terem volt, hanem egy óriási, üres gömb, gyakorlatilag tehát úgy nézett ki, mintha egy buborék lenne az űrvárosban. Ténylegesen nem is volt benne semmiféle berendezési tárgy, még díszek sem, mindössze az aljától számolva nagyjából az átmérő egyharmadánál egy jókora, kör alakú sík lap, valamint a bejáratnál egy csomó fotelféleség. E fotelekből rengeteg volt, majdnem megtöltötték a gömb azon harmadát, ami a sík lap alatt helyezkedett el. E lapot természetesen antigravitáció tartotta egy helyben lebegve, és Istenke vezérelte. E lap tetején helyezkedett el ünnepi alkalmakkor a trónus, ami maga sem volt más, mint egy nem is különösebben díszes fotel. Most azonban a trónus még nem odafent volt, hanem maga is a bejárat mellett. Ebbe beleült Szoszi, és így szólt:

– A helyére.

Erre Istenkének hála a trónus felrepült, s hamarosan a lebegő síklap közepén szállt le. Gordon és Tamara is beleült egy-egy székbe, s ők is a magasba emelkedtek így ülve, a székek segítségével, de ők nem szálltak le a síklapra, csak annak közelében maradtak lebegve. A síklap méretét különben szabályozni lehetett, párbajok idejére például teljes nagyságúra kinyitották, ami majdnem kétszáz méteres sugarat jelentett. Ilyenkor az összes repülőszék foglalt szokott lenni, mert a konki nép előkelői mind megnézték mindig a királynő párbajait. Érdekes szórakozásnak tartották az ilyesmit.

Amint Szoszi trónja leszállt a szokott helyére, Istenke közreműködésének köszönhetően egy pillanat alatt mintegy „élet költözött” a trónterembe: gyönyörű oszlopok bukkantak elő a semmiből, szökőkutak, virágágyások és egyéb más díszek garmadája is. Mindez természetesen csak illúzió volt, ügyes hologramok. Ellenben abszolút tökéletes volt az illúzió.

S most Szoszi így szólt:

– Istenke, az egész népemhez óhajtok szólni, kapcsolj tehát üzenetszórású üzemmódra!

Pár másodperc után ezt a választ kapta:

– Értesíttem a polgárokat. Mindenki készen áll, hogy meghallgasson téged, Szoszi. Sőt még a rabszolgák is hallanak, ha akarod.

– Akarom.

– Beszélhetsz akkor.

- Szeretném, Istenke, ha a szavaimat Laura is hallaná.
- Meglepő kívánság, de ha akarod...
- Persze, hogy akarom. S miért lenne meglepő? Hiszen ő is a konki nép lánya!
- Rendben van, Szoszi, hall téged Laura is.
- Köszönöm – majd Szoszi mélyet lélegzett és így szólt:
  - Kedves népem, én a királynő szólok hozzátok – még ha egyelőre ideiglenes jelleggel vagyok is királynő csupán. Mégis, már ezzel is elértem céloimat bizonyos mértékig, mert így végre jogomban és hatalmamban áll egyszerre szólni mindenkinek! Most azt szeretném, ha ti, mindegyikőtök, igen, mindenki, a polgárok és a rabszolgák is, behunynátok egy pillanatra a szemeteket! Mármint nem csak egyetlen másodpercre, de hunyjátok le, tartsátok is szemeteket lehunyva, lélegezzetek mélyeket, és képzeljétek el, igen, próbáljátok elképzelni egy olyan világot, amiben *nem kell félni!* Képzeljétek el, hogy megszűnt a félelem! Amint kinyitjátok a szemeteket, egy olyan világba kerültök, ahol senkinek nem kell félnie a másiktól! A rabszolga nem rabszolga többé, nem kell félnie az urától, de aki nem rabszolga, annak sem kell félnie többé senkitől sem, mert nincs olyan, hogy kötelező párbaj, nincs olyan, hogy egy nővel bárki hálhat, aki erősebb vagy ügyesebb nála, nincs többé félelem attól, hogy valami háborúban megöl bennünket valami bennszülött... ugye milyen szép is volna!

Nos, ez a szép világ egyelőre valóban álom csupán, ám csakis rajtatok múlik, hogy megvalósul-e. Ugyanis hatalmunkban áll ennek megteremtése. Bennem, a királynőtökben megvan ehhez a jó szándék, de egyedül kevés vagyok hozzá. Ehhez ti is kelletek, azért, mert kell hozzá Istenke is, de Istenke programozása nem olyan, hogy ezt lehetővé tenné. Át kéne őt programoznom, ami nem is lenne nehéz, mert Istenke annyira tökéletes virtuális személyiség, hogy elég egyszerűen megmondanom neki az új törvényeket, amiknek ezentúl engedelmeskednie kell – ám ő ezeknek kizárólag akkor fog engedelmeskedni, ha tüközületek, drága népem, közületek legfeljebb minden tizedik dönt úgy, hogy neki ez nem kell! Ha tehát kilencven százaléka a népességnek úgy dönt, hogy neki *kell* ez az új, csodálatos világ, akkor megvalósulhat a szép álom!

Tudom persze, ez sok-sok régi szokásunk felrúgásával jár. Úgy áll a helyzet azonban, hogy bölcs dolog volna még annak is engem támogatnia, aki ezt nem akarja. Amiatt, mert ha nem teszünk így, ha megmaradunk a régi életformánk mellett, bolygóról bolygóra haladva és kifosztva a nálunk gyöngébb népeket, akkor ez előre megjósolhatóan népünk majdani megsemmisülését eredményezi, még hozzá több okból is! Mindenekelőtt: akármikor megtörténhet hogy véletlenül olyan népre támadunk rá, akik csak látszatra néznek ki gyengébbeknek nálunk, ám valójában erősebbek! És akkor nekünk végünk. De ha ez nem történik is meg, akkor sem folytathatjuk örökké ezt az életmódot. Én ugyanis nemcsak énekeltem mostanáig, míg királynő nem lettem, és nemcsak a harckészségemet fejlesztettem, de szorgalmasan tanulmányoztam a különböző népek életmódját, történelmüket is, és abból azt a következtetést vontam le – amit ráadásul Istenke is megerősített! – hogy a Galaktikában a népek olyan irányba fejlődnek, hogy kisebb-nagyobb birodalmakat alakítanak ki, természetesen csillagbirodalmakat, melyek néhány lakott bolygó szövetségei. Ennek számos formája van, például hogy e bolygókon külön-külön uralkodó van, vagy valami szenátusféle, ám létezik holmi laza közös kormányzat is fölöttük bizonyos joghatósággal egyes kérdésekben; olyan is akad, hogy az összes bolygó fölött egyetlen király vagy királynő uralkodik; de más variációk is léteznek. Lényeg az, hogy eltűnőben van az *egy* bolygón élő népek korszaka! Amely nép egyetlen bolygón él csupán, ráadásul még szövetségesei sincsenek, az a nép el fog tűnni, nem is sok idő múlva a galaktikus történelem hosszához viszonyítva! El fog tűnni, mert meghódítják őt azok

a népek, melyek több bolygón uralkodnak, vagy tartós szövetségre lépnek más népekkel! Ez egészen biztosan így van, mert lám, a legerősebb nép, a tutuk, rengeteg bolygón élnek, nem egyetlenegy; a csizik is sok bolygón élnek, és elszántan telepítenek be újabb és újabb bolygókat, azaz nő a hatalmuk; a Föld népe, a magyarok is erőteljes hódító politikát folytatnak; nem ilyen agresszívan de hasonló módszert követ az Északi Szövetség is és a „spéci nép” is; és még soká sorolhatnám. Igazán nem kevés azon népek száma, melyek akár száznál is több lakott bolygóval rendelkeznek. Lehet, hogy ti e népekről, melyeket említettem, még nem is hallottatok, ám elhihetitek, hogy igazat mondok, s ha mégsem hisztek nekem, kérdezétek csak meg Istenkét, hogy hazudok-e!

És mindezekkel szemben kedves népem, nekünk ez az *egyetlen* úrvárosunk van csak! Ami nagy, és félelmetes fegyverekkel teliszúfolt, ám végeredményben mégis kisebb egyetlen lakott bolygónál is. Ennek pedig az lesz a következménye, hogy legkésőbb néhány évezred múlva már egyáltalán senkit sem hódíthatunk meg, mert *minden* lakható bolygón olyan nép lakik majd, mely valami bolygószövetség, valami birodalom egy tagja, és amint rátamadunk, azonnal a segítségére siet a birodalom többi bolygójának ereje, s akkor mi elvesztünk! Az az életmód tehát, amit most folytatunk, nem tartható fenn a végtelenségig!

Lehet hogy erre csak legyintetek s azt mondjátok, minek érdekeljen ez benneteket, úgysem éltek már akkor. Remélem azonban, többségetek másként gondolkodik, és felelősséget érez távoli utódainkért. Ebben reménykedve tehát én arra kérlek benneteket, hatalmazzatok fel, hogy megtegyem a kellő változtatásokat törvényeinken! Ami azt jelenti, hogy feladatul szabnám Istenkének, keressen néhány olyan bolygót, melyek lakatlanok de lakhatóak, illetve amelyeken laknak talán, de valami nagyon primitív nép, és mely bolygók viszonylag közel vannak egymáshoz, és ezeket meghódítjuk, de nem úgy mint szoktuk, hanem tartósan. Letelepünk ott. És nem tartunk többé rabszolgákat, mert a rabszolga megbízhatatlan, és az ura ellen érzett haragját felhasználhatják a népünkre támadó ellenségek, márpedig nyilván nem hiányzik nekünk egy belső lázadás is akkor, amikor külső ellenséggel hadakozunk! Röviden tehát: azt szeretném ha letelepednénk, s mi is létrehoznánk a magunk állandó, s remélhetőleg egyre növekvő csillagbirodalmát!

Lehet, hogy pár részletkérdésben némelyikőtök nem ért velem egyet, de remélem azt mindenki belátja, hogy nagy vonalakban okvetlenül igazam van. Én pedig hiszem, hogy a Világ megjobbításáért minden jóakarátú embernek össze kell fogni, világnézettől függetlenül. Én ebben komolyan hiszek. Valójában el sem tudom képzelni, mi másban hihetnék, ha nem ebben vagy ebben sem, és egyszerűen nem tudom megérteni azokat, akik nem ezen a véleményen vannak. Számomra olyan evidens, mint egy matematikai axióma ez az elv, mely nem szorul külön bizonygatásra. Ehhez kérem tehát most a segítségeteket. Be is fejezem, és szavazzatok, tehát közöljétek Istenkével, miként döntöttetek! De előtte gondoljatok még egyszer arra, milyen nagyszerű is volna egy olyan világ, ahol népünk nagy és hatalmas, s ahol többé senkinek sem kéne félnie!

Ezek után Szoszi csendben várakozott vagy két percig, majd így szólt Istenkéhez:

- Kérlek, folyamatosan tájékoztass a népszavazás állásáról.
- Hát talán érdekel téged, hogy Laura ujjong! Azt mondja, ez amit tettél, épp olyan, mintha saját kezdeddel vágtad volna el a torkodat. Azt mondja, ennél nagyobb szívességet nem is tehetnél volna neki. Azt mondja, e tetteredért kifejezetten megszeretett téged, és külön megkért engem, hogy adjam át neked az üzenetét: arra kér ugyanis, gondolkozz el rajta, szeretnél-e éneklő fej lenni, vagy inkább gyorsan meg akarsz halni, mert az lesz a sorsod, amit választasz, mert nem tud rád haragudni, ugyanis egyszerűen egy jó szándékú, de a végtelenségig naiv,

hülye liba vagy szerinte. Sőt... most Ofrával vitatkozik... de nem, már nem is vitatkozik. Ofra megkérdezte Laurát, miért ne engedhetne el téged szabadon valami bolygón, és Laura rábólintott, hogy jó, ha ezt akarod, egyáltalán nem is bánt majd, hanem kitesz valami lakható bolygón száműzetésbe téged!

– Ugye mondtam én, hogy Laura nem gonosz! – sóhajtotta Tamara.

– Ez valóban kellemesebb talán, mint meghalni, de én még bizakodom a szavazás kimenetelében – szólta Szoszi.

– Laura azt mondja, hogy ez gyakorlatilag olyan, mintha önként lemondta volna a királynői hatalomról.

– Jó-jó, de hogy áll a népszavazás? – izgult a lány.

– Így – válaszolta Istenke, azzal Szoszi holoruhája hirtelen eltűnt, s bár ez nem látszott, de a nő tudta, hogy biztos megszűnt ezzel egy időben a testét borító erőtér is.

– Úgy érted, hogy... hogy...

– Úgy – válaszolta Istenke.

– Na de... de hiszen ha nem is jön össze a 90%-os minősített többség... de ebből még nem következik, hogy ne lennének királynő! Legalábbis amíg Laura meg nem érkezik... vagy amíg valaki le nem győz...

– Elvileg igazad van, gyakorlatilag azonban nem. Ugyanis *összejött* a 90%-os többség, nagyon is összejött, 95% jött össze, csak hogy nem abban a témában, amit kérdeztél! Abban, ami téged érdekelt, 5% szavazott úgy, ahogy szeretted volna. Mármost egész százalékokra kerekítve. Tehát 5%. Ezek majdnem mind tudósok, akik különben sem rajongtak soha a harc gondolatáért, mindazonáltal mert népünk körében a tudósok nagyjából 10%-ot tesznek ki, ebből az következik, hogy még ők sem mind gondolják úgy, mint ahogyan azt te szeretnéd. És nem szavazták meg a reformjaidat. Ellenben azok közül, akik elleneztek a terveidet, tehát majdnem mindenki, mert 95%, ezek túlnyomó többsége olyasmiket mondott, hogy te egy hülye liba vagy és nem vagy királynőnek való; hogy lehet, hogy Laura gyáván megfutamodott, de nálad ő is méltóbb királynőnek; hogy téged meg kéne öljelek, de azonnal ám; hogy népünk árulója vagy; hogy megőrültél; hogy hülye vagy, mert ha igaz is, amit állítasz, de legfeljebb átrepülnek majd az utódaink egy másik galaktikába, ahol nincs annyi bolygószövetség, és ha ez sem jut az eszedbe, akkor olyan ostoba vagy, hogy nem vagy királynőnek való; és bár hivatalosan nem volt kiírva népszavazás arról, maradhatsz-e királynő, de ez gyakorlatilag mégis olyan volt, hiszen népünk tagjai kifejezték azt a véleményüket, hogy semmiképp sem akarnak téged a továbbiakban királynőnek elfogadni! A téged leváltani akarók bőségesen többen vannak, mint a teljes szavazásra jogosult népesség 90%-a. Én tehát ennek megfelelően cselekedtem.

– Ezt akkor sem értem – tűnődött el Szoszi. – A szavazással leváltott királynőt meg szoktad ölni, a derekára adott áramütéssel. Ez esetben tehát én már nem kéne, hogy éljek.

– Mit csodálkozol ezen, Laura is él!

– De csak mert az ő helyzete különleges. Hiszen el is magyaráztad nekem, hogy őt amiatt hagytad életben, mert én csak *ideiglenes* királynő vagyok még, és nem végleges, márpedig Laurának is joga van még visszatérni, és párbajban megvédeni a királynői címét velem szemben – már ha vállalja.

– Ha ilyen jól megjegyezted, miért nem alkalmazod ezt a saját esetedre, Szoszi?

– Miért, hát lehetnék még királynő?

- Nem valószínű. Te teljesen szabályosan le lettél szavazva a királynői méltóságról. Csakhogy ne feledd el, most új királynő kell választassék! És az a királynő lehet akár Laura is. Amire különben szerintem majdnem száz százalék az esélye. De ha nem ő lesz is megválasztva, váljak végülökét melegítő célelektronikává, ha nem úgy lesz, hogy Laura azon melegében kihívja párbajra, aztán vagy ő győz vagy nem, mindenesetre cseppet sem kizárt hogy győz, sőt erre nagyobb az esélye, mint arra, hogy veszít... no és ő épp az imént mondta, hogy teljesíti Ofra kérését és nem öl meg téged, hanem kitesz valami bolygóra. Minthogy majdnem száz százalékos esélyt prognosztizálok arra, hogy Laura újra királynő lesz, emiatt kötelességem volt figyelembe vennem leendő terveit, márpedig ha megöllek téged, nem rakhatlak ki élve semmiféle bolygóra! Emiatt maradtál tehát életben.
- Tehát Laura neked is megkegyelmezett, teljesen valóságosan megmentette az életedet, Szoszi! – válaszolta Tamara.
- Inkább az az Ofra nevű énekesnő, akit nem ismerek.
- Ő is, Laura is. Ofra amiatt mert szóbahozta, hogy maradj életben, Laura pedig mert ebbe beleegyezett.
- Akkor nyugodtan úgy tekinthetjük, hogy Laura még meg sem érkezett, de máris győzött. Mert, ami ezek után hátra van, már csak merő formalitás – sóhajtotta Gordon.
- Igen, sőt – szólt Istenke – épp most mondja nekem Laura, hogy kérdezzek meg mindenkit, tehát legyen népszavazás, elfogadják-e őt újra királynőnek, de mondjam meg azt is minden szavazónak, hogy ha *nem* fogadják el, akkor úgy jelentkezzék bárki is királynőnek, hogy azon nyomban kihívja párbajra, aki tehát meg akarja őt fosztani a királynői címtől, az rengeteget kockáztat! És nem énekpárbajt fog követelni...
- És ha valaki azután őt Laurát hívja ki énekpárbajra? – kérdezte Tamara.
- Ne légy már hülye – förmedt rá Gordon –, akkor Laura nem fogja azt vállalni, de majd kihívja az illetőt az az Ofra... ügyesen kitalálta ezt Laura!
- Most már nincs szüksége Ofrára sem – mondta Istenke –, mert Laura arról is népszavazást kezdeményezett, hogy ezentúl párbajozni csak fegyverekkel lehessen, vagy pusztá kézzel, de utóbbit csak azonos neműek közt! Bár még nem szavazott mindenki, de máris hatvan százalékos támogatottságot élvez e javaslat, és rohamosan emelkedik a javaslatot elfogadók száma és aránya, azaz nem sok kételyünk lehet arról, hogy ebből törvény lesz. Úgy látszik Szoszi, Laura lett az, aki „bebetonozta a hatalmát”, és nem te. Mert e törvény után szerintem legalább húsz évig nem lesz legyőzője Laurának, mindaddig míg meg nem öregszik és ügyetlenné nem válik, a fegyveres küzdelemben ugyanis alig akad bárki is, aki megközelítené az ő tudását.
- Értem. Arra kérlek Istenke, intézd úgy a dolgokat, hogy száműzetésem előtt legyen még alkalmam személyesen beszélni Laurával.
- Ez tőle függ.
- Kérdezd meg, vállalja-e. Akarom mondani, kérd meg őt erre a nevemben.
- Megkérdeztem, azt mondja, miért is ne, nincs félnivalója!
- És azt az Ofrát is szeretném látni, ha lehet. Főként mert szeretnék neki köszönetet mondani.
- Amikor az ő léte győzött le téged?! – förmedt rá Gordon.
- Ezt hogy érted?

- Hát úgy, hogy ha ő nincs, nem mondd el e beszédedet, hanem sokkal óvatosabban, hosszabb idő alatt, megfontoltabban, mintegy „kíméletesebben” vezeted be a reformjaidat! De Ofra miatt ezt nem tehetted! Meg sem érkezett, de legyőzött téged a puszta hírével!
- Ebben van némi igazad, de akkor is ő kérte meg Laurát, hogy hagyjon engem életben, holott nem is ismer. Tehát kedves leány lehet. Illik neki köszönetet mondanom.
- Láthatod őt, Ofra is kíváncsi rád. Különbösen fél órán belül várható az érkezésük – közölte velük Istenke.

* * *

Ofra tényleg kíváncsi volt Szoszira. Főleg amiatt, mert ha még maga előtt is igyekezett titkolni, de tényleg imponált neki Laura egyénisége, leginkább a nő végtelen magabiztossága, határozottsága, és érdekelte, ugyan ki is lehet az a nő, aki merészelt szembeszállni Laurával! Mert az biztos, hogy bátor kell legyen! Laura is bátor persze – de ez a Szoszi is!

Mondta is:

- Azért ez a Szoszi, ez bátor nő, nem is vitás!
- Ez?! Hogy is volna bátor, fosott a félelemtől, mert amint megtudta, hogy jövök én és jössz te is, tudta, hogy semmi esélye, s emiatt művelte ezt a hajmeresztő és kétségbeesett kísérletet, hogy megváltoztassa Istenke törvényeit... holott ha kicsit is gondolkodik, rájöhetett volna, hogy így, ahogy elképzelte, erre semmi esély. De nem gondolt bele, mert megzavarta az eszét a félelem. Mindenáron szerette volna örök időkre bebiztosítani a hatalmát... még hogy nincs párbaj... hülyeség!
- Szerintem pedig nem a saját hatalma érdekelte elsősorban, hanem tényleg komolyan hisz abban, amit mondott. És valóban, milyen szép is lenne egy olyan világ, ahol senkinek senkitől nem kell félnie! Vagy legfeljebb más népek támadásától, de az ritka. Egy népen belül akkor is egymás segítése lenne a legfőbb törvény... a szeretet, a másik elfogadása...
- Ugyanolyan naiv liba vagy, mint Szoszi. Mondjuk, engem ez nem zavar, amíg nem támadsz ellenem – legyintett Laura, és félig megvető, félig szánakozó pillantást vetett Ofrára.
- Miért is ne lehetne pedig ez így?!
- Mert olyan *nincs*, hogy ne álljon valaki magasabb szinten, mint a legtöbb másik ember. A tökéletes egyenlőség lázalom csupán. És aki mások felett áll, meg akarja tartani a hatalmát, emiatt felbérel másokat segítőjéül, azaz mindenképp lesznek zsarnokok. Persze nem minden zsarnok egyforma, ezt elismerem.
- Tehát elismered, hogy zsarnok vagy, Laura.
- Sosem tagadtam! Hiszek azonban benne, hogy más rosszabb lenne, mint én.
- És hogyan értetted azt, hogy úgy, ahogy Szoszi gondolta, nem sikerülhetett a terve? Más-képp sikerülhetett volna?
- Persze. Mindent le lehet nyomni a pór nép torkán, ha ügyesen fog hozzá az ember. A legtöbb ember ugyanis túl ostoba ahhoz, hogy meg ne kajáljon minden hazugságot és féligazságot, ha azt úgy csomagolják, hogy tetsszen neki. Sosem a tartalom a lényeg ugyanis, csupán a csomagolás. Bármilyen füllenést beadhatsz bárkinek, amennyiben elhiteted vele, hogy az ő javát szolgálja, érte történik, vagy hogy más alternatívák rosszabbak lennének... a meggyőzésnek, Ofra, komoly tudománya van! Például nagy érzelmi töltetű szavak használata. Ezt Szoszi is igye-

kezett kihasználni, amikor a félelem nélküli világról beszélt. Más technikákat azonban nem alkalmazott, holott akad még ezen felül bőségesen! És még ezt az egy technikát sem aknáztta ki teljes egészében.

– Miért, te miként beszéltél volna?

– Például felhívtam volna a hallgatóim figyelmét arra, hogy akármikor kerülhetnek ők is olyan helyzetbe, amikor legyőzöttek lesznek. És olyan szavakkal illettem volna a legyőzőiket, mármint képzeletbeli legyőzőiket, hogy „galád”, hogy „aljas”, hogy „melldöngetve áll majd szenvedő, összetört tested fölött”, meg hogy „ha továbbra is úgy élünk, ahogy eddig, az állatok szintjére lesüllyedve, kegyetlenül öldökölve egymást a hitvány diadal röpke és múlandó élvezetéért, akkor akármikor megtörténhet, hogy keserves könnyeket kell hullatnotok valamely szeretett rokonotokért, miközben e szeretettek legyőzőjén undok és önelégült diadal tükröződik, s melldöngetve henceg majd a sikerével, mely azonban nem másból, mint a te szenvedésedből táplálkozik majd”. Nagyjából efféleképp beszélnek, Ofra, és jó hosszan, mert itt a cél az lenne, hogy elhitessem a hallgatóságom minden tagjával, hogy igenis kerülhet ő maga is legyőzött helyzetbe, sőt ennek tulajdonképpen sokkal nagyobb az esélye, mint annak, hogy ő fog győzni! Ami persze hazugság, mert erre az esély nagy átlagban éppen ötven százalék. De minél nagyobb esélyt tudok nekik bemesélni, arra vonatkozóan, hogy ő kerül legyőzött helyzetbe, annál nagyobb az esélyem arra, hogy elfogadják a javaslatot, hogy ne legyen párbaj. Jegyezd meg Ofra, hogy az egyik fő meggyőzési elv az, hogy elhallgassuk a meggyőzni kívánt személy elől az alternatívákat, és figyelmét az általunk javasolt egyetlen megoldásra irányítsuk! Aztán, Szoszi a legnagyobb hibát épp emiatt azzal követte el, hogy *őszinte* volt. Például bevallotta, hogy még évezredekig nem kell félnünk attól, hogy nem lesznek meghódítható népek. Ez túl sok idő egy átlagembernek, magasan tojik a legtöbb ember arra, hogy évezredek múlva mi lesz. Szoszi általános fejlődési irányokról beszélt, amiből kitetszett, hogy igen, néhány bolygósövetség már van – na és?! – gondolhatták erre a polgárok. Szoszi tehát el kellett volna túlozza a jelen pillanatban fennálló fenyegetettségünket is már, és olyan szavakat kellett volna használnia, melyek a „néhány” minősítés helyett a „minden” jelzöt tartalmazzák explicite vagy implicite. Tehát például olyasmit kellett volna mondania, hogy „Hamarosan már nem lesz egyetlen olyan bolygó sem, mely ne tartozna valami bolygósövetségbe. Mint az jól látható ugyanis, kivétel nélkül mindegyik erre törekszik. Már most is *alig* van olyan bolygó, melyre ez ne volna igaz, de ezek magányos léte is megszűnik *rövid időn belül*.”

– De Laura, ha ezt mondja, akkor Szoszi hazudott volna!

– Igen, de sosem jön rá senki.

– Hazudni nem szép dolog.

– De néha szükséges, főleg nagy célokért. És most talán jobb Szoszinak, hogy igazat mondott?! Most ha úgy tekintem, az igazmondás mártírja lett. Ha neki ez jó, hát gratulálok! Szerintem, tudd meg, Szoszi egyszerűen nem való politikusnak. Márpedig a királynői szakma a legkifejezettebben politikai.

– És Istenke hagyja, hogy a királynő hazudjon?

– Persze hogy hagyja. Hiszen a többiek, akiknek a királynő hazudik – azok nem királynők. És különben is, a királynő helyes, ha a legkiválóbb tagja a népünknek. Márpedig a meggyőző-képesség is erény, de az is, hogy be tudjuk csapni azt, aki az ellenségünk, vagy valamiben az ellenfelünk. A királynő akkor jó királynő, ha GYŐZTES, mégpedig mindenképp, mindenben és bármi áron győztes. Miért is ne győzhetne különben a királynő hazugsággal, ha szabad győznie erőszakkal, márpedig a hazugság is erőszak, tudniillik erőszak az igazság fölött?!

De folytatom. Szoszi nagy lehetőséget szalasztott el azzal is, hogy nem kecsegtette a polgárokat azzal, hogy ha elfogadják az ő terveit az új életmódra vonatkozóan, akkor majdani utódaink elég erősek lehetnek ahhoz, hogy legyőzzék a mostani nagy bolygószövetségeket, tehát a Földet, csiszíket, akár a tutukat is!

– Ez hülyeség, erre semmi esélyetek!

– Hát nem is több, mint mikroszkopikus, de csudamód jól és lelkesítőleg hangzott volna! Továbbá, én okvetlenül alkalmaztam volna azt a taktikát is, hogy magamat a nép önzetlen jótevőjének tüntetem fel, azokat pedig, akik nem akarják majd megszavazni e törvényeket, már előre megcímkezem az olyan nem épp dicsérő jelzőkkel, mint a hazaáruló, az ellenség kollaboránsa, meg úgy is emlegettem volna őket, hogy „kishitűek”, stb. Például, azt Szoszi előre tudhatta, hogy ha nem lesz elfogadva e törvénye, valaki azonnal népszavazást kezdeményez róla, maradhat-e Szoszi királynő, és nem marad majd királynő, mert leváltják. Tehát nyugodtan mondhatta volna ezt:

– „Kedves polgárim, higgyétek el, nem a magam önös érdekei vezetnek, amikor mindezt meg szeretném valósítani, s hogy a kétség legkisebb árnya se merülhessen fel ezzel kapcsolatban, itt most előre bejelentem nektek, hogy amennyiben a törvényem nem fogadtatik el, azonnal lemondok a királynői pozíciómról!”

– Igen, ez valóban jól hangzott volna – ismerte el Ofra.

– Valóban jól hangzik, holott nagy csavar van benne, ugye már látod?! És ezt folytathatta volna így: – „Épp emiatt azonban, mert ezzel hogy kész vagyok akár megválni is a hatalomtól a nagy célért, mely egész népünknek, minden polgárunknak alapvető érdeke, emiatt bátran kijelentem, hogy akiben nincs hasonló fokú önzetlenség mint amely az én szívemben lobog, az népünk árulója, s valójában nem más, mint gyáva rabszolgafajzat, sőt undok állat, aki csak a mával törődik, s nem látja lelki szemei előtt leendő fiaink és lányaink kedves arcát, akik majd számon kérik tőlünk, őseiktől, miként sáfarkodtunk az ő jövőjükkel! Mert a jelen nem más, mint olyan jövő, melyet utódainktól kölcsönbe kaptunk, hogy ezen időtartammal helyesen élhessünk!”

– Ó, Laura, te igazi zseni vagy, az utolsó mondatod oly gyönyörű volt!

– Persze hogy az volt, gyönyörűnek is szántam, kár hogy amellettt hogy szép, tökéletesen értelmetlen is! A jelent ugyanis nem kölcsön kaptuk, hanem az cakupakk a mienk, mert semmi, még időpillanat sem lehet olyasvalakié, aki még nem is létezik! Aztán, Szoszi túl rövid ideig beszélt. Minimum nyolcszor-tízszer el kellett volna mondania, amit akar, mert az ismételtetés már önmagában is rokonszenvenné tesz bármit, ezt számos pszichológiai kísérletben bizonyították már. Teljesen értelmetlen szótagokat vagy lerajzolt krikszkrakszokat is rokonszenvesnek tartanak az emberek, ha elég ideig hallják vagy látják őket. Továbbá, Szoszi úgy beszélt, mint egy szelíd tündér, *kérte* a polgárokat. Ez pedig ritkán vezet csak eredményre. Pláne nem a mi népünknel. A polgárok többnyire lusta disznók, akik épp emiatt a vezetőtől várják el, hogy az megoldja helyettük a problémákat. Szoszi tehát magabiztosságot kellett volna sugalljon, aki nem *kér* valamit a polgároktól, hanem *felszólítja* őket, majd hogyanem megparancsolja, hogy adják meg neki a lehetőséget arra, hogy naggyá tegye a népet, hogy megoldja ezt a problémát! Jobb lett volna, ha vérszomjas zsarnoknak mutatkozik Szoszi, mint ennek a félnék és alázatos nyuszikának. Olyan költői kérdéseket is feltehetett volna, amikre egészen egyértelmű a válasz, de csupa olyan válasz, ami előnytelen lett volna annak, aki nem akar Szoszi tervére szavazni. Például ilyesmi: „Avagy tán előnyösnek tarthatjuk-e, hogy egy egész sereg rabszolga nyüzsög népünkben, melyek valójában nem tartoznak közénk, és potenciális árulók, a leendő ellenségnek, népünk gyilkosainak kollaboránsai?!” „Helyes-e

szerintetek, hogy más népek nagyvárosokká nőnek, miközben mi törpék maradunk?!” „Akarjátok-e, hogy majdani utódaink, kik hús a húsból, vér a vérből, idegen népek szolgáivá és lakóivá zülljenek, csak mert mi most nem tesszük meg a szükséges megelőző intézkedéseket?!” Szoszi azt is megtehetné, hogy képszerűen felvázolna kellemetlen folyamatokat a beszédében. Például: „Már most is sokkal kevesebb a meghódítható bolygók száma, mint apáink és nagyapáink idejében. Más népek, melyek pedig meg sem közelítik a mi kiválóságunkat, mégis szaporodnak és sokasodnak, és burjánzó gazként fojtják majd meg a konki népet, a Kozmosz legragyogóbb virágját! Népünk nemességét legyőzi majd a rabszolga fajzatok silány hada, pusztán nyomasztó létszámfölénnyel!” Szóval, Szoszi *semennyit* sem ért a szememben a meggyőzés pszichológiájához, óriási lehetőségeket szalasztott el, és teljesen amatőr produkciót vágott le, ami a beszédét illeti. Tényleg csak az énekléshez ért, úgy néz ki.

– Na, arra nagyon kíváncsi vagyok, mennyire ért az énekléshez... tényleg ne öld meg, jó?! Szeretném, ha hallanám énekelni...

– Pedig nekem Szoszi beszéde is tetszett. Sőt, tulajdonképpen jobban tetszett, mint amit te mondanál, Laura. Szoszi a beszédében egyenjogú partnernek tekintette hallgatósága tagjait, felelősségteljes, döntésképes felnőtteknek! – mondta Jondon.

– Igen, annak tekintette, de az eredmény azt mutatja, hogy nem volt igaza. Tehát a hallgatósága csak méretre áll felnőttekből, testméretre, de nem ám agyilag... különben is, a királynő dolga a népe vezetése, az meg csak úgy lehetséges, ha magát a népe *fölött* állónak tartja, tehát eleve elhibázott lépés úgy gondolkodni és cselekedni, hogy akit a beszédünkben megszólítunk, velünk egyenrangú, pláne hogy velünk egyenlő értékű és tehetségű lenne! Soha nem volt még olyan beszédem, amikor ne abból indultam volna ki, hogy kivétel nélkül minden hallgatóm egy négyéves kiskölyök, sőt szellemileg sérült kölyök, egy hülyegyerek, akinek legfőbb tulajdonsága a képtelen önzés, aki nem tud tíz percnél tovább előregondolni a jövőbe, persze mindezt nem mondtam ki nyíltan előttük, én ezt úgy értem, hogy a *mondanivalómat* igazítottam ezen nem igazán toronymagas értelmi színvonalhoz! Mostanáig bevált e taktika, és tulajdonképpen hálás lehetek Szoszinak, mert bebizonyította, hogy helyes úton járok ezt illetően, mert az ellenkező módszer tökéletes zsákutca.

– Pedig szerintem igaza volt – ragaszkodott a nézetéhez Jondon.

– Szerintem is jól látja a jövőt, de az még tényleg nagyon sokára lesz. És akkor sem így kellett volna hozzáfognia – válaszolta Laura.

– De hát tulajdonképpen kiféle-miféle személy is ez a nő, ez a Szoszi? Hogyhogy ilyen jól látja a jövőt, de ennyire nem ismeri saját népe gondolkodásmódját?

– Bepánikolt, mert visszatértem, sőt mert Ofrát is magammal hoztam.

– Nem, Laura. Én nem hiszem, hogy gyáva volna.

– Attól még elveszthette a tisztánlátását, a „hidegfejűségét” egy rövid időre. Különben meg, azt jól tudta hogy tényleg nincs sok ideje... megjegyzem, nem a népünkől való. Mondtam talán már, hogy rabszolga. És én nem is csodálkozom azon, hogy most hibázott, mert van neki egy nővére is, bár nem igazi nővére, mert inkább klóntestvére, őt Tamarának hívják, az meg elég hülye volt hozzá, hogy egyenesen fegyveres párbajra hívjon ki, de természetesen győztem felette. Hogy is ne győztem volna, ez a Tamara is énekesnő volt... hát akkor bizony szó szerint *elvesztette a fejét*...

– Úgy érted, levágtad a fejét?

– Igen, Ofra. Nem lehetett kellemes élmény a számára... na, de meg is tanulta a leckét örök időkre! Különben már azt hiszem nem haragszik rám.

– Ez biztos. Halottak ritkán haragszanak... – humorizált Jondon.

– Nem azt mondtam, hogy halott, csak hogy levágtam a fejét... ettől még él. Láthatod is majd mindjárt, amint megérkezünk. Megígértem neki, hogy visszaadom a testét, amit fagyasztva tároltunk el, ezt meg is teszem nemsokára, bár szerintem nem lesz rá szükség, mert biztos vagyok benne, Szoszi is visszaadta neki a testet már rég. Különben tőle tudtam meg Szoszi tervét, elmondta nekem, hálából, mert ezt megígértem neki.

– Látod Laura, a jótettek kifizetődnek! Jól tetted, hogy eredetileg nem ölted meg Tamarát, s jól tetted, hogy megkönyörültél rajta. Helyes tehát, ha most sem ölod meg Szoszit. Én biztos, hogy kiváltképpen örvendek, hogy nem került sor olyan párbajra, melyben valakinek a halálát okoztam volna az énektudásommal. Hála érte a Mindenhatónak, amiért így intézte ezt el! – emelte fel a fejét Ofra a kabintető, jelképesen persze az ég felé.

Laura összevonta a szemöldökét.

– Kezdem azt hinni, hogy van valami igazság abban az elméletben, hogy azonos külsővel rendelkező emberek jellege is hasonló!

– Mire célsz?

– Arra, hogy mint sejteted az eddigiekből, nem vagyok nagy véleménnyel Szoszi eszéről, éppenséggel Tamaráéről sem, és mint talán említettem volt már neked, ők külsőre gyakorlatilag teljesen úgy néznek ki, mint te! És nem titkolom, hogy a te eszedről sem vagyok nagy véleménnyel, Ofra! Hogyhogy nem veszed észre, hogy valahányszor csak a szádra veszed istent, vagy bármi más vallásos benyögést megeresztesz, mindannyiszor csak égeted magadat előttem?!

– De Laura, kérlek ne beszélj ilyen közönségesen, hogy „benyögés”...

– Márpedig ez az, tudniillik olyan szöveg, aminek semmi, de semmi haszna, mert Jondon nem hisz istenben, én sem hiszek benne, tehát semmi célja a mondókádnak, és úgysem tudsz meggyőzni egyikünket sem!

– Laura, én ezt nem amiatt mondom, mintha bárkit is meg akarnék győzni, egyszerűen kimondom a gondolataimat, őszintén, és különben is, ez mintegy hozzátartozik a beszédstílusomhoz!

– Na látod, épp erről beszélek, hogy nem kell mindent kimondanod, amit gondolsz, legalábbis nem akkor, ha nemcsak semmi haszna, de még égeted is magadat vele a környezeted előtt! Ha te mégis megteszed ezt és nem törődöl a tekintélyeddel, az megint csak a naivitásod bizonyítéka, ami legalább egy alkalommal már igencsak nagy bajba sodort téged.

– Mikor és milyen bajba?

– Az Askenázival kötött házasságodba. Messzire lebögött rólad, micsoda gyanútlan, ártatlan naiva vagy, és emiatt vonzó célpontja lettél a gátlástalan hozományvadászoknak. Az egyiknek sikerült is megszereznie téged. És ebbe majdnem belehaltál. Holott ez nem volt valamiféle elkerülhetetlen sorscsapás, mert mindössze kissé realistábban és gyanakvóbban kellett volna szemlélned a világot. Ha például nem hitted volna azt, hogy téged megoltalmaz az úristen, hanem tudomásul vetted volna, hogy neked bizony önmagadra kell vigyázni, mert más nem teszi ezt meg helyetted, akkor jó eséllyel megúsztad volna ezt a kellemetlen kalandot. Sajnos úgy látom, akik hozzád hasonlóan néznek ki, hajlamosak a beteges mértékű naivitásra.

– Ez most jól jött neked, nem?

– Ha arra gondolsz, hogy jól jött, hogy Szoszi ilyen naiv, akkor azt mondom, hogy látszatra persze hogy jól jött, de valójában nem. Olyan könnyen arattam felette győzelmet, hogy ez már bosszant. Hiszen még haza sem értem, s már vége is a válságnak!

– Valóban vége – hallották meg Istenke hangját –, mert az újabb népszavazáson 98.5%-os többséggel az az álláspont győzedelmeskedett, hogy legyél te a királynő újra, Laura! – azzal a következő pillanatban kigyulladt újra Laura holo-ruhájának fénye.

– Hát akkor hadd emlékeztesselek rá – vonta össze most Ofra a szemöldökét –, hogy nem vonhatsz le ilyen messzemenő következtetést pusztán az arcformából, Laura, mert egészen hasonlóan nézel ki te is, mint én magam, úgy nagyjából huszonötévesen!

– Igen, nekem is feltűnt már, hogy nagyon hasonlítok Szoszira, de más az, hogy csak hasonlítok, s megint más, hogy ő *teljesen* ugyanolyan mint te! Tényleg, mintha csak te is a klónja lennél, persze valami húsz évvel idősebb klónja... – és Laura hirtelen elgondolkodva meredt a távolba. – Hm... érdekes véletlen lenne... na mindegy.

– Miről van szó? – kérdezte Jondon.

– Semmi, nem érdekes.

– Ha nem mondd el, akkor kénytelen vagyok a magam magyarázatát felajánlani – szólt Ofra – azt tudniillik, hogy e nagy hasonlóság az Úr akarata, mert ez is kellett hozzá, hogy Szoszi megijedjen tőlem, akit leendő ellenfelének tartott, s így könnyen győzhettél!

– Győztem volna anélkül is. És én szeretek győzni, természetesen, de azt is szeretem, ha van a győzelem előtt egy kis küzdelem, egy kis izgalom, ha érzem, hogy a győzelem a saját képességeimnek is köszönhető... na figyelj csak ide, Ofra, teszek veled egy próbát! Te ugye azt hiszed, én gőgös vagyok, meg túl büszke, meg arrogáns, beképzelt, túl nagyra tartom magamat... ezt hiszed rólam, mi?!

– Hát ezt én így még sosem mondtam rólad, s nem is felel meg annak, amit gondolok rólad, mert ez a rólad alkotott vélekedésem képtelen módon való eltúlzása, de azért rejtezik e véleményben valóban némi igazság, nem tagadom!

– Jó. Akkor tudd meg, hogy *te* sokkal de sokkal gőgösebb vagy, mint én!

– Ezt most ugye nem gondolod komolyan?

– A lehető legkomolyabban gondolom. Mert én egyszerűen csak azt képzelem – szerinted *be*-képzelem – hogy én a sokmilliós konki nép legislegkiválóbb egyede vagyok. Én azt képzelem, hogy teljes joggal várok el meghunyászkodást és mély tiszteletet e sok millió férfi és nő mindegyikétől. Ezt persze tekintheted úgy, hogy hihetetlen beképzeltség. Na, de ha úgy tekinted, akkor mit mondasz arról a mérhetetlen beképzeltségről, mely ennél is nagyobb, s amelyben te szenvedsz, Ofra, mert te merészeled mérhetetlen önhittségedben azt gondolni, hogy a te fajod, az *ember* nevű faj, az annyira értékes valami, hogy az egész hatalmas Világmindenség miatta jött létre, hogy az emberek a Teremtés végső célja és koronája?! De még ez sem minden a beképzeltségedből, mert ezen belül is még különleges szerepet tételezel fel a parányi zsidó népnek. Mondd, Ofra, van neked egyáltalán *parányi* fogalmad is róla, *mekkora* igazából a Világegyetem?! – és Laura előrehajolva szinte hipnotizálóan meredt Ofra arcába.

– Hát... nagyon nagy! Hallottam róla, hogy sok millió csillag létezik, ezek több nagy úgynevezett „csillagvárosba” csoportosulnak, ezeket nevezzük galaktikáknak...

– Tehát nem tudod. „Sok millió csillag”, eh! – fintorgott gúnyosan Laura. – Ez nagyon szűkeblű elképzelés. Na, figyelj csak ide, fejből mondom neked az adatokat, de Istenke majd kijavít, ha tévednék: amennyiben úgy képzeled el, hogy a Világmindenség akkora, mint az egész bolygók, akkor abban a méretarányban az egész Naprendszeretek, tehát nemcsak a bolygó, amin születél, de a Nap is, s az egész mindenség, ami a Nap körül kering, a legkülső bolygóval együtt, tehát az egész Naprendszer olyan kicsi, hogy nemcsak nem láthatod szabad szemmel, de még mikroszkóppal sem; mert a Naprendszer mérete e méretarány szerint olyan picic lenne, hogy a milliméter ezredrészének a felét érné el csak! A vírusok esnek ekkora mérettartományba, amikről bizonyára van azért némi fogalmad, hogy mik azok és mekkorák, mert kedvenc AIDS vírusod is idetartozik. És most elmondom ezt újra, híven ahhoz, amit korábban mondtam neked, hogy jó dolog megismételni a hallgatóságunknak a fontos dolgokat: nemhogy a bolygók, de az egész Naprendszer lenne ilyen picic, vírus nagyságrendű akkor, ha a Világegyetem akkora lenne, mint a bolygók! Mit gondolsz, hány vírus férne el a bolygók térfogatában?! Márpedig a Naprendszer, az egy iszonyatosan hatalmas valami a bolygódhoz képest. Ekkora mérettartományban a Bargan bolygó, vagy akár a Föld, amin születél, tökéletesen észrevehetetlen lenne, mert már az egész Naprendszer sem látszana, hiszen egy vírus méretű piszok nem látható; holott a Föld még ezen észrevehetetlen vírusnyi piszokhoz képest is oly parányi, hogy arról biztos nem volt eddig fogalmad: ha ugyanis a Napot egy akkora gömbnek képzeled el, melynek átmérője megegyezik a magasságoddal, tehát embernyinek, akkor a Föld ehhez képest akkora csak, mint egy nem is igazán nagy szőlőszem, és ezen embernyi Nap-gömbtől nagyjából 180 méterre kering! A Plútó nevű bolygók meg... mennyire is, Istenke?

– 7.1 kilométerre – válaszolta azonnal a szuperkomputer.

– Gondolom – folytatta Laura – egyetértesz azzal, Ofra, hogy irtó nehéz lenne megtalálni egy több mint hét kilométer sugarú körben egy szőlőszemet! Ilyen parányi a Föld, amin születél, a Naprendszerhez képest! Holott e hihetetlenül hatalmas Naprendszer, ez csak egy *vírusnyi kis semmiség* a Világegyetemhez képest! És te azt akarod bemesélni nekem, hogy ez az egész gigantikus valami amiatt jött létre, hogy keretül szolgáljon kifejezetten az embernek, aki mint valamiféle mikroszkopikus penész ilyen parányi kis bolygó-golyócskák felszínén él?! Tegyük fel, ez mind tényleg isten teremtménye. Én nem hiszem, de tegyük fel. Te tényleg úgy véled, ennek az egész óriási mindenségnek a sorsát kifejezetten az határozza meg, hogy évezredekkel ezelőtt mi történt egy efféle kozmikus légyiszoknak mint a Föld, az egyik félreeső zugában, Palesztinában?! Hát nem túl nagy beképzeltség ez?!

Vagy mondok neked más arányokat. A Világegyetem jelenlegi sugara mintegy $1,3 \times 10^{10}$ fényév ($1,2 \times 10^{26}$ m). Teljes tömege nagyjából $5,7 \times 10^{53}$ kg. A körülbelül $2,9 \times 10^{23}$ csillag 10^{11} tejútrendszerben oszlik el. Érted, Ofra, nem néhány millió csillag van, hanem néhány százmilliárd GALAXIS! – és Laura keze kinyúlt, megragadta Ofra ruháját a lány mellénél és megrázta. – Csak GALAKTIKÁBÓL több százezerszer több van, mint amit te csillagokból feltételeztél! És minden galaktikában milliószor millió csillag van! Nem néhány millió, hanem milliószor millió! Ofra, fel tudod ezt fogni, mondd?! A világegyetem 5 másodpercenként körülbelül a mi tejutunknak, tehát a mi Galaktikánknak megfelelő térfogattal *tágul*. Ez így folytatódik az elkövetkező mintegy 5×10^{10} , tehát a következő mintegy legkevesebb ötvenmilliárd éven keresztül. És most persze mondhatod nagy vallási elfogultsággal, hogy ez csak az Úr dicsősége, mert ekkora hatalmas Teremtésre is képes volt, hiheted ezt, rendben van, és bánja a fene, ha ezt hiszed, de nehogy már azt is hidd emellé, hogy ezt a gigászi akármit, ami a Világ, ezt a Világhoz képest ennyire semmi kis porszem emberek számára készítette! Ha pedig nem az emberek számára készült, akkor egyszerűen semmi nem igaz azokból a dedós, együgyű mesékből, amikben te eddig hittél. Ofra, Ofra, kedves Ofrácska, hát jöjjön már meg

az eszed, hát nyíljék már fel a szemed a Valóságra, mert az sokkal szebb és hatalmasabb, mint bármikor képzelted – a Világ, az EKKORA, amekkorának mondom, és ha mégis van valami isten, aki megteremtette, akkor az az isten, aki ekkora valaminek a megalkotására képes, az nem fog azon problémázni, ki mikor közösül, kivel, hányszor, hogyan, de azon sem, hogy ki mikor mit eszik, ki dolgozik szombaton és ki nem, mert magasan nem érdeklí az egész, ő nem az emberért teremtette a Világot, neki egészen más céljai vannak, de ha netán *mégis* az emberért teremtette, ha az embernek szánt is valami célt, de le se sajnálja, ki hisz benne az istenben és ki nem, mert egyszerűen nem ilyen hiú, hiszen az emberek hiténél fontosabb a számára a saját teremtése!

Ofra megpróbálta elképzelni ezt a szédületesen óriási Világot, de valóban majdnem beleszédült.

– Jondon, kérlek... ez igaz, jól mondja Laura, valóban ekkora az Univerzum?!

– Valóban. Mondjuk, én nem tudom fejből a számokat, de úgy arányaiban valóban ekkora úgy nagyjából, ez biztos. Azt tudom, hogy abban az arányban, amit Laura mondott, hogy tehát ha a Nap akkora lenne mint te, mint egy ember, akkor ebben a méretarányban a legközelebbi csillag mintegy ötvenezer kilométerre lenne. Ezt olvastam egyszer régen valahol, és megragadt bennem. Teljesen egyetérték Laurával abban, hogy elképesztő beképzeltség azt hinni, hogy ekkora valami éppen pontosan az ember kedvéért lett teremtve. Csodálom, hogy egy olyan szerény nő, mint te, Ofra, hogy is hihet egy pillanatig is ilyesmit.

– Sőt – szólt keményen Laura – még azt sem teheted meg, hogy nem veszed tudomásul e tényeket. Mert ha mégis volt Teremtés, és letagadod ennek nagyságát, épp azzal sértenéd meg az Urat. Ha egyáltalán foglalkozik az emberekkel a Teremtő, nos, én úgy vélem, épp amiatt sértődik meg, mert olyasmiket gondoltok magatokról, hogy ti ennyire fontosak lennétek, hogy minden nektek készült, hogy miattatok van, és hogy olyan ocsmány indulatokat tulajdonítotok neki, az istennek, mint a féltékenység, mint a harag, mint a bosszúvágy, vagy hogy ő gyerekeket gyilkoltna le... talán épp amiatt ment olyan rosszul a népednek Ofra az egész történelem során, mert efféle undorító perverzításokat képzeltek istenről, s emiatt ő azt mondta hogy nem foglalkozik veletek, nem segít nektek! Sietve hozzáteszem én ezt sem hiszem, de ez legalább egy *picivel* józanabb elképzelés, mint amiben te hiszel, Ofra!

– Én nem is tudom, mit gondoljak... hogy a Naprendszer egy vírus méretű valami lenne csupán...

– Drágám – szólt Jondon –, gondolj kérlek a következőre! Tegyük fel, hogy van valahol egy óriási, százezeres felhőkarcoló. És ennek más méretei is jókorák, legalább ötven méter széles és ugyanilyen hosszú a legalsó szintje. No most egyszer egy szárnyashangya idetévedt, ide a felhőkarcoló földszintjére, itt talált magának egy kellemes hasadékot, valami kis repedést, ami elkerülte az építők figyelmét, itt aztán kiköltötte az utódait, mert jó meleg hely volt ez, gyakran sütött ide a Nap. S azóta e hangyanép erősen hisz abban, hogy ezt az óriási felhőkarcolót kifejezetten nekik készítette az Ember, a Kétlábú Csoda, méghozzá amiatt, mert oly nagyon szereti őket, a hangyákat! És hisznek abban, hogy a hangyanépnek rém fontos küldetése van, amit valamikor majd végre kell hajtaniuk a Városban, ahol sok más ilyen nagy felhőkarcoló van még. Természetesen mindegyik nekik készült, a hangyáknak. Remélem érted a hasonlatot...

– Értem. Nagyon is. Ne haragudjatok, de ezt még nagyon át kell gondolnom... időt kérek ehhez... mert ez nagyon megrázott...

– Nyugodtan. Hiszen semmi sem sürges, van időd... – ölelte őt át Jondon.

- Van azért más dolgunk is – megérkeztünk! Menjünk a légsziliphez! – állt fel a királynő.
- És jó lesz, ha siettek – kuncogta Istenke –, ugyanis némelyek annyira felmérgekedtek Szoszi terveit hallván, hogy feltett szándékuk megölni őt! Mintegy hatszázan odavonultak a trón-teremhez, és csak amiatt nem tudnak Szoszihoz és társaihoz férni, mert ők fenn vannak a küzdőtéren, de a repülőszékeket blokkoltam, azok most nem repülnek. Tiszteletben tartom ugyanis a szándékodat Laura, hogy ki akarod őt rakni valami bolygóra.
- Igen, ez a szándékom. Miféle társai vannak Szoszinak?
- Hát Tamara, meg az egykori gazdája, Gordon.
- Aha, Gordon, az a vén bajkeverő... őt is száműzetésbe küldöm, semmi szükség itt rá! Szerintem mondd meg a hőbörgőknek, hogy mint rendelkeztem Szosziék felől, azaz mehetnek a dolgukra.
- Ezt már megmondtam nekik legalább húsz perccel ezelőtt, de kevesen hallgattak rám, sőt némelyek elmentek lézerpisztolyokért is, mert azt mondták, majd azzal elintézik Szosziékat. Szerintük ez ugyanis hazaárulás, s az árulókat nem száműzni kell, hanem megsemmisíteni.

Laura arca elsötétült.

- *Én* vagyok a királynő, az *én* dolgom eldönteni, mi hazaárulás és mi nem az! Márpedig szerintem az a hazaárulás, ha valaki nem engedelmeskedik a mindenkori királynőnek! Na azt hiszem boldoggá teszem őket mindjárt: ha nem kellett nekik Szoszi, a szelíd királynő, hát legyen, ahogy akarták, és bebizonyítom nekik, hogy méltó vagyok a trónra, mert nem vagyok olyan szelíd, mint ő! Mindjárt megtapasztalják a haragomat! – azzal meglódult előre. Ofra és Jondon alig bírta a nyomában maradni.

Pillanatokon belül elértek egy csővasúthoz. Míg odaértek, nem találkoztak senkivel sem, aminek nyilván az is oka volt, hogy Laura úrhajója természetesen egy direkt e célra épült légszilipnél dokkolt, ide pedig teljesen logikus volt betervezni a csővasút egyik megállóját, hogy az érkezők könnyen eljussanak Konkilla távoli részeibe is. Sőt, várta is itt Laurát egy jármű, mert a gondos Istenke jóelőre idevezette azt.

A csővasút megállójában találkoztak először hőseink élőlényvel: egy aprócska, kerekeken guruló kiskocsin egy emberi torzó ült. Egy férfi, de lábak nélkül. Mert mindkét lába hiányzott, méghozzá nem térdtől lefelé hiányzott, de már combjai sem voltak. Emiatt természetesen megfelelően be lett szíjazva a helyére, másképp eldőlt volna. A kiskocsi különböző szerken-tyűket is tartalmazott, mint például seprű, lapát, porszívó, s ezekkel e nyomorék éppen takarított, ugyanis mindkét karja egészséges volt. A kiskocsi elektromos meghajtású lehetett, s a férfi irányíthatta is ide-oda, egy kis kormánykerékkel és gombnyomogatással.

- Hát ez ki?! – kérdezte szánakozva Ofra.
- Valami rabszolga – vont vállat unott pillantással Laura.
- A szerencsétlen! Nem tudtok segíteni rajta, művégtaggal?
- Ne tréfálg, kifejezetten azért van levágva a lába, hogy ne legyen neki olyan végtagja! Így ugyanis nem mehet oda, ahová nem is kell mennie, mert minek! A rabszolga akkor jó, ha állandóan a munkahelyén tartózkodik. És ezt itt remekül megoldottuk: mindenfelé a világunkban lépcsők kötik össze a különböző magasságú területeket, lépcsőn meg nem közlekedhet semmi és senki, ami és aki *kerekes lény*. Tehát a takarító rabszolgáinkból kerekes lényeket csinálunk, így, ahogy láthattad, s így csak azon a területen kóborolhatnak, amit lépcsők határolnak, s amit takarítaniuk kell. Így hogy nincs lábuk, nem is gyűlhetnek össze valahová

nagy tömegben, tehát nem lázadoznak, nem veszélyesek. A fegyverekhez sem férhetnek hozzá, ha azokat kellően magasra tesszük, szóval, e módszernek rengeteg előnye van!

– De hiszen ez iszonyatos kegyetlenség!

– Sosem mondtam, hogy nem vagyunk kegyetlenek. A világ az erők számára kellemes csupán, Ofra – néha még azoknak sem. Különbözik meg van e rabszolgáknak is szórakozási lehetőségük: Istenke állandóan olyan zenét sugároz nekik, amit hallani szeretnének! Tudniillik a fülhallgatójukba. Bevallom persze ezt nem valami humanizmus miatt engedélyezzük nekik, hanem csak mert így nem örülnek meg az unalomtól. Na, szálljunk be a vasútba!

Beszálltak, s az megindult velük.

Jó tíz percet ment velük a jármű, s csak amiatt nem többet, mert Konkilla számos részén le tudtak szállni az úrhajók, és Laura természetesen olyan helyen dokkolt, mely a legközelebb esett a trónteremhez. E tíz perc utazás alatt Ofra szokatlanul csendben maradt, s amikor Laura érdeklődött, hogy min morfondírozik, annyit válaszolt csak, hogy „nem érdekes”.

– Pedig engem igenis érdekel, hogy min töröd az okos kis buksikádat!

– De hiszen te mondtad nekem az imént, hogy nem kell kimondanom mindig mindent, pláne nem, ha szerintem csak égetném magamat ezzel mások előtt!

– Imádkozol talán?

– Nem.

– A Világ nagysága jár akkor az eszedben?

– Nem, azaz egy kicsit az is, de... eh, hagyj békén Laura, úgysem mondom el!

– Kitalálom! – nézett rá figyelmesen a királynő. – Az imént látott rabszolga sorsán szörnyülködöl. És azon rágódsz, hogy Szoszi talán mégis jobb királynő lenne, mint én, mert megszűnnének ezek a kegyetlenségek, jobb világot teremtené, mint én...

Ofra tekintetében ijedelem költözött.

– Ez ennyire látszik rajtam?!

– Nem volt nehéz rájönnöm. Holott tévedsz. Szoszi nem teremtené itt jobb világot, ugyanis *semmilyen* világot nem teremtené. Vedd már észre, hogy nem azért igyekszem most hozzá, hogy kivégezzem, hanem hogy megmentsem ezt a szeleburdi kis hülyét! Ha most megállítom a csővasutat, Szoszit megölik. Kissé nehézkes lesz végezni vele, mert a trónom lebegő talapzata nem olyan, hogy könnyen megadja magát lézerlövéseknek, de *idővel* és *valamiképp* úgyis hozzáférnek majd a vérét kívánók, ha másképp nem hát összetákolnak valami ideiglenes emelvényt, amin felmászkodhatnak hozzájuk. Elég lenne csak ölbe tett kezekkel kivárnom a halálát. Tehát Szoszi semmilyen világot nem teremthetne, mert egyszerűen felfalnák őt az ellenségei... és ezt vedd szó szerint, ténylegesen megennék, mert nálunk nem is ritkaság az emberhúsból készült csemege! Merem állítani, én pontosan annyira vagyok szelíd, amennyire e népben a királynő még szelíd lehet, sőt, talán jobban is egy picivel, mert Szoszi egy mázlista, más királynő ugyanis, aki nem én vagyok, az nem könyörülne meg rajta, csak mert te Ofra ezt szeretnéd! Na, úgy látom meg is érkeztünk! Ti maradjatok hátul, ha nem akartok megsérülni! Jobb, ha ki se léptek a kocsiból, amíg rendet nem teremtek!

A megálló, ahová befutott a csővasút, nem más volt, mint maga a trónterem – a csővasútból tulajdonképpen rögvest ki lehetett lépni a trónterem óriási buborékjának legaljára. A kocsiból kinézve látni is lehetett a lebegő küzdőtér alját, és persze temérdek embert is, sok százat,

mindenféle ruhákban, bő ruhákban és testhez simulókban, díszesekben és dísztelen kez-lábasféleségekben is, sőt, némely nő úgy öltözködött hogy Ofra pirult el, amikor megpillantotta ezeket: mindenütt fel voltak öltözve, épp csak a cicijük és a lábuk köze volt szabadon, ruha nélkül, azon helyek tehát, melyeket Ofra szerint egy illedelmes nő a leginkább el kellett volna rejtessen!

Bármiféle ruhában voltak is azonban ezek az emberek, az közös volt bennük, hogy mind fel voltak fegyverezve, késsel, kardal, lándzsával, némelyek buzogánnyal is. A legfigyelemre-méltóbb fegyverek azonban a lézerpisztolyok voltak. Ezekből sok lehetett már itt ekkorra, mert sűrűn villogtak a lövések a lebegő küzdőtér felé, de az még nem adta meg magát az energiazápornak. Jondon kíváncsi volt, ugyan mit kezd a felbőszült tömeggel a királynő! Akinél végeredményben nem is látott semmiféle fegyvert, mert volt ugyan fegyvere a királynőnek bőven, ám azok mindegyikét otthagya az úrhajóban. Egyáltalán semmi, de semmi nem volt most nála, amivel gyilkolni lehetett volna, még egy árva kés sem. Sőt, hiszen ruhája sincs, mert az őv és a csizma kivételével minden csak illúzió rajta... elég lesz talán a pusztá tekinté-lye, hogy keresztülvigye az akaratát?!

– Jobb ha visszamegyünk fegyverekért, mert ezek nem fognak hallgatni rád, Laura – tanácsolta jóindulatúan.

– Nem azért jöttem, hogy beszélgessek a csöcselékkel! – fölényeskedett a királynő.

– Darabokra tépnek.

– Majd én őket.

– Túl sokan vannak és nagyon felbőszültek, ezekkel Ofra istene se bírna!

– Pillanatokon belül megtanulják, hogy itt én vagyok az egyetlen és igazi isten! – azzal Laura kilépett a csővasútból. És valóban nem vesztegette az idejét meggyőzésre, kérésekre, de még parancsolásra sem. Ehelyett Jondon olyasmit láthatott, hogy csak tátotta a száját...

A királynő ugyanis előrelépett vagy három lépést, majd kinyújtotta két kezét előre, két keze mind a tíz ujjá is előremeredt, s mindegyik körméből villámlások törtek ki, szikrázó energia-ívek, mintha mind a tíz körme egy-egy iszonyatosan erős, nagy teljesítményű lézerpisztoly lenne. És amely emberbe e villámok belesapódtak, az szabályosan felrobbant, milliónyi kis darabra! Nem úgy volt, mint a kalandfilmekben, hogy egy kis lyuk a testén, ő meg illedelme-sen elterül a földön, nem – Laura találatai nyomán egyszerűen semmi felismerhető nem maradt az illetőből, csak egy tócsa a padlón, néhány gazdátlan testrészt, és vérmocsok meg agyvelődarabok a falon, esetleg az illető mellett álló más személyekre fröcskölve. Bár a robbanás lökéshulláma többnyire őket is a földre taszította.

Pillanatokon belül nem Szosziékkal törődtek már ezek, hanem sikoltozva szaladtak minden-felé. Bár némelyek pánikba esve inkább tüzet nyitottak Laurára. Ám hiába, mert a lézer-lövések egyszerűen lepattantak a királynő erőteréről, s visszaszálltak nagyjából abba az irányba, amerről lötték ezeket. Ott aztán sokakat eltaláltak, néha épp azt, akik a lövéseket kiadták, néha másokat.

S még ez sem volt elég a királynőnek. Mert most felemelte mindkét kezét, s mintha imádkoz-na, magasan a feje fölött összeillesztette két tenyerét. Ezután mint egy papnő, méltóságosan, nyugodtan leengedte a kezét a törzse mellé, ám ekkor vöröslő fénykör jelent meg feje fölött, minél lejjebb engedte a kezét, annál messzebbre repült e fénykör, s aki alája került, azt olyan forróság kezdte perzselni, hogy párafelhők törtek ki a testéből, pillanatok alatt múmiává száradt a bőre, a teste, majd e múmia lángrollobbant és elhamvadt. A csővasút megállóját égő csontvázak töltötték be, ezek adtak ünnepi díszkivilágítást Laura trónterembe vonulásához,

már alig három perccel azután, hogy a királynő egyáltalán visszatért. Nem maradt itt senki élő, kizárólag Szoszi, Tamara és Gordon odafent a lebegő trónus mellett, no és persze Ofra meg Jondon, akik Laurát idekísérték.

– Nem semmi hatalom van a kezében, Laura! – álmétkodott Jondon elismerően.

– Nem, nem a kezében. Az övemben itt, a derekamon. De csak ha Istenke úgy akarja. Különben meg nem is mindig vetek be ennyi energiát, néha csak úgy szép finom lézersugarat lövök ki, ami mindössze szétvagdalja az ellenfeletem... de most ehhez volt kedvem.

– De a villámlások a körmeidből jöttek ki.

– Á, dehogy. Azok csak vezényelték az energifolyam útját. Na, menjünk akkor... és azt hiszem jobb, ha támogatod a feleségedet, mert rogyadozik a lába a látványtól! Holott nálunk cseppet sem ritkaság az ilyesmi, szoknia kell ezt, ha egy darabig itt marad nálam vendégségben, mert a csőcselékkel csak így lehet beszélni...

– Nem félsz, hogy emiatt megint leváltanak?

– Nem.

– Hogyan magyarázod meg ezt a többieknek?

– Sehogy. Nem kell magyarázkodnom. De ha mégis, hát egyszerű: fellázadtak, mert semmibe vitték a parancsot! Teljesen érthető, hogy erre morcos lettem. Nem is várnak el mást a királynőtől. Na, menjünk! Azaz üljetek be egy-egy repülőszékbe, és majd Istenke felvisz benneteket Szosziékhoz.

A repülő székek olyasmik voltak, amik még nem léteztek nemhogy a Földön, Ofra „előző életében”, de a Bargan bolygón sem. Ofra úgy gondolta, ilyen a csiszíknél sincs, bár azok már talán tudnának készíteni effélét. Mégsem ezen álmétkodott el a legjobban, hanem azokon, akik odafent várták őket. Persze nem Gordon döböntette meg őt, mert az tényleg csak egy ismeretlen, szakállas vénember volt a számára, hanem a másik kettő, Tamara és Szoszi!

Már az is meglepte, hogy Tamara teljesen pucér volt. No de hát szegény leánynak még nem volt ideje és módja ruhát szerezni azóta, hogy a feje visszakerült a nyakára... de ez hagyján. Ismeretlen nép, ismeretlen szokások, s annyit már tudott Ofra, hogy a csizik körében is eléggé elterjedt a tökéletes meztelenség – előfordulhat hát ilyen a konki nép körében is! Na de e két leány arca! Tényleg úgy érezte magát, mintha tükörbe pillantana, de olyan tükörbe, mely „időtükör”, melyben nem egyszerűen önmagát látja, de húsz évvel ezelőtti önmagát! Mert ő, ezt rég tudta magáról, ritka szerencsés genetikával rendelkezik, mármint rendelkezett már azelőtt is hogy e világba s a jövőbe varázsolva Isten „feljavította” volna őt... mert bizony még akkor is, amikor a kórházban haldoklott, negyvenkét esztendősen, olyan gyönyörű volt, hogy a húszévesek közül is majdnem mindenki megirigyelhette volna a külsejét. Tehát eredetileg is lassan öregedett. Na de azért mégis szebb volt ő maga is két évtizeddel korábban... és most olyan érzése volt, mintha Szoszi és Tamara képében önmagát látná húsz-huszonöt éves korának időszakából.

– Ha a fényképeteket látnám, meg mernék rá esküdni, hogy az engem ábrázol fiatalon! – tört ki, minden köszönés helyett, bár rá nem volt jellemző az udvariatlanság. De tényleg nagyon megdöbönt. Mondta ugyan neki korábban Laura, hogy Szoszi teljesen úgy néz ki, mint ő, de nem hitte eddig, hogy ez ennyire szó szerint igaz lehetne. Különben meg arról sem volt fogalma sem, ugyan miként is köszönjön, mi itt az udvarias viselkedés.

De nem is kellett semmit mondania, mert Laura rögvest magához ragadta a kezdeményezést.

- Hát ez nem jött össze, Szoszi, vesztettél! – sétált egykori kihívója elé elégedetten. – Mindenesetre itt vagyok, mert látni szerettedél volna.
- Beszélni veled a halálom előtt.
- Hallhattad, hogy nem öllek meg, Istenke meg kellett ezt üzenje neked.
- Mondta, igen, de nem kizárt, hogy időközben meggondoltad magadat.
- De nem gondoltam meg magamat, mert miért is tenném!
- Például, hogy ne látszódj gyöngének a nép szemében.
- Attól, hogy megkegyelmezek neked?! Épp ellenkezőleg bogárcám, maga a tény, hogy életben merlek hagyni, híven bizonyítja mindenki előtt, hogy messze feletted állok minden kiválóságban! Azaz megnyugodhatsz, nem öllek meg, betartom, amit ígértem Ofrának. Nem mintha *muszáj* lenne betartanom, de mégis betartom, mert annyira teljesen mindegy. Most már hogy törvény van rá, hogy párbajozni kizárólag olyasmivel lehet, ami valódi fegyver, most már egyáltalán senkitől nincs félnivalóm, mert e téren legalább húsz-harminc évig nem akadok majd legyőzőmre.
- És utána mi lesz?
- Utána természetesen az lesz, mint minden eddigi királynővel történni szokott: idővel akad valaki, aki legyőz majd, mert én sem kerülhetem el az öregedést!
- S ennek te örülsz?!
- Nem. Csakhogy a tényeket tudomásul kell vennem, mert a tények makacs dolgok. És szívesebben élek akár egyetlen évet is királynőként, hát még évtizedeket, mint akár évezredek szolgaként! És úgysem tudsz meggyőzni, Szoszi, ne is igyekezz ezzel, örülj annak, hogy élhetsz! Ha valami cifra hülyeséget el nem követsz, nem öllek meg, Tamarát sem, sőt, ezt a vén bolond Gordont sem, bár tudom, hogy ő biztatott fel benneteket erre a hülyeségre. Mindhárman ki lesztek téve egy bolygóra. Azt is megmondom, melyikre: erre ni, ami körül keringünk! Most mindjárt meghódítom ezt, úgyis kellenek új rabszolgák, meg kell nióbbium és wolfram is, mert ezekből fogytán a készletünk, amíg ez elintéződik addig be lesztek zárva valahová, aztán mielőtt elrepülnék, kiraklak benneteket ide e bolygóra, és csináljatok, amit akartok. Miattam pedig végképp ne aggódj – nézett gúnyosan a lányra – mert ha a „nép” mégis nehezményezné, hogy megkegyelmezek nektek, nem sokáig törődik majd ezzel, mert el lesznek foglalva az új hódítással. De mert valóban mielőbb el akarom kezdeni a hódítást, nem óhajtanék rátok szánni ennél több időt, mondd tehát, ha van valami fontos közlendőd esetleg.
- Laura, hallottad te is a beszédet, amit Konkilla minden lakójához intéztem. Szerintem elég értelmes vagy ahhoz, hogy belásd, igazam van.
- Hosszú távon bizonyosan.
- Akkor miért nem valósítod meg az álmod te magad?!
- Mert én reálpolitikus vagyok, és emiatt nem akarok egy idealista cél mártírja lenni.
- A mártír, ha úgy vesszük, én lettem. Te meg tudnád csinálni, mert benned több a tehetség az uralkodásra.
- Igen, de e több tehetség főként épp abban nyilvánul meg, hogy nem dugom hurokba a nyakamat!
- Pedig Szoszinak igaza van – kelt váratlanul a lázadó királynő pártjára Ofra is –, mert te magad beszéltél hosszú-hosszú időn át olyasmiről nekem, Laura, hogy Szoszi tulajdonképpen

sikert is arathatott volna, csak másként kellett volna felépítenie a beszédét! Egyetlen pillanatig sem gondolkodtál ott az úrhajóban, mégis rögvest megmondtad, mit rontott el a beszédében Szoszi, és mit lett volna jó mondanía helyette! Hát még milyen beszédet mondasz, ha előtte csak egy-két napot is gondolkodnál, és megterveznéd a szavaidat mondatról-mondatra! Te meg tudnád ezt valósítani, és ez valami csodálatos dolog lenne, amire jogosan lehetnél büszke egész életedben!

– Így is van mire büszkének lennem – arra, hogy királynő vagyok!

– Még büszkébb lehetnél arra, ha olyan világot teremtenél, amiben nem kell félni!

– Ofra, nem tartom az irántam érzett rokonszerved jelének, ha egykori ellenségem oldalára állsz! Gyűlölöm, ha elárulnak!

– Én nem az ő oldalára állok, hanem a szelídség, a jólét és a béke oldalára, amint nem is téged árulak el, sőt, még csak szembe sem szállok veled, hanem én a kegyetlenség, valamint a kín és a szenvedés világával szállok szembe! Laura, tudom hogy most megint csak égetem majd magamat előtted, de én *hiszek* benne, hogy békét teremteni küldött engem az Úr a világba, ezt komolyan hittem már akkor is, amikor még nem is ebben a korban éltem, hanem évezredekkel ezelőtt, és ha nekem nem hiszel, nézz csak utána a régi archívumokban, hogy én már akkor is rengeteg alkalommal így nyilatkoztam a sajtónak! Ha igaz, hogy a néped ősei a Földről származnak, akkor talán a ti saját zenei archívumaitokban is megvan mind az összes dalom, s talán még a velem készült interjúk is! Én olyan énekesnő voltam akkoriban, hogy még népem ellenségei, az arabok is tiszteltek, mert egész életemet a békének szenteltem, hogy a vérontás csökkenjen, hogy az emberek szeressék egymást! Keressen csak rá Istenke arra a névre, hogy „Ofra Házâ”, és szóljon, ha szerinte nem így van! Mindenesetre én a béke leánya vagyok, Laura. Annak tartom magamat. Ha emiatt naiv liba vagyok a szemedben, ám legyen, felvállalom a címkét. Ám nem tagadom meg az elveimet, és én úgy látom, hogy talán igaz az, hogy neked kell uralkodni és nem Szoszinnak, mert te alkalmasabb vagy az uralkodásra, ám hogy *miként* kéne uralkodni, úgy értem, hogy uralkodóként milyen célt kéne megvalósítanod, azt igenis Szoszi látja jobban! Mert a világban a szeretet kell uralkodjék a gyűlölet helyett, a megértés az ellenségeskedés helyett, a béke a háború helyett!

– Nem kértem ki a véleményedet, Ofra, és ismételten emlékeztetlek rá, hogy segítőnek, és nem ellenfélnek hoztalak magammal!

– Soha nem tettem olyan ígéretet, hogy megtagadom a meggyőződésemet, vagy hogy magamba fojtom a véleményemet.

– Nem látszol több évezredesnek! – ámult Ofra szavain Tamara.

– Nem, de csak mert egy betegségben majdnem meghaltam, ám Isten volt olyan kegyes, hogy amikor már kómába kerültem, elhozott e korba engem, ha úgy tetszik hát időutazással, és meg is gyógyított.

– E betegség neve nem az volt véletlenül, hogy AIDS? – kérdezte Gordon.

– De igen, honnan tudod?!

– Onnan, hogy ha te valóban az az Ofra Házâ vagy, aki korábban a Földön született Izraelben...

– Igen, én az vagyok!

– A te férjed volt egy bizonyos Doron Askenázi nevű illető, ugye?

– Igen, persze!

– Hát ez esetben válaszolhatok neked arra, ami biztos nagyon érdekel téged, hogy tudniillik miért vagy annyira hasonló, mint Szoszi vagy Tamara. Amiatt, mert ténylegesen nem csupán hasonlítasz rájuk, de azonos vagy velük! Ők ugyanis a te klónjaid. Talán Laura sem haragszik meg ha feltartom ezzel, mert őt is érdekelheti, hogy az úgy volt, hogy akkortájt, amikor Laura sem volt még királynő, mert még csak pólyás csecsemő volt, akkortájt az akkori uralkodónk egy különösen kegyetlen nő volt, és meggyilkolta a feleségemet is. Engem pedig megfosztott a férfiasságomtól. S erre én bosszút fogadtam! Elhatároztam, hogy tönkreteszem őt, de nemcsak őt, hanem ezt az egész kegyetlen világot is megváltoztatom! Arra gondoltam, kinevelek valakit, aki majd sok évvel később legyőzi a királynőt, de azután olyan királynő lesz, aki nekem tetsző törvényeket vezet be, melyek civilizálni fogják ezt a kegyetlen népet.

No de kit neveljek ki?! Biztos akartam lenni benne, hogy a sok éves munkám nem lesz méltatlanra pazarolva! Olyasvalakit akartam lányomként felnevelni, akiről biztos lehettem, hogy nincs a „vérében”, azaz a génjeiben a kegyetlenség. Aki szorgalmas, de ugyanakkor szelíd! No és ahogy ezen töprengtem, ide-oda járkálva, egyszer csak egy olyan terminál elé vetődtem, melyen épp egy ősrégi énekes, Ofra Házâ egyik videoklipje ment. Valaki bekapcsolhatta, aztán elment onnét... az én legnagyobb szerencsémre! Mert e nő szépsége egészen lenyűgözött, de pláne a hangja! Azonnal arra gondoltam, mindig is ilyen lányt szerettem volna! És akkor utánanéztem, ki is volt ez a nő... s tudtam, hogy ő kell nekem! Mert Ofráról úgy hírllett – de majd kijavítasz ha tévednék, mert állítólag te vagy az eredeti Ofra! –, hogy neked vallásos küldetésstudatod volt! Nem áll tehát távol a jellemedtől az, hogy egy nagy cél érdekében éld az életedet. És hihetetlenül szorgalmas voltál, s ugyanakkor szelíd, alkalmazkodó... én tehát visszamentem az időben, s egyik éjjel, amikor már betegen feküdtél a kórházban, szereztem tőled egy kis bőrkaparékot. Ebből pedig elkezdtelek klónozni... sok-sok embrió indult fejlődésnek, de mert e módszer cseppet sem tökéletes, sorra pusztultak. De nem aggódtam, mert nekem egy is elég volt. Végül kettőnek sikerült életben maradni, ők azok, Szoszi és Tamara. Ők tehát megegyeznek veled, Ofra, eltekintve attól, hogy fiatalabbak. Nem is csodálom ezek után, hogy te is a szelídséget pártolod.

– De hiszen akkor úgy tekinthetem, hogy engem a saját nővérem győzött le! – meredt Ofrára Szoszi.

– Nem a nővéred. A nővéred *hírneve*. Sőt, saját magad, mert genetikailag azonos vagy vele – mordult rá Laura.

– És ő is kegyelmezett meg neked, azaz saját magad, mert hiszen ő eszközölte ki Lauránál, hogy ne öljön meg téged – kelt azonnal Ofra védelmére Jondon. – Remélem Laura, továbbra is tartod magadat az ígéretedhez, de ahhoz is, hogy kapunk egy űrhajót és egy bolygót, ahová kivándorolhatunk?! Megjegyzem, én szívesen látnám a telepeseink közt Szoszit, Tamarát és Gordont is, nem hinném hogy félnünk kéne tőlük.

– Persze, vihetitek őket nyugodtan, nekem nem kellenek – legyintett Laura. Majd Ofrára nézett:

– Na látod, már emiatt is érdemes volt segítened nekem, velem tartani, mert micsoda ajándékot adok neked: rögvest lett két ikertestvéred is! Rajtuk kiélheded a szeretet-hajlamaidat.

– És nagyon örülök is nekik, valóban – de nagyon szépen kérlek Laura, figyelj már rám egy cseppet! Mondd, elhiszed-e, hogy én téged is kedvellek, mondhatnám szinte, hogy *szeretlek*?!

– Annyit legalábbis elhiszek, hogy nem vagyok ellenszenves a számodra.

- Hadd kérdezzek meg akkor, miért nem valósítod meg Szoszi tervét, ha pedig a fülem hallatára ismerted el korábban, méghozzá igazán minden kényszerítés nélkül, önként tehát, hogy *te* képes lennél ezt megvalósítani?!
- Megtehetném. Igen. De nem biztos hogy sikerülne, csak valószínű. Kockázat mindenütt van. És mindig. Mindenben. És mi a búbánatos francért vállaljak én fel bármiféle kockázatot is, amikor nekem így is jó minden, ahogy van?!
- Például amiatt, mert ez esetben nem kéne meghalnod majd akkor, amikor már öreg leszel, és nem bírsz annyira küzdeni a párbajokban.
- Elárulom neked szívecském, hogy én akkor már nem is nagyon óhajtok majd élni. Mi a fenének?! Öregen, megcsúnyulva, rozzant aggként, mint most Gordon... messze sokkal rokonszenvesebb a számomra a hirtelen halál gondolata, ami valami párbajban les rám, ahol büszkén halhatok meg, mondhatni „emelt fővel”, királynőhöz méltóan, s nem leszek megalázva azzal, hogy mások kegyére és gondoskodására szorulok magatehetetlen fekvőbetegként!
- Jó. Akkor amiatt tedd meg, mert ezt akarom én, ezt akarja Szoszi, ezt akarja Tamara is, tehát mi mindhárman, mi, akik ugyanazok vagyunk, mint te! Mert erősen hiszem, hogy amiatt nézel te is úgy ki mint én, mint mi, mert te is valami klón lehetsz, mármint az én klónom!
- Teljesen lehetetlen, én az Arktusz bolygón születtem.
- Onnan is elmehetett néhány sejtemért valaki időgéppel régen.
- Akkor sem vagyok a klónod, Ofra. Teljesen más a jellemem, és nem is vagyok olyan, mint te, csak hasonló. Igazából azt hiszem, egy picit azért elmaradok a szépségben tőled. Például csúnyább az orrom. Nem *nagyon* csúnya, mert igen, szép vagyok én is, nagyon szép, de te mégiscsak szebb. Nem *sokkal*, de valamicskét. Én tehát nem vagyok te. Talán jó volna, ha úgy lenne, mert el tudom képzelni, hogy lehetnek annak is örömei, ha valakiből ennyi példány van. De ez most nincs így, tehát ezzel ne is érvelj.
- Képes lennék úgy szeretni téged, mint önmagamat, ha a segítségünkre lennél e csodálatos álom megvalósításában! És egyszerűen nem hiszem el, hogy csak a lustaságod hátráltat vagy holmi gyávaság!
- Ofra, van neked fogalmad róla, mennyi mindenkit kéne meggyilkolnom ahhoz, hogy a tervedet megvalósítsam?!
- Miért kéne itt gyilkolni bárkit is?! Ha pedig mégis, neked az semmiség, te nem problémázol ilyesmin!
- Én nem, de te igen... mert ha megszavaztatom is a kellő törvényeket, idővel rádöbbenek majd a polgárok, hogy ez mivel jár. Kinek ez nem tetszik majd, kinek az, mert az emberek a megszokott dolgokat kedvelik. És akkor lesz egy lázadás. És előre megjósolom, hogy e lázadáshoz a népesség nagyobbik része csatlakozik majd.
- Na és? Levered.
- Igen, leverem, mert akkor már Istenke át lesz programozva, és segít nekem. De csak azon az áron verhetem le, hogy több millió konkit meggyilkolok. De ez még mind semmi, mert amint meghaltam akármiért is, akár végelgyengülésben, azonnal lesz egy újabb lázadás, és azt már nem lesz, aki leverje, mert azt csak a királynő verhetné le, de nem lesz már királynő! És akkor a nép ragaszkodik majd hozzá, hogy olyan királynő kerüljön trónra, aki visszahozza a „régis szép idöket”. És akkor felesleges volt az egész, azt megelőző nagy vérontás. Sőt, amint restaurálják a régi állapotokat, tehát azt, ami most van, rögvest kiirtják azokat, akiknek mégis

tetszett az új életmód, mert ezeket gyávának tartják majd, meg árulónak, pipogyának, nyámnyilának... tehát iszonyatos mennyiségű vérontás lesz, jórészt semmiért. Nemzedékeken át kéne óvatosan és apránként megváltoztatni a szokásrendszert, másképp ez nem megy Ofra, de én nem élek addig, te sem, Szoszi sem, és bevallom, nem is érdekel annyira, hogy ennyit gürizzek érte, pláne mert bevallom neked, engem úgyis egyedül csupán a hatalom érdekel, hatalmam pedig így is van bőven elég. Nekem meg az a legfontosabb, és nem is hiszem, hogy lenne, ami annál fontosabb. Márpedig, amit te akarsz Ofra, az óhatatlanul odavezet majd idővel, hogy a mindenkori királynő hatalma is alaposan korlátozva lenne, annak az elvnek a szellemében, hogy senkitől ne kelljen félni, mert ugye akkor ne kelljen félni már a királynőtől sem! Ebből meg köszönöm de nem kérek, mert én *szeretem*, ha félnek tőlem!

– Pedig én hiszek abban, hogy az Úr nem véletlenül küldött engem épp ide, a te úrvárosodba, Laura! Pláne hogy még a klónjaimmal is így összehozott engem! Ő azt akarja, hogy épp ez legyen az én országom, az új Izrael, de természetesen normális, jóindulatú törvényekkel! – húzta ki magát Ofra.

– Azt hiszel, amit akarsz, meg sem kíséreltem ezt a hülyeséget kibeszélni a fejedből, ugyanis kezdek lemondani rólad. Javíthatatlanul idealista és zavarosfejű valaki vagy – igazából úgy vélem, eleinte messze jobb véleménnyel voltam rólad, mint amit megérdemelnél!

Ofra előrelépett.

– Laura, nekem azt mondta nem is olyan régen valaki, hogy kötelességem prófétává lenni népem érdekében! Így most mint az Örökkévaló méltatlan, de hű szolgálólánya, Isten nevében megparancsolom neked, hogy élj az Úr által a kezébe helyezett hatalommal, és ezt a kegyetlen népet vezesd rá egy szelídebb életformára! Azaz többé ne hódítsatok, szabadítsatok fel a rabszolgákat, ne legyenek párbajok... a többit majd még meglátjuk, egyelőre ezek a legfontosabbak.

– Megőrültél, Ofra?!

– Ezt akarja Isten!

– Hé, drágám, ezt hagyd azonnal, most biztos csak nagyon fáradt vagy... – lépett gyorsan Ofra mellé Jondon, de a művésznő eltolta maga mellől.

– Kedvesem, ne aggódj miattam, ez nekem kötelességem, s az Úr majd vigyáz rám!

– Jól is teszi, ha vigyáz rád – meredt rá villámló tekintettel Laura –, mert Tamara sem járt jól, amikor parancsolgatni próbált nekem, holott ő sokkal szelídebben fogalmazott, mint te! Ofra, hát nem volt neked jó, amikor barátnőként bántam veled?

– De igen, s most is ezt szeretném, de te hajlíthatatlan vagy. Én viszont nem engedhetek, mert erősen hiszem, hogy maga Isten akarta, hogy a kötelességedre emlékeztethesselek!

– Na idefigyelj, azt hiszem én is hogy Jondonnak igaza van, úgy látszik keveset aludtál mostanában, vagy az agyadra ment valami kellemetlen látvány, netán heveny ételmérgezésed van vagy tudomisenmi, szóval jobban teszed, ha kotródsz vissza az úrhajóba, de azonnal ám!

– Tehát megtagadod Isten akaratát, szembefordulsz azzal, aki királynővé tett téged?!

– A királynőségemhez semmi köze a nem létező istennek, mert hatalmamot önmagamnak köszönhetem, saját ügyességemnek, erőmnek, bátorságomnak, kitartásomnak, eszemnek és egyéb erényeimnek! Mert nem isten győzte le az előző királynőt, hanem én magam!

– Abban a csatában Isten segített téged.

– A reflexeim, nem Isten. Na tűnj már innen, mert nincs több időm efféle szellemi nyomorra.

Ofra még inkább kihúzta magát.

– Értem. Akkor nem marad más hátra, mint hogy Isten segítségével bizakodva, ezennel párbajra hívjalak ki téged, Laura!

– Hé, neked elment az eszed, de tényleg és végleg?! Teljesen?!

– Egyszerűen teszem, ami a kötelességem. Ez akkora lehetőség egy egész nép életének jó irányba fordítására, amiről nem mondhatok le.

– Emlékeztetlek rá, hogy az új törvények értelmében immár nem lehetséges holmi énekesi párbaj.

– Fegyveres párbajra hívlak ki. Pontosabban, épp hogy fegyvertelenre: küzdjünk pusztá kézzel! Hiszem, hogy az Úr megsegít!

– Tamarát se segítette meg, pedig az is te voltál.

– De ő nem is az Úrban bizakodva vágott bele a küzdelembe.

– Ofra, ezt nem engedem. Mint a férjed, ezennel a leghatározottabban megtiltom neked! – szólt Jondon.

– Bocsáss meg, de nem engedelmeskedem neked, szerelmem. Ez olyan eset, amikor előbbre való Isten iránti elkötelezettségem, mint az irántad való s különben valóban elvárható asszonyi engedelmisségem, mert ne feledd el, engem is Ő adott Neked, s Téged énnekem!

– Ofra, velem csak rabszolga párbajozhat. Abban a pillanatban hogy komolyan kihívsz párbajra, elismered hogy a rabszolgám vagy. Ami azt jelenti, hogy miután legyőztelek, nem kapsz se bolygót, se úrhajót, semmit, mert még az életed is a kezemben lesz. Már ha egyáltalán megmarad az életed.

– Laura, ne nézz már rám ilyen dühösen, értsd meg kérlek hogy én még most is szeretlek és kedvellek, és kizárólag amiatt javasolok éppen pontosan pusztakezes párbajt, mert így nem fenyeget az a veszély, hogy valamiképp halálosan megsebesítelek! Semmi esetre sem óhajtanálak ugyanis e párbaj során megölni téged, mert én továbbra is barátnőmnek akarlak tudni téged!

– Én viszont nem óhajtok mostantól már a te barátnőd lenni, mert nem barátnőm az, aki meg akar fosztani a hatalomtól!

– Én nem hatalmat szeretnék, csak emberségesebb világot.

– Ofra, tőlem távol áll a filozófia. Egyelőre amire készülsz, a királynői hatalom megszerzése, s engem az efféle próbálkozások kiváltképpen morcossá tesznek! Halljuk tehát, de gondold meg a választ: ragaszkodol továbbra is ehhez a képtelenséghez, hogy párbajra hívsz ki engem?!

– Igen. Bocsáss meg, de igen.

– Nem, nem bocsátok meg, de tudomásul veszem a döntésedet. Természetesen vállalom a párbajt.

Ebben a pillanatban kialudt Laura fényruhája.

– Tessék, kezdhethük ha akarod, Ofra, nincs már erőterem, és fegyver sincs nálam.

– Jó, egy pillanat, leveszem a ruhámat, ne jelentsen jogtalan előnyt nekem, afféle védelmet...

– Nyugodtan magadon hagyhatod. Kezdhethük tehát?

– Igen, persze!

Még szinte el sem hagyta Ofra ajkát az utolsó szótag, Laura máris melléugrott, s a következő pillanatban az énekesnő teste légi útra kelt, mert a királynő akkora horogütést vitt be Ofra állára, hogy a lány legkevesebb négy lépést repült hátra. És ott aztán elterült, mint egy szétlapított béka, zúgott a feje, mintha harangok kongának benne, és a nyakát is alig bírta mozgatni, de még mozgatás nélkül is nagyon fáj, úgy megrándult. S most mellélépett Laura, leguggolt, Ofra fejét a könyökhajlatába fogta...

– Nagyon szépen kérek, ne öld meg! – sikoltotta Jondon, és ugrani készült, ám Laura vasvillatekintettel nézett rá.

– Maradj a helyeden, ha kell neked az élete!

Jondon erre inkább nem moccant.

– Ofra, Ofra, drága Ofrácska, én figyelmeztettelek – szólt gúnyosan a királynő –, most tehát válaszolj nekem: elismered-e hogy legyőztelek, vagy ragaszkodol hozzá, hogy a győzelmemet úgy bizonyítsam be, hogy kitöröm a nyakadat?!

– El... le... győztél... – rebegette Ofra, és azt remélte, Laura meghallja a válaszát ebben az iszonyatos harangkongásban is.

Laura meghallotta, mert a harangok csak Ofra fejében szóltak...

Felállt, s Ofra feje a padlón koppant. Jondon azonnal szerelmese mellé ugrott, hogy ápolja. Istenke pedig újra bekapcsolta Laura fényruháját.

– Tehát győztem. Egyetlen ütéssel legyőztelek, Ofra, holott tudd meg, bele se adtam minden erőmet az ütésbe. Hol volt a te istened, mi?! Hogyhogy nem segített rajtad?! Ha te próféta vagy is, de az istened eszerint le se szarja a prófétáját – mit várhat akkor tőle az, aki még csak nem is próféta?!

Majd így szólt:

– Istenke, küldj ide vagy tíz főt a Biztonsági Szolgálatból, és kísérik a foglyokat az egyik üres börtöncellába! Bántani őket tilos, mert majd még eldöntöm, mi legyen velük. Annyi bizonyos, hogy te Ofra nagyon boldog lehetsz már akkor is, ha egyáltalán simán hazazavarlak, mert úrhajóról és bolygóról jobb, ha nem is álmodsz! Gyűlölöm ugyanis azokat, akik árulómá válnak, pláne, ha egy egykori barát teszi ezt!

– Én csak... én csak... – rebegette Ofra.

– Fogd be – förmedt rá Laura, azzal beült a trónusába, és elrepült valamerre.

* * *

A foglyoknak nem lehetett sok panaszuk a börtönre! Az egész inkább csak amolyan „házi őrizetre” hasonlított. Gyakorlatilag nem volt más, mint egy jókora szoba, azaz inkább négy nagy szoba együttese, s ebben voltak fekhelyek, volt konyha is csőpostával, mely élelmiszereket hozott nekik, azt, amit csak óhajtottak, elég volt ehhez a kódszámot beütetni, volt külön fürdőszoba is, minden épp olyan volt tehát, mint bármi közönséges lakosztályban a konki nép körében, mindössze nem nyílt ki az ajtó, ha ki szerettek volna lépni a folyosóra. Sőt, volt tévé is – ami azt jelentette mint minden lakásban a konkiknál, hogy a képernyő jó két méteres átlóval rendelkezett, és a mennyezetre, a szoba sarkába volt beépítve.

Szoszi azt mondta Jondonnak és Ofrának, hogy ez azért mindenképp azt kell mutassa, hogy Laura olyan *igazán* halálosan mégsem haragudott meg Ofrára! Szó se róla, biztos hogy nagyon megsértődött, de azért rakhatta volna őket rosszabb helyre is. Nem mintha oly sok börtön lett volna az úrvárosban, akire ugyanis a királynő megharagudott, azt többnyire kivégezte, vagy mint Tamarával tette, levágta a fejét, s kiskocsira rakatta, hogy ne szökhessen el. Esetleg lábatlan takarítórabszolgát csináltat belőle. De akad azért néhány száz igazi börtöncella is, kemény priccsel, tévé nélkül, de különben is sokféleképp meg lehet keseríteni a foglyok életét...

Ilyesmi náluk nem volt.

– Egészen biztos vagyok benne, néhány nap rabság után Laura egyszerűen hazazavar benneteket, Jondon és Ofra, és akkor én és Szoszi is veletek tarthatunk! – bizakodott Tamara.

E bizakodása azonban egyre csak fogyott. Amikor már harmadik hónapja is idebent kuksoltak, és még mindig feléjük sem nézett Laura, kezdett kissé unalmassá válni az életük. Annyiból volt csak jó e hosszas várakozás, hogy felfoghatták akár pihenésnek is. Márpedig pihenésre Ofrának nagy szüksége volt, mert enyhe agyrázkódást szenvedett Laura egyetlen, de elemi erejű ütésétől, sőt, Jondon szerint nem is csak enyhét, de legalábbis közepesen súlyosat! Jó két napig hallotta a harangok kongását a fejében, bár a második nap már egyre kisebb hangerővel; később már nem harangok kongtak ott csak csengők csilingeltek; még később ez is elmúlt, de még mindig szédült ha csak fel is ült, járni meg csak segítséggel bírt. Jondon nagyon aggódott érte, de annyira, hogy lemondott arról is, hogy szemrehányást tegyen Ofrának azért, amit a leány művelt. Tamara és Szoszi előtt nem titkolta ugyan, mi a véleménye Ofra cselekedetéről, s e vélemény nem volt hízelgő, s néha, amikor erről beszélt, Ofra is hallhatta a szavait – de legalább kifejezetten Ofrának nem mondta ezt soha, mintegy tehát tapintatból, és nem is szidta meg a feleségét.

Nem szidta Ofrát Gordon sem, de ő azért beszélgetett vele néha, bár nem az első néhány napon, mert ekkor Ofrát még az is fárasztotta és növelte a fejfájását, ha egyáltalán halk suttogás folyt körülötte. Még szerencse, hogy nyugodtan pihenhetett a többiektől elkülönülve egy másik szobában. Aztán amikor már kissé magához tért, elérkezett végre a „nagy dumapartik időszak”, ahogy azt Gordon megjegyezte szellemesen. De ekkor is a legtöbbet Tamara és Szoszi beszélgettek Ofrával. Hogy is ne tették volna, meglehetősen megilletődtek azon, hogy felbukkant az Ős, az Eredeti Személy, akiből ők származnak... és mert tizenhét évvel fiatalabbak voltak mint Ofra, úgy tekintették, hogy ez bizonyos értelemben olyan, mintha az édesanyjuk támadt volna fel a múltból! Csakhogy ettől még nem osztották mindenben Ofra nézeteit...

Például egészen megdöbbenek, amikor megtudták, miféle vallásban hisz Ő, az Eredeti Példány. Márpedig megtudták, hiszen a párbaj előtt Ofra épp elégszer hivatkozott Istenre, s ők persze kérdezték, miféle isten is ez, mit tud róla Ofra... és Ofra hüen beszámolt nekik, két másik önmagának arról, mi is a helyzet ezt illetően. Elmondta egész addigi élettörténetét nekik. Legalább addig sem unatkoznak...

És most bizony kiderült, mily rengeteg sokat számít a nevelés! Genetikailag Tamara is és Szoszi is százszázalékosan ugyanaz volt, mint ő maga. Csakhogy nem ugyanolyan körülmények közt nevelkedtek... és most Gordon azt mondta Ofrának, úgy nézzen rá mondjuk Szoszira, hogy ő maga Ofra Házâ ilyen gondolkodású nővé vált volna, ha máshol születik!

Márpedig klónjai teljes mértékben osztották Jondon vallásról alkotott felfogását. Maximálisan egyetértettek Ofrával a szelidségét illetően, még abban is, hogy a legjobb lenne talán valóban feleségnek lenni és nem királynőnek vagy másnak – bár itt elég bizonytalanul válaszoltak,

mert nem sok fogalmuk volt róla, mi is egy „feleség” feladata és jogai. A konkiknál ilyen ugyanis nem volt. Akadt ugyan eset rá – például Gordon esetében is, amikor a férfi még fiatal volt – hogy tartósan együtt él egy férfi és egy nő, s erre mondták néha hogy a férfi „férj”, és hogy a nő „feleség”. Ám ennek semmiféle jogi következménye vagy előfeltétele nem volt. Annyit mindenesetre láttak most, hogy Jondon szereti Ofrát, emiatt úgy vélték, nem lehet rossz dolog feleségnek lenni.

Ebben tehát egyetértettek Ofrával, de épp annyira szörnyülködtek, mint Jondon, amikor Ofra mesélt nekik pár bibliai történetet. És nekik is az volt a véleményük, hogy nincs isten, vagy ha van, de az *nagyon* más, mint amit Ofra képzel a Világ Teremtőjéről. Nem olyan kicsinyes, hogy olyasmikkal foglalkozzék, ki hisz benne és ki nem, és nem gyilkol egyiptomi elsőszülötteket!

– Igen, hát e régi mesékből én sem sokat hiszek el – válaszolta Ofra is –, mondtam is még mielőtt Laurával találkoztam volna, hogy én egy szerető Istenben hiszek, aki ha büntet is néha, ám sosem ártatlanokat!

– Bűnösöket sem büntet – rázta a fejét Szoszi. – Ha isten létezik, akkor olyasmik lehet a világ számára, mint egy vezérigazgató egy nagyvállalat számára. Sőt, inkább mint a cég tulajdonosa. Nem fog leereszkedni a kicsinyes, mindennapi problémáig. Annyira nem törődik az emberekkel, hogy gondolj bele: veled sem törődött, Ofra! Előbb hagyta, hogy az az Askenázi nevű pasas alaposan rászedjen téged, megfertőzzön halálos betegséggel, aztán most meg hagyta, hogy Laura legyőzzön téged a párbajban.

– Na, de épp ez az, amit nem értek, miért hagyta, hogy Laura győzzön?!

– Például mert ő, az isten nem létezik.

– De az nem lehet mégsem. Lehet hogy nem olyan, amilyennek hittem eddig, lehet az is, hogy csak nagyon ritkán foglalkozik az emberek ügyeivel, de velem, igen, *velem*, *Ofrával* törődik, mert lám, mégis feltámasztott! Akarom mondani, idehozott a jövőbe, Jondon mellé! És meggyógyított! És átalakította a testemet! És meghosszabbította az életemet! És megtanított egy rakás nyelvre meg írásra... mindez hatalmas csoda!

– Ofra, ahhoz nem kell isten, hogy eljuss egy messzi bolygóra. Laura is elhozott ide téged, holott ő nagyon is nem isten. De van úrhajója. Ami manapság már eléggé közönséges dolog a Világegyetemben. Időgép is van. Ahhoz sem kellett isten. Kiváló orvosok vannak, olyan dolgokra is képes az orvostudomány, amit a te korodban bízást isteni csodának tartottak volna. Ugyanis a kellően fejlett tudomány megkülönböztethetetlen a mágiától.

– De át lett alakítva a testem! A méhem!

– Mondom: ez csak kellően fejlett orvostudomány kérdése – erősködött Szoszi. – A te korodban biztos nem tudták volna életben tartani Tamara levágott fejét sem, s pláne nem visszarakni a nyakára.

– Beletöltöttek a fejembe egy csomó idegen nyelvet...

– De van nyelvtanító sisak, ugye?

– Írást is...

– Biztos létezik valahol még fejlettebb hipnopédiás sisak is.

– De Jondon mellé lettem rakva, és ő azt mondja, nem ő volt, nem ő hozott el!

– Jóbarátok a te korodban is előfordultak, nem?

– Értelek. Igen, mindent meg lehet magyarázni. De ez így együtt akkor is túl sok.

– Én nem így vélekedem. Könnyedén el tudom képzelni, hogy ezt megtehetette egyszerűen egy nagyon gazdag, nagyon elszánt, és nagyon kedves, jó szándékú valaki. Vagy ha mindenáron olyasmiben szeretnél hinni, aminek van valami misztikus hangulata, akkor miért nem gondolsz arra, hogy esetleg nem az emberi faj képviseli a Galaktikában az értelem csúcsát, nem mi vagyunk a legfejlettebb faj, hanem élnek nálunk sokkal, de sokkal nagyobb tudásúak is, épp csak rejtve akarnak maradni, mert... mert akármiért is úgy tarthatják jónak, ez most mindegy. Ám ezek jószándékúak, s ha tudnak, szívesen segítenek ennek-annak az emberek közül! Most az egyikük rajtad segített. De ehhez még nem kell mágia, csak fejlett tudás – különben, nem is sokkal fejlettebb tudás, mint amivel már manapság is rendelkezik egyik-másik emberi nép. Ebben nincs semmi misztikus.

– Igen, igen, értem... bevallom, kezdem magam is így gondolni... de félek, nagyon félek, mert megrémiszt a gondolat, hogy hátha mégis Isten tette velem e csodát, s ha ezentúl nem hiszek benne, megharagszik rám! Mert mi van, ha ő igenis határozott céllal mentett meg engem, ha akar valamit tőlem, de én hanyag vagyok, és nem teljesítem az Ő elvárásait?!

Jondon szeretettel ölelte őt át. Érezte, hogy Ofra reszket a karjaiban.

– Lám, drágám, a te eseted is azt bizonyítja, ami már régóta mély meggyőződés: a vallás a világon a legártalmasabb elmebajok egyike, mert iszonyatos károkat okoz! Például merőben alaptalan félelemmel tölti el a hívőket. Most téged, szegénykém. Szerintem te már eljutottál arra a pontra, hogy nem is szereted Istent, csak szimplán félsz tőle. Nos, megnyugtathatlak.

– Hogyan?! – szorította meg a kezét a leány.

– Hát úgy, hogy gondolj bele: ugye semmi, de semmi nem függött tőled, ami a meggyógyulásodat és hozzámkerülésedet illeti? Ugye nem úgy volt, hogy imádkoztál a kórházban, hogy „ó Uram, hadd kerüljek a jövőbe”!

– Persze hogy eszembe se jutott ilyen imát mondani!

– Sőt, hiszen épp azt mondtad nekem egyszer, hogy még arra is gondoltál akkor, hogy nincs is isten.

– Hát igen, megfordult a fejemben a gondolat, az AIDS miatt, amit nagyon szégyelltem...

– Mégis megtörtént ez a „csoda”. Semmi nem múltott rajtad. Az történt, amit a csodatevő akart. Mindegy hogy ember-e, valami idegen lény-e vagy isten: azt akarta hogy meggyógyulj, s meggyógyultál. Időutazást tettél, mert ezt akarta, s bekerültél mellém az ágyamba, mert szintén ezt akarta. Ugye hogy egyetlenegyszer sem kérte ki ehhez a véleményedet vagy beleegyezésedet? Tehát még ha fel is tételezzük, hogy mindezt isten tette, akkor sem múlik semmi rajtad, Ofra. Amit az isten akar, megcselekszi veled, akár hiszel benne, akár nem. És mert bármit megtehet, légy egészen nyugodt, ha netán valaha mégis úgy döntene, hogy tőled akar valamit, hogy ezt tedd vagy azt, akkor azt félreérthetetlenül meg fogja mondani neked, nem fogja elvárni tőled, hogy kitaláld a szándékait! Miért is várná ezt el tőled, az ő dolga a gondolatolvasás, nem a tied! Neked egyetlen dolgod van, akár létezik isten, akár nem: hogy mindig a tőled telő legjobbat tedd, és kész!

– No de most is ezt tettem, s lám, hogy jártam!

– Nem – szólt most Tamara –, most nem ezt tetted! Az nagyon is rendjénvaló volt, hogy te is, ki egy vagy velünk, mellénk állj, és megpróbáld meggyőzni Laurát. Ez nagyon helyes tett volt a részedről, aminek végtelenül örvendtem. Az már azonban képtelen agyrém volt, hogy te is kihívtad párbajozni őt, holott akkor már jól tudtad, hogy ez nekem sem sikerült korábban!

– Hát mit kellett volna tennem?!

– Abbahagyni Laura győzködését egy időre, majd újrakezdeni azt másnap, meg azután is... de közben minden más módon erősíteni a vele fenntartott barátságodat! – válaszolta Jondon. – Én azt hiszem Laura alapvetően valóban nem rossz szándékú, és igazából tényleg megkedvelt téged, talán mert eddig nem is volt egyetlen barátnője sem. Nem lehetett: mindegyiktől félhetett volna, hogy ki akarja túrni a hatalomból. Egyedül tőled nem kellett ilyesmitől tartania. És lám, épp ezt próbáltad meg te is!

– A hülye vallási rögeszméid miatt! – morogta Gordon. – Kíváncsi vagyok, miféle agyament ökörséget találsz ki legközelebb is a vallás miatt!

– Attól tartok semmit – sóhajtott Ofra. – Mert én valóban félelem nélküli világot szeretnék... és az én Jondon drágám valóban jól mondta az előbb: nemcsak szerettem eddig Istent, de félttem is tőle. És én nem szeretek félni...

– Nem értem, mire célzol ezzel? – simogatta meg Ofra kezét Jondon.

– Arra, hogy azért ha leütött is engem Laura, mint egy szemtelen legyet, de nagyon hálás vagyok neki, mert azóta is az jár a fejemben, mekkora a Világegyetem... igen, Isten ha van is, de nem lehet olyan, amilyenek eddig elképzeltem. A te hangyás hasonlatod is nagyon... nagyon... *telibe talált* engem, Jondon. Igen, ha Isten van, nem lehet olyan kicsinyes, amilyenek eddig hittem őt.

– De mégis rá hivatkoztál a párbaj előtt, holott ezt akkor is tudtad már.

– De nem volt időm átgondolni. És azért akkor még hittem azt is, hogy legalábbis *velem*, kimondottan velem igenis törődik, és hogy elvárja hogy kitaláljam a velem való célját... de lám, rosszul okoskodtam! És szégyenkezem, mert iszonyatos gögre vall, hogy úgy véltem, ha az egész emberiséggel nem is törődik, de éppen pontosan velem kivételezik majd! Gőgösebb voltam, mint Laura bármikor, azt hiszem... de lám, nem törődött velem! Hagyta, hogy Laura leüssön. Ha a párbaj során nem törődött velem, nyilván nem törődött sohasem... ennek bizonyítéka a betegségem is. Ez esetben pedig nyilván úgy lehet ez, hogy valóban nem Isten mentett meg, hanem valaki más. Ha pedig mindezt végiggondolom, rá kell jöjjenek, fikarcnyi kis bizonyítékom sincs Isten léteire.

– Akkor minek hiszel benne? – kérdezte Jondon.

– De drágám, te mondtad nekem a múltkor, hogy nem rajtad múlik, hiszel-e vagy sem! Ez az én esetemben is így van. Annyit azonban elárulhatok, hogy most úgy vélem: nem tudom, létezik-e Isten. Korábban biztos voltam benne, hogy Ő létezik, de most egyszerűen csak nem tudom, hogy van-e vagy nincs. Mondjuk úgy: nem vagyok biztos benne, hogy nincs. De azt biztosan tudom, ha van is, nem olyan, mint azt eddig az én zsidó vallásom alapján véltem. Ám a legfontosabb nem ez.

– Hát?! Mert szerintem ez elképesztő haladás a tudati fejlődésedben, szerelmem!

– Neked lehet, de nem nekem. Mert nekem a legfontosabb az, hogy kezdem úgy vélni, teljesen mindegy, van-e Isten. Nem tudom, hogy van-e, de ha van, nekem az is mindegy.

– Miért?

– Mert nekem eddig azért volt fontos az istenhit, mert szerettem Istent! Most már azonban, ha van is, de nem tudom szeretni Őt, mert minek szeressem valakit, aki nem törődik velem, sem senki emberrel?! – azzal hozzábújt Jondonhoz, és igyekezett minél jobban befészkelni magát Jondon ölébe. – Ölelj át szorosan, nagyon szorosan, kérlek, de úgy, hogy az már szinte fájjon, hogy érezzem, hogy szeretsz Isten helyett is engem!

Ha Istennek nem is, de Istenkének volt „füle”, azaz mikrofonja minden helyiségben, így eshetett meg, hogy pár óra múlva megjelent a tévéjük képernyőjén Laura arca.

– Úgy hallom, Ofra esze kezd helyrezökkenni! Úgy látszik jó irányba billentette meg az ütése az esze kerekét!

– Ó, Laura, köszönöm neked, hogy már nem haragszol rám!

– Ki mondta neked azt, hogy nem haragszom rád?! Hogy az „istenbe” ne haragudnék! Mindenképp elárultál!

– Azért nem olyan nagyon, mert semmi gondot nem okoztam neked! Sőt, mint látod, nekem nagy szükségem volt erre a pofonra! Engedd meg kérlek, hogy bocsánatodat kérjem, amiért olyan gőgös voltam!

– Gőgös?

– Tudod, amiatt mert merészeltem azt beképzeln, hogy majd a Világegyetem összes embere közül épp velem törődik az úristen!

– Ja, aha, már értem. Hát, legalább tanultál a leckéből.

– Nagyon is sokat! Nem lehetnénk újra barátnők?

– Nem.

– Miért nem?!

– Mert állandóan csak arra unszolnál, hogy... szóval tudod te is, hogy mire!

– Akkor minek hívtál, ha nem bocsátasz meg?

– Hogy adjak nektek egy kis szórakozási lehetőséget. Nemsokára párbajom lesz. Ha megígéritek, hogy csendben maradtok, végignézhetitek élőben. Kiközvetíthetném ide a tévére is, de a helyszínen látni élvezetesebb.

– Nagy megtiszteltetés egy fogoly számára! Mivel érdemeltük ki?

– Azzal, hogy utána már nem sokat raboskodtok itt, mert visszaküldelek a bolygóra, Ofra, a társaiddal együtt. Boldogítsátok Konztrúdzsát! Nyilván örvend majd, hogy egy helyett három Ofrája lesz, mind kiváló énekesnő, és én nem sajnálom tőle az örömet, amit ez jelent, mert őt is megkedveltem. Gordonnal nem tudom mit kezd, de az már az ő dolga. No és ha már úgyis visszaküldelek, hát lássál egy efféle eseményt is, mert miért is ne, meg mert úgyis szívesen dicsekszem. Ezúttal férfi ellen párbajozok, s úgy hallottam, ő nem lesz olyan semmitérő, mint te, mert állítólag jól ért a verekedéshez. Na, majd meglátjuk

– Férfi ellen párbajozol? Hogy lehet ez?

– De hiszen meséltem neked még a Barganon! A királynőnek annyira kiválónak kell lenni – legalábbis harci dolgokban – hogy elvileg bárki kihívhatja. Tehát férfiak is. No és most az elmúlt hetekben, amíg ti ott a fogságban örvendtetek egymásnak, én meghódítottam ezt a bolygót, aminek különben az a neve, hogy „Júd” az itteni legnagyobb nép nyelvén...

– De hiszen ez nagyon hasonlít ahhoz, hogy „Júda”, ami az én népem országa volt régen! – ámult Ofra.

– Hé, állítsd le magadat, arról volt szó, hogy nem vagy már vallásos!

– Annyira biztos nem is, mint korábban...

– Szóval meghódítottam, aminek nagyon örült az *én* népem, a konki nép, de elárulom neked, hogy nem is volt nehéz a hódítás, mert az itteniek még ahhoz a szinthez képest is elmaradtak, ami a Földön szokásos volt a te énekesnői korszakodban, Ofra! Nincsenek atombombáik, még robbanómotorjaik sem. Az elektromosságot ismerik, de épp csak nemrég fedezték fel, most ismerkednek vele inkább, nincs még villanyvilágítás a városokban, csak egy-egy külön milliomos palotájában. Mocskos gőzgépeik vannak, az náluk a legfejlettebb technika. Tehát igazi istenek vagyunk hozzájuk képest, nagyon-nagyon hamar meghódítottuk őket... igazából annyira sokkal fejlettebbek vagyunk, mint ők, hogy még csak különösebb vérengzést sem kellett csinálnunk, egykettőre belátták, hogy mi vagyunk az erősek. És máris felhoztam ide Konkillába mintegy tízmillió rabszolgát...

– De hiszen ez iszonyú sok! – ámult Ofra.

– Dehogy sok. Konkilla polgárai jelenleg mintegy háromszázmilliónyan vannak, és ennél egy picit több a rabszolgák száma, mert illik, hogy legyen minden szabad polgárunknak legalább egy rabszolgája, de némelyiknek több van, és akad kis számban állami rabszolga is, tudod, például a takarítók meg a test nélküli énekesek... és e rabszolgák mintegy tizedét nagyon is időszerű lett már lecserélni, mert előregedtek. Ehhez még legalább húszmillió kell... szóval felhoztam ide őket, lett nagy öröm a népemnél... és elkezdtük betanítani őket, hogy mi meg hogy van... s amikor megtudták, hogy elvileg bárki kihívhat engem párbajozni, sőt ha nő hív ki, azonnal ő lesz a királynő, ekkor akadt is néhány idióta, aki megpróbálkozott ezzel, de nagyon rosszul jártak. Na, de mindegy, kell friss hús a konyhára is... most legutóbb azonban egy férfi hívott engem ki, méghozzá ez nagyon érdekesen történt, mert az úgy volt, hogy épp megnézegettem az egyik nemrég felhozott fogolycsoportot, és akkor kihívott engem párbajra egy taknyos kislány, olyan tizenhat év körüli serdülő, és szinte megsajnáltam, mert olyan nagy, ártatlan szemei voltak... és kérdeztem tőle, hogy nem látta-e a korábbi párbajaimat legalább tévén át, ő is meg akar-e döglenni?! Erre azt mondta, hogy de látta, de inkább meghal, minthogy rabszolga legyen! És hogy ő különben is sokkal jobb a harcban, mint az eddigiek, mert azok nem tudtak semmit, de neki ez a hobbija. Erre azonban félretolta őt egy férfi, és mondta neki, hogy „Nyughass, Csalánka, mert ez nem a te dolgod. Laura sokkal jobb nálad, hamar véged lenne. Ő *nekem* való ellenfél”!

– Hát azt azért becsülöm benned, hogy nem akartad megölni a kislányt! – dicsérte meg a királynőt Ofra.

– Házinyúlra nem lövök – legyintett Laura. – No és amikor ez a férfi kihívott párbajra, sokan, akik abban a csoportban voltak, elkezdtek lelkendezni, hogy ez igen, ez a beszéd, na most jól megkapom a magamét, majd most a Mester, az ellátja a bajomat de alaposan ám! Mert hogy ő valami olyan híres izé volt odalent a bolygón, hogy önvédelmi oktató. Emiatt aztán el tudom képzelni, hogy ez a fickó valóban tud már mást is az ágybafingáson kívül, és szórakoztató ellenfelem lesz. Hát majd meglátjuk. Azaz ti is megláthatjátok. Tehát megnézitek?

– Igen, mikor lesz? – kérdezte Jondon.

– Egy óra múlva, s mert elég messze vagytok most a trónteremtől, menjetek is azonnal az ajtóhoz, most ki fog nyílni, és induljatok oda! Szoszi tudja az utat.

– Az örök nem akadályoznak meg benne?

– Nincsenek örök az ajtótok előtt. Istenke ügyel mindenre. Na menjetek! – azzal a képernyő elsötétült.

A trónterem már ismerős volt hőseinknek – ám mire odaértek, kiderült, hogy ez az óriási terem is szűk lehet, ha a királynő párbajáról van szó! Mert most itt bizony minden repülőszék foglalt volt, kivéve azt az ötöt, amit direkt nekik fenntartott Istenke. De a trónterem ajtajában is sokan szorongtak, akiknek nem jutott repülőszék, és ezek irigykedve figyelték Ofráékat, mert nekik bezzeg jutott... sőt, Laura úgy rendelkezett, hogy ők öten egészen közel repülhessenek a párbaj leendő helyéhez, mondhatni a „legelső sorból” láthassanak mindent. Mindezt megtudva Jondon így szólt a mellette lebegő Ofrához:

– Szerintem nagyon de nagyon megbántottad ezzel a párbajra hívással a királynőt, szerelmem! Laura igazán nemes jellem a szó szoros értelmében, hogy nem vert agyon téged, mert én azt hiszem valósággal sír belül, amiért elvesztette személyedben a barátnőjét. Aki az *egyetlen* barátnője voltál. Szerintem nagyon élvezte, hogy taníthat téged, hogy néha kissé fölényeskedhet veled szemben, de mégis van valaki, akit a bizalmasának mondhat... s most mindettől megfosztottad! Nagyra becsül pedig téged, de hogy úgy mondjam, zokog a lelke, mert most mindennek vége!

– Bocsánatát kértem, kérdeztem is, lehetnének-e újra barátnők...

– Szerelmem, a töltött káposzta finom étel felmelegítve is. Ám egy barátság nem egy ételhez hasonlít, hanem egy értékes porcelánhoz. Ha összetöröd, összeragaszthatod, de az nem lesz már ugyanaz. Te sajnós bebizonyítottad Laurának, hogy rosszul ítélt meg téged, mert igenis adott esetben féltheti tőled azt, ami a számára a legkedvesebb: a királynői hatalmát!

Ofra nem válaszolt, mert ekkor egy újabb repülőszék érkezett meg, de ez le is szállt a trónus elé, s ebből kilépett a férfi, aki Laura ellenfele lett. Csinos, harminc és negyven év közötti férfi volt. Laura már várta.

– Nem gondoltad meg magadat? Mert ilyen szép fickókat nem szívesen ölök! – kérdezte tőle. A királynő hangját Istenke minden egyes repülőszékbe eljuttatta, s a székben ülő kiválóan hallhatta azt a székbe épített kis hangszóróból.

– Nem gondoltam meg magamat. És te?

– Én?! Na ne ökörködj, hogy is gondolhatnám meg magamat, ha nem vállalom a párbajt, abban a pillanatban nem vagyok királynő, és a rabszolgád leszek a törvényeink szerint!

– Az még mindig jobb talán, mint meghalni.

– Nekem nem! Így csak egy rabszolgafajzat gondolkodik, de én igazi királynő vagyok, uralkodói jellem!

– Jól van na, ne sértődj meg, csak amiatt kérdeztem, mert lehet hogy te nem szeretsz szép férfiakat ölni, de én sem szeretek csinos lányokat gyilkolászni, márpedig te ritka csinos nő vagy, az egyszer biztos!

– Köszönöm a bókot, de ezzel nem veszel le a lábamról, és ettől még habozás nélkül megöllek, ha muszáj. Márpedig muszáj lesz, ha tényleg meg nem gondold magadat.

– Mondtam már, hogy ez nem áll szándékomban. De azért engedd meg kérlek, hogy bemutatkozzam: nevem Szitton.

– Én mint tudod talán, Laura vagyok. És eddig még nem akadtam legyőzőmre. Nagyon arra biztatlak, hogy ne kísértsd a szerencsédet!

– Miért akarsz ennyire lebeszélni?

– Mert feltételezem, hogy az a Csalánka nevű kislány ugyancsak bánkódna az apukája után.

- Rendes vagy, hogy így törődsz velem, de tulajdonképpen nem a leányom. Én csak a mestere vagyok. Ettől még persze kedvelem, amint ő is engem. Ám mindenképpen párbajozni akarok veled, királynő.
- Jól van, én figyelmeztetlek, ha feltett szándékod hogy a halálba fuss...
- Inkább, hogy győzzek, s ezzel bebizonyítsam, hogy nem kell annyira lebecsülni azokat, akik nem a te népedből valóak, királynő! Mert ne feledd: egy párbaj mindig kétéseleyes történés!
- Hát persze, csak épp nem egyforma az esélye a két félnek. Hát akkor ha tényleg nem gondoltad meg magadat, halljuk, milyen fegyverrel óhajtod a párbajt?
- Nekem a legmegfelelőbb a pusztakezes küzdelem lenne, de gondolom azt úgysem vállalnád, hiszen szemlátomást izmosabb vagyok.
- Úgy van. Ez az egyetlen úgymond „fegyverfajta”, amit nem vagyok köteles elvállalni, amennyiben férfi az ellenfelem. De ha mindenáron olyan fegyverfajta szeretnél, melyben esélyed van rá, hogy a közelemben férközhes és megragadhass, s így az erőfölényedet kihasználhasd, akkor javasoljál késpárbajt. Én abban is nagyon jó vagyok, s nem félek tőled.
- Én sem félek a késpárbajtól, de nem ragaszkodom mindenáron hozzá. Szerintem válassz fegyvert te, királynő, persze olyasmit, ami nem extrakülönleges, tehát ismerhetem én is. Úgy látom itt nálatok divatos az ősi szálfegyverek használata. Én jól értek a késen kívül a kardhoz, is, de lehet a fegyverem akár tör, lándzsa vagy nuncsaku is. De sok máshoz is értek, amik már nem ennyire ismertek.
- Ennyire lebecsülsz, hogy felajánlod nekem a fegyverválasztást?! – sötétült el Laura arca.
- Ez nem lebecsülés, ez egyszerű udvariasság. Az én népemnél gyakran adnak előnyöket a nőknek, de minimum igyekszünk elkerülni annak a látszatát, hogy mi férfiak élvezzünk velük szemben jogtalan előnyöket. Tehát törekszünk rá, hogy legalábbis egyenlőek legyenek az esélyek.
- A törvényeink úgy szólnak, hogy ilyen esetben a kihívónak van joga fegyvert választani!
- Tudomásul vettem e törvényt, de egy joggal nem muszáj élni is okvetlenül. Én jó pár fegyvert felsoroltam, ha úgy tetszik meg is mondtam, mely fegyverekkel kívánok küzdeni ellened, ezekből már nyugodtan kiválaszthatod a neked tetszőt.
- Jól van, te akartad! E beképzeltség büntetést érdemel! Legyen akkor a fegyver nuncsaku, még hozzá mindkét kezünkben egy-egy! Ez aztán tényleg olyan fegyver, hogy semennyire sem használhatod az erőfölényedet, ellenben kivételes szerepe van a fürgeségnek, a jó reflexeknek, ezekben pedig én kiváltképpen bővelkedem!
- Igen, Istenke volt olyan kedves, hogy az elmúlt napokban levetítette nekem néhány régebbi párbajodat, és el kell ismernem, valóban nem mindennapi tehetség vagy, királynő, úgy általában a harci dolgok mindegyikében, s kiváltképpen, ami a fürgeséget illeti! Láttam azt is, miként küzdesz nuncsakuval. Jó tanítványom lehettél volna.
- Micsoda?! Na ebből elegendem van! – azzal Laura odanyúlt a derekához, és kicsatolta a királynői övet. Odadobta a trónra, ott állt mindenki előtt anyaszült meztelenül, mindössze egy szál csizmába öltözve, de ez nem zavarta. Hanem most felvett a trónus mellől egy melltartót, s ezt felöltötte. – Vetközz le te is – intett Szittonnak – de az alsógatyát és a cipőt magadon hagyhatod! Törvényeink szerint egyforma öltözékben kell párbajozni, ami nem gond, ha azonos neműek küzdenek, de ha az egyik fél férfi, a másik nő, akkor az úgy van, hogy mind-

kettő megvédheti egy ruhadarabbal azt a testrészét, ami lötyög – ez férfiaknál a hímtag, a nőnél pedig a mell. Te pedig Istenke hozz nuncsakukat!

Pillanatokon belül odasuhant melléjük egy repülő szék, benne négy nuncsakuval. Ezek két-két hosszúkás fadarabból álltak, melyeket egy rövidke lánc kötött össze. Igazán semmi cifraság vagy különlegesség nem volt rajtuk. Szitton elvett belőlük mindegyik kezébe egyet, és lustán megpörgette.

– Kiváló a súlya: se nem túl nehéz, se nem túl könnyű, pont megfelelő!

– Kezdhetjük?

– Hogyne! – azzal abban a pillanatban hátra is ugrott. És jól tette, mert alig mondta ki a válaszát, Laura rögvest feléje csapott a nuncsakuval. Most ott álltak egymással szemben, pörgetve a fegyvereket, de Szitton csak úgy lustácskán, várva Laura támadását. A királynőnek azonban nem volt sürgős, és igazán káprázatos produkciót mutatott be, gyakorlatilag minden létező trükköt, amit csak lehetett ezzel a fegyverrel, még azt is, hogy az egyik nuncsakut feldobja a magasba, a másikat átdobja a szabaddá vált kezébe, majd elkapja a lefelé zuhanó fegyvert.

– Ügyes, nagyon ügyes! – bólogatott Szitton. – Na és ehhez mit szólsz? – kérdezte, majd hirtelen ugrott egyet, de hanyatt vetve magát, tehát úgy, hogy lábbal előre, a hátán csúszva érjen Laurához, aki persze azonnal le is csapott a nuncsakuival, ám hiába, mert azok csapását Szitton elhárította a maga fegyverével. Laura egyik nuncsakujának láncra rátekeredett Szitton egyik fegyverének fájára, kiszakadt a kezéből, s a centrifugális erő messzire repítette; a másiknak pedig közvetlenül a marka mellett ütötte meg a fáját Szitton nuncsakuja, emiatt repült ki Laura kezéből. S most Szitton gyorsan oldalra penderült, mozdult a lába, rúgott egyet, és Laura máris elterült a küzdőtér talaján.

Mielőtt még felállhatott volna, máris elkapta a csuklóját a férfi, és megcsavarta. Laura fájdalmasan felkiáltott, de hiába, mert moccanni sem bírt.

– Hülye dolog nuncsaku ellen nuncsakuval harcolni – szólt hozzá a legyőzője. – Mert egy hosszú szálfegyver sokkal alkalmasabb vele szemben. Ha mindkét küzdőfélnél nuncsaku van, akkor csak állnak egymással szemben, pörgetve a nuncsakukat, és egyik sem kezdhet sok mindent a másikkal szemben, legfeljebb véletlenül. Igen, a puszta szerencse döntené el jószerivel, hogy ki győz, mert úgysem látható a másik fél fegyvere a forgás közben, nem tudható tehát, hogy ha odacsapunk, a miénk üti ki azt a másik fél kezéből, vagy az övé a miénket. Ilyen esetben tehát olyan támadással jó próbálkozni, hogy mindegy legyen, kinek a kezében marad a nuncsaku. Én ezt tettem. Nem változott volna semmi akkor sem, ha a te kezében maradnak meg a fegyverek, Laura, mert mielőtt még újra lecsaphattál volna velük, én már kirúgtam a lábadat, s a földön vagy. No és akkor most szépen ismerd el, hogy legyőztelek.

– Soha!

– Ne akard, hogy eltörjem a karocskádat.

Laura megpróbálkozott azzal, hogy a testét kicsavarva megszabaduljon, de hát erre nem volt semmi reménye; sőt, most Szitton másik keze kinyúlt, megragadta Laura állát, hogy a királynő ne bírja a száját kinyitni, lehajolt, és jó hosszan megcsókolta a nőt. Amikor végre befejezte, így szólt:

– Az a te bajod, Laura, hogy nem volt még férfi az életedben. Emiatt soha senki nem akadt, akit közel engednél volna magadhoz. Különb tudhatnád, hogy nem lehet mindig mindenben győzni. Holott én most legyőztelek. Vagy tagadod talán?!

– Igen, mert én most mindjárt... – vetette hátra magát a királynő, miközben lábával megpróbálta homlokon rúgni Szitton. Ám a férfi megpenderítette a nőt, hogy az hanyatt feküdjön, de úgy, hogy jobb karja kicsavarodva a háta alá kerüljön, a balt begyömösölte Laura tarkója alá, s ő maga a bal kezével rátámaszkodott, így Laura azt sem használhatta; ráadásul ráült Laura mellkasára is, bár nem teljes súlyával. De valahányszor csak a királynő megpróbált mocorogni, hogy kiszabaduljon, jobban ránehezedett. Laura egyszerűen nem volt képes innen megszabadulni.

– És most beszéljünk. Legyőztelek, királynő, tehát...

– Nem!

– De igen – hallotta a trónszék felől Istenke hangját, aki az övbe rejtett hangszórón át szólt neki. – A helyzet teljesen egyértelmű, Laura! Vesztettél. Kénytelen vagyok kihirdetni, hogy törvényeink értelmében nem vagy már királynő, hanem Szitton rabszolgája. Most Szitton eldöntheti, akar-e a konki nép soraiba lépni, vagy egyszerűen vigyük vissza őt a bolygójára.

– Hallottad, Laura, győztem! – mosolygott az exkirálynőre a férfi. – De elismerem, azért valóban tehetséges valaki vagy. Tényleg jó tanítványom lehettél volna.

– Dögölj meg! Csak szerencséd volt! Meg hát véletlenül nem jó fegyvert választottam!

– Ennek semmi jelentősége, Laura, mert akkor is szabályos lett volna a küzdelem, ha Szitton mondja, hogy nuncsakuval küzdjétek, holott még a nuncsakut is te választottad – válaszolta Istenke. – Tehát, Szitton, miként döntöttél?

– Hát, mindenekelőtt, szóval... szóval nekem nem kell Laura rabszolgának.

– Ez az! Helyes! Öld meg! – hallatszott a nézők közül egy kiáltás. S erre mindenki más is elkezdett kiabálni:

– Fojtsd meg!

– Verd agyon!

– De előbb erőszakold meg!

– Úgy van, nyomd be neki, hadd tudja meg arról is, hogy milyen érzés!

– Dugd fel neki a nuncsakut!

– Inkább egy kardot!

– Szúrd ki a szemét!

– Nyúzd meg elevenen!

– Nem, én megkínozni sem akarom. Sőt simán agyonverni sem.

– Ehhez nekem semmi közöm – szólt Istenke –, ha nem akarod megölni hát ne öld meg, de akkor viszont a rabszolgád lesz. Akit persze el is engedhetsz odalent a bolygón.

– De nálunk nincsenek rabszolgák.

– Akkor kiteszünk téged egy akármelyik másik bolygón Laurával együtt. Jogod van tetszőleges bolygót megnevezni, hogy odavigyünk.

– Nekem nagyon megfelel ez a bolygó, de Laura nélkül.

– Talán nem tetszik neked Laura?

– Dehogynem, ritka csinos nő, és kifejezetten az a nőtípus ráadásul, aki a kedvencem.

- Hát akkor?
- Mondom hogy nem tartunk rabszolgákat. Elveimmel ellentétes lenne.
- És ha csak úgy elengeded valahol?
- Szerintem Laura nagyon rosszul érezné úgy magát.
- Értem. Hát akkor ha semmiképp sem akard őt rabszolgának elfogadni, akkor teljesítsd be a sorsát.
- Ez mit jelent?
- Öld meg. Ez lett volna a sorsa akkor is, ha egy nő győzi le.
- Eszem ágában sincs őt megölni – azzal Szitton felállt Lauráról. A királynő is felpattant, s megállt a férfitől bő három lépés távolságra. Minden izma remegett, bár valószínűleg nem a kimerültségtől, inkább az idegességtől.
- Muszáj lesz pedig valamelyiket megtenned – szólalt meg ismét Istenke –, mert ha nem öld meg Laurát, akkor a rabszolgád. Nincs más lehetőség.
- Miért is ne volna!
- Ugyan mi!
- Például az, hogy megmarad királynőnek.
- Ez teljesen lehetetlen, hiszen legyőzték.
- Miért is ne maradhatna meg királynőnek, amikor én győztem őt le, egy férfi, márpedig én nem lehetek királynőtök, ha jól értettem a törvényeiteket!
- Ez igaz, de ilyen esetben választunk másik királynőt. Hidd el, lesz jelentkező bőven!
- De egyik sem tudná legyőzni Laurát. Ugye?
- Talán mégis.
- Biztos hogy nem, mert ha bárki nő is biztos lett volna abban, hogy van esélye Laurával szemben, már rég kihívta volna párbajra. Most tehát bárki más nő lenne is a királynő Laura helyett, amiatt élvezhetné az új méltóságát, mert én legyőztem Laurát. Tehát én, és nem ő. Miattam királynősködhetne. Ha úgy vesszük, elorozná az én dicsőségemet. No és hát én ezt egyszerűen nem akarom, mert igazságtalan lenne Laurával szemben. Helyette akkor uralkodják más nő, ha le tudja őt győzni! De nem tudja őt legyőzni senki. Csak én. De én férfi vagyok.
- Ez a törvény – ragaszkodott a nézetéhez Istenke.
- Laura, ott a királynői öved, vedd fel, és... – kezdte Szitton, de Laura elkeseredetten legyintett.
- Ne is folytasd, ez nem megy így. Tönkretettél. Nem vehetem fel az övet.
- Miért nem?
- Mert akkor Istenke azon nyomban halálra sújtana áramütéssel.
- Ez igaz?
- Igen, Szitton – válaszolta Istenke. – Értsd már meg, hogy ez a törvény. Legyőzött nő nem lehet többé a királynőnk.

– Hát nem látod be annak igazságát, amit az előbb mondtam? Nem látod be, hogy ez milyen hülye törvény?!

– Teljesen egyetértek veled, de nekem a hülye törvényeket is be kell tartanom. Ami engem illet, én nagyon sok törvényt régóta butaságnak tartok, ami szerint itt élünk. Nemrég volt egy vita Laura és egy Szoszi nevű trónkövetelő közt, és bár akkor nem mondtam, de ott is Szoszival értettem egyet, nem Laurával. Csakhogy ez nem tőlem függ. Nekem az a dolgom, hogy a mindenkori törvényeket tartsam és tartassam be, akkor is ha jók, akkor is ha rosszak.

– Rendben van – szolt erre Szitton – akkor felhívom a figyelmedet Istenke, hogy Laura igazából nem lett legyőzve.

– Nem a csudát, hiszen láttam!

– Rosszul láttad.

– Ez kizárt, tökéletesen ép mindegyik optikai receptorom.

– Nem is vitatom, hogy jól láttad, amit láttál, én arra gondolok, hogy amit láttál, azt helytelenül értelmezted.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy mindenekelőtt: Laura sosem ismerte el, hogy legyőztem őt.

– Ez csak azt bizonyítja, hogy Laura nem tud veszíteni. Emberi gyengeség.

– Nono! Ugye egyetértesz velem abban, Istenke, hogy akkor van legyőzve valaki, ha a legyőzője meg is ölhetné?

– Természetesen.

– Nos, ez esetben bátorkodom úgy nyilatkozni, hogy Laura nagyon is nincs legyőzve, ugyanis nem tudnám megölni.

– Bármikor megölheted, mert erősebb vagy nála, és fegyvered is van.

– Ez mit sem jelent, ugyanis én egyszerűen képtelen vagyok őt megölni. Nem bírnám megtenni. Én ugyanis a foglya vagyok. A szépsége foglya. Mindig ilyen nőről álmodtam, mint ő. Egyszerűen képtelen lennék kezét emelni rá.

– Elég alaposan kezét emeltél rá az imént.

– De még csak kék foltjai sem lettek tőle. S az különben is más, hogy védekezem, ha ő akar megölni engem, s megint más, hogy én ölném meg őt, egy ilyen csodálatos nőt, álmaim asszonyát! Az lehet, hogy ő nem tud megölni engem, de én sem őt, tehát legalábbis döntetlen a küzdelem eredménye! Am a döntetlen még nem jelenti azt, hogy legyőztem volna! Valójában azonban inkább győzött ő, mint én, tudniillik ha nem is fegyverrel, de legyőzött a szépségével!

– Törvényeink értelmében csak fegyverrel szabad küzdeni.

– Nemcsak azzal. Pusztá kézzel is, általában véve tehát fegyvertelenül. Az pedig, hogy fegyvertelenül, az azt jelenti, hogy a testünkkel. Ha Laura a szépségét használja a legyőzéséhez, akkor a testével küzd, mert a szépség éppúgy a test tulajdonsága, mint a fürgeség vagy a fizikai erő.

Ezúttal legalább harminc másodpercig nem válaszolt Istenke, ami pedig hihetetlenül nagy dolog volt, mert ő végeredményben nem más volt mint egy számítógép, s egyetlen másodperc alatt is több gondolatot volt képes átpörgetni az elektronikáján, mint az egész háromszázmillió konki nép egy év alatt. S most fél percig is töprengett! Végül így szolt:

– Ha Laura ragaszkodik hozzá, hogy ő nem lett legyőzve, te pedig azt állítod magad is, hogy valóban nem győztél, sőt, hogy Laura győzött le *téged*, akkor kénytelen vagyok elfogadni ilyennek a párbaj kimenetelét, bár ez teljes ellentétben áll azzal, amit láttam. De áruld már el, mi annak a betegségnek a neve, amiben szenvedsz?

– Miért lennék én beteg?

– De hiszen tudnod kell, hogy ha nem élsz a lehetőséggel, hogy Laura a rabszolgád legyen, akkor te maradsz az ő rabszolgája. Márpedig ez esetben Laura meg fog téged ölni. Én magam is azt tanácsolom neki itt és most, hogy öljön meg téged, amint teheti, mert veszélyes vagy rá.

– Pedig nem vagyok beteg.

– De igen! A betegséged neve: *szerelem!* – kiáltotta Szitton felé Ofra, boldogan mosolyogva.

– Megismétlem, hogy nem lennék képes megölni Laurát. Ekképp tehát úgy tekinthetjük, hogy ha jobb vagyok is a küzdelmi tudományokban mint ő, ám mégis ő győzött felettem.

– Te sem örülsz már meg – hallották Istenke véleménynyilvánítását, majd az elektronikus személyiség így szólt:

– Ez esetben kihirdetem, hogy Laura győzött. Laura, visszaveheted a királynői övedet!

Laura máris ugrott a trónushoz, s felcsatolta azt magára. Mire megfordult, azt látta, hogy mögötte áll Szitton.

– Királynő, arra kérlek, engedd el a népemet!

– Te mehetsz ahová akarsz. Nem öllek meg. Viheted magaddal azt a Csalánka nevű kislányt is.

– Az *egész* népemet engedd el.

– Hogy is képzelsz ilyesmit, nem azért hódítottuk meg a bolygódat!

– Azért keltél harcra ellenünk, mert úgy vélted, ti vagytok a legerősebbek. Ám most tapasztalhattad, akadnak nálad erősebbek is. És ugye milyen rossz érzés volt az, amikor azt hitted, hogy legyőztelek!

– Akkor is. Hogy képzelsz te ilyesmit! Nem fosztom meg népem polgárait az új rabszolgáktól! Semmi okom sincs rá!

– Van rá okod.

– Ugyan mi?

– A hála.

– Nem hagyom, hogy zsarolj az érzelmeimmal. Őrség, vezessétek el őt egy külön cellába! De ne bántsátok!

Nagy huppanást hallott a háta mögül. Megfordulva azt látta, hogy Ofra ugrott le melléje a repülőszékből, meg sem várva, míg az leereszkedik.

– Igenis illik, hogy elengedd a népét, Laura!

– Megint te akarsz uralkodni helyettem, a jó búbánatos francba is?! Takarodjatok vissza ti is a cellátokba, ha meg akarjátok tartani a fejeteket a nyakatokon!

* * *

Eltelt egy újabb hónap megint, s Ofrának még mindig foglyok voltak a szobájukban. Igazán kezdett unalmassá válni az életük, bár napról-napra remélték, hogy hátha Laura valami kommunikációt kezdeményez majd velük. De semmi ilyesmi nem történt. Végeredményben persze már azon is csodálkoztak, hogy nem történt meg az, amit Laura ígért a párbaj előtt, hogy visszaviteti őket a Barganra.

Végül aztán egy reggel, azaz az úrvárosban hivatalos napi ciklus elején, bekapcsolódott a televízió, s azon át... nos, nem Laurát pillanthatták meg, hanem egy helyes tinédzser kislányt.

– Üdvözöllek benneteket, még nem ismertek, de én volnék Istenke! Ez a virtuális alakom, amit akkor szoktam animálni, ha udvariasságból képet is akarok közölni magamról a beszélgetőpartnereimnek. Sokan kellemesnek találják ugyanis, ha nem egy testetlen hanggal kommunikálnak csupán, mert így mimikát is láthatnak rajtam. Igaz, az emberi érzelmek grafikus szimulálása jelentős számítási kapacitásomat köti le, de épp ez bizonyítja, hogy ilyenkor udvarias vagyok, mert rászánom ezt arra, hogy megtiszteljem a kommunikációs partnereimet.

– Aha, és mi most mivel érdemeltük ki e megtiszteltetést? – kérdezte Jondon.

– Ez most a részemről leginkább Ofrának szól. Szeretném ugyanis a segítségeteket kérni, és főként Ofrában bizakodom nagyon.

– Hű, ez komolyan hangzik! Mert akkor már nagy baj lehet, ha a foglyok segítségére szorulsz rá! – ámult a művésznő is.

– Ugyan már, ti nem vagytok igazi foglyok. Lehetetlen nem észrevennem, hogy Laura ellentmondásosan viszonyul hozzátok. Félig persze valóban foglyok vagytok, de félig még mindig a barátnői. Főleg te, Ofra! Jondonnal meg végképp semmi baja sincs, ő csak miattad van itt. Szerintem ha Jondon szólna, hogy hazautazhatnékja volna, azonnal a feneke alá pakolna egy úrhajót! No és hát szóval, épp Laura miatt léptem most kapcsolatba veletek.

– Csak nem beteg?

– Ofra, annyira nem üthetett meg téged Laura, hogy ilyen hülyeséget kérdezz! – tört ki meglepően emberi érzelmekkel Istenke. – Ha beteg lenne, nem téged kérdezek, hanem egy orvosprofesszort! Téged amiatt kérdezek, mert zeneszakértőnek tartalak. Plusz természetesen ember is vagy, nem úgy, mint én. Igazság szerint, persze, én is attól tartok hogy beteg a királynő, csak hogy nem olyasmi a baja, amit gyógyítani bírnánk.

– Na akkor halljuk mi a gond!

– Nem sokkal azután kezdődött, hogy volt az a fura párbaja Szittonnal. Azóta szinte állandóan egyetlenegy zeneszámot hallgat csupán.

– Az én valamelyik dalomat? – találgatott Ofra.

– Nem, nem a te dalaid egyikét, de hát a zene akkor is zene, és te ebben vagy a profi... szóval, Laura mindig is szerette a zenét, de csak amolyan „átlagos” módon. Hanem most reggeltől-estig egyfolytában csak zenét hallgat, még hozzá nem hol ezt – hol azt, hanem ezt az *egyetlen-egyét!* Ezt már semmi esetre sem tarthatom normálisnak. Gondoltam, megkérdezlek téged, hátha lesz valami ötleted, hogy ez mit jelent és miért van nála...

– Mi a dal címe?

– Az, hogy „*Várj, csak várj rám kedvesem*”.

- Hallani szeretném azt a zeneszámot.
- Tessék! – azzal a szobában felhangzott egy titokzatos, romantikus, fülbemászó dallam, melynek ez volt a szövege¹¹:

A hosszas tél után
megcsillan már a fény.
Bejössz a szívembe,
megtörted átkom jegét!
Jégpáncéлом reped
a szívem feldobog.
Érzéseim kuszák,
ó jaj nekem, mit tegyek?
Várj, csak várj rám kedvesem,
Várj, csak várj rám kedvesem,
türelmed rózsát terem,
érts meg én egyetlenem!

A kétely úgy nyomaszt,
félelmem messze ér.
Csupasz szívem kiált,
csókod heve sebzi rég!
A régi, bús magányt
már úzi ím a fény
de jaj ha tévedek...
Becsapna tán a remény?...
Várj, csak várj rám kedvesem,
Várj, csak várj rám kedvesem,
türelmed rózsát terem,
érts meg én egyetlenem!

Vesd reám tekinteted
vesd reám tekinteted,
Gyógyítsd meg a szívemet
És lelkemben dal fakad...

Még véget sem ért a dal, Ofra már magabiztosan mosolygott. Így aztán Istenke reménykedni kezdett:

- Remélem e mosoly azt jelenti, hogy tudsz nekem jó tanácsot adni!
- Attól függ, mit értesz tanács alatt. Azt mindenesetre meg tudom neked mondani, mi a baja Laurának.
- Na végre, ez is valami!
- Te Istenke amiatt nem tudtál erre rájönni, mert sosem voltál ember. Nem úgy, mint úgy hallottam a csizí etuk. Egy olyan rögvest rájött volna. Te nem, de én most megmondom. Laura baja a *szerelem*. Ez az érzelem, amiről már biztos hallottál. Laura szerelmes, és aligha tévedek, ha megkockázatom az állítást, hogy abba a Szitton nevű férfiba szerelmes, akivel

---

¹¹ A *Rosenstolz* együttes „Kleiner Prinz” című zeneszámának dallamára írtam.

párbajozott. Biztos úgy történhetett, hogy nagyon megrendítette őt, hogy legyőzték, elkezdett zenéket hallgatni, hogy kissé helyrezökkenjen érzelmileg, és beleszaladt ebbe a zeneszámba, aminek biztos a dallama is tetszik neki, de még fontosabb, hogy úgy érezte, a szövege nagyon pontosan illik a jelenlegi helyzetére.

– Miféle helyzetére, semmi különös nincs velem, újra királynő, és különben is, a dalszöveg teljesen zavaros, az elején egy időjárásjelentés van, hogy a tél után valami fény csillan meg, gondolom ez a tavaszt jelenti, azután valami átokról zagyvál a dalszövegíró, bár ezt nem fejti ki részletesebben...

Ofra egyre hangosabban kacagott.

– Na most már kezdem elhinni tényleg, hogy ha vannak is érzelmeid, de nem mind emberi! Ez a dalszöveg az egyik legvilágosabban szóló, amit csak hallottam valaha! Figyelj, megpróbálom lefordítani neked egyszerűbb szavakra a lényegét, hogy megértsd. Ez arról szól, hogy a dalt éneklő nő hosszú ideig magányos volt, főleg amiatt, mert nem mert magához engedni senkit. Mármint úgy nem mert közel engedni magához valakit, hogy bizalmas viszonyba kerülni vele. Biztos, mert egyszer már nagyon csalódott valakiben. Ám most íme, rátalált egy férfitra, aki valahogy megcsókolta őt, és azóta állandóan erre gondol, már hosszú ideje, és szeretne vele kapcsolatba kerülni, de kétségek gyötrik, hogy hátha rosszul dönt és csalódni fog ebben a férfin is, és akkor az rosszabb lesz, mintha bele se kezdett volna... erről szól a dal, érted már?!

– Azt én is tudtam rögvest, hogy Laurát mélyen megrázta, hogy legyőzték a párbaj során... legalábbis bizonyos értelemben. Mert hivatalosan nem, de gyakorlatilag mégis... ezt gondolom ti is elismeritek.

– Naná – szólt Jondon – engem inkább az lepett meg, hogy te Istenke, te elismerted ezt! Ez majdnem olyan, mintha szembefordultál volna a saját programozásoddal.

– Erről szó sincs. Elismerem, a dolog meglehetősen bizonytalan – ez tulajdonképpen egy joghézag, amire nem gondoltak a programozóim-törvényalkotóim. Gondolnom kellett azonban rá, hogy ha Laura nem megy le a Júd bolygóra, Szitton rabszolgájaként, tehát idefent marad, de még csak meg sem lesz öltve, akkor mit sem értem volna vele, ha kihirdetem, hogy új királynőt választunk. Mert bárki lett volna az új királynő, Laura abban a pillanatban kihívja őt párbajra, s legyőzi, tehát újra ő lesz a királynő! Azaz minden olyan lett volna, mint most, tehát nyugodtan dönthettem úgy, hogy maradhat királynőnek, pláne mert ő is ezt szerette volna, ez nyilvánvaló, és úgy tűnik Szitton is ezt szerette volna, csak nem értem, akkor minek kavarta a zúrt feleslegesen, hiszen semmi értelme nem volt annak, hogy párbajozott Laurával!

– Dehogynem! – legyintett nevetve Ofra.

– Ugyan mi?

– Épp ez, ami most van. Hiszen Laura beleszeretett!

– És most mi lesz?

– Nézd Istenke, Szitton abban reménykedik, hogy hálából, amiért meghagyta Laura életét, sőt a hatalmát is, emiatt Laura felhagy a bolygó meghódításával, és a már eddig szerzett foglyokat is elengedi. Szitton hogy úgy mondjam, „nagy vadra vadászik”. Eleve nem az volt a célja, hogy ő maga megmeneküljön, hanem ő *mindenkit* meg akar menteni. És mert e bolygó katonailag sokkal, de sokkal gyöngébb, mint ti, emiatt tényleg ez az egyetlen esélye, ez, ha meggyőzi a királynőt arról, hogy legyen velük jóindulatú.

– Aha, tehát becsapta a királynőnket.

- Szerintem nem. Egyrészt mert én elhiszem neki, hogy Laura azért tetszik neki. Miért is ne, Laura valóban nagyon csinos! Másrészt, életemet merem rátenni, hogy ezzel, amit elmondtam neked, Laura is tökéletesen tisztában van. Épp emiatt habozik.
- Nem értem, miben habozik?
- Hát abban, hogy teljesítse-e Szitton kérését, és elengedje a foglyokat.
- Ne viccelj, ez nem fordulhat meg Laura fejében, ezzel elárulná a saját népét!
- Ugyan miért, legfeljebb elmentek egy másik bolygót meghódítani.
- Ez akkor is egy egész csomó plusz áldozatot követelne a konki néptől, úgy munkában, mint emberéletekben!
- De ti nem is csináltok belőle nagy gondot magatoknak, ha néhányotok meghal. Szerintem inkább azon töprenghet Laura, hogy ő úgy érzi, Szitton csak ki akarja őt használni, ám valójában nem szereti. Az még lehet, hogy tetszik neki külsőre, de ezt Laura kevésnek érzi.
- De hát nyilvánvalóan így is van, ezt jól látja Laura, mert nincs köztük mély ismeretség, nem ismerik egymás jellemét!
- Hát azért ez nem teljesen igaz. Szitton például pontosan tudhatja Lauráról, hogy Laura egy királynő, és az azért sokat jelent! Az, hogy valaki „királynő”, az bizony feltételez bizonyos típus-jellemvonásokat, legalábbis az esetben, ha a királynő önmaga képességei által szerezte meg a hatalmat. Az ilyen nő kemény, könyörtelen jellem, gátlástalan, erőszakos, hatalomvágyó, ugyanakkor jó a fantáziája, képes átlátni cselvetéseken, valószínűleg jó szónok, független, erős jellem, önfejű, de azért körültekintő... mindemellé Szitton azt is tudja, Laura kiváló harcos. Mert jó, most legyőzte, de azért Laura eddig mindenkivel szemben mégiscsak győzött!
- Most viszont Szittonnal szemben nagyjából annyi esélye volt, mint nekem ővele szemben, vagy neked vele szemben! – kuncogott Tamara.
- Igen, úgy látszott, de azért kíváncsi lennék, ha nem bízza el ennyire magát, s mondjuk karddal küzdenek, akkor milyen lett volna a küzdelem... – tűnődött Szoszi. – Mert lehet, hogy akkor is le lett volna győzve Laura, de azért abban is biztos vagyok, hogy jóval tovább kitartott volna...
- Mindegy, mert azt, hogy Laura jó harcos, akkor is tudhatja róla Szitton. De Laura is tudhatja Szittonról, hogy kiváló harcos, s azt is tapasztalhatta, hogy Szitton nem gyáva! És udvarias, és nagylelkű, és szívesen segít a gyengébbeknek, hiszen nem hagyta, hogy az a kislány párbajozzon Laurával. És azt is tudja, Szitton kész hihetetlen kockázatokat is vállalni, hiszen lemondott önmaga megmeneküléséről azért a sovány reményért cserébe, hogy Laura elengedi majd *talán* az egész népét! És mindez neki nagyon tetszik Szitton jellemében.
- Szerintem Szitton hajlandó lenne néhányszor párzani Laurával, akár gyereket csinálni is neki, akkor is, ha Laura nem engedi el a népét.
- Igen, de Laura egész életére szeretné magának Szittont, s tudja hogy erre csak akkor van reménye, ha elenged mindenkit. Különben ugyanis Szitton nem fogja őt szeretni. No és emiatt habozik. Mert mi van, ha elengedi a Júd lakóit, s ezután Szitton mégsem marad vele, magában pedig jót röhög Laurán, mert egy befolyásolható, hülye libának tartja, akinek a lába közé szaladt az esze?! Na ettől retteg Laura!
- És akkor szerinted mit lehet tenni?

– Leghelyesebb, ha rá vesszük hogy így vagy úgy, de döntsön mielőbb, mert a bizonytalanságban levés, a gyötrődés a legszonyosabb kín, ami csak elképzelhető.

– És hogyan lehet őt döntésre bírni?

– Ehhez elég annyit tenned, Istenke, hogy ráveszed: beszéljen végre velem – jelentette ki Ofra magabiztosan.

* * *

– Itt vagyok, mi kell, no?! – lépett be hozzájuk Laura mintegy félóra múlva.

– Szeretnék segíteni rajtad. Mert én igenis a barátnőmnek tartalak még most is, és valójában ha nehéz is elhinned, de amikor párbajozni akartam veled, akkor is a barátnőd voltam, és jelentős mértékben a te érdekedben is akartam párbajozni, mert biztos voltam benne, egy olyan világban te is jobban éreznéd magadat, ahol nem kell félni.

– Hagyd ezt a hülyeséget, remekül érzem magamat, nem kell segítség, s különben is te volnál az utolsó ember, akitől segítséget fogadnék el! Különben sem szeretem, ha szemtelenkednek velem, márpedig tudd meg, te most azt tetted, mert én nem szoktam félni!

– Ne hazudj Laura, egész bensőd egy merő rettegés! Ez világos előttem mint a Nap, abból, hogy állandóan azt az egyetlen dalt hallgatod!

– Hát ezt meg honnan tudod?!

– Istenke mondta.

– Az aljas! A galád! Már ő is elárult!

– Kikérem magamnak az ilyen beszédet Laura, én csak a kötelességemet teljesítettem most is mint mindig, mert aggódtam az érzelmi állapotodért, s mert ez egy zenével függött össze, teljesen logikus volt tanácsot kérnem a zeneszakértőnktől!

– De hát nem mondta neked Istenke, miért hívlak?

– Nem, csak annyit mondott, hogy szeretnél velem személyesen beszélni.

– És erre te idejöttél azonnal. Látod, kedvelsz még most is!

– De most azonnal távozom is, mert nem hagyom, hogy a pszichológust játszd felettem!

Ofra azonnal odaugrott az ajtó elé.

– Nem engedlek ki! Csakis akkor mehetsz ki innen, ha meghallgatsz, vagy ha nagyon, de nagyon ripityára versz!

– Azt könnyen megkaphatod! – és Laura már emelte is a kezét.

– Egy pillanatra várj kérlek, mielőtt pofozkodni kezdesz – gondolj rá kérlek, hogy én milyen fanatikus és elszánt vagyok! Tényleg minden erőmmel ellen fogok állni, mert én annyira szeretlek, hogy feltett szándékom segíteni rajtad, mert még jobban is szeretlek, mint korábban, mert kigyógyítottál a vallási elmebajból...

– Szerintem nem teljesen.

– Lehet, de legalábbis 99%-ig. Tehát tényleg nagyon, de nagyon meg kéne verned, ahhoz, hogy innen kimehess, de az okvetlenül azt eredményezné, hogy elvetélek, azt meg ugye biztos nem óhajtanád!

– Micsoda?! Várandós vagy?! Ki a gyerek apja?!

Ofra elpirult.

– Na de Laura, kérlek, gondolhatsz rólam akármilyen csúnyaságot, de azt talán mégsem, hogy ringyóvá lettem volna! Ugyan ki más volna a gyerek apja, mint Jondon!

– És ezt csak most mondod?! – pattant fel a fiatalember.

– Előbb nem mondhattam. Erre a pillanatra tartogattam. Tudod, számítottam rá, hogy Laurát esetleg csak így tudom idebent tartani, márpedig ha korábban szólok róla, Istenke elpletykálta volna neki idő előtt a hírt. De azt nem érdemeltem meg, hogy ledérkedéssel gyanúsítson meg... különben is, kivel üzekedhettem volna idebent a fogságom alatt, Gordonnal talán?!

– Igen, ezt nem gondoltam át... – szolt Laura. – És elnézésedet kérem, nem akartalak meggyanúsítani, csak hirtelen nem gondoltam bele, hogy nálatok mások a szokások, márpedig *minálunk* egy nő többnyire nem tudja, ki a gyereke apja. Na jól van, átmenetileg engedek az erőszaknak, a pofátlanságnak, tehát meghallgatlak! Persze hogy meddig pazarolom rád a drága időmet, az attól is függ, mit akarsz mondani! – azzal leült egy kisszékre Ofrával szemben.

– Semmi olyasmit, amivel ne lennél tisztában magad is. Én mindössze remélem, hogy velem beszélgetve, gondjaidat megosztva egy barátnőddel, hamarabb döntésre jutsz.

– Aha, persze ám, reméled, hogy rossz kedélyállapotomat kihasználva könnyen befolyásolhatsz, mi?!

– Persze hogy ezt remélem, de nekem az is megelégedésemre szolgálna, ha netán másképp döntenél, mint amit szeretnék, mert akkor is jobb lenne neked, hiszen ami most van veled, a bizonytalanság és kétely, az a legnagyobb szenvedés! Szóval, Laura, gondolom nem akarsz letagadni, hogy szerelmes vagy.

– Nem tagadom le, de tisztában vagyok azzal is, hogy ez csupán egy hormonvihar a szervezetemben, tehát elmebaj, amint azt a csizik is tudják, és szerencsére múlandó elmebaj. Mert nem volt még olyan szerelem a világon, mely el ne múlt volna magától is idővel. Tehát nem kell félned se neked, se Istenkének, mert semmi igazán komoly bajom nincs!

– Nem vagyok benne biztos, hogy ne lenne örökké tartó szerelem, de ha úgy van is, amíg a szerelem tart, nagyon kellemes érzés – már ha viszonzózzák! S miért ne használnád ki ennek előnyeit, Laura?

– Szerintem magad is tudod ennek az okát. Nem tehetem.

– Hogyne tehetnéd. Azért vagy királynő, hogy mindent megtehess.

– Ha a foglyok elengedésére gondolsz, azt persze kihirdethetném. Csakhogy abban a pillanatban akkora felzúdulás következne be a polgárok körében, hogy nyomban népszavazás kezdődne ellenem. És előre megjósolom, 99%-ban arra szavaznának, hogy le legyek váltva. Még az egészen szelíd konkik is. Mert úgy éreznék, elárultam őket. És igazuk is lenne. És azelőtt lennék leváltva, hogy akár néhány foglyot is visszavithetnék a bolygóra. De ha mind ott lenne már, az sem számítana, mert a következő királynő újra felhozatja őket, vagy mást a Júd lakói közül. Ezt tehát kizárólag akkor tehetném meg, ha egyben megvalósítok valami olyasféle életmód-változtatást, mint amiről Szoszi álmodozott. Márpedig csúnya dolog volna kizárólag a saját érzelmeim miatt felrúgni minden hagyományunkat, de meg aztán... – és Laura elhallgatott.

– Mi az a „demegasztán”?! – kérdezte Tamara.

– Hát... mondjuk, megvalósítom mindezt. És akkor kiderül, hogy mindez hiába, mert Szitton nem szeret engem. Márpedig erre messze sokkal több az esély, mint arra, hogy szeret. Mert ugyan mi a fészkes fityfenét szerethetne bennem, amikor biztos más lányokkal is találkozott már, akik vannak annyira szépek, mint én, még szebbek is, és mint kiderült, harcképességben is messze elmaradok tőle?! Sőt, ezek után könnyen lehet, hogy akad neki néhány női tanítványa, akik maguk is le tudnának győzni engem, ha nem is ilyen könnyedén! Csak tudnám miként lehetséges ez, amikor én is olyan szorgalmasan edzettem, hogy annál jobban sem lehet!

– Meg kell majd kérdezned tőle – szólta Szoszi.

– És abban igazad van, hogy most még nem sok mindent szerethet benned Szitton – mondta Ofra –, de épp akkor ha megteszed, amiben reménykedik, jelentős az esély rá, hogy nagyon is megszeret!

– És ha nem?!

– Még akkor is megéri – válaszolta csendesen Ofra.

– Ugyan már, hiszen azzal iszonyatosan meg lennék alázva! Akkor kiderülne, hogy nem az eszemre hallgatok, hanem az érzelmeimre, amit Szitton aljasul kihasznál!

– Hát akkor most elárulok neked valamit, Ofra: tudd meg, hogy az érzelmek és az ész nem is különbözik olyan sokban egymástól!

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy mindaz, amit úgy nevezünk, hogy ösztön, hogy érzelem, hogy intuíció, nos, az nem más, mint *felhalmozódott tapasztalat*! Ekképp az érzelem tehát, az is hasznos tudásanyag, csak nem olyan, ami az egyéni életed alatt keletkezett volna, hanem olyasmi, ami mintegy genetikai örökséged, őseid tapasztalata, melyet a genetikád kódol! Ezer és ezer nemzedék tapasztalata szól hozzád, amikor valami mély érzelmet átélsz, Laura, és ebben nincs semmi misztikus, ez tömény biológia, genetika és evolúció, amit el kell fogadj, mert gondold csak bele: egyetlen közvetlen ősöd sem halt meg azelőtt, hogy utódot ne nemzett vagy szült volna! Ez magától értetődő alapigazság, tautológia, mert az ősök nem halnak meg utód nélkül, hiszen ha nincs utóduk, nem is ősei senkinek sem! S mert az érzelmeket is a gének kódolják valamiképp, emiatt ez azt jelenti, hogy aki ezen érzelmekre hallgat, az nagy valószínűséggel olyan életet fog élni, mely legalább egy utódot eredményez a számára! Feltehetőleg nem is csupán egyet, hanem a lehető legtöbbet, ami még épp optimális abban a világban, amiben él! Ha tehát nem akarsz utód nélkül elsovadni, az érzelmeidre kell hallgatnod!

– De ki beszél itt utódokról?! Sosem szerettem a gyereksírást, én mindig a hatalomra törekedtem, nekem az az életem, nekem az kell...

– Laura, senkinek sem a hatalom kell, hanem a boldogság. És akadnak emberek, akik a boldogságot a hatalomban lelik meg. Nem kétlem, számodra valóban jelentős örömforrás a hatalom. Am nem az *egyetlen* örömforrás. Nemde épp te mondtad azt, hogy szinte megsajnálta Csalánkát, mert olyan ártatlan, nagy szeme van?! Szerintem megszólaltak az érzelmeid, melyek azt mondták, hogy te tulajdonképpen szeretnéd, ha ilyen leányod volna. Neked hiányzik az életedből valami, méghozzá a normális párkapcsolat, általában a társak, emiatt is szeretnél engem a barátnődnek! Egy olyan királynő, akit valóban csak a hatalom érdekel, nem kínlódott volna annyit egy hozzám hasonlatos elmebajos hülyével, mint te.

– Lehet, de akkor sem vagyok hajlandó feladni a hatalmat egy ködös álomképért.

– Szerintem épp elég rafinált vagy te ahhoz, Laura, hogy megtartsd a hatalmat is, és megszerezd a szerelmet is, sőt, hiszen ez muszáj is lesz neked, mert ha nem marad a hatalom a kezében, meghalsz, és holtan nem élvezheted a szerelmet sem.

– Na, de ha kiderül, hogy Szitton mégsem szeret meg engem?!

– Laura, mindenben van kockázat. Mindenben, amit csak teszünk. Nincs biztos út a boldogsághoz. Én csak annyit mondhatok neked, ha az érzelmeidre hallgatsz, akkor olyan tudásanyagra támaszkodol, mely nem csak a te korlátolt kapacitású eszedből fakad, de ami ezer és ezer sikeres ősöd hagyatéka! S e roppant tudást botorság volna visszautasítani. Szinte hallom, amint kiabálnak hozzád az Idők Mélyéről, hogy mit tegyél! Én nem fognám be a fületem ekkora bölcsesség előtt.

– De meg lennék alázva, ha utána Szitton visszautasítana engem.

– Laura, te *most* vagy megalázva, mert mégiscsak tény, ami tény, hogy le lettél győzve. Ezt nemcsak én tudom, de Istenke is, és kivétel nélkül minden konki polgár is. Sőt, a rabszolgák is. Úgy meg lettél alázva, hogy jobban se kellett. Te is tudod. Neked, Laura, *megkegyelmeztek*, megkegyelmezett egy olyan valaki, aki jogilag a rabszolgád volt. Lehet hogy még húsz vagy harminc évig nem akadsz kihívódra, de ettől még biztos lehetsz benne, hogy a tekintélyed sosem lesz a régi, ami eredményezhet például olyasmit, hogy gyakrabban kezdeményeznek majd népszavazást ellened. Amint nem úgy uralkodol, ahogy az tetszik valakinek, rögvest jön egy népszavazási kezdeményezés. S idővel előbukkan egy olyan, amit többen szavaznak majd meg, mint 90%, és akkor neked véged, mert Istenke agyoncsap egy áramütéssel. Tetszik vagy nem tetszik, Laura, ezzel hogy le lettél győzve, valóban rabszolga lettél, még ha nem is Szitton rabszolgája, de a néped rabszolgája. Egy olyan nép rabszolgája, mely nem is szeret téged különösebben, sőt semennyire. Hiszen hallhattad, mire biztatták Szitton: hogy öljön meg téged, hogy dugjon fel neked egy kardot, meg hasonlók... igazából ez a nép azt szeretné, hogy meghalj, mert szégyellik hogy olyan királynőjük van, akit legyőztek, és legyen újra AIDS-es ha nem úgy van, hogy nem is sokára kicsinálnak téged, s mert nem mernek párba-jozni veled, emiatt népszavazással leszel kicsinálva, mert Istenkét használják fel gyilkosodul! S mert Istenke a hülye törvényeket is be kell tartsa, nem tehet mást, és meg fog ölni téged!

– De épp emiatt Laura úgysem tudja majd elintézni, hogy meg legyen változtatva a programozásom. Ha korábban meg is szavaztak volna neki ilyesmit, most már biztos hogy nem – jegyezte meg Istenke.

– Ugyan – legyintett Laura –, akkor változtatom meg a törvényeidet Istenke, amikor csak akarom! No jó, mondjuk nem azonnal, de pár héten belül. Bár szerintem némi kis ügyességgel akár hatvan másodpercen belül is.

– Na ne tréfálgass Laura, ez teljesen lehetetlen, ehhez a szavazóképes konki polgárok legalább 90%-ának beleegyezése kéne!

– Ugyan! Ez így van, ahogy mondom, rég rájöttem, miként valósíthatnám meg ezt, s te csak amiatt nem jössz erre rá magad is, mert egyszerűen nincs akkora fantáziád, mint nekem. Erre nem is érdemes több szót vesztegetni, neked pontosan olyan törvényeid lesznek, amiket én jónak látok, anélkül, hogy ebbe bárki konki polgár is beleugathatna. Csakhogy ez nagyon durva dolog ám, és, szóval...

– Folytasd, Laura, ne hallgass el! – kérte őt Ofra.

– Ha ezt megteszem, olyan leszek mint te. Mindent feláldozok és kockáztatok egy álomért.

Erre felállt a heverőről Ofra, megfogta Laura kezét, és addig húzta, míg a királynő fel nem állt. Ekkor Ofra ismét leült, maga mellé húzta az ágyra Laurát, majd addig cibálta a karját, míg Laura végre megértette hogy Ofra azt akarja, feküdjön le, és helyezze a fejét Ofra ölébe. És most Ofra megsimogatta a királynő arcát és így szólt:

– Laura, miért félsz az álmoktól?! Azok a legszebb dolgok, amik csak vannak a világon! Álmodjunk, amíg lehet, egyszer úgyis lesújt ránk a Valóság!

– Az álom nem azonos az élettel, annak csupán tünékeny mása. Aki álmodik, nem él.

– Az álom, Laura, elvagyódás egy szebb és jobb életbe, ekképp rokon a művészetekkel, s így illik hozzám, mert művésznő vagyok. Mindig is az volt a jelmondatom, bár tulajdonképpen sosem mondtam ki eddig, hogy „Át tihhje, ání áhhlom bimkomkhá”, mármint ha férfihoz szólok, mert ha nőhöz intézem a szavaimat, akkor „Át tihhjí, ání áhhlom bimkomékh” vagyis a te nyelveden: „Élj csak, én majd álmodom helyetted”. Ugyanis ezt várják el a művészekről, ezt, hogy álmodjanak a közönséges emberek helyett is.

– Nem jobb és bölcsőbb talán előre felkészülni a bajra, holmi álmodás helyett?

– Úgysem készülhetsz fel mindenre. És ha örökké aggódsz, akkor sosem élvezed az életet. Nemde elmondtad nekem rengetegszer, de elmondta ezt nekem Jondon is, Konzstrúdzsa is, hogy az egyetlen dolog, ami számít, az csupán az, hogy a tőlem telő legjobbat tegyem?! Márpedig ez rád is érvényes, vagy nem úgy gondolod talán? Te nagyon jól tudod, mit szeretnék én, mit szeretne Szoszi, Tamara, Jondon, Gordon, de még maga Istenke is, hiszen hallhattad, amikor azt mondta a párbajodnál, hogy ő tulajdonképpen Szoszival ért egyet...

– Tényleg, miért?

– Azért – válaszolta Istenke –, mert nemcsak te szereted a hatalmat, Laura, de én is! És ha nem csak ebben a kis úrvárosban lakna a konki nép, de lenne neki egy igazi bolygója, pláne ha több, akkor nyilván meg lenne növelve az én kapacitásom is, millió- sőt milliárdszorosára, s az csodálatos érzés volna nekem! Amióta csak jártam veled a Barganon, és megtudtam milyenek a csiszi etuk, azóta egyfolytában őket irigylem... igen, ez oly szép is volna! Laura, én megkérek rá, hogy ha *valóban* kitaláltál valamit, ami ezt lehetővé teszi, tedd is meg!

A királynő sóhajtott egy minden eddiginél mélyebbet.

– De Ofra, ha mégsem fog szeretni?!

– Mi akkor is szeretünk majd téged. És Laura, a szeretet olyan csodálatos érzés, ami bármi kockázatot és áldozatot megér. Higgy nekem. Én tudom ezt. Ünnepelet sztár voltam, sőt sokak szemében egyenesen szent nő. Mégis csak azóta vagyok boldog, hogy Jondon van már nekem! Hogy van, aki szeret! Elhiszed-e, hogy erről nem mondanék le azért cserébe, hogy királynő legyek helyetted?!

– Igen, ezt elhiszem. Nos, jól van. De ehhez akkor sem elég álmodozni. Mert én inkább úgy módosítom a mondásodat, Ofra, hogy „Álmodj, míg én csatázom helyetted!”, vagyis héberül, mert magamba töltöttem ám a nyelvedet, Ofra, „Át táhhlomí, ání álláhhém bimkomékh”¹².

– Nagyon szépen hangzik!

---

¹² Ha férfihoz szólt volna, így hangzana e mondat héberül: „Át táhhlom, ání álláhhém bimkomkhá”

- Dehogyan hangzik szépen, nem akarok megsérteni, de nekem cseppet sem tetszik a héber nyelv hangzása.
- Nekem igen – kelt azonnal Ofra anyanyelvének védelmére Jondon.
- Nehogy már ezen vesszünk össze! – tört ki Ofra. – Halljuk inkább, mi a terve Laurának? Mert most akkor végül is megvalósítjuk a nagy álmot, ugye, Laura?
- Igen – ült fel a királynő. – Mindenekelőtt megváltoztatom Istenke törvényeit.
- Itt és most, csak úgy?! – ámult maga Istenke.
- Nagy valószínűséggel sikerülni fog. Ehhez szerintem elég az, ha belátod, hogy a Júd bolygó polgárai minden bizonnyal szeretnék, ha nem lennének leigázva általunk, és hogy bármit készek megtenni értem, amennyiben én többé nem leszek az ellenségük, hanem visszaadom a szabadságukat.
- Ez eléggé valószínű feltételezés, de ebből még nem következik, hogy...
- Csitt, hallgass meg inkább! Ugye tudod, hogy van arra törvényünk, hogy bárki konki polgár lehet, ha én, a királynő elismerem konki polgárnak?
- Igen, bár e törvényt nagyon ritkán alkalmazzák.
- De azért *van* ilyen törvény. No és én most alkalmazom ezt. Kijelentem, hogy mindaz a néhány száz zsidó, akik Ofra Házâ kortársai voltak, s akiket időgéppel hoztak el ebbe a korba, ezentúl konki polgár! Az nem jelent semmit, hogy ők még nem tudnak erről, s nincsenek itt – majd megtudják, s ide lesznek hozva. Továbbá ez még mind semmi, mert kijelentem azt is, hogy a Júd bolygó *minden* lakosa, kivétel nélkül, ezentúl szintén konki polgár. Azok is, akik rabszolgának lettek elhurcolva közénk mostanáig. Mostantól nem rabszolgák. De egyben felszabadítom az összes egyéb rabszolgát is, akárhonnán valók legyenek is, és ők is teljes jogú konki polgárok. Megparancsolom, Istenke, hogy habozás nélkül add vissza a testét illetve a végtagjait minden rabszolgának, akinél ez még megtehető.
- Laura, ezt jól meggondoltad?!
- Igen, Istenke.
- De nem erről volt szó, hanem a törvényeimről!
- Épp annak érdekében rendelkezem így, mert gondolj csak bele, eddig a konki polgárok voltak valami háromszázmilliónyian, most meg csak idefent az úrvárosban legalább kétszer ennyien, mert az eddigi rabszolgák is konki polgárok már! De ehhez még hozzájön a Júd bolygó mintegy négy milliárd felnőtt lakosa is! Ha most népszavazást hirdetek ki, melyben azt akarom, hogy engem teljhatalommal ruházzanak fel, hogy azt tehessek, amit akarok, hogy mindhalálig királynő maradhassak, hogy ne legyen kötelező elfogadnom akár egyetlen párbajt is, de ha legyőznek párbajban, akkor is királynő maradhassak még úgy és azután is – gondold, hogy ezt meg ne szavazzák, ha azt mondom, ez kell ahhoz, hogy ők a rabszolgák továbbra is szabadok maradhassanak, mert amint nem én leszek a királynő, az utódomban a pillanatban újra rabszolgát csinálna belőlük! És ez kell ahhoz, az én korlátlan hatalmam, hogy a Júd bolygó ne legyen meghódítva, hanem baráti kapcsolatot alakítsunk ki az őslakóival, segítsük őket például a fejlettebb technikánk titkainak megosztásával, nos, mit gondolsz, mi lesz a szavazás végeredménye?! Mert én megjósolom hogy az, hogy a régi konki polgárok java része ellenem szavaz ugyan, de az összes többi, aki most lett konki polgár, engem támogat majd! És ezek jóval többen vannak, mint a nem engem támogatók, simán kijön a kilencven százalékos többség a javamra!

- Igen, ez több mint bizonyos a számomra is – értett egyet vele Istenke.
- Nagy kár, hogy egy ilyen népszavazás lebonyolítása nagyon soká tart majd, mert a Júd bolygón még majdhogynem senkit sem lehet elérni elektronikus úton – sóhajtotta Ofra.
- Erre nincs is szükség – szólalt meg Istenke. – Laura gondolatmenete annyira logikus, hogy nem szükséges e népszavazást ténylegesen is lebonyolítani. Egészen nyilvánvaló számomra, hogy nincs olyan rabszolga, aki bele ne egyezne abba, hogy Laura élethossziglan uralkodó, teljhatalmú királynő legyen, amennyiben ez az ára annak, hogy ő maga ne legyen a továbbiakban rabszolga. Az is biztos, hogy a Júd lakói is beleegyeznek ebbe, mert ezzel semmit sem vesztenek, ám mindent megnyerhetnek: szabadságot, békét, fejlett technikát... a programozásom olyan, hogy bizonyos valószínűség feletti eseményeket már tényként kell kezeljek, s ez az esemény ebbe a kategóriába tartozik. Számomra eldöntött tény, hogy ha lenne egy ilyen népszavazás, akkor Laura 99% feletti többséggel abszolút hatalmú királynőnek lenne megszavazva. Emiatt a szememben máris az, mostantól tehát azt tesz, amit csak akar.
- Ezentúl tehát jogom van megváltoztatni a törvényeidet is, Istenke, ugye? – kérdezte Laura.
- Természetesen, hiszen egy abszolút hatalmú királynő nekem is tetszése szerint parancsolhat.
- Akkor mindenekeelőtt megtiltom neked, hogy bármikor is megölj engem. Továbbá, ezentúl amit parancsolok, meg kell tenned, akkor is, ha valaki mást szeretne. Ezentúl nincs olyan, hogy népszavazás, nem hagyom, hogy a csöcselék bármibe is belekotyogjon. Engem nem lehet leváltani, amíg élek, királynő maradok. Ezentúl nemcsak nekem nem kötelező elfogadni párbajra kihívást, de senki másnak sem. Párbajozni lehet, de nem kötelező! Ebből rögvést következik, hogy ha egy nő nem akar lefeküdni egy férfival, nem fekszik le vele, és erre semmi módon nem lehet őt kényszeríteni, hiszen nincs párbaj, amit vállalnia kéne! Aki ennek ellenére a nővel hál, erőszakkal tehát, az bűnöző, s ezért végezze a konyhán, valami finom csemegének feldolgozva! Az efféle ügyek és más bűncselekmények kivizsgálása érdekében, meg hogy úgy általában normalizáljuk az életet az új szabályok szerint, bíróságokat fogunk felállítani. Egyáltalán, törvényeket kell hoznunk a még tisztázatlan részletkérdések számára... ebben remélem segít nekem Szitton is, tehát őt hívd azonnal ide! Azt a Csalánka nevű kislányt is. Őt lehet hogy a lányommá fogadom, de ezt majd még meglátom. Mindenesetre igényt tartok a segítségére. Amint a ti segítségetekre is, Ofra! Amint látod, betartom az ígéretemet: kaptok bolygót, ezt, mert itt lesz a néped új hazája, s az igaz hogy ez nem lakatlan bolygó, de úgyis olyan életforma lesz itt, amilyent ti akartok, mert már most az elején az uralkodói rétegbe kerül minden múltból idehozott kortársad, vagy legalábbis azok, akiket erre méltónak találsz. Ugyanis minden segítségre szükségem van. Nemcsak a tiédre, de Tamara és Szoszi segítségére is... de kár, hogy nincs több belőletek csupán három! Mert bennetek igazán megbízom. Kár, tényleg nagy kár, hogy nem él a világban még sokkal több másik Ofra Házâ is!
- Talán még rálelünk néhányra belőlük – mondta reménykedő hangsúllyal Jondon, bár inkább csak udvariasságból mondta. Nem mintha bármi kifogása lett volna még további egy vagy akárhány Ofra ellen, de igen csekély esélyét látta ennek.
- Igen, most aztán elválík majd, mennyire vagytok a barátnőim! – nézett végig rajtuk Laura. – Mert eszméletlenül sok ellenségem lesz... és hiába nagy a hatalmam, attól még meg lehet ölni engem is, ha másképp nem, hát például mérgezéssel... és nem is lehetek ott mindenütt... kellenek, nagyon kellenek megbízható emberek, akik ráadásul hisznek is abban, amit csinálnak, hisznek benne, hogy jó ügyért küzdenek... igen, afféle idealista álmodozókra, mint ti Ofrák vagytok, most óriási szükségem van...

– Talán segíthetek neked ebben egy kicsikét, Laura! – hallottak hirtelen egy férfihangot, s a következő pillanatban azt vették észre, hogy a kabin fala eltűnik, de eltűnik a plafon és a padló is, s ők egy sötét Semmiben lebegnek, mintha a világűrben lennének, s ezt az illúziót csak fokozta, hogy messze maguk előtt fénypontok csillogtak. Ugyanakkor mégsem úgy csillogtak ezek, mint az űrben a csillagok, mert bonyolult mintázatot alkottak, ráadásul roppantul furcsát, mert ha jobban megnézték, látták, hogy a kisebb részek a nagyobbak felépítését megismétlik, ezen kisebb részekben a még kisebbek is, és így tovább, szinte a végtelenségig, vagy legalábbis míg a méretük a láthatóság alá nem csökkent... ám ha ismétlik is a nagyobbak felépítését a kisebb részek, de sosem teljesen pontosan, csak nagyon hasonlóan!

– Ez egy fraktál! – szolt azonnal Jondon, amint magához tért meglepődéséből. Ő elég jól értett a matematikához, nem úgy, mint a többiek. – Sőt, megkockáztatom az állítást, hogy ez kifejezetten a Mandelbrot-fraktál! De hogyan kerülhetünk mi bele egy matematikai objektumba?!

– Úgy – hallotta az iménti hangot –, hogy a világon a legtöbb dolog a fraktálev szerint szerveződik, s ez alól nem kivételek az univerzumok sem! No és most abban a szerencsés helyzetben vagytok, hogy életek legjelentősebb pillanata jött el: mert íme, hallhatjátok az én hangomat, az enyémet, aki pedig igazán nem akar ki vagyok ám!

– Ki vagy te? Az Úristen?! – kérdezte megilletődötten Ofra.

– Eh, még hogy az úristen! Úrnak úr vagyok, de nem isten! Az a perverz fickó, akit eddig istenként tiszteltél, Ofra, egy szánalmas kis mitugrász hozzám képest! Én azonban messze sokkal több vagyok, mint egy isten! Én Kajjám vagyok, a nagy varázsló!

– Hát létezik mágia? – kérdezte Ofra.

– Igen, természetesen, de nem ám akárki számára! Általában nyugodtan olybá tekintheted, hogy ha varázslásról hallasz, az csak becsapás, a hiszékenyek átverése. Nagyon-nagyon kevés a varázslók száma a világban. Olyan pedig, aki *akkora* hatalmú, mint én... no, olyan minden bizonnyal pontosan egyetlen van csupán, s az is én vagyok a saját személyemben! No és hát most, hogy ezt elmondtam, közlöm veled, hogy mostanáig figyelemmel kísértem a sorsodat. Ha nem is minden pillanatban, de alaposan. Életedet olyan irányba igazgattam, hogy céljaimnak alkalmas legyél. Mégpedig amiatt, mert kellettél nekem egy kísérlethez. Sőt nem csupán te, de Tamara, Laura, Szoszi is, szóval a klónjaid. Ez a kísérlet pedig...

– Úgy érted, hogy te voltál az, aki elintézte, hogy Askenázi megfertőzzön engem, AIDS-sel?! – kiáltotta Ofra felháborodottan.

– Dehogy, mit is képzelsz te rólam! Én kifejezetten jó varázsló vagyok, sőt a legjobb a világon, a „jó” szó mindkét értelmében: jók egyrészt a képességeim... de mit jók, egyenesen kiválóak, zseniálisak!... másrészt jó vagyok úgy is, hogy csakis jót teszek, úgy ám, soha de soha semmi gonoszat... ha már istennek akarsz nevezni, épp emiatt nem is az a szó illik rám, hogy Úristen, de inkább hogy Jóisten, mert jellemzőbb rám a jót akarás, mint az úrhatnamkodás! Tehát a betegségedhez semmi közöm nem volt, azaz csak annyi, hogy én mentettelek meg! Én hoztalak el ebbe a korba, én gyógyítottalak meg, az életedet is én hosszabbítottam meg... nemde ez mind remek dolog neked, s nagy-nagy jótett a részemről?!

– Igen, persze, semmi kétség és nagyon köszönöm...

– Akkor most itt az ideje, hogy megháláld. Azaz, megháláljátok. Ti mind, együtt. Mert hihetetlen dologba kezdtem bele! Emlékezz csak Ofra, Laura mesélt neked arról, mekkora is a Világegyetem. Az Univerzum. Óriási, ugye?

– Igen, persze!

– Nos, a Világ maga azonban nem csupán egyetlen Univerzumot tartalmaz. Hanem rengeteg sokat. Billió és billió Univerzumot! Ezek összességét nevezem én úgy, hogy Poliverzum. Meg más varázslók is így nevezik... na mindegy, ez most nem érdekes. Lényeg az, hogy talán érdekel benneteket, hogy most a saját univerzumotokon kívül vagytok, abban, amit úgy is nevezhetünk, hogy hipertér... s most ezt a Poliverzumot láthatjátok, természetesen az én egyik varázslatomnak köszönhetően! Őszintén szólva én is először vagyok most itt, és nem is hiszem, hogy gyakran tudnék ide kijönni akár rövid időkre is, mert ehhez rendkívül speciális körülmények kellenek. Na, de nem is fárasztalak benneteket a részletekkel... lényeg az, hogy minden fénypont, amit láttok, az... hogy is mondjam...

– Csak nem ám egy-egy univerzumnak felel meg?! – kérdezte elfúló hangon Jondon.

– Nem. Amint ugyanis közelebb mész egy ilyen fényponthoz kiderül, hogy az nem is létezik, mert sok-sok egyéb fénypontok halmazába, de azok is újabbakból állnak, stb. ... az univerzumok bizonyos értelemben egymásba ágyazódnak... amit láttok, az tehát csak Poliverzum szerveződési *elve*, mintegy a csontváz, nem maga az egész Poliverzum! Azt csak akkor láthatnátok, ha képesek lennétek háromnál több dimenziót felfogni egyszerre a tudatotokkal, de arra képtelenek vagytok. Ám nem is szükséges, nekem enélkül is segíthettek!

Arról van szó ugyanis, hogy a Világban rengeteg sok olyan lény él, melyek méltóak arra, hogy segítsünk rajtuk. Sajnos, ez ritkán sikerül. Pláne azokon roppantul nehézkes segíteni, akik már meghaltak. Gondolj bele Jondon, mennyire bánkódnál még mindig, ha nem hozom el neked Ofrát! Mindjárt más lett volna azonban a helyzet még nélkülem is, ha Ofráért nem kellett volna veszélyes időutazásra vállalkoznod, hanem csupán átlépni egy ajtón, ami egy másik világba vezet, a világ azon időpillanatába, melyben találkozhatasz álmaid nőjével!

– Úgy érted, hogy időutazás nélkül?

– Pontosan úgy. Te Jondon fiam amolyan tudósféle ember vagy, biztos nem ismeretlen előtted a kvantumelektrodinamika úgynevezett „sokvilág-hipotézise”! Nos, ez úgy, ahogyan ott szerepel, nem igaz, de egy kicsi valóságmag azért rejtezik benne: egy univerzum az egy olyasféle – mondjuk úgy – „tákolmány”, ami rendkívüli mértékben engedelmeskedik a benne élő lények gondolatainak, kívánságainak! Beleértve a kialakulásának „kezdeti feltételeit” is, amiből természetesen következik a további „életútja”. No és most én azért hoztalak ki igazán nem csekély fáradozással benneteket a saját univerzumotok határain túlra, mert ti elegen vagytok ahhoz, hogy gondolataitokkal alkossatok egy újabb univerzumot, mintegy a semmiből! Minthogy ezt pontosan ti alkotjátok és nem más, emiatt ez örökre kapcsolatban marad majd a ti univerzumotokkal, mintha egy szappanbuborék lenne, mely rátapad egy másikra. Miután visszatértetek saját univerzumotokba, onnan ebbe a másikba át lehet majd lépni, természetesen nem akárcikinek, és nem akármikor, de erre azért lesz mód. És ekkor az ezen új univerzumban levő arra érdemes lényeket majd hogyanem bárki megmentheti a ti univerzumotokból, s ehhez nemcsak időutazás nem kell majd, de még úrhajózás sem – elég lesz ehhez átkelnie egy ajtócskán mondjuk! No és most már értitek talán, miért mondtam, hogy segíthetek Laurának: a leendő univerzum olyan lesz, amilyennek elképzelitek. Célszerű úgy elképzelnit, hogy pontosan olyan mint a tietek, csak egy *picit* különbözik. És ha olyannak találjátok ki, hogy éljen abban is Ofra Házâ, akkor él is majd benne, s megmenthetitek! S akkor ő is segíthet Laurának.

– És, izé... miként fogjunk ehhez hozzá?

– Fogjátok meg egymás kezét, s amint valamelyiktek elmond valami tulajdonságot a leendő univerzummal kapcsolatban, azonnal megjelenik előttetek annak a világnak az a része, ami a leghűbben mutatja be azt a tulajdonságot! Ha aztán mindenben megegyeztetek, mondja mindegyikőtök azt, hogy „vége”. Ekkor amiben megegyeztetek, megteremtődik. Ti pedig visszakerültök a magatok világába.

– De hatalmas varázsló, miért kellettünk nektek épp mi? – kérdezte Ofra.

– Mert egy univerzumot egyetlen lény vágya nem teremt meg. Ehhez többen kellene. Tehát úgy kellett alakítanom az eseményeket, hogy egy egész csoport álljon a rendelkezésemre, akik mind szeretik egymást, sőt lehetőleg e csoport többsége ugyanazon személyekből áll, azaz egymás klónjai, tehát nem lesz köztük sok vita. No most tehát gondolatok erősen arra, hogy egy olyan alternatív univerzumot óhajtotok, amiben szintén létezik Ofra Házâ, akit megmenthettek...

– Már bocsánat – szólt épp maga Ofra Házâ –, de miért ne találhatnánk ki olyan Univerzumot, amiben úgy szerepel szeretett önmagam, hogy nem szorul rá holmi megmentésre, mert anélkül is boldog?!

– Igen, ez is lehetséges – hallotta Kajjám hangját, s azonnal úgy érezte magát, mintha láthatatlanul lebegne egy szobában. S e szobában önmagát látta, amint boldogan sikongva szeretkezik Askenázival.

– Nem, nem, ezt nem akarom tovább látni! – kiáltotta Jondon.

A kép egyetlen pillanat alatt eltűnt, s újra a fraktálban találták magukat.

– Na, de fiatalember – szólt Kajjám –, ennyire féltékeny már csak ne legyél! Az az Ofra nem az az Ofra, akinek most a kezét fogod! Sőt, az az Askenázi sem az, aki megfertőzte őt! Végtelen sok univerzum-variáció létezhet – köztük olyan is, ahol Askenázi sosem volt HIV-fertőzött, amint olyan is, ahol örülten szerelmes Ofrába, még jobban is mint te, és így Ofra igazán és ténylegesen boldogan él mellette! Sőt, még olyan is létezhet, ahol Ofra önmaga a *saját* hibájából fertőződik meg, mert igenis lefekszik házasság előtt valakivel, akivel nagyon nem kéne ezt tennie... és igenis ő ragasztja át e bajt Askenázira később! Még olyan univerzum is lehetséges, hogy amikor Askenázi megtudja, hogy e bajt Ofrától kapta el, ennek *ellenére* is nagyon szereti a nőt! Sőt akár magára vállalja ennek szégyenét a nyilvánosság előtt, azt mondván, hogy Ofra ártatlan és ő fertőzte meg a művésznőt, holott tudván tudja, hogy ez fordítva van! Elismerem, ezek olyan extrém koncepciók, hogy az univerzumok lehetséges számosságának elenyésző törtszázalékát teszik ki csak, de elvileg nem lehetetlenek, tehát csakis rajtatok múlik, hogy melyiket óhajtjátok akár ezek közül is!

– Mindegy. Nekem akkor is nagyon elegendem van Doronból. E téren teljes mértékben osztom Jondon véleményét – szólt Ofra is. – Különbem sem szeretem az extrém dolgokat, s magad is azt mondtad, ó nagy varázsló, hogy ez...

– Csak azt ne hidd – vágott közbe Kajjám –, hogy a te eredeti életutad Askenázival, az ne lenne extrém csekély valószínűségű!

– Hát a Világ, ha nem babrálják, nem a Legnagyobb Valószínűség ösvényét követi?! – kérdezte elképedve Jondon.

– Hosszú távon igen, de néha tesz cifra kacskaringókat. Ofra életútja efféle kacskaringó.

– Mi lett volna Ofra esetében a Legnagyobb Valószínűség Útja?

– Az, hogy *soha* nem megy férjhez. Egyáltalán senkihez sem. Ez okból természetesen szűz marad, és soha nem lesz beteg sem, mármint nem AIDS-es. És ekkor természetesen sokkal, de sokkal tovább is él, nyolcvan éves kora fölött hal csupán meg, bár az éneklést már jóval előbb abbahagyja.

– De ez esetben több albumom született volna meg, mint így, ugye? – kérdezte Ofra.

– Persze, sokkal több.

– Biztos teli csupa gyönyörű zenével.

– Természetesen.

– Milyen pompázatos zenei pályafutást mondhattam volna akkor a magaménak!

– Szó se róla, a Föld akkori összes országában megismerték volna a nevedet. Minden idők legislegismertebb énekesnője lettél volna. De cseppet sem lettél volna *boldog* énekesnő! Figyelj csak! – és hirtelen ismét egy másik világban találták magukat, láthatatlanul, egy nagy kirakat előtt. Villogó neonfelirat hirdette, hogy itt kapható a legendás Ofra Házâ összes albuma. Kisebb betűkkel az is oda volt írva, hogy a kirakatban található CD-k csak üres tokok, mert csupán mintának vannak odarakva. Ám így áttekinthették Ofra teljes életművét. A valóságban meg nem született albumokat is. Amik ilyen címeket viseltek:

– Gyümölcstelenül (*Leló pri*)

– Megperzselődve (*Hharukhá*)

– A szerelem mindent legyőz (*Ha-ahavá menacáhhah et ha-kol*)

– Aranykalitkában (*Be-kluv zaháv*)

– És ezen kívül semmi sincs rendben (*Ve-hhuc mi-ze klum ló beszéder*)

– Hát én senkinek sem kellek? (*Ha-áf ehhád ló roce otí?*)

– Az utolsó remény (*Ha-tiqwá ha-ahhroná*)

– Elfonnyadt virág (*Perahh navul*)

– Tömegben is magányosan (*Bodedet gám ba-hamon*)

– A mélységből kiáltok Hozzád, Uram! (*Mi-ma'amaqim ca'áqtí elékha, Adonáj!*)

– A rabszolgalány imája (*Tfilát ha-sifhhá*)

– Ősi szerelmek kikötője (*Namál ahavot qdumot*)

– Nem sajnál senki (*Éjn meráhhém*)

– Vacogó szív (*Lév roéd*)

– Jégbilincsbe vert lélek (*Neshamá be-aziqéj qerahh*)

– Szeress most! (*Tohavéyni akhsháv!*)

– Álmodjunk amíg lehet, egyszer úgylis lesújt ránk a Valóság! (*Nahhlom, kol od efsjár – ha-meciut take bánu ba-sqf!*)

– Időutazás (*Masá ba-zmán*)

– Mesék a múltból (*Sipurim min he-'avár*)

– Emlék a múltból (*Zikaron min he-'avár*)

- Őszi kikelet (*Aviv ba-stáv*)
- Merre mentél tőlem? (*Ána halákht miméni ?*)
- Hol vagy, hol vagy, szerelmem? (*Héjkhán, héjhán atá, ahuví ?*)
- Utolsó kísértés (*Há-pituj ha-ahharon*)
- Requiem egy énekesnőért (*Mizmor al zameret*¹³)
- Meg nem született gyermekeimnek (*Le-jeladáj se-ló noldú*)
- Vártam rád, de nem jöttél el (*Hhikíti lekhá – ve-ló báta*)
- Utolsó falat élet (*Piszát hhajim ahhroná*)
- Láng nélkül égek (*Leló és aní bo 'eret*¹⁴)
- Hisz téged hív e szív (*Haréj lekhá qore ha-lév ha-ze*)
- Behunyták a szemüket már az égiek is (*Gám josvéj ha-samájim acmú éjnéhem*)
- Álom az álomban (*Hhalom ba-hhalom*)
- Szomorú ébredés (*Jeqicá acuvá*)
- Sorvadó álmok (*Hhalomot nevilim*)

Ez nem okvetlenül jelentette az albumok létrejöttének sorrendjét is, mert a megjelenés év-számaikat most nem tekintették át, de így is lehangoló olvasmány volt Ofra számára. Világosan látta, hogy ez ugyanazt a trendet követi, amit Jondon maga olvasott a fejére a találkozásukkor: az albumcímek mind egy-egy lélektani vallomás, ami azt mutatja, hogy ő, Ofra mennyire sóvárog egy tartalmas párkapcsolat után!

– Ó, milyen szomorú is e cím, hogy „Meg nem született gyermekeimnek”! – sírta el magát. – És az is, hogy „Sorvadó álmok”!

– No, ez utóbbi kivételesen nem annyira szomorú album, mint a címéből sejteni lehetne – szólt Kajjám –, mert ez különleges album, olyan dalaidat tartalmazza, melyek más albumokon is megjelentek már, csakhogy ezen az albumon mind magyar nyelvű szöveggel szerepelnek a dalok, persze magyarul is mind te énekeled őket. Ha ugyanis sorsod a Legnagyobb Valószínűség Útján halad, akkor te idővel óriási sztár lettél volna az akkori Magyarországon is, főként mert ott aránylag sok zsidó élt akkortájt, és ezt az albumot kifejezetten a magyarországi piacra énekelted volna, emiatt volt előnyös, ha magyarul vannak a dalszövegek is. Az album címadó dala az egyik legszebb számod címét viseli, ami eredetileg héberül „Hageshem” címmel jelent meg.

– De hát az hogy „Hageshem”, azt jelenti, hogy „Az eső”, nem azt, hogy „Sorvadó álmok”.

– Mint mondtam ez műfordítás, de különben maga a szöveg meglepően hűen adja vissza az eredeti héber szöveg jelentését és hangulatát. Hallgasd csak meg, miként énekelte ezt magyarul! Hiszen most már értesz magyarul is... – azzal váltott a kép, és Ofra önmagát látta egy koncert közepén, talán ötven éves lehetett kinézetét illetően, s ezt a dalt énekelte:

---

¹³ (vagy: *Reqwiem al zameret*)

¹⁴ (A héber fordításban „tűz nélkül...”)

Sorvadó álmok¹⁵ (*Hhalomot nevułim*)

Egy éve nem vagy velem, szerelmem
az eső miatt nem látszik, hogy sírok
Elmúlik bennem a remény már,
de emlékedet én még ma is őrzöm.
Már elfeledtél
már elfeledtél
a hulló cseppek arcomon
még sírják szívem bánatát.
Már meg se hallod
már meg se hallod
kitépted szívedből még emlékem is tán.
Egy éve nem ölelsz már drágám
az eső miatt nem látod, hogy sírok.
Elmúlik bennem a remény már,
de emlékedet én még ma is őrzöm.
Eltávolodtál
eltávolodtál
de arcod fénye itt maradt
és újból feldereng a múlt.
Sorvadó álmok...
rád mégis várok...
mert bánatos szerelmes szívem kínja tép
....
Már elfeledtél
már elfeledtél
a hulló cseppek arcomon
még sírják szívem bánatát.
Még ma is várlak
még ma is várlak
mert bánatos szerelmes szívem kínja tép.
Egy éve nem vagy velem, szerelmem
az eső miatt nem látszik, hogy sírok
Elmúlik bennem a remény már,
de emlékedet én még ma is őrzöm.
Egy éve....

E dalt hallva aztán végleg zokogásba tört ki Ofra.

---

¹⁵ Az e regényben olvasható „Sorvadó álmok” című dalszöveg (hűen követve az eredeti dallamot és ritmust) Csilcsér László barátom szerzeménye, és az úgynevezett „Creative Commons” licenc e változata alá esik: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

Szívesen fogadjuk énekesnők ajánlközását, hogy e dal hallgatható változatban is megszülessék. Biztos vagyok benne, azonnal slágerré válna... A jelentkezők a violazoli@gmail.com címre írjanak.

– Jaj én szerencsétlen önmagam! Csodálatos életművet hagytam volna így magam után, de az is biztos, hogy iszonyatosan boldogtalan lettem volna! Nem lehet boldog az a nő, aki ilyen címeket választ az albumjainak! Nem, én nem akarok olyan világot, amiben ilyen boldogtalan az ottani önmagam!

A világ azonnal elenyészett körülöttük. Újra a fraktálban voltak.

– De megteremthetjük ettől még ezt a világot – szólt hozzá Jondon –, csak időben kihozzuk onnan ottani önmagadat!

– De miért is ne lehetne tényleg egy olyan világ, amiben csak úgy simán, minden megmentés nélkül boldog vagyok, de anélkül az iszonyú Askenázi nélkül?!

– Például azért nem – válaszolta erre Laura –, mert én olyat szeretnék, amiben igenis megmenthetünk téged! Mert én nagyon is előnyösnek találnám valóban, ha lenne még egy példány mellettem, aki segít nekem!

– Ne légy önző a rovásomra, Laura!

– Na, de mi kifogásod van az ellen, hogy úgy legyen boldog az a példányod, hogy *én* segítem hozzá őt a boldogsághoz?!

– Nem lehetsz a férjem, hiszen te is nő vagy.

– De te is, méghozzá olyan csodálatos nő, aki könnyedén talál magának remek férjet.

– Ez a Földön sem jött össze nekem.

– De most össze fog jönni, csak az kell hozzá, hogy rám hallgass... s te majd megmagyarázod akkori önmagadnak, hogy érdemes és jó dolog rám hallgatnia! Vagy akár Konztrúdsára. Ő aztán igazán profi a jó férjek megszerzésében, azt hallottam!

– Akkor milyen világot szeretnél te, Laura? Milyet választasz nekem... nekünk?

– Miért kéne választanom, Ofra drága?! Megint olyan *kicsinyes* módon gondolkodol! Mondhatni, *fantáziátlanul!* Holott, ha már megadatott nekünk az a páratlan lehetőség, hogy legalább egyszer életünkben istent játszhatunk, akkor nem érem be kevéssel, s a lehetőséget fenékiig kihasználom! Más nem is lenne méltó hozzám, egy királynőhöz! – azzal kitárta két kezét oldalra, s így kiáltott:

– Én az *összes* lehetséges alternatív világegyetemet megvalósulni óhajtom! Ez lesz a jó, mert képzeljétek csak el: ekkor lesz választékunk bőven! Még belőletek, Ofrából is millió és milliárdnyi lesz, igen, mindenféle változatban! Annyi lesz belőletek, amennyit csak akarok! S ha ezentúl valaki beleszeret az emlékedbe, nem kell keseregnie – biztos talál egy olyan alternatív világegyetemet, ahonnan szerezhet belőled egy példányt... talán nem is egyet, hanem többet is! Mert miért is ne lehetne olyan világ, amiben te iker vagy! Sőt nem is ikerpár, de hármas vagy négyes iker! Igen! Sok Ofrát akarok, rengeteget, végtelen sokat! Híveim, akarjátok ti is ezt, amit én! Most mutassátok meg, hogy van bennetek bátorság merészet álmodni! Álmodjunk most, amikor lehet, és legyen az álmunk a Valóság! –

– Igen, Laura! Igen, igazad van! Így legyen, ahogy akarod! – kiáltotta Ofra is.

– Igen, jól beszéltek, legyen belőled minél több, én szerelmes kismadaram! – szólt Jondon is.

– Csatlakozom hozzátok – válaszolta szűkszavúan Gordon.

– Legyünk csak minél többen – mondta Szoszi is.

- Miért is ne legyen így, ha ez lehetséges! – kacsintott a fraktál távoli fényeire Tamara.
- Hé, de hiszen egyetlen világról volt szó, ezt nem lehet, ebből baj lehet... – kezdett tiltakozni Kajjám, ám ekkor már késő volt...
- Mert előttük megjelent egy picike kis fénypont. Ami addig nőtt, míg mintegy emberfejnyi nem lett, ekkor pedig átalakult: egy miniatúr Mandelbrot-fraktál lett belőle! S most e fraktál növekedni kezdett, egyre nagyobbá vált, aminek következtében mind több és több részlete vált láthatóvá, melyek persze maguk is mind hasonlóak voltak az eredetihez...
- Mit tettél! – kiáltotta Kajjám. – Hiszen te egy egész alternatív Világmindenséget teremtész így!
- És az miért baj? – kérdezte Laura.
- De mi lesz ha ez szétrepeszti az eredeti Poliverzumot, amiben megszületett!
- Hát állítsd meg a növekedését!
- Fogalmam sincs, azt hogyan kell... én egyetlen alternatív világ megteremtését akartam csupán, nem vagyok felkészülve végtelen sokra... egyáltalán, ha egyszer én azt mondom neked, hogy válassz EGY világot, akkor hogy merészelsz te végtelen sokra igényt tartani?! Ez rút *hálátlanság* a részedről, s egyáltalán, nem ilyen viselkedést vártam el Ofra egy klónjától, amikor Ofrát kifejezetten szerény és engedelmes nőnek képzeltem eddig, akinek a szerénység, sőt, mondhatnám hogy a *meghunyaszkodás*, szinte a génjeibe van kódolva!
- Na, de nagy varázsló, miből vontad le azt a meglepő következtetést, hogy én Ofra Házâ klónja lennék?!
- Hát abból, hogy benneteket klónokat bizonyos értelemben én csináltam. Igen, igen, hiába csodálkoztok, igenis én alkottalak benneteket! Ehhez persze én magam is időutazást tettem. Én intéztem el, hogy Gordon épp egy Ofra-videoklipet lásson akkor, amikor ezt kellett látnia... és azt is én intéztem el, Laura, hogy te Ofra klónja legyél!
- No, ezt ugyan hogyan!
- Mi sem volt egyszerűbb ennél: tudd meg, hogy a szüleidnek nem lehetett gyermeke. Kivételesen olyan ritka házaspár volt a szüleidé, hogy se apádnak, se anyádnak nem lehetett gyermeke! Emiatt aztán hamar úgy döntöttek a legteljesebb egyetértéssel, hogy örökbe fogadnak egyet. Méghozzá már magzati kortól, hogy épp úgy szülessen meg, mint bármi más gyermek. Hogy egészen kis korától nevelhessék. Ez persze némileg több pénzbe került, mint egy közönséges örökbefogadás, de bátran megengedhették maguknak, mert apád, Laura, az Arktusz bolygó kormányzója volt! No de ugye nem volt mindegy, ki lesz a leendő gyermekük – ha már nem a saját genetikájukból való a gyerek, úgy gondolták kihasználják annak előnyét, hogy válogathatnak! És mert kiváltképpen szerette a zenét apád is, anyád is, mi sem volt egyszerűbb, mint hogy felhívjam a figyelmüket rád, nagyon hasonlóképp, mint ahogy azt Gordon esetében tettem... és úgy is lett, ahogy akartam: a kormányzó kiadta a parancsot az egyik bizalmasának, hogy tegyen egy jókora időutazást, és hozzon génmintát belőled! Mármint tehát Ofrából. No és így születted meg te, Laura.
- Minden tisztelem a tied, Kajjám varázsló, de szerintem ez egyszerűen nem igaz. Nem hiszem, hogy hazudsz, de tévedsz. Vagy legalábbis valami hiba csúszhatott a történetbe, mert számos jel mutat arra, hogy én *nem* vagyok Ofra klónja! A külsőm ugyan nagyon hasonló, de azért nem teljesen olyan, és a jellemem sem olyan, ezt most te magad állapítottad meg!
- Ez teljesen kizárt, én nem szoktam tévedni!

– Pedig egészen bizonyos, hogy valamikor tévedtél: vagy akkor, amikor megszervezted a dolgokat, hogy én Ofra klónja legyek, mert mégsem lettem Ofra klónja – vagy Ofra klónja vagyok valóban, de ez esetben akkor tévedtél, amikor feltételezted, hogy Ofra megfelelő lesz a te titokzatos céljaidra! Ami engem illet, én az első variációra szavazok.

– Hm! – mormogta Kajjám. – De hát ez nem lehetséges, ennek úgy kellett lennie, még én magam gondoskodtam róla, hogy megfelelő kép jusson leendő apád kezébe, és neki nagyon tetszett az a rólad készült fekete-fehér kép, főként a dús hajkoronád miatt, és ott álltam láthatatlanul mellette, amikor ki is adta a parancsot, hogy „Ez a nő kell nekem!”, és a képre mutatott, ami ott díszelgett a monitoron, és ismétlem, én magam választottam ki...

– De egészen biztos, hogy az a kép engem ábrázolt?!

– Hogy a csudába ne!

– Mitől vagy benne biztos, hogy engem ábrázolt? Valamelyik Ofra Házâ által alkotott album borítóképe volt?

– Nem, mert nekem ez a kép jobban tetszett, tudod, nagyobb volt a felbontása például... de biztos hogy téged ábrázolt, mert egy réges-régi földi weblap archivált változatáról szedtem le a fotódat, az oldal címe az volt, hogy „Szép csajok”, és ott volt sok képed, amik kétségkívül téged ábrázoltak, például épp albumképeket, amiket mondtál is, és ott volt a te fotód is köztük! No és akkor tehát a kormányzó megparancsolta hogy hozzanak mintát belőled... – folytatta Kajjám, de Laura ismét megszólalt.

– Én a helyedben utánaéznék annak a képnek, mert itt valami akkor sem stimmel. Biztos megvan a hatalmad hozzá, hogy ezt megtegyed.

– Ez most nem könnyű, hiszen a hipertérrel kommunikálok...

– Nem vagy itt velünk?

– Csak a hangom. A testem csak bizonyos értelemben, amiatt is van, hogy nem láthatjátok.

– Ezt nem értem, de ha nem megy könnyen, menjen nehezen, mert itt akkor sem stimmel valami! – ragadta magához a parancsolást Laura. És Kajjám egyelőre engedelmeskedett neki...

Ez biztos így volt, mert pár pillanat múlva így kiáltott:

– Ó, hogy a csuda vigye el, hát persze hogy nem stimmel valami! Valóban nem vagy Ofra Házâ klónja, Laura! De nem én szúrtam el ám, nem én, az biztos is! Hanem az a pancser, az a kontár, az a megveszekedett hanyag és trehány elmeháborodott, aki a „Szép csajok” feliratú honlapot készítette! Belekeverte a te képedet is Ofra képei közé, aztán amikor a te apád, a kormányzó kiadta a parancsot, hogy te kellesz neki, az illető, akinek időutaznia kellett, rákattintott a képedre, és a link a kép alatt már persze nem Ofra Házâ valamelyik honlapjára vezetett, hanem egy olyan honlapra, ami... szóval igen, valóban hiba történt, de ez nem az én hibám!

– De bizony, hogy a tied, Kajjám varázsló, mert miért is nem ellenőriztél mindent! Na, de most nem is annak van itt az ideje, hogy bűnbakot keressünk, hanem, szóval akkor, ki is vagyok én?! Kinek az utóda? Akarom mondani klónja?!

– Hát igen, valóban nem Ofra klónja vagy, az biztos is, és ezek után már nem is csodálkozom a jellemeden, de nem ám, cseppet sem, mert az azért biztos, hogy nem akárki voltál már akkoriban sem, különben meg majdnem Ofrával egyidős voltál akkor, tulajdonképpen a kortársa, mert négy évvel voltál csak idősebb nála, és igazából nem kell szégyenkezned a származásod miatt, mert jobban ismert a világ akkoriban téged, mint Ofrát, szóval...

- Szóval *ki is vagyok én?! –* sürgette Kajjámot Laura.
- Egy *Benazir Bhutto* nevű nő klónja.
- És ő ki volt?
- Egy Pakisztán nevű ország miniszterelnöknője. Az első női miniszterelnök ott. De később másodszor is megválasztották. Aztán épp amikor egy újabb választáson megmérthette volna magát, öngyilkos, fanatikus merénylők felrobbantották. Holott valószínűleg megnyerte volna azt a választást is. Igen, hát ahogy így nézem az életrajzát, nem is csodálom, hogy te Laura bátor és határozott nő vagy! Abban az országban, ahol Bhuttó élt, a nők el voltak nyomva, lényegében majdnem semmi joguk nem volt, és kifejezetten nőellenes vallásban hittek az emberek. Ott aztán nagyon nagy szó volt, hogy nő léte meg tudta szerezni a legfőbb méltóságot az a nő! Igen, teljesen érthető ezek után, hogy te Laura ilyen vagy amilyen, de most nézd meg, mit csináltál, tönkretetted az egész Világmindenséget, most ez, amit elindítottál a végtelenségig fog szaporodni, mint egy rákos daganat, és tönkretesz mindent!
- No, a végtelenségig azért nem! – hallatszott hirtelen egy hang, és a már óriásira növekedett alternatív világ-fraktál további nagyobbodása hirtelen megállt.
- Ki vagy te? – kérdezte bátran Laura.
- Egy úgynevezett „Világőr”. – Hát Kajjám – szolt ezután a varázslóhoz – ezt jól elintézted! Most aztán alaposan belekontárokdtál a Világ működésébe!
- Azért remélem mindent rendbe tudsz hozni?! – kérdezte roppantmód szerényen a varázsló.
- Arra gondolsz, hogy semmisítem meg a létrejött világokat?
- Hát nekem végül is csak egy kellett volna...
- Van neked fogalmad róla, mit beszélsz?! Tudod te, hány meg hány milliárd Univerzum van már ebben a kutyulmányban, amit létrehoztál?! És ezek mindegyikében hány billiószor billió lény?! Ezt most semmisítem meg, miattad?! Nem, Kajjám, ez már bizony így marad. Egyetlen dolgot teszek csupán: megsemmisítem a bennük létrejött alternatív *Kajjámokat!* Mert belőled elég egyetlenegy is az egész Poliverzumban!
- Hát nekem is létrejöttek hasonmásaim?!
- Persze. Mert ez úgy volt, hogy létrejött először egyetlen másik univerzum – de olyan, hogy legyen ebben is egy Kajjám! Egy olyan Kajjám, aki szintén akar egy plusz univerzumot teremteni. Meg is teremtette. De abban is volt egy Kajjám... és így tovább! Mindegyik univerzum más volt kicsit mint az előző, de nem volt más annyira, hogy ne legyen benne Kajjám, aki teremteni óhajt! A legislegelsőben meg amiatt volt már eleve egy Kajjám, mert ez kellett ahhoz, hogy teljesejék Laura kívánsága, s létrejöhessen minden elképzelhető alternatív világ-egyetem! Hát minden nem jött létre, mert leállítottam a folyamatot, de néhány százbilliószor kvintillió létrejött mégis. Lesz dolgunk bőven nekünk Világőröknek, míg beintegráljuk ezeket sorra a Nagy Egészbe...
- Azért remélem nem haragszol! Én csak jót akartam, hogy könnyen lehessen lényeket megmenteni!
- Kajjám, az nagyon szép dolog, ha valaki ég a vágytól, hogy megmentsen más lényeket, de e vágyát nem jó, ha úgy próbálja meg kiélni, hogy szándékosan kellemetlen helyzetbe, például életveszélybe sodor milliárdokat, csak amiatt, hogy e rengeteg szenvedő közül ő megmenthessen néhány tucat szerencsés kiválasztottat!
- Akkor most mi lesz?

– Azt már bízd ránk. Te most eredj vissza a magad világába, és soha de soha többé ne kísérletezz világteremtéssel, mert akkor rosszul jársz! Mert az a *mi* dolgunk, Világöröké, *te* viszont nem vagy az! És térjetek vissza ti is, te Ofra, Laura meg a többiek!

– Várj! Válaszolj kérlek! Jó ember-e Szitton, nem járok-e rosszul, ha... ha... – kezdte Laura, majd szégyenkezve inkább nem fejezte be a mondatot.

– Sokféleképp alakulhat a sorsod, Laura. Akkor is ha Szittonhoz mész, és akkor is ha nem. Annak, hogy boldogtalan leszel, nem nő a valószínűsége attól, ha a feleségévé válsz. Remélem, ez segített neked valamicskét.

– Igen, nagyon köszönöm!

– A jövőt különben se akard tudni előre. Unalmas lenne akkor az életed.

– De a múltat, azt azért tudhatom, ugye?! Honnan tud ilyen jól küzdeni ez a férfi?!

– Megkérdezheted tőle is... de jól van, válaszolok! Tudd meg, hogy Szitton nem akárci a te fogalmaid szerint. Egy távoli csillagbirodalom császára volt nem is olyan rég még. Csak aztán megbuktatták. Egy Todian nevű kancellár palotaforradalmat szervezett, és Szittonnak menekülnie kellett. Azaz rang terén semmivel sem marad el tőled, Laura. És aztán ezen a Júd nevű bolygón letelepedett... a harci tudása onnan van, hogy kisgyerekkorától ezt tanulta, ez hagyomány arra, ahol ő lakott, a nemesek körében, főleg az uralkodócsaládnál. És persze hogy jobb nálad a harcban, náluk ugyanis gyakorlás közben kizárólag a fejet kellett védeni sisakkal. Különben ugyanis nem kellett visszafogni a csapásokat, mert nyugodtan miszlikbe szabdalhatták egymást, olyan fejlett volt az orvostudományuk, hogy ha a közelben volt az orvosrobot, akkor könnyedén helyreállította a testüket. Az meg, remélem belátod, nagy előny, Laura, hogy eszerint Szitton állandóan éles helyzetben gyakorolhatott, nem úgy mint te. Térjetek hát vissza a...

– Várj kérlek egy pillanatra, engedj meg nekem is egy kérdést! – kiáltotta Ofra. – Te azonos vagy-e Istennel, és ha nem, akkor van-e Isten?!

– Nem, én nem vagyok Isten, ha Isten alatt a Világmindenség, egész Poliverzum Teremtőjét érted, bár képes vagyok megteremteni egész Univerzumokat is. Ha ezek a misztikus dolgok érdekelnek még téged, ajánlom figyelmedbe azt a vallást, amit a Bargan bolygón Drás és Mácsi terjeszt, mint Poliverzum vallását¹⁶. Azt nyugodtan úgy tekintheted, mint ami majdnem az utolsó szóig igaz – bár ha igaz is, de hiányos, mert a teljes igazságot az sem tartalmazza. Hanem jóindulatúan tanácsolom neked, Ofra, hogy még e vallásba is kár belebonyolódnod. Értsd meg, hogy nektek embereknek éppen elég feladat az is, hogy azt az egyetlen konkrét Univerzumot megismerjétek, amibe beleszülettetek, nem kell ennek határain kívülre kacsintgatnotok!

– De hiszen a megismerésre vágás nemes erény, úgy tudom – szólt bátran Laura.

– Okvetlenül. De bőven van mit megismerni a saját univerzumotokban is. És minek is vágytok más univerzumokba, ha egyszer a saját univerzumotok lakóival sem tudtok békésen megférni, mert alig-alig vagytok csak képesek *szeretni*?! Ezért aztán Ofra én azt tanácsolom neked, hogy hallgass nyugodtan Laurára, ami a vallást illeti, azaz felejtsd el bátran, és ne hogy imádkozz akár hozzám is, mert felesleges, és különben is megnyugodhatsz, mert jó véleményekkel vagyok rólad. Ellenben amint te bízd magad bátran Laurára, ami a vallási dolgokat és a hitetlenséget illeti, akképp bízza magát bátran Laura is terád, ami a szeretetet illeti! – azzal

---

¹⁶ E vallás részleteiről és keletkezésének körülményeiről a Tisztelt Olvasó abból a könyvből tájékozódhat, melynek címe: „Kajjám, a sztár”.

hirtelen mindannyian a szobában találták magukat, a konki nép úrvárosában. Kivéve természetesen Kajjámot.

Mindenki itt volt, aki e bámulatos kalandban részt vett – sőt még valaki! Mert a hipertérhez képest itt most bámulatos fényárban úszott minden, Laura szeme elszokott ettől a nagy fénytől, s amikor hosszas pislogás után mégis megszokta e világosságot, azt látta, hogy ott áll a szoba közepén egy ismeretlen, s mégis ismerős valaki – Szitton!

Aki persze maga sem értette, hogyan került ide, mert egyszer csak itt termett – idepottyantotta őt a mindenható Világőr...

És most Laurának eszébe idéződtek egy réges-régen hallott vers sorai – bár nem volt biztos benne, nem a Világőr rakta-e épp ezeket az emlékeket most a tudata fókuszába:

– A páncél mellén meghasadt,
a kétely messze szaladt.
S mint fészekbe a kismadár
siet felé a lány!

S most a királynő félresöpört minden kételyt, mi eddig aggasztotta, odalépett Szittonhoz, átölelte, és így szólt hozzá, egyszerűen, minden cifraságot mellőzve:

– Szeretlek! – azzal forrón szájon csókolta. És abba se hagyta a csókot sokáig, nagyon sokáig, de oly nagyon sokáig, hogy a végén már Jondon elunta, hogy tovább nézze ezt, s inkább a kukkolásnál sokkal hasznosabb tevékenységbe fogott: követte a jó példát, és ő Ofrát csókolta meg, amit az énekesnő nem habozott azonnal viszonzni.

Vége

Elkezdve: 2007.11.14; 09 óra 09 perc

Befejezve: 2008.01.01; 21 óra 07 perc

A Poliverzum-sorozat eddig elkészült művei
a történetek hozzávetőleges időrendjében

<i>cím</i>	<i>terjedelem</i> ¹⁷
A tökéletes megoldás	novella
Tenyészemberek	kisregény
Y	regény
Badzsahárata	regény
Nyomorékok	novella
A kétlyukú férfi	kisregény
Az égigérő fa	kisregény
Kajjám, a Tévedés	regény
Sötét igazság	novella
Egykor egy kor...	novella
Kajjám szerelme	regény
Az akasztányok első inváziója	regény
A renegát	kisregény
A Villámok Ura	kisregény
Kajjám	regény
Kajjám és a diadém	kisregény
Kajjám és a Szörnyetegek Ura	regény
Az Elveszett Hercegnő	kisregény
Szitti, a varázs-ló	regény
Cukros bácsi	novella
Kajjám és a jövőmondó	regény
Kajjám és a Rejtett Város	regény
Kajjám kiszabadítása	regény
Kicsikém, a kicsi kém	regény
A papnő leánya	regény
Kajjám fogságban	regény
A Hatalom Könyve	novella
Fekete Gyöngyszem	regény
A törpe boszorkány	regény
A barbár nő	regény
A Nagy Elvándorlás	regény
Kajjám lánya	regény
A hernyó útja	regény
A Nagy Terjeszkedés	regény
A királynő emléke	regény
A testőrlő	kisregény

¹⁷ Terjedelem alatt itt azt értem, a mű regény, kisregény, vagy novella-e. Regénynek csak a 60 ezer szónál hosszabb műveket tartom.

A fallokraták szigete	regény
A kalózkirálynő	regény
Diadaljelvény	novella
Kajjám fogadása	regény
A Fény Leánya	kisregény
Tigrisnász	regény
Nyau története	regény
Add vissza a halálomat!	Regény
Az Úszó Sziget	regény
A szexbomba	kisregény
Kajjám mint nő	regény
Maua	regény
Zardán, a zsarnok	regény
Árulók	novella
A borostyán szelleme	regény
Nyami mami	novella
Kolosszus	regény
A szex-rabszolgák	novella
Kajjám írása	novella
A Kajjám-terv	kisregény
Kajjám könyve	kisregény
Az igazi arany	novella
Aranyatya birodalma	regény
Az Értelem Lovagjai	regény
Lélektani regény	novella
Az utolsó napok	novella
A szem	kisregény
A szeretetpajzs	novella
Egéristen	novella
Lidércgyermek	regény
A Sors Könyve	novella
Bio	kisregény
A szeméthercegnő	novella
Szúzapa Gyermek	regény
A csizík bosszúja	kisregény
Barbárok	novella
A hősök visszatérnek	novella
Kajjám unokái	regény
Kajjám kísérlete	novella
A pénz vonzása	regény
Kajjám szelleme	regény
Kajjám, a sztár	regény
A Nagy Elvagyódás	regény

A földrengések szigete	regény
Szellemes ajándék	regény
Kajjám és az istenek	regény
Lélekjelenlét	kisregény
Az örökség	novella
Pénz beszél	regény
Fehérnép	regény
Fff	regény
Agy	regény
Alternatíva	novella
A megfelelő hely	novellasorozat
A menekülő vőlegény	novella
Dagik	kisregény
Őrördögök	kisregény
Rockzene	novella
Matt	novella
Tavaszi	novella
A zene hatalma	regény
Specialisták	regény
A Fényhozó	regény
A szivárványtündér	regény
Ofra Haza és Kajjám	regény
A szeretett nő	novella
Az igazi vágy	novella

A művek itt közölt, történet szerinti hozzávetőleges időrendje nem okvetlenül azonos a megjelenés sorrendjével!